Юрій Михайлович Канигін
Шлях Аріїв: Україна в духовній історії людства

Примітки оцифровувачів:

Dead_Rat: В квадратних дужках [] – примітки, які звичайно подаються внизу сторінки. Електронний формат книги не передбачає фіксованого «низу сторінки», тому примітка додається тут же в дужках [].

vitalis: Примітки слід перетворити у звичний для fb2 формат: *Скрипти -> Добавление примечания -> Добавление сноски со вводом/переходом/…*

Крім того, потрібно виділити вірші: Вставка -> Вірш (Ctrl+P)

Вступ

История пишется не только по книгам и рукописям, но и по слухам и преданиям…

А. Пушкин

Важко говорити про переваги власного твору. Одне скажу: в ньому майже немає авторського домислу. Я навіть вирішив не змінювати імен героїв, хоча деякі з них дуже відомі люди. Я лише підправив текст, записаний зі слів Гуру, – спростив звороти, пов'язані зі специфікою східного езотеричного мислення. Щось довелося опустити – ще й нині не настав час публікувати все, що розповів мені тибетський мудрець. Ці записи робилися по свіжих слідах в Улан-Уде, Кяхті, Улан-Баторі, Далан-Дзадагаді (Монголія), Новосибірську, Києві протягом 1972–1992 років. Читач зрозуміє, чому в 70-80-х роках їх не можна було публікувати не лише тому, що Україна (а саме про неї йдеться) тоді була «південно-західною частиною території СРСР». Гуру підкреслював: історія – це не лише фізичне, а насамперед інтелектуальне й духовне боріння і співробітництво народів. У такій історії (а її ще не написали) українці посідають провідне місце.

Це один із найзагадковіших народів. Світ здивується, коли до кінця розшифрує

українську ідею. Нестор-літописець великий тим, що показав: роси – не без роду й племені. Великим буде той, хто покаже справжнє місце української нації в колишній і майбутній історії людства – у справжній, тобто духовній, історії. Українці ще не уявляють свого історичного потенціалу. Скоро він їм відкриється у всій своїй величі. Чи зможуть вони реалізувати його? – запитання, що стосується всього слов'янського світу.

Так говорив Гуру [Гуру (санскр.) – Учитель] – колишній тибетський лама, «двічі народжений», полонений радянськими військами 1945 року разом із китайським імператором Пу І. Пройшов колимські табори. Тепер я розумію, що він був найвидатнішим слов'янознавцем. Але тоді майже все, що я почув від нього, викликало в мені протест. Яка там «українська ідея»? Я знав три братніх народи, які на чолі із «старшим братом» будували одну державу. Про який розпад СРСР могла бути мова в 1972 році? А Гуру називав навіть дату розпаду і посилався… на Біблію. Я, вихованець Московського університету, член КПРС з 1960 року, член бюро райкому КПРС (Новосибірське академмістечко), вчений секретар Президії Сибірського відділення АН СРСР з гуманітарних наук, був, звичайно, матеріалістом марксистського напряму. А він мені розповідав про зірку Полин, яка впаде на Київ, про Михайла Міченого, про четвертий Місяць, що програмує наше життя, про незалежну Україну. Втім термін «Україна» він вживав нечасто – говорив про Русь Київську чи про Аратту, або Оратанію[Аратта – від санскритського «араті», шо означає «борець», «орач». Під таким ім'ям арії створили державу на землях України, яка називалася також Оратанією, Оріяною, Рама-Вартою, Пелазгією], – найдавніші назви України. Він вважав, що нашу країну позбавили свого імені.

Я по матері – українець і родом з України, а він мене немов дражнив: «Так не самі ви себе назвали, так вас назвали поляки. Ви, українці, – арії, сини Адиті і Вайя (Сонця і Степового вітру). Ваша батьківщина – велика Аратта, Ораталія, один з духовних центрів підмісячного світу. Потім по праву стала Руссю Київською».

Любив він мене вразити й різними фактами, про які я тоді й уяви не мав. Лукаво поглядаючи на мене, він, наприклад, запитував:

– Чи знаєте ви, Юрію Михайловичу, що ваш кумир К. Маркс був членом сатанинської секти, а Женні, його дружина, в цій секті слугувала «вівтарем»? А чи відомо вам, що ховали вашого великого Маркса лише шість чоловік, включаючи Ф. Енгельса і двох гробарів? Нікому він не потрібен був. А знаєте, що свій класовий підхід до людей Маркс висунув тому, що з презирством і ненавистю ставився до багатьох народів, особливо до єврейського (хоча сам був єврей) та «південноруського», тобто українського? У праці «Російська позика» він писав: «Завдяки тому, що євреї зміцніли, життя на Землі стало більш небезпечним, і це змушує нас викривати їх цілі, щоб їхній сморід розбудив робітників усього світу до боротьби».

На думку Маркса, слов'яни – це «етнічне сміття». У спогадах про 1848 рік (які в СРСР не публікувалися) він пише про «слов'янську чернь», маючи на увазі «південноруський» етнос, тобто ваш, Юрію Михайловичу, народ. Цьому «відпрацьованому етнічному матеріалу (українцям – Ю. К.)… долею визначено потонути у бурі революцій» – такий був «вирок» класика марксизму.

– Як ви вважаєте, – продовжував Гуру, – кого більше на світі – росіян чи вас, українців? – І сам відповідав:

– За часів О. Пушкіна і навіть Т. Шевченка українців було більше, ніж росіян. Лише в XX столітті чисельність цих націй зрівнялася. Тепер на Землі росіян більше, але не набагато.

Нерідко робив «філологічну розминку». Наприклад:

– Юрію Михайловичу, як українською мовою буде «площа»?

– Майдан.

– А санскритською?

– Також майдан.

– А «крестьянин»? Теж слово санскритське – «кріршті» – землероб.

І раптом:

– А чи знаєте, що цар гунів Аттила народився у поселенні, яке згодом назвали Києвом, і був одружений із сестрою легендарного Кия, який вважається засновником вашої столиці? Кий був полководцем у царя Аттили.

Я впевнився: Гуру був знавцем Біблії, причому знав ще й апокрифи.

– Святе Письмо, – говорив він, – дає змогу зрозуміти, що кожний народ, у т. ч. й український, – це живий організм, який має свій зародковий (сакральний) елемент: Раса, нація не падають з неба у готовому вигляді, а колись з когось починаються і мають свою долю. 1 це початок не лише генетичний, а й духовний. Треба лише розшифрувати тексти. Відкрийте, приміром, главу 10 Буття. Читайте…

– Сини Ноя: Сим, Хам, Яфет, – читав я. – Сини Яфета: Гомер, Магог, Мадай, Яван, Тувал, Мешех, Тирас…

– Бачите, – перебив мене Гуру, – в Ноя, який врятувався після Потопу, було три сини, один із них Яфет. У Яфета теж були сини, від них пішли яфетичні (білошкірі) народи. Всього 14 синів, але в Біблії йдеться лише про сімох. Названі саме родоначальники народів, які прийшли в Середземномор'я, у Францію й Англію, – кімри й кельти (Ноїв онук Гомер), скіфа і сармати (Магог, Мадай), іонійці, які прийшли в Грецію (Яван)… А от Тувал (Фувал), Мешех і Тирас – пізніші слов янські народи: українці (Тувал) і росіяни (Мешех). Тирас, Мешех і Тувал – молодші сини Яфета… Тирас – це давня назва Дністра. Між Дніпром і Дністром зародилося слов'янство. А Тувал – інакше, Тубал, тиверійці. Так почали називати за ім'ям римського імператора Тиберія вихідців із Галілеї – батьківщини Ісуса Христа. Ці вихідці – галілеяни (одноплемінники Христа) пішли до Дніпра, а звідти – до Карпат і, змішавшись із полянами, заснували Галичину. Ну, а роль Галичини у формуванні української нації важко переоцінити.

– А якщо більш ретельно глянути на проблему, – вів далі Гуру, – то можна помітити, що імена синів біблійного Яфета відбивають історично послідовні назви Праукраїни і України з початку її арієзації і до сьогодення. Першими дали їй назву кіммерійці – Кіммерія (чи Гомерія). Друга назва Праукраїни – Скіфія (від Магога, тобто скіфа). Третя – Сарматія (від Мадая, тобто Мідії, звідки прийшли сармати). Потім Україну називали Пелазгія, чи Лебедія (пелазг від санскр. – лебідь). Ця назва відповідає четвертому сину Яфета – Явану (явани – давні греки, які походять від пелазгів з Подніпров'я). Нарешті – Тиверія (відповідає Тувалу, чи Тубалу), далі – Московія (Мешех), яка підкорила Україну, і зараз – Тирас (Фірас) – слов'янська земля, духовним центром якої повинна стати Україна. Все це – історичні назви вашої країни. Підводячи біблійну основу під проблематику походження України, ми бачимо глибинне коріння вашого народу, – так закінчив Гуру.

Отже, було чому дивуватись. І я почав записувати.

Єдиним читачем моїх нотаток на той час був Лев Миколайович Гумільов, мене звела з ним доля у 1975 році. Тепер, після смерті, він визнаний великим істориком і етнологом, а тоді його не публікували. Ми обмінялися рукописами. Я прочитав його працю «Хун-ну» і ще одну про монголів. Л. Гумільов попросив познайомити його з Гуру. Він не раз літав до нього в Улан-Уде, запрошував його до себе в Ленінград. А ви думаєте, звідки в його книгах трапляються факти з інтимного життя китайських, тибетських, індійських царів? Я впевнений, езотеричний бік книг Гумільова багато в чому пов'язаний з моїм Гуру. Лев Миколайович, на відміну від мене, одразу ж належно оцінив розповіді колишнього лами. І мені багато на що розкрив очі, хоча повністю я не пристав на його концепцію слов'янської історії.

Про те, що почув від Гуру, у 1980 році я розповів Вікторові Михайловичу Глушкову (в останні три роки його життя я тісно з ним співробітничав). Коли сказав йому, що в Біблії немало місць, присвячених українському й російському народам, він не повірив.

– Більше того, – наполягав я, – про нас там мовиться більше, ніж про будь-який інший народ, виключаючи, звичайно, євреїв. Три назви стосуються українців і дві – росіян. Назви ці логічно пов'язані і не суперечать одна одній. Так, Тирас – перше біблійне ім'я слов'ян, що населяли райони Дністра, Рош (руси) – назва того ж народу, яка виникла через 500 років, а

Тувал – це вже, власне, українці, на відміну від московитів, що фігурують у Біблії під ім'ям Мешех.

В. Глушков брав у мене Біблію на кілька днів і, як видно, сам переглядав певні сторінки.

Дуже зацікавила його моя розповідь про «сітку Індри». Особливо той факт, що в тілі людини може створюватись «точкова температура» в кілька тисяч градусів. З допомогою Віктора Михайловича я почав готувати машинний експеримент, метою якого було підтвердити чи спростувати можливість одержання деяких арійських знань в земних умовах.

У серпні 1981 року В. М. Глушков, на жаль, тяжко захворів. Зрідка відвідуючи Інститут, він радив мені систематизувати зібрані записи й обіцяв допомогти опублікувати їх через Комітет держбезпеки для «обмеженого кола читачів».

– У системі КДБ є відповідні інституції, – загадково сказав Віктор Михайлович під час останньої нашої зустрічі. У січні 1982 року він помер.

Багато з того, що я почув уперше від Гуру, потрапило мені на очі лише в 90-х роках, коли стало можливим вільно працювати з раніше недоступними документами і літературними джерелами.

Ерудованість Гуру, його фахова підготовка, спосіб життя переконували мене в серйозності того, що він мені розповів. Виявляється, в арійській ідеї немає нічого расистського, людиноненависницького! Навпаки, в ній – добро, любов, світло, благородство, все, що так потрібно сучасному людству. Арій – кожний, хто прагне до Істини, Світла, бореться за щастя людства, веде його дорогою прогресу. Це гітлерівці сплюжили цю велику, сонячну ідею.

Бесіди з Гуру переповнювали мою душу почуттям гордості за те, що ми, українці, – не якесь там перекотиполе без свого коріння і свого минулого, а народ, у якого є своя історія, своя земля і своє небо. Зроблені записи, що виносяться на читацький загал, я не називаю науковою працею. Адже, як говорив поет: *Лишь историку дано Лгать документально.*

Далеко не все, про що йдеться в записах, можна підтвердити посиланнями на артефакти і документи. Це швидше белетристика, заснована на оповідях і переказах, про достовірність якої нехай судить читач. Гуру вчив мене: хочеш мати успіх – напиши так, щоб усі інші писання здалися мертвими, як сухе листя. Розумію, далеко мені до цього. Але все ж гадаю, що непідробна правда і значущість написаного привернуть увагу читачів. Адже йдеться про Україну, причому в такому аспекті, у якому ще, здається, ніхто про неї не говорив.

Правильне розуміння арійської проблеми в останні роки набуває великого значення, особливо для нас, українців. У Росії відроджуються і набирають сили так звані лівоарійські концепції, створено декілька партій націонал-соціалістичної орієнтації, які дивляться на Укрaшу як на «блудну вівцю». Взяти хоча б кредо «Партії арійської єдності», викладене у праці «Русь ведическая в прошлом и будущем: Евангелие от ариев». Книга написана академіком В. В. Даниловим [Данилов В. Русь ведическая в прошлом и будущем: Евангелие от ариев.–М., 1996. – С. 2–3]– співробітником відділу теоретичних досліджень Російської академії наук. Керівник цього відділу професор Е. І. Андріяшин так відгукується на згаданий твір: «Книга академіка В. В. Данилова знаменує собою початок якісно нового етапу розвитку сучасної прикладної політології». А ось думка льотчика-космонавта, двічі Героя Радянського Союзу В. В. Аксьонова: «Ця книга… дає прекрасну і закінчену модель суспільства майбутнього».

До чого ж закликає автор публікації? До створення Слов'янсько-Тюркської арійської імперії (цілком зрозуміло, що з центром у Москві), де повинен діяти Уряд Арійської Єдності. Така імперія покликана покласти край експансії «сатанинського збориська, яке називає себе «іудеями» (пригадаємо Гітлера і його холокост). Далі. Кожен керівник – великий і малий – цієї імперії повинен виховувати в себе риси «істинного арійця» (знов спадають на думку заклики Птлера, Геббельса, Гіммлера). і нарешті, потрібно перейти від наукового і національного соціалізму до ведичного. Ось ця «Ведично-соціалістична арійська імперія» з центром у Москві і пануватнме у всьому слов янському світі [Данилов В. Русь ведическая в

прошлом и будущем.: Евангелие от ариев. – М., 1996.– С. 105–116].

Таким чином, був колись «Мешех царський» – царська Росія, яка підкорила собі майже весь слов'янський світ. Вона знищена революцією. З'явився «Мешех більшовицький», який, по суті, відновив Російську імперію під назвою СРСР і знову став панувати над слов'янами. Тепер, закликає російський академік, потрібно створити «Мешеха арійського" з такими ж функціями і в таких же загальнослов'янських межах…

«Ні, кажемо ми, цього не хочуть слов'янські народи, і це суперечить біблійним пророцтвам. «Ланцюг» синів Яфета закінчується не Мешехом (це минулий етап слов'янської історії), а Тирасом – вільною сім'єю слов'янських народів без усяких гегемоній. Те, до чого закликав у свій час Т. Шевченко.

Чи потрібні тут ще якісь коментарі? Думаю, читач добре відчуває весь лиховісний підтекст «лівоарійських інтелектуальних пасажів. І тому авторські дослідження, роздуми в цьому напрямі будуть цілком доречними.

Перш ніж розпочати нашу розмову зроблю ще одне коротке застереження. Справа в тому, що гіперборейці («люди крайньої півночі»), які одержали назву арії, поділяються на дві гілки: лівих і правих. Вони виконували протилежні історичні функції. Перші – руйнівну, негативну, темну. Другі – творчу, позитивну, світлу, сонячну.

Арії лівої руки (арес – «благородні", «вищі») вважали себе особливими людьми, такими собі «оберменшами», покликаними встановлювати владу над іншими, розпоряджатися їх долею, їх життям. В історії до лівоарійського табору належали шумерські племена, царські скіфи, готи, тевтонці, ну і, звичайно, фашисти ХХ століття.

Арії правої руки (або ще «орії» від слова «орати») були націлені на позитив, на творення духовності, творення нових знань, нових виробничих технологій. Саме вони дали людству землеробську технологію, навчили вирощувати хлібні злаки, зокрема, тверду пшеницю, створили плуг, борону, вперше запрягли в них коней. Правоарійський рух уособлюють трипільці, слов'яни, руси-українці. Отже, ми – далекі нащадки тих самих оріїв («орачів»), які створили державу Аратту-Оріяну, дали світові хліборобську технологію, заклали інтелектуальні, духовні підвалини нової післяпотопної цивілізації.

Черговий україномовний варіант книги доповнений цілою низкою нових фактів і матеріалів, які дедалі більше переконують у правильності мого підходу до висвітлення арійської проблеми взагалі і прадавньої історії України, зокрема. Сподіваюсь, що й читачів проймуть ідеї автора і вони стануть найактивнішими прибічниками його позиції.

Велика арійська ідея – у глибинах душі українців. Вони її розуміють і сприймають усім серцем, душею, тому що ця світла, сонячна, гуманна ідея була і залишається провідною зорею нашого народу.

Потрібно, зрештою, подолати вбогу і дивну парадигму, котра не охоплює нашу історію далі VIII століття. Найнеобхідніше сьогодні – вселити в український народ впевненість у тому, що він є не етнічною масою, а таки народом зі своєю великою історією і великим майбутнім, запрограмованим у його багатющій історичній пам яті.

КОЛИМСЬКИЙ ВТІКАЧ

… Замірялися вбити їх, винаходячи жорстокості, лютіші навіть за скіфські звичаї.
Біблія

МІЙ ДЯДЬКО

Он уважать себя заставил И лучше выдумать не мог. А. Пушкин

В'язень сталінських таборів Коваль Микола Опанасович – це мій дядько. У

громадянську війну – боєц Першої Кінної Служив сумлінно. Навіть фотографувався із самим Будьонним. Після поранення 1921 року був прийнятий до партії і направлений вчитися до Кам'янець-Подільської радпартшколи. Далі його кинули, як тоді казали, «на культурний фронт» – на боротьбу з попівщиною, неписьменністю та «українським буржуазним націоналізмом». Скільки книг попсували, скільки ікон – і яких ікон!.. На Грушевського здійняли руку, готувалися на самого Шевченка здійняти. І я з ними… материнську мову став забувати», – розповідав згодом.

У масовому розгромі української інтелігенції, що розпочався в 30-ті роки, він, проте, участі не брав. На той час здобув спеціальність селекціонера-генетика (тоді генетику ще не вважали за «буржуазну») й готувався вступити до аспірантури біологічного факультету Харківського університету. Але його раптом направили до ВУАМЛІНу (Всеукраїнська асоціація марксистсько-ленінських інститутів), потім – на курси підготовки запасу комполітскладу армії. Справи тоді швидко творилися. У квітні 1937 року моєму дядькові присвоїли звання старшого політрука, про генетику наказали забути, обмундирували належно й призначили до Полтавського військово-політичного училища викладачем ленінізму. В липні того ж року виключили з партії, в серпні заарештували як пособника троцькістів та українського буржуазного націоналіста (під час обшуку знайшли книжку Остапа Вишні «Вишневі усмішки»).

П'ятирічний (невеликий як на ті часи) строк одбував на Колимі. Тут пройшов через різні табори, зокрема через копальню Штурмову, де з кожного десятка прибулих в'язнів за рік од холоду й голоду вмирало дев'ять, а також відому Серпантинку, де за таку провину, як недовиконання норми виробітку або заперечення охоронцю з будь-якого питання, в'язнів за наказом начальника табору зразу розстрілювали або просто виводили роздягнених на подвір я й заморожували (на день 5–10 чоловік). Дядько вижив. Одбувши подвійний строк (збільшення його без суду було звичайною справою), він повернувся до сім'ї і жив у Полтаві. Помер 1970 року.

Багато тих, хто повернувся з таборів, були, як відомо, надламані. В дядька злам був якийсь дивний – він став «українським націоналістом':

– Але ж не можна так, – казав я йому, – «Україна над усе!» Україна – південно-західний край Росії…

– Сам ти південно-західний! – бурчав він і додавав загадково: – Колима мені розкрила очі на нашу Украшу.

– Просто боюся за Миколу, – казала тітка, його дружина, – адже часи не так уже й змінилися: можуть забрати. Нещодавно почав одному приятелеві доводити, що час розпустити Радянський Союз. А коли той навів слова, начебто сказані Шевченком: «Ми, українці, народ нікчемний, другорядний», то вигнав його з хати.

У когось він купив Біблію дореволюційного видання. Читав пророцтво Даниїла про те, як знагла розсипався величезний бовван на глиняних ногах, і казав, що це стосується нашого Союзу.

Загалом бачились ми не часто. Жив я в Хабаровську, потім у Новосибірську й не міг часто приїжджати до Полтави. Пам'ятаю, як дядько перед смертю, коли ми з тіткою привезли його з лікарні (помирав він від раку, і його, безнадійного, виписали додому), читав у напівзабутті:

І день іде, і ніч іде.
І, голову схопивши в руки,
Дивуєшся: чому не йде
Апостол правди і науки?

Відтак вручив мені рукопис у пожовтілій папці: – Прочитай… Зрозумієш, чого я кличу тебе в Україну. Була в мене в житті людина… З Тибету. Ми його Китайцем прозивали. Цілісінькі ночі з ним гомоніли. Він – тибетець, знав нашу Україну краще за нас обох. Шкода,

не все записав…

«ЗАПИСКИ В'ЯЗНЯ КОВАЛЯ»

После захоронений могилы маскировать пнями…
Из распоряжения начальника Тасканского лагеря треста «Колымзолото»

Такий був заголовок машинописного тексту. В ньому йшла мова про останні роки ув'язнення, коли дядько, «пізнавши пекла усі муки», працював селекціонером на дослідній станції, що постачала керівництву колимських таборів карликові огірки й зелену цибулю.

Тут були ті самі рабська праця й тюремні звичаї, але в'язням жилося незрівнянно краще, ніж на Золотій копальні. А головне – робота за фахом. Дядько пише: «Я потрапив до якогось неймовірного, райського, світу. Навіть хліба в їдальні, краяного на столах, можна було їсти досхочу».

Далі в «Записках» ішлося про «відомих і визначних людей», з котрими його зводила доля на етапах і у в'язницях. Зокрема, згадувалися Люся Джапарідзе, дочка одного з 26-ти бакинських комісарів, яка, не витримавши знущань начальства і кримінальниць жіночого табору, двічі намагалася накласти на себе руки; дружина розстріляного секретаря ЦК ВЛКСМ Олександра Косарева, в котрої слідчі під час допитів вирвали соски грудей. Йшлося про зустріч з поетом Йосипом Мандельштамом у таборі під Владивостоком, перед тим як дядька в трюмі пароплава «Джурма» відправили до бухти Нагаєво (під Магаданом). «Але найпам'ятніша зустріч сталася в листопаді 1946 року з людиною без імені, на прізвисько «Китаєць». Тут і зав'язка всієї нашої оповіді.

«Одного разу наприкінці листопада, – пише дядько, – іду до їдальні снідати. А тому, що серед працівників теплиць переважали жінки, то і їдальня була в жіночому бараці, відгородженому від чоловічої зони високим парканом, і нас, чоловіків, туди водили. Пройшов до жіночої зони і бачу: біля дверей їдальні, під ліхтарем, на мерзлій землі, лежить чоловік, вбраний, як і більшість в'язнів, у якесь лахміття. Ноги й руки зв'язані, голова обмотана мішковиною. З'ясувалося: то чукча Ельген, відомий в окрузі мисливець, упіймав у тайзі втікача. Тепер він пив чай в нашій їдальні, перед тим як піти до табірного керівництва із здобиччю, щоб одержати за неї винагороду.

Річ у тім, що на Колимі було розповсюджено спеціальний наказ, точніше, заклик до туземного населення переймати в тайзі «білолицих утікачів», убивати їх і приносити до контори найближчого табору відрізані вуха й ніс. За це належала винагорода: борошно, крупа, спирт, сірники.

– Проте в цього, – розповідав Ельген, – нема вух, нема носа: все відморозив… Як тут бути? Самого на нарти взяв.

То він ще живий! – вигукнув я.

Живий, – погодився Ельген.

– Чого ж ти його на подвір'ї тримаєш?»

До спорожнілої їдальні затягли мертве, здавалося, тіло, розв'язали пасок, зняли мішковину. Дядько пише: «На цю людину жалко було дивитися. Голова скидалася на череп у клаптях почорнілої шкіри. А коли зняли діряву взуванку, розмотали ганчір я, побачили почорнілі ступні. Хто він, звідки, годі було зрозуміти. Наше керівництво його не впізнало, й неясно було, що з ним робити».

Дядько як спеціаліст дослідної станції мав окрему комірчину, де в ящиках вирощував розсаду й тут-таки спав. Чукча уступив йому здобич за 2 коробки сірників і жменю дрібних цибулин-сіянок. При цьому шкодував, що привіз людину, а не вуха. Адже з ними простіше – показуй і отримуй спирт.

Коротше, напівживу людину, котру назвали Китайцем, з дозволу керівництва до «з'ясування обставин» дядько помстив у себе в комірчині, а згодом виклопотав йому дозвіл

влаштуватися тепличним (не без ризику для себе відрекомендував його як умільця вирощувати черемшу). Таке ставлення до Китайця пояснювалося в тим, що той, на подив усіх, вільно розмовляв українською. Мало того, без кінця цитував Шевченкового «Кобзаря». А невдовзі нове відкриття – Китаєць виявив неабиякі знання з історії України.

То був засланець, який працював на розташованій поблизу Тасканській електростанції. У недавньому минулому – чернець одного з тибетських монастирів. 1945 року опинився в Харбіні, де намагався врятувати стародавні тибетські рукописи. Та був схоплений радянськими солдатами, які громили Квантунську армію, і разом із рукописами привезений в Улан-Уде, а звідти засланий до Колими.

Дядько, хоча й прожив поруч з ним два роки, не запам'ятав його національності – родом той був із внутрішніх районів Тибету. Звали його Самден, прізвисько – Китаєць. Виявилося, що він не тікав з колимського табору – куди можна втекти? – а просто пішов з барака в тайгове рідколісся, аби замерзнути.

Перед тим його нарядили вивозити трупи з табору в «Долину смерті» – так називалась лощовина, де скидали мерців. І обов'язково треба було вивантажуваним трупам робити «контрольні уколи» – пробивати ломом грудні клітки. Це на випадок, щоб не залишити в «Долині смерті» живого. Самден не міг цього витримати й вирішив загинути.

І подався світ за очі, майже замерз, лежачи в засніжених чагарях. Але тут нагодився мисливець Ельген, котрий і доправив його до дослідної станції.

Про все це я дізнався із «Записок в'язня Коваля», як і про те, що Китаєць виявився фахівцем у царині україністики. Зізнатися, я и слова такого – «україністика» – не чув. І багато з того, що повідав Самден моєму дядькові про Україну, здалося мені вигадкою. Я прочитав рукопис і замкнув його у шафі.

ЗУСТРІЧ ВІЧ-НА-ВІЧ

Какое счастье быть этим народом Припонтиды [Припонтида – землі навколо Чорного моря], который идет по коре планеты, насыщая ее сознанием духа. Тибетская рукопись «Чжуд-ши» XIII столетия

А далі було так. Я працював ученим секретарем з гуманітарних наук Сибірського відділення АН СРСР. 1971 року академік Г. Марчук (мій керівник) доручив мені очолити комісію з перевірки Бурятської філії Академії, й ми вилетіли до Улан-Уде.

Комісія більше пиячила, ніж «перевіряла». Часи були застійні і, як мовилось, запійні. Я майже не брав участі в бенкетах не тому, що був кращим від інших: у довіреній мені установі я знайшов… скарб.

В Інституті суспільних наук Бурятської філії мені показали стародавні тибетські рукописи – тисячі фоліантів! І було їм півтори-дві тисячі років. Змісту цих фоліантів ніхто не знав (прочитати вдалося лише кілька з них). Але за ілюстраціями здогадувались, що давні тексти присвячені в основному медицині, всесвітній історії й… Україні, точніше, Північному Причорномор'ю. Написані вони були ведичним санскритом; траплялись і давньотибетською. Що найцікавіше – серед них виявились тексти найдавнішою мовою світу «сенсарі» («мова Богів»), як і знаменитий манускрипт «Дзен» – попередник ведійської літератури.

Дорогоцінні рукописи нікому було читати і перекладати – бракувало знавців давньотибетської і санскритської мов. Голландці навіть пропонували відрядити своїх фахівців для цього (річ у тім, що такі рукописи є лише в Амстердамі – їх привезли голландські місіонери років 300 тому, – у нас в Улан-Уде й у самому Тибеті).

– У Голландії в рукописах знаходять велику користь для науки, а в СРСР – ні, тому що не можемо прочитати. І ми, наче собака на сіні, самі не використовуємо й інших не до пускаємо, – пояснив мені вчений секретар Бурятської філії, мій приятель, нині академік РАН Олександр Бадмайович Соктоєв.

– Де ж вихід?

– Вихід знаходимо. По всій Бурятії зібрали з десяток колишніх лам, які повернулися з колимських. таборів. Ці старі ще не забули давню мову, якою колись молилися у своїх дацанах. Ми їх зарахували на посади «менеесів» (молодші наукові співробітники – Ю. К.), і вони перекладають. Але повільно – помруть, не встигнувши й десятої частини прочитати. Марчук і Лаврентьєв обіцяли допомогти, створити курси санскриту…

– Але звідки вони тут? Як сюди потрапили? – запитав я і в мить збагнув: Боже мій! Та це ж ті самі давньотибетські рукописи, вивезені нашими солдатами з Харбіна, так би мовити, врятовані шедеври… Вони лежали переді мною на грубо збитих соснових стелажах, як буханці хліба в булочній, – понад 20 тисяч томів східних ксилографів. Я брав у руки важкі – «цеглини» – купи пергаментних листків, обгорнутих шматками щільного китайського шовку синього, жовтого, зеленого кольорів. Виготовлені Бог знає коли (деякі – до нашої ери), вони зберегли свіжість барвистих ілюстрацій. Всі були зроблені за єдиним стандартом – 40 х 15 см. Деякі рукописи були обгорнені в нікчемні шматки бязі. Справа в тому, що наші хлопці в 45-му році, коли спаковували рукописи, використовували коштовний китайський шовк собі на онучі.

Я розгорнув фоліант півторатисячолітиьої давнини і побачив на одному з його листів… карту України. Навіть свої рідні річки Донець і Кальміус. Але поруч із Доном була якась інша велика річка…

– Це Волга. Вона колись теж впадала в Азовське море, – пояснив шляхетний, східного типу старий, який був тут. – А це Ольвія, Херсонес, Гелон, Київ… П'яте століття…

– Київ? Який Київ?

– Той самий… На стрімких берегах Борисфена. Стольний град великого Аттили – ватажка слов'ян. Тільки називався він Кі-юв – «Святе місце. П'яте століття, – повторив старий.

– А чому Київ позначений християнським хрестом? Адже карта п'ятого століття…

– Над Києвом уже були хрести, – почув відповідь. – А перший – це ви маєте знати – поставив у Києві апостол Ісуса Христа Андрій у 55-му році, тобто понад 1920 років тому.

Соромно зізнатися, проте я тоді й цього не знав. А розумів ще менше. З четвертого класу мені було відомо, що Аттила – жорстокий цар кровожерливих гунів. А тут: «ватажок слов'ян». Знав також, що Київ заснований 862 року князем Києм, що християнство в Київській Русі ввів Володимир у X столітті. А тут: хрести над Києвом у V столітті…

Я почав заперечувати:

– Але ж відомо, що Київ заснований трьома братами – Києм, Щеком і Хоривом і названий на честь старшого брата.

– Це правильно. Хоча Рим був раніше од Ромула, як казали латиняни, – була відповідь старого бурята.

Увечері я розповів Соктоєву про свого дядька, його «Записки» і про Самдена – бідолашного Китайця з колимського табору.

– Одного з перекладачів дійсно звуть Самден, – сказав Соктоєв, – він давав нам пояснення в тибетському сховищі.

– А він був у колимських таборах?

– Вони всі звідти.

Вранці ми поспішили до Інституту суспільних наук, у кімнату перекладачів. Старі буряти вишикувались переді мною. Я збентежився.

– Вони так звикли зустрічати начальство на Колимі, – пояснив Соктоєв.

На запитання: «Де Самден?» відповіли: його стіл не тут, а в сховищі рукописів, між стелажами. Ми пішли до нього.

Так відбулася дивовижна зустріч, завдяки якій я знайшов свого Гуру.

Того ж вечора я гостював у Самдена – адже був племінником того, хто врятував йому життя. 68-річний господар зовсім не схожий на китайця. Матова шкіра, світлий, не косоокий. Колись спотворене колимським морозом обличчя не втратило шляхетності, незважаючи на

немовби обкусані ніс і вуха.

Пригадую, я запитав:

– Чи правда, що основу ваших досліджень становлять сигнали Космічного Розуму?

– Сигнали з неба – велика допомога для нас. Але, бачу, ви вважаєте це нісенітницею.

– Вважаю.

Та й як я міг вірити в космічний розум і його сигнали? Я, вихованець Московського університету, котрий вивчив усього Маркса і Леніна, повторював як заклинання вінець Ленінського творіння «Про войовничий матеріалізм», ніколи не тримав у руках Біблії, працював завідувачем кафедрою політичної економії, був постійним членом ідеологічних комісій, парткомів, райкомів? Абсолютно нічого не чув ні про йогів, ні про теософію, та й з історії України знав більше вигадок, аніж правди.

– Ой, Юрію Михайловичу, в тайниках тибетських мандир, у печерах Гімалаїв зберігаються й не такі послання, і не лише тексти, що розкривають таємницю людського буття, а й… таке, про що ви, західні люди, навіть подумати не здатні. Великим махатмам зовсім не важко довести езотеричну сутність буття землян, їх вселенське походження та існування космічного контролю над ними. Варто лише розкрити тайники для загального огляду. Але рано, ще не настав час.

– І доля України визначена у ваших текстах? – іронічно запитав я.

– І про Україну, точніше, про Північну Припонтиду сказано чимало. В езотеричній системі Україна – один із трьох центрів «світу четвертого Місяця». Одна з трьох пуповин Землі поряд з Лхасою та Єрусалимом – це ваш Київ. Мовою дзіан (прадавня мова, попередниця ведичного санскриту, яким спочатку користувались архаїчні арії) «Лха» і «Кі» – синоніми, що означають «духовну нитку, «невидимий зв'язок.

Звідси Лха-са і Ки-їв (точніше Кі-юв) одне й те саме: «місце духовного зв'язку», «пуповина». Те ж означає і Кі-ото (духовна столиця Японії), а також кіот (церковна приналежність). Ось чому дніпровські кручі перебували у центрі нашої уваги. А втім, все це одразу не збагнути, потрібні пояснення.

ТИБЕТ І УКРАЇНА

Тибет – страна горная и изолированная, но изолированная довольно относительно.

Л. Гумилев

КИМ БУВ ГУРУ

Привет Искателям! Привет Носителям Небесной Истины! – Привет Востока! Духовный гимн восточных ариев

Ким був Гуру? Якою мірою авторитетні його оповідання на теми духовної історії людства і України?

Про себе він казав так:

– Ім'я Самден у мене світське, а духовне ім'я, під яким знали мене в Гімалаях, – Джичу Пунг («Потік Щастя»). Проте в колимських таборах прижилося ім'я Самден, так і в паспорті. Майже всі мої предки були ченцями-жовтошапковими, служителями головних монастирів Лхаси і Шихадзе. В нашому роду був п ятий далай-лама, а це в Тибеті багато значить: ми входили до касти непотоплюваних». Він же направляв своїх родичів до Халхи для заснування ламаїстських монастирів і шкіл хувараків у монгольських князівствах. Тому кількох моїх попередників шанують як святих у дацанах Монголії і тут, у Бурятії.

Втім рід наш невеликий, бо багато хто був ченцем і не міг мати дружини.

1911 року після пильної перевірки мене, восьмирічного хлопчика, визнали як двічі народженого». Це означало, що на мене чекає дуже суворе виховання, безліч жорстких перевірок на витривалість й духовну рівновагу, витримавши які, я відразу потрапляв до вищих верств духовної еліти всього Тибетського нагір'я. Батько негайно помістив мене до закритого монастиря Тра Йєрпе. Я назавжди розпрощався з домівкою (із монастирів до світського життя не поверталися) і з дитинством (я ставав на шлях духовного подвижництва). Років через три став служителем високого рангу ламаїстської секти Бон-по й, забігаючи наперед, скажу: мерзів у сатанізмі, бо то чорна, неправедна секта. Але мій інтелект працював. Черв'як, що закрався у душу підлітка, робив своє…

Високогірний монастир Тра Йєрпе – місце мого проживання – другий за значенням езотеричний (окультний) центр шамбалістів. Першим був і залишається храм, розташований неподалік Лхаси, – називати його не буду, на те є причини. Палац далайлами й храм Потала я не згадую, бо це екзотеричні (відкриті) центри, й не лише духовні, а й адміністративні. Щоправда, в Поталі є таємні підземні сховища й храмові лабіринти. 1933 року в Тра Йєрпе побувала місія німецьких фашистів, після чого він став Меккою членів гіммлерівського товариства «Аненербе»[«Спадщина предків» *(нім.)]* . Гітлерівських емісарів у Тибеті побувало чимало, й рвалися вони передусім до головного храму й навіть до самої Шамбали. Хоча вони й привозили пожертви, далі Тра Йєрпе їх не пускали. Чекали на самих Гітлера й Гіммлера – можливо, їх пустили б. Проте вони так і не встигли «відвідати" центри, що підживлювали магію Третього рейху.

– Але чому б вам не назвати цей таємний головний храм Шамбали?

– Не можу, Юрію Михайловичу, – в нас є свої клятви. Називатиму його умовно Гомпа [Гомпа – оселя лам]. Так от, 1943 року високопоставлені посли Гітлера особливо наполягали на перепустці до Гомпи (самої Шамбали). Однак отримали ухильну відповідь… Не дочекавшись прийому в Гомпі, вони загітували (точніше, підкупили) кількох лам, нахапали в ламаїстських монастирях послушників, з-поміж котрих не було ані одного Осяяного, і повезли їх в Берлін. Там вони і загинули в підвалах рейхсканцелярії в травні 1945 року – їхні слабкі медіумічні здібності не могли врятувати кривавий режим.

І ваш Сталін 1942 року намагався використати силу Шамбали в боротьбі проти Гітлера. Для цього відшукали в колимських таборах і показали Берії 16 лам – колишніх служителів бурятських і монгольських дацанів, а також осіб з оточення славнозвісного в дореволюційній Росії Бадмаєва. Але вони були неспроможні встановити потрібний зв язок, їх розстріляли.

Мою «жовтошапкову» віру остаточно зламали події, пов'язані із сім'єю Реріхів, котра 1926 року йшла до Шамбали. Тибет – це холодильник Азії, а Шамбала знаходиться край льодовиків. Реріхи мало не замерзли, а завинили в цьому лами Тра Йєрпе… і я.

Було розіграно дивовижну містифікацію… Реріхи, судячи із записів художника та його дружини Олени, вмерли з думкою, що побували в Шамбалі. Проте вони там не були, їх, як у вас кажуть, обдурили. И послання махатм [Повністю послання в нас не друкувалося. Окремі його частини публікувалися у журн. «Международная жизнь» за 1966 рік], яке вони вручили Реріху. а той – наркомові Чичеріну, насправді фальшивка. Готували його наші лами за моєї участі. Я ще повернуся до цього сатанинського маніфесту, що виправдовував знищення релігії в СРСР і закликав викорчовувати духовну міць слов'янської України – висадити в повітря Печерську, Михайлівську [Михайлівський Золотоверхий монастир знищено 1932 року], Почаївську обителі. Але факт залишається фактом: послання підштовхнуло більшовицьке керівництво до знищення храмів і духівництва.

Я вирішив тоді або накласти на себе руки, або порвати із сектою Бон-по та ламаїстами.

Рік Огненного Зайця (1927) обернувся для мене зовнішньою катастрофою і внутрішнім воскресінням. Мене перевели на посаду све-даме (у перекладі – «господар у власному домі) до високогірного монастиря Самден – ось звідки моє друге ім'я. Це не те, що ігумен, і навіть не посада, а «друга людина в монастирі, як у вас комісар. Я призначив польоти в горах на зміях. Це такі ігри, досить небезпечні. Хоча я й був у ранзі лами, але мені виповнилось лише 24 роки, тому сам полюбляв ширяти над прірвою, вчепившись за хрестовину своєрідного

планера. Цього разу порив вітру перевернув мого планера, і я полетів у міжгір'я.

У ламаїстів, сказати б, вельми легке ставлення до смерті близьких. Померлих не ховають, як у вас, а просто викидають на поживу грифам і шакалам. Не дуже мене й шукали. Вирішили – загинув. Перегодом, щоправда, влаштували повну похоронну відправу, бо я був ієрарх секти у званні лами. Але я впав на порослий кущами косогір і якимось чудом залишився живий. Мене підібрали й виходили ченці ворожого нам за духом мітраїстського монастиря Ас'я-Риші («Пошук Сонця»). До Самдена я більше не повернувся. А тут зустрів свого Гуру, здолав душевну кризу, знайшов вірну релігію, смисл життя і згодом здобув повагу й авторитет.

Треба знати, що в Тибеті крім ламаїстського буддизму сповідують старішу релігію, принесену з півночі аріями. Це світла релігія арійського бога Мітри, підтримувана духовним центром Агарті – антиподом Шамбали. Інтелектуальна база її віровчення й зосереджена в обителі Ас'я-Риші, де я зцілився фізично й духовно.

ВІДДІЛ УКРАЇНІСТИКИ У ТИБЕТСЬКОМУ МОНАСТИРІ

Європейський народ, забутий в історії…
В. Січинський

– У горах Тибету ламаїстські монастирі звуться гомпами (обителі лам), а мітраїстські – матхами (обителі мудреців). Матхи – стародавні елітні монастирі Тибету (а саме такий Ас'я-Риші) – є нерідко великими науковими центрами. Ас'я-Риші, якщо вжити вашу термінологію, був та й нині, видно, залишається центром слов'янознавства, зокрема україністики.

– Це у Тибеті?! – не витримав я. – Навіть у нас в Союзі нема центру слов'янознавства. Слово «україністика» я вперше чую, хоча й виріс в Україні. Навіщо це все?

– Тому, що слов'янство – рушій духовної історії людства. Це арії сьогодні. А українська нація – форпост слов'янського світу. Матхи, звичайно, – не ваші інститути. І відділи у нас називаються дхарма-сангха, тобто «спеціалізовані общини». Я очолював дхарма-сангху Припонтиди. Мені підпорядковувались три «просвітлених мудреці», виховані ще моїм попередником махатмою Пур-а-Манусом, п'ять ману («мислителів») і два десятки помічників та учнів (на зразок ваших аспірантів). Був ще картрі – подібно до вашого ученого секретаря-організатора. Ми знали українську, російську, болгарську мови, звичайно, ведичний санскрит. Це входило до кваліфікаційного мінімуму. Ми були урдхварети – ті, що спрямовують чоловічу силу в розум. Наші бібліотеки й архів збиралися протягом кількох століть. Але головною базою була дхармагола («комора»), де працювали також екстрасенри-індуктори, здатні концентрувати й передавати інформацію паранормальними методами. Взагалі це братство, хоча принципів саматви (рівності) ми не дотримувались, тому що наука елітарна. Різне було житло (у мене, наприклад, окреме, з маленьким приміщенням для слуги), у молодшого персоналу – гуртожиток. Різні у нас були чуби (кожухи) і чавдари (покривала), навіть столи різні. Так має бути. Наукове братство від елітної структури не потерпає. Важливо – хто в еліті, чи справжні вчені, чи так собі…

Методи дослідження такі, як і у вас, та не тільки. Обов'язковими, наприклад, були паломництво в Київ, відвідини Печерського, Михайлівського монастирів, а також Почаївської лаври.

Місце України в «драмі світового духу» багато в чому визначається її геополітичним положенням, а останнє значною мірою залежить від геофізичної неординарності вашого регіону і навіть його унікальності.

Нові погляди на зв'язки «планетарних сил» з етногенезом свідчать про те, що Північне Причорномор'я знаходиться у центрі європейського трикутника» з найкращими геофізичними умовами для розвитку біологічного життя і людської цивілізації..

Індійські йоги давно виявили присутність особливо чистих полів високих енергій в

районі Києва, і це підтверджують екстрасенси, які спеціалізуються на таких енергіях. Київський вчений О. Братко-Кутинський пише: «Саме «святість» Києва, тобто особлива близькість київських земель до високих космічних енергій, а не «вигідне місце на торговому шляху з варяг у греки, як дехто вважає, забезпечила йому роль центру формування українського етносу. Саме святість, а не вигода торгівлі привела сюди апостола Андрія і спонукала його поблагословити ці землі. Саме святість Києва здолала імперські амбіції Москви і зробила його центром паломництва у дореволюційній Росії. До Києво-Печерської лаври і до інших київських святинь ішли каятись аристократи і міщани, купці і військові, студенти і селяни.

Та це ще не все. А українські чорноземи, рівних яким немає у світі! Подніпров'я і Подністров'я – єдині у світі місця, де ширина чорноземної зони сягає 500 кілометрів.

Український чорнозем, – писав великий ґрунтознавець В. Докучаев, – результат надзвичайно вдалого і дуже складного комплексу цілого ряду фізичних умов» і ніде на земній планеті навіть за мільйони років не може виникнути «… такого благодатного ґрунту, який становить корінне, ні з чим не порівнюване багатство» [Докучаев В. В. Російський чорнозем. – Київ-Харків, 1952.–С 416]. Це тільки вважається, що Україна – прохідний двір людства. Таке її геополітичне місцезнаходження. Каспійські ворота – гирло потужних етнічних потоків з глибин Азії, що просувалися через Північне Причорномор'я до Західної Європи. І це правильно, але лише з одного боку. Скіфи, сармати, алани, болгари, готи, гуни, хозари, печеніги, авари, половці, татаро-монголи – тільки частина пришельців, відомій історії. До них колись пройшли через степи України войовничі племена кельтів, галлів, франків, германців, англосаксів чи їх предків. А греки, римляни, візантійці, нормани! Скільки поселень вони залишали на всьому північному узбережжі Понту!

Усі ці народи не просто йшли: одні з них жили на українській землі, поливали її потом і кров'ю, накопичуючи и залишаючи на ній знання, культурні та духовні цінності. Інші – в основному руйнували…

У цьому надзвичайно багатому, історично насиченому середовищі, у цьому величезному етнічному котлі і «варилися» життєстійкі племена слов'ян, які утворили згодом потужний суперетнос, що вільно розкинувся на безкраїх просторах Східної Європи, захопивши й Північну Азію, усім єством спрямований у майбутнє. Перефразовуючи геніального М. Гоголя, дозволю собі заявити: і, дивлячись скоса, відходять набік і дають йому – слов'янському суперетносу – дорогу інші народи та держави. І зауважте, бере він в основному не силою зброї (хоча за себе постояти може), не технікою й технологією, навіть не інтелектом як таким (тут слов'яни, скоріше, учні англійців, французів та німців), а якоюсь внутрішньою духовною силою, розумом серця.

У тибетському монастирі Ас'я-Риші ми зібрали неспростовні дані, що свідчать про виключний інтерес німців, французів, японців до слов'янської раси, особливо до російської й української душі. У Німеччині з часів Бісмарка створювалися наукові інститути й відділи з вивчення психології слов'ян, російської душі, історії України тощо. В основу було покладено арійську ідею про жіночу природу слов'ян. Ідея правильна, але не в тому розумінні. Жіночність – не обов'язково піддатливість; вона може породити стійкість сталі. Німці не враховували також нездоланної впертості українців. На базі вивчення російсько-української душі створювалися, наприклад, такі інструкції фашистських ідеологів німецьким військам, що вдерлися на території Росії й України:

«Не розмовляйте, а дійте. Росіянина («росіянами» називали українців – Ю. К.) вам ніколи не переговорити. Говорити він може краще за вас, тому що він природжений діалектик. Росіянину імпонує тільки дія, тому що він за своєю натурою жіночний і сентиментальний. «Наша країна велика і багата, а порядку в ній нема, приходьте і володарюйте над нами». Ці слова з'явилися вже в Київській Русі, коли росіяни кликали вас – норманів– наводити у них лад. Ця настанова проходить червоною ниткою через усі періоди: Київської Русі, Української і Російської держав. Панування монголів, поляків, литовців, самодержавство царів і панування німців аж до Леніна, євреїв і Сталіна залишили глибокий

слід у російсько-українсько-білоруській душі. Вони завжди хочуть бути жінкою, якою оволодівають, масою, якою керують. Так вони сприймуть і прихід тевтонів – німців із їх нордичним чоловічим началом, тому що цей прихід відповідає їх бажанням: «приходьте і пануйте над нами».

Не будьте м'якими і сентиментальними. Слов'янин буде щасливим, якщо німець з ним поплаче, проте після цього слов янин зневажатиме вас.

Росіяни, українці, білоруси більш жіночні, ніж європейці, і в чоловічому нордично-арійському вони хочуть знайти дефект. Тримайтеся подалі від них. Вони не німці, а слов'яни. Слов'янин (від *slave)* – раб. Не пийте з росіянами і українцями горілки, не злягайтесь з їхніми жінками.

Росіянин, українець, білорус бачить у тевтонському арії-німці високу істоту, Росія – країна хабарів і доносів. Століттями росіяни терплять злиденність, голод, їх шлунки розтягуються, не вносьте змін у спосіб життя росіян. Диктуйте їм свою волю [З інструкції № 4 від 1 червня 1941 року, підписаної фашистським бонзою, статс-секретарем Імперського міністерства харчування Г. Бакке].

От які висновки робили «високоінтелектуальні» німці з примітивного розуміння жіночого начала слов'янської раси. А раса справді загадкова, яка не раз дивувала світ і своїм розумом, і своєю мужністю. Російський письменник М. Лєсков, який навчався і багато років прожив у Києві, писав: «Якщо на Святій Русі людина почне дивуватись, то вона остовпіє, та так, аж до смерті, стовпом і простоїть.

Потрапили нам до рук і дані японських психологів, які вивчали в 20–30-х роках «розумову силу» українців та росіян. Вони такі: інтелект українців і росіян у 1,5 рази перевищує середній інтелект японців, китайців і німців, але цим народам заважає їхня розрізненість; якщо поліпшити виховання українців та росіян, зміцнити їхні внутрішньонаціональні зв'язки, вони пануватимуть над іншими народами.

І ця молода, загадкова, високоінтелектуальна, життєстійка при всій своїй м'якості, доброті, «жіночності» слов'янська раса вийшла з невеликого географічного району Середнього Подніпров'я, в центрі якого – матір слов'янських міст Київ. Тут, у Середньому Подніпров'ї, ще до нашої ери розвивалася висока для тих часів скіфо-сколотська землеробська культура. Сколоти (їх предків Геродот називав борисфенітами) й створили первісне ядро слов'янства. Моя б воля, я поставив би десь на високій горі, на правому березі Дніпра біля Києва, величезний обеліск – знак народження суперетносу, покликаного очолити всю справу порятунку нашого гріховного світу, що потонув у крові.

Проте справа не лише в скіфах-сколотах, які на початку нашої ери поділилися на полян, древлян, кривичів та інші гілки слов'ян, що поступово заповнили простори до Вісли, Дунаю на заході і до Волги на сході. Потрібно враховувати ще духовний потенціал антів – прямих нащадків аріїв, про загадкову історію яких я поки не говоритиму. Анти створили духовне «ядро» слов'янської душі. Слов'яни увібрали також усі основні й найкращі риси скіфів-сколотів, котрі прийшли з антами. Йдеться, головним чином, про інтелектуально-духовну спадщину аріїв, яка передалася мешканцям Припонтиди. З усіх слов янських народів український етнос за своїм духовним геномом ближче за всіх стоїть до стародавніх шляхетних антів, які жили в Північній Припонтиді за часів скіфів, готів, гунів і які були цементуючим осередком слов’янського політичного конгломерату на чолі з Аттилою.

Етноси, як роди людські. Буває, що рід вимирає. І раптом знаходиться серед покоління якийсь один чоловік, котрий дає новий потужний паросток, і згасаючий рід відроджується, але вже на новій генетичній базі. Він нібито такий, як усі (і прізвище таке ж), але в той же час інший – нова генерація. Таким вузловим моментом у житті української нації (русичів) виявився біблійний Тувал – плем'я тиверців (нащадків галілеян, котрі прийшли до Дніпра у І ст. н. е. із Галілеї – батьківщини Ісуса Христа). Вони і влили живу кров, а найголовніше – живий дух у згасаюче, пошматоване кочовиками тіло біблійного Тираса – слов'янського племені, яке проживало між Дніпром та Дністром.

Тувал (тиверці) – це гілка Тираса, продовження його життя. Тисячу років жили тиверці у Придністров'ї і Подніпров'ї (їх духовний вплив поширювався на землі всього Понту), чекаючи свого «зоряного часу». Цей час наступив після страшного татаро-монгольського нашестя, що знищило Київську Русь, перетворивши її столицю і весь південь Русі на пустелю. Це потрібно усвідомити: наступив кінець південно-руського суперетносу. Усе живе, духовне, інтелектуальне, цивілізоване, що накопичувалось у Понті віками, або загинуло, або спрямувалося на захід (Галич!) і на північ (Москва!). Тут і постала на весь зріст Тиверія – Галичина. Галицька Русь дала нову потужну генерацію південноруського народу. Не було б Галичини – не було б зараз і мови про Україну; перервалася б всесвітньо-історична місія русичів – носіїв та подвижників арійської ідеї.

Отже, вивчайте Біблію.

На моє переконання, Біблія – велика програма людства, у якій в спресованому вигляді (схоже до спіралі ДНК у чоловічій клітині) міститься інформація, що дає змогу зрозуміти розвиток подій у яфетичному світі.

– Там і про Україну є інформація?

– Звичайно. Загалом найбільше у Біблії йдеться про єврейський народ і про росів. Символи, якими зашифрована Русь-Україна («Рош», «Тувал», «Тубал», «Мешех»), вживаються в Біблії по кілька разів: у книгах Буття, Параліпоменон, Єзекііля[Див.: Бут. Х. 2,23; І. Пар. І. 5,17; Єз. XXXVIII. 2; XXXIX. 1]. Слід наголосити, що вживаються вони в описаннях поворотних моментів людської історії.

Проте, якщо взяти до уваги, що в Біблії досить часто йде мова про скіфів-сколотів, Тарсена (Фарсіса), про північні країни і при цьому мається на увазі Русь-Україна (слов'янство), то можна зробити висновок, що про вас у Старому Завіті говориться практично в кожній його книзі. Додамо до цього Євангелія, соборні послання святих Іоанна і Петра, послання апостола Павла галатам (рідним братам галичан). Нарешті варто звернути увагу на Апокаліпсис, де йдеться про заснування семи християнських церков, і всі вони знаходяться на сході, тобто в понтійському регіоні.

Однак, головне не кількість згадувань, а якість: як говориться про вас у Біблії, у якому розумінні, у якому контексті? І виявляється, що про Праукраїну мова йде як про «ключовий» суперетнос, етапи формування якого символізують ступені розвитку всієї яфетичної раси (європейської цивілізації). Адже «сини» і «внуки» Яфета так чи інакше походять із Понту, на півночі якого під впливом гіперборейців виник перший центр формування білої раси.

Не можу не процитувати євангельські слова апостола Петра до захожан, розпорошених у Понті, Галатії, Каппадокії: «Ви – вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого. Колись «ненарод», а тепер народ Божий, колись «непомилувані», а тепер ви помилувані»[Петр. II. 9-10]. В них досить виразно і ємко окреслено історичну роль, вселенську місію Русі-Українн, її справжню велич. А ви, народ Божий, чомусь мовчите про це, тихо погоджуєтеся із нав'язаною вам концепцією «неісторичної нації. Хоча настав час рішуче долати традиційно прозахідні установки, які домінують серед переважної більшості європейських етнологів і богословів.

Між іншим, увесь «секрет» і смисл Біблії – в гранично простій, «безхитрісній» формі подання матеріалу. Пророкам, які донесли до нас Слово Боже, було не до ребусів і кросвордів – вони дали нам в основному трагічні письмена, «накреслені кров'ю і сльозами». «Плач Ієремії» – так називається одна із книг Біблії, хоча така назва підійшла б для більшості з них.

Біблійна простота – простота справжнього шедевру величезної інформаційної насиченості. У даному випадку «спрощення» – це не що інше, як змістовне й формальне кодування інформації, інакше кажучи, компактна упаковка знань за всіма правилами когнітології [Когнітологія–наука про механізми (алгоритми) функціонування інтелекту] й інформатики. В наш час серйозних зрушень в галузі подання знань (інформації), створення мов високого рівня, алгоритмів і програм Книга Книг людства відкривається нам з нового

боку – як вельми складна й досконала метапрограма.

Тому ще раз звертаюся до вас, Юрію Михайловичу, і ваших співвітчизників. Дорогі нащадки великого Трипілля, славної Аратти, благочестивої Київської Русі, доблесних січовиків, високо тримайте Біблію – Книгу Книг. У ній йдеться про вас, і ви повинні пишатися цим. Потрібно, щоб полум'я цього світильника духу і розуму розгорялося більше і більше. Виносьте цей ліхтар на багатолюдні майдани, на широкі вулиці і в найглухші закутки. Хай знає і бачить світ!

СТВОРЕННЯ СВІТУ

І бачив я Небо нове і Землю нову…
Біблія

ПРО ЩО МОВЧИТЬ БОГ НОЧІ

Мысленная Луно, ею же нощь заблуждения, яко день просвещается.
Акафист св. Варваре

Я довго вагався: чи давати розповідь Гуру в тій частині, де йдеться про найнеймовірніше – характеристику Місяця як штучного об'єкта? Чи не підірву я довіри читача? Але, по-перше, цей момент розповіді логічно необхідний, по-друге, в наступні роки я знаходив та ще й досі знаходжу підтвердження почутого від Самдена в працях багатьох дослідників.

– Ми живемо в підмісячному світі у повному розумінні цього слова. Хто з цим не згодний, той мало що розуміє в земній історії і в творенні життя, – так розпочав Гуру.

– За християнським Ученням, як відомо, світ створений Богом близько 8 тисяч років тому, точніше 5508 року до н. е. Літочислення у Візантії, в Київській, а пізніше в допетрівській Русі велося саме з цієї дати. Що вона означає? Чисту вигадку, безпросвітну дурість наших предків (над якими знущались атеїсти всіх часів, хизуючись школярською ерудицією) чи щось серйозніше? Щоб відповісти на це запитання, потрібно знати факти, відсутні у загальноприйнятих курсах історії.

11 542 року до н. е. – фатального в історії Землі – трапилась велика катастрофа. Саме вона описана Платоном. Стихія «в один день і одну тяжку ніч» згубила останній оплот Атлантиди – архіпелаг Посейдонію. Загинула значна частина людства. Більшої з тих часів не було.

Ця дата відбита в легендах і календарях багатьох народів. З неї починали свою історію стародавні єгиптяни, ассирійці, доколумбові народи Америки, протоіндійці доарійської епохи. Так, давньоєгипетський сонячний цикл нараховував 1460 років (період Сотіс). Один із цих циклів завершився 1322 року до н. е. Якщо відрахувати від нього сім циклів назад, виходить 11542-й рік – рік катастрофи. Давньоассирійський календар складався з місячних циклів – по 1805 років кожний. Кінець одного з них припадає на 712 рік до н. е. Якщо відкинути від нього шість циклів назад, знову виходить 11542-й рік. У майя календарна ера розпочиналась 3373 року до н. е., а календарний цикл тривав 2760 років. Три цикли назад дають 11543-й рік (різниця в один рік пояснюється зсувом початку року). І так далі. Такі збіги не можуть бути випадковими.

Катастрофу вже не піддають сумніву (твердження деяких неосвічених істориків не беремо до уваги), сперечаються про її причини [Під впливом розповіді Гуру я поїхав на наукову конференцію з проблем катастрофи, яка проводилась 1971 року в Бюракані. Пам'ятаю виступи В. Амбарцумяна і В. Шкловського, шо вразили всіх. Визнаючи катастрофу

як факт, сперечались лише про її причини. Одні стверджували, що Земля зіткнулася з якимось небесним тілом, інші – шо вона «захопила» Місяць, треті – що це був спалах вулканічної діяльності]. А причина була ось у чому. Того року наша планета отримала супутник – четвертий числом Місяць. Попередній припинив своє існування близько 20 тисяч років тому, після чого почалося велике зледеніння, а панівна на Землі третя раса (раса атлантів) вступила в кінцеву стадію своєї історії. Залишився тільки архіпелаг Посейдонія.

Третій супутник падав повільно, понад три тисячі років. Спочатку він розколовся на чотири шматки, які проносилися на відстані 30–40 тисяч кілометрів від Землі. Утворився гігантський шлейф, який, знижуючись, дедалі більше затуляв небо. Потім місячна маса, що падала, почала розжарюватись від опору атмосфери. Води океану «стягувались" до екватора гід впливом місячного тяжіння, що посилювалося, затоплюючи землю. Потоп розгортався вздовж екватора у вигляді «гребеня». Розпочався процес горотворення.

У найдавнішому з відомих текстів – книзі «Дзен» – про це сказано: «Вода-матір, велике море, заридала. Вона піднялася, вона зникла в Місяці, який підняв, який породив її…

Коли люди були знищені потопом, земля-матір залишилась спустошеною; вона прохала висушити її» [Блаватская Е. П. Тайная доктрина. – Смоленск, 1993.–Т. 2.–С. 86–87].

Жахлива картина. Більшість людства загинула. Біблійний потоп, коли врятувалася лише родина Ноя та по одній парі «кожної тварі», – саме ця катастрофа.

Тут я іронічно запитав Гуру:

– Що ж то за жорстоке бомбардування Землі Місяцем? Недбалість небесних деміургів чи вони свідомо вирішили знищити людство? Як можна в усе це повірити?

– Бог і ті, через кого Він діяв, – відповів Гуру, – вирішили припинити земну еволюцію людства, припинити історію… Та й тодішнє людство заслуговувало на те. В Біблії говориться, що «надлюди», що панували на Землі, почали «пустувати» з дочками людськими; потім, уявивши себе богами, заходилися зводити самим собі вівтарі і т. ін.

За стародавніми тибетськими хроніками, на Землі послідовно існувало п ять цивілізацій, включаючи нинішню. Кожну представляла своя раса і кожна мала свій Місяць. Ми будемо говорити про п'яту цивілізацію людства, де провідна роль належить білій («яфетичній») расі. Під третім Місяцем була атлантична цивілізація (панувала жовто-червона раса чи, за іншою термінологією, раса смуглявих). Існувала вона протягом 27 тисяч років. Ще раніше, під другим Місяцем, приблизно 40 тисяч років існувала цивілізація лемурів (темношкіра, негроїдна раса). А до неї панувала раса «сірих» (під першим Місяцем). Вона лише умовно називається цивілізованою. Період її життя – близько 70 тисяч років. А ще раніше півмільйона років існувала «нульова» раса – ніби підготовча, котра не мала свого Місяця.

Цікаво, що на Землі можна зустріти представників усіх цивілізацій, включаючи й нульову, хоча, звичайно, людські раси сильно перемішались. Так, знаменитий йеті (снігова людина) – рудимент нульової раси. Я особисто бачив живого йеті, а в гірському монастирі Подайте зберігається його мумія.

Залишки лемурів – це племена аборигенів в Австралії і негрів у Центральній Африці. А жовтих і червоних (монголоїдів, індійців, жителів Океанії) на Землі нині не менше, ніж в Атлантичну епоху, і не менше, ніж білих. Отже, близько 13,5 тисячі років тому після безмісячних 7000 років («сутінки богів») ми, земляни, одержали вчетверте штучний супутник – Місяць.

Зрозуміло, така космічна операція здійснена не для того, аби світити закоханим уночі. Місяць – це гігантський програмуючий і коригуючий блок життєвих процесів на Землі. В колі його впливу перебуває не лише людство в цілому, а й кожна особистість і взагалі все живе. «Місяць, – записано в Біблії, – це голова вищих порядків, володар у височині. В «Упанішадах» зазначається, що на Місяці є Пуруша (особистість – *Ю. К.)* нелюдської природи. І дійсно, нові дані підтверджують, що на Місяці діє надзвичайно потужна ЕОМ Єва», тобто штучний інтелект, який програмує (в тій чи іншій мірі) суспільне життя на Землі.

Так от, для стабілізації орбіти і, головне, налагодження, перевірки надійності,

доведення до повної потужності цього найскладнішого комплексу знадобилось понад 5000 років. Підмісячний світ був створений. Це сталося 5508-го року до н. е.

Від автора:

Згодом я знайшов цілий ряд свідчень того, що говорив Гуру про Місяць (ймовірно, читачі й самі зустрічали дещо в різних джерелах). Більше того, ще в 70-х роках Гуру припустив, що американці припинили польоти на Місяць не випадково, а через якусь попереджувальну інформацію про можливі наслідки і санкції. И це підтвердилось у моїй бесіді з академіком В. Амбарцумяном.

Доведено, що щільність Місяця вдвічі менша, ніж Землі. Тобто він не може бути «плоть від плоті» Землі. Професор О. Крикунов пише: «Місяць – тіло чужорідне в нашій Сонячній системі. Він не утворювався разом із Сонцем, Землею та іншими планетами цієї системи. Його, ненауково висловлюючись, хтось притягнув до нашої системи й повісив біля Землі [Цит. за: Павличенко Е. С. Человек земной – феномен космический. – К, 1993.–С. 79].

Шведський вчений А. Альвен підтримав гіпотезу, згідно з якою наш нинішній супутник – Місяць – не одразу потрапив на свою орбіту, а був астероїдом. Колись Місяць настільки наблизився до Землі, що місячна гравітація викликала жахливе підняття океанських вод, спучування земної кори й «приплив» розжареної магми в надрах нашої планети. Лише згодом він віддалився від Землі, але самостійно продовжувати свій шлях вже не міг. Вчені Каліфорнійського університету вважають, що Місяць і досі є однією з причин багатьох землетрусів.

Нарешті, на користь «місячної" гіпотези катастрофи свідчать міфи багатьох народів. Бушмени Південної Африки розповідають, що Місяць з'явився на небі лише після Потопу. Грецький епос подає напівлегендарну щасливу країну Аркадію в Пелопоннесі. Щоб підкреслити її глибоку давнину, жителів називали проселенідами – «домісячними»! Цей міф підтверджував і Аполлоній Родоський, хранитель Александрійської бібліотеки (III ст. до н. е.). Посилаючись на рукописи, для нас безповоротно втрачені, Аполлоній писав, що на земному небі не завжди сяяв Місяць.

У цілому ж складну проблему походження Місяця й досі не вдалося остаточно розв'язати.

У міфах догонів (плем'я в Африці, у якого виявлені дивовижні – «нетутешні" – астрологічні знання) безпосередньо говориться, що Місяць з'явився на небі після Потопу. І в легендах інших народів, наприклад майя й ацтеків, йдеться про «небо без Місяця». Аналіз місячних порід показав, що його ґрунт, який складається з окислів, міг з'явитись лише в кисневому середовищі.

Із стародавніх часів намагаються з'ясувати загадку руїн Тіауанако – міста на березі озера Тітікака в Південній Америці. На брамі, витесаній з однієї цілої брили, знайдені дивні малюнки… Орнамент із фантастичних істот і геометричних знаків, на думку деяких дослідників, є не чим іншим, як календарем ще того часу, коли Земля оберталася навколо своєї осі за 30,23 години. Оскільки період її обертання навколо Сонця істотно не змінився, рік мав складатися із 290 «подовжених» днів.

Аналіз календаря нібито виявив, що сонячні затемнення тоді були надзвичайно частими. Диск Місяця був у 14 разів більшим, ніж тепер, а відстань до нього становила всього 5,9 земного радіуса. Рік поділявся на 12 місяців по 24 дні з двома «компенсуючими» днями. Атлантолог може вбачити в цьому підтвердження гіпотези захоплення Місяця Землею 11 тисяч років тому [див.-. В поисках Атлантиды. – М., 1986. – С. 221–223].

А В ЦЕЙ ЧАС У ЦЕНТРІ ЄВРОПИ…

У истории есть своя правда, у легенды – своя.
В. Гюго

Гуру вів далі:

– Спочатку давайте звернемося до легенд і переказів арійського циклу. В них вашій землі, теперішній Україні, приділено велику увагу. Арійські перекази «північного циклу» в нас, у матху, ретельно зберігалися, а у вас, у Києві, про них навіть уяви не мають. А вони дещо прояснюють.

Шістдесят тисяч років тому на Землі настало четверте зледеніння. Воно пройшло по лінії Київ-Волгоград і відповідних широтах Західної Європи та Азії. «Атлантична» доба закінчувалась; на Землі все ще панувала жовта раса – її нащадки: стародавні єгиптяни, китайці, монголи, американські індійці (індіанці), народи Океанії. Біля самої крайки льодовика, що охоплював усю північну півкулю в пік зледеніння (приблизно 23 тисяч років тому), почала формуватися нова, молода раса землян: білі мутанти – люди, чудово пристосовані до холодного клімату, творчо обдаровані, винахідливі, соціально організовані, здорові й дужі фізично.

І це цілком закономірно. Адже суворі умови півночі стимулювали інтелект, волю, змушували людей постійно трудитися, нетрадиційно мислити, постійно оновлювати свої знання, вдосконалювати навички.

З таненням льодовиків люди білої раси, чисельно збільшуючись, просувалися у північні краї слідом за повільно відступаючим холодом. Звичайно ж це були каїніти (втім, ця назва умовна, самого Каїна вже багато тисячоліть не було на світі). Згодом, завдяки древнім грекам, вони одержали назву гіпербореї, а ще пізніше арії.

В історичному плані арійський фактор чітко не проявляв себе до середини VI тисячоліття до н. е. – моменту «створення" світу, тобто початку програмного розвитку людства на п'ятій стадії всесвітньої історії [В єгипетській концепції антропогенезу, яку поділяють західні масонські школи і теософи, йдеться про п'ятий період всесвітньої історії, про п'яту пануючу расу. В арійській же (східній) концепції ідеться про четвертий період і четверту расу. Річ у тім, що ари ведуть відлік епох людства, починаючи з «сірих», попередників лемурів, а єгиптяни «сірих» вважають другою расою. Перша, за їх ученням, – «раса йєті», збереженим рудиментом якої є «снігова людина». Деякі автори, наприклад, О. П. Блаватська, не сприймають цю расу за людську, тому що вона не має інтелектуального розуму (це були, вірогідніше, тварини)]. Це можна пояснити трьома причинами. 1. Не було передвістя з Неба – воно з'явилося і стало постійним фактором історії лише з моменту запуску місячного програмно-космічного комплексу. 2. Для того, щоб Земля, очистившись від вічної криги, стала придатною для проживання людей, формування цивілізації, повинно пройти не менше 3,5–4 тисячоліття. 3. Відсутність особистості відповідного діапазону – вождя і учителя, словом, не було аватара [Аватар (санскр.) – божество в людському вигляді, вождь і учитель людства].

За переказами, до середини VI тисячоліття до н. е. крижаний панцир, що тиснув на європейську землю, розтанув. На місці Балтійського моря утворилося гігантське водоймище, що загрожувало прорватись через весь континент до Чорного моря. Потеплішав і зволожився клімат. Ліси Центральної Європи буяли віковими липами, дубами, кленами, в'язами.

Відчутнішими ставали хвилі зайшлого населення з півдня та південного сходу – мисливців, рибалок, збирачів диких рослин і трав. Назустріч їм рухалися з північного заходу нечисленні, але добре організовані племена світловолосих, блакитнооких, рослих, довгоногих людей. Люди Півночі, вони зовсім не були схожими на мешканців тундри – темноликих, низькорослих, ширококостих, вайлуватих. На оленях і собаках вони рухалися на південний схід, змінюючи стоянки через кожні 30–50 років, обростаючи місцевими мешканцями.

У них не було показної гордовитості, хоча і відчувалась якась вища природа. Вільно асимілюючись з млеччха [Млеччха – варвар, неарієць] (аборигенами) і навіть сприймаючи місцеві звичаї, вони все-таки оберігали свою віру – культ сонячного світла і жінки – берегині вогнища і кули [Кула – сім'я] .

Співали вони переважно про якесь далеке північне місто-матрику [Матрнка – мати] , що знаходилось на острові Туле, гірські масиви якого височіють над холодними хвилями у

відблиску полярного сяйва і оповиті білими туманами, а долини потопають у смарагдовій зелені.

Згодом, коли у них з'являться аватар і велика усвідомлена мета, їх назвуть учителями людства, людьми «нетутешніх знань і навіть (подекуди) богами. Але й перед «створенням світу», під час їх стихійного розселення, навколишні племена не могли не потрапити під вплив інтелекту і духу аріїв. їх перекази і гімни дихали глибокою інтуїцією, космічною свідомістю, таємницею «подвійного» походження людства. «Небо – мій батько, – співали вони, – вів зачав мене. Всі небесні створіння – моя сім'я. Моя мати – Земля. Вивищена частина її поверхні – лоно її, там батько запліднює надра тої, яка одночасно дружина і дочка його». Крім того, гімни пророкували, що скоро народиться аватар – вождь, пророк аріїв та інших племен. І день настав – один із днів 5527 року до н. е. Це рік народження Рами.

У давньоіндійській поемі «Рамаяна» він оспіваний як Рамачандра – головний герой, прославлений аватар, якого часом прирівнювали до бога Вішну. Але свою божественну сутність Рама виявив 5508 року (рік створення світу!), коли в дев'ятнадцятирічному віці прийшов на берег Дніпра.

Тут Гуру посміхнувся:

– Ось що значить біблійна дата створення світу! Це момент народження арієзованого підмісячного світу, і він пов'язаний з Рамою і вашими дніпровськими кручами…

АВАТАР НА ЗЕМЛІ УКРАЇНИ

Явь наших снов Земля не истребит!.. М. Волошин

– Як свідчать перекази, Рама володів здібностями ясновидця, він успішно займався зціленням. До нього ще в юнацькі роки з повагою ставилися не тільки прості люди, а й старійшини. Все це надавало авторитету Рамі, і кількість його прихильників, однодумців швидко зростала.

Однієї літньої ночі Рама прийняв основну інкарнацію: уві сні йому з'явився посланець Неба, котрий відкрив таїну його подвійного народження, розповів про вготований йому шлях, про його месіанську роль і благословив на шлях аватара. «Вождь людської слави, – почув він голос із Неба. – Веди, навчай, твори».

Незабаром Рама взяв символ Овна – досить миролюбної, благородної і сміливої тварини, яка завжди стає на захист свого стада і веде його за собою. Знак Овна в поясі зодіаку почали називати знаком Рами. Цікаво, що Ісус Христос також водив за собою людей під знаком Овна (Агнця). Та й зображали його у перші роки християнства виключно у вигляді агнця, який лежав на хресті.

У 5508 році до н. е. Рама зі своїми людьми вийшов на гористий, порослий лісом берег великої ріки. Згодом цю ріку називали по-різному: Ерак, Нерпа, Борисфен, а слов'яни назвали Дніпром. А був тоді Дніпро ширший, аніж за наших часів. Його низький лівий берег ледь проглядався з київських гір. Раму та його людей вразили величне голубе розложище, мальовничі високі узгір'я, розпадини, вибалки правого берега, ближчі й далекі острови, огорнуті зеленню. А за спиною ряхтіла під сонцем облямована лісистими пагорками затишна долина, якою, посеред широкого лугу, текла невеличка річка, і в неї впадали два струмки. Це тепер центр Києва – Хрещатик.

Здавалося, що квіти, трави й кущі привітно всміхалися до людей, похитуючись од сідаючих на них важких джмелів і бджіл.

Але не в травах і квітах, кряжистих дубах, кленах і в'язах, шелесті рокит, плакучих верб була головна принада цих місць. Скоріше знов на правобережні урвища! Отут головна принада – у відкритому для погляду розмаху величних далечей, з яких сходить сонце. Вони, ці віддалини, йшли смугами одна за одною, і кожна була витримана у власних барвах, освітленні й млі серпанку. А ближче розкинулася синя гладінь великої ріки.

Наче якийсь чарівник зібрав тут усю красу Європи й розгорнув у широку, хистку від

нагрітого повітря панораму.

І Рама звелів палити багаття, ставити житла й готуватися до священнодійства. Свою домівку він улаштував на схилах пологого пагорба поблизу річки (то був Хрещатицький ручай). Поряд межи дубів обрали майданчик для молитов до Сонця, поминання предків, для проповідей і співів священних гімнів.

Від автора:

Коли ми були 1973 року в Києві, Гуру показав ці місця. Оселя Рами стояла неподалік монумента незалежності України, священний майданчик – трохи вище від нинішньої консерваторії. На місці пам'ятника Дружби народів України й Росії, ближче до урвища, був ще один майданчик для священних зібрань і молитов.

– Поступово оцю розпадину між кількома пагорбами – стан Рами – заселяли зайшлі люди. Сюди приходили напівдикі тубільці, котрі мешкали біля Дніпра та Почайни і в навколишніх лісах. З аріями в них складалися добрі стосунки. Щезав мовний бар'єр. За рік місцеві мисливці вже слухали проповіді Рами.

Великий Втаємничений діяв, я сказав би, за певною програмою, спущеною «згори». Він, ще будучи на берегах Рейну, ушляхетнив культові обряди, заборонив людські жертвоприношення, скасував інститут кровожерливих жриць-друїдес, увів культ Матрикшайї – жінки-матері, зробивши її охоронницею домашнього вогнища. Це – прообраз вашої Берегині. Було також започатковано свято Матері-Ночі – свято Сонця, розквіту природи, життя, яке прижилося в Київській Русі як свято ночі Івана Купала. Саме звідси, з київських земель, воно й пішло усім слов'янським світом.

Далі Рама заборонив споживати вміст шлунків убитих оленів, турів та інших тварин – скасував цей нечистий звичай напівдиких мисливців. Споживання сирого м'яса ще залишилося. За звичаєм такі органи вбитих тварин, як серце, печінка, нирки, легені, з'їдали ще теплими. З'явився й обряд, вірніше, правило зовнішнього обмивання, причому з милом. Неподалік оселі Рами спорудили милоробню. Мильну масу робили з особливих трав і грязей за рецептом самого Рами (то була перша милоробня від створення світу). Пацюків і мишей проголошено нечистими тваринами – їх перестали вживати. Всі ці правила більше стосувалися довколишніх мешканців лісів, які приходили до стану Рами й училися в аріїв. Навчав він і землеробства – зрозуміло, його зачатків. Одне слово, рішуче и цілеспрямовано здійснював свою цивілізаційну місію.

– Отже, молодий чоловіче, – тут Гуру усміхнено прижмурив очі, – фізичне очищення людства, як і духовне, розпочалося на вашій Батьківщині. Це й було «світове начало':

Одного разу в розпалі золотої осені, стоячи на одній з прибережних гір, Рама немов зачарований дивився на дніпровські далечі. Широка річна блакить і золото берегів, островів, пагорбів і долин. Синь і пожовть. Вода й вогонь – іпостасі життя.

Тут, на київських висотах, у рік створення світу народилася ідея жовто-блакитного штандарта, того самого незнищенного двокольора, що сидить в мозку кісток українців. І не хлібне поле під чистим небом він символізує (хоча чого б і ні: символ може бути багатозначним), а первісно, одвічно відому архаїчним аріям «стрижневу» ідею творення Космосу й життя, їх першооснови. Рама пробув на київських землях майже п'ять років і потому за велінням «згори» рушив на схід. Велика місія, розпочата на вашій Київщині в рік створення світу, тривала. В Придніпров'ї залишилися культові обряди. Зосталося й багато людей Рами – майбутнє ядро Трипільської культури. На честь свята Сонця з дніпровських круч далеко лунав передзвін бронзових брил і далеко видно було нічні вогнища.

Та головне, що закорінилося під впливом Рами на берегах Дніпра, – це шанування жінки-матері, «дароносиці», охоронниці вогнища, Берегині. В азіатських країнах, куди пішов Рама і де його люди сприяли створенню перших цивілізацій, жінка так не вшановувалась. Вона виявилася жрицею лише домашнього вогнища, господаркою в домі, точніше, на кухні. Але в Європі, особливо в південно-східній частині, переваги жінки простежуються до новітніх часів. І не лише на землях Припонтиди. Скандинавські чарівниці, Волюспа «Едди», кельтські друїдеси, віщунки й фракійські вакханки, нарешті, дельфійська Піфія – все це від

аріїв, від Рами, від прото-української Берегині.

ВІН ВИХОВУВАВ ВОЇНІВ СВІТЛА

Человек рядом с Небом; Его мысли – мысли Неба.
Из древнеарийских песнопений

– У північних легендах Рама постає як продовжувач учення Наради – напівбога архаїчних аріїв, котрий жив за часів Атлантиди. В Махабхараті [Одна із книг Ведичного циклу] – це найзагадковіша постать. Він дав аріям основи «нетутешніх» знань, а Рама виступав неначе як їх ретранслятор.

Рама говорив: народившись, людина потрапляє в незалежні від неї умови підмісячного світу. Вона ще може, іноді з чималими труднощами, обрати країну, в якій їй краще жити й працювати, але вона не може обрати середовища, бо призначена до нього долею і має сама знайти або створити собі умови для життя. Задля цього людина мусить учитися.

Рама навчав технології і медицині – як обробляти землю й отримувати добрий врожай, як робити з глини посуд, виплавляти бронзу, будувати житла, як робити дволезі мечі й обладунки, як лікувати людей і як запрягати коней…

– Та невже без вашого напівбога Рами люди не навчилися б запрягати коней? – перебив я іронічно Гуру. – Адже це в колгоспах навіть діти вміють.

– Стародавні греки знали атомістику, створили Парфенон, Афродіту Мілоську, «Медею», але так і не навчилися запрягати коней. Вони надягали хомут коневі на шию, тоді як треба на плечі (це вдесятеро збільшує тяглову силу). А доколумбові народи Америки… Вони вміли обчислювати місячні орбіти й робити трепанацію черепа, а колеса так і не придумали. Тож даруйте, але Рама знав, що робив.

Та головне – він людей учив цивілізованих стосунків. Рама казав: не може бути справді людського суспільства без високої сонячної релігії і її служителів, без священних капищ і мандир (храмів), без шляхетних Пушан (вихователів) на чолі з аватаром (божеством у людській подобі), без обраних народом і Небом слуг Великого Агні (праведних суддів), без натхненних художників і співаків – творців Ананди (блаженства), без Каві (віщунів), Гуру й Пандитів (учених), котрі проганяють Авідью (невігластво), і, звичайно, без Матрикшайї – жінки, дружини, держальниці Соми (охоронниці домашнього вогнища, утішниці).

Так народжуються життєві структури суспільства, закони. Без них людина – не Пуруша (не особистість), суспільство перетворюється на глек із павуками, зграю звірів або отару баранів. Люди рівні перед Небом. На всіх однаково ллється сонячне світло. Та вони різні за інтелектом і духовним складом. І не можна їх змішувати, руйнувати екологічні ніші, у яких живуть різні верстви народу.

Чого так має бути? Рама пояснював: того, що суспільство людей і сама людина – творіння Неба (хоча їх і створено із земної матерії). Суспільство на небесах подібне до людини – її душі, духовної сутності. Душа – «одиниця» за людською подобою – властива небесам. Вона збагачується світлом знань і любові з одного джерела – Бога-Сонця, Вседержителя. Утворюється Саюджья – союз Божого й людського. І ця Саюджья має підкріплюватися необхідними структурами й організацією. Інакше щезне людська Сахаджа Харма (природний Закон Буття).

Головне, вчив Рама, – серйозне ставлення людей до знань, до свого генія. Потрібно називати речі своїми іменами. Коли люди перестають це робити, суспільство руйнується – точніше, справи робляться, але руйншні для суспільства; воно загрузає в самоомані, не розрізняє добро й зло, світло й темряву, починає жити на рівні маразму.

ДІТИ СОНЦЯ Й СТЕПОВОГО ВІТРУ

АРІЇ У ПЕРШОМУ НАБЛИЖЕННІ

Когда, когда сметешь ты, вьюга,
С лица земли наш дивный след?
Е. Баратынский

– Отже, Рама, котрого надихав Божий Розум, вів гіпербореїв-аріїв з півночі на землі Припонтиди і далі на схід. Рама для аріїв приблизно те саме, що Мойсей для євреїв.

Але хто ж такі арії? Це одна із складних, найбільш заплутаних проблем. Забігаючи наперед, скажемо: такою ж складною і заплутаною є єврейська проблема. Обидві вони – «наскрізні» для історії людства й обидві нерозривно зв'язані між собою і з Україною. Важко навіть сказати, з якого боку краще підступити до арійської теми. Почнемо, мабуть, з найпростішого.

В іудаїзмі – в усіх єврейських джерелах (Кабалі, Біблії, Талмуді) – про аріїв начебто ні слова. Немає прямих згадок, не називаються на ймення. Проте в зашифрованому вигляді арії, особливо арієзовані народи (духовно запліднені аріями), представлені широко. Безпосередньо ці народи розглядаються в Біблії як нащадки Яфета – одного з трьох синів Ноя, котрий врятувався під час Потопу. Названо семеро синів Яфета – родоначальників народів, життя яких пов'язане з Північною Припонтидою, а також семеро його внуків – родоначальників ашкеназів, вірмен, грузинів, еллінів, карфагенян (фінікійців), македонян, троянців [Див. Бут. Х. 2,3]. Тут закладено великий зміст, про що мова попереду.

Що ж до тибетських, індійських, перських джерел, то в них арій (ар'я, ар'ян, дарій) – одне з основних понять. Це не випадково. У такий спосіб арієзовані народи вказують на своїх учителів, котрі прийшли з півночі – із загадкової і прекрасної країни Арктиди. Якщо звести воєдино, що в них сказано, то матимемо приблизно таке: арій (ар'я) – спрямована душа, кожний, хто прагне шляхетних справ, хто робить велику роботу, що просуває людей до блаженства; добра й шляхетна людина, борець; той, хто знаходить священний світ просвітленості, прагне до Бога і звеличує Його; він – воїн Світла, що іде до Істини; людина, чия мета в житті – духовна досконалість; послідовник ведичної культури.

Ці визначення я узяв з різних ведичних джерел. Зауважу, тут і натяку немає на білий колір шкіри й інші расові ознаки. Арій – кожний, хто прагне Істини, Світла, бореться за благо спільноти, веде її до Храму. Наведу лише невеличкий уривок з гімну аріїв:

…Возлюбившие все
светлое, все чистое,
Вы правде всегда верные
глашатаи весны!
Недаром Солнце знания,
как истина лучистая,
Все ярче разгорается
и блещет там вдали!

Як бачимо, словом «арії» в прадавніх текстах визначались не етнічна або расова група (в санскриті навіть термін «раса відсутній), а гарні люди, які вирізняються благородною і гідною поведінкою. Це вже потім з політичною метою терміну «арійці» було приписане невідповідне йому значення «визначника» особливої етнічної групи і навіть вищої раси.

Перша спроба витлумачити «аріїв» з расових позицій була зроблена ще авторами давньоперського збірника «Зенд-Аве-ста», що з'явився на світ у IV столітті н. е. За це вхопилися німці. Докладалося чимало зусиль, щоб показати себе найарієзованішим народом. Історикам, філологами постійно нав'язувалася думка: німці найбільш мудрі, організовані, наполегливі, а отже, старіш серед аріїв. Тому й виходило, що арієць – це німець, а вже

слов'янин – то в найкращому разі кельт-напіварій. В окультній літературі, та й у політичному житті фашистської Німеччини термін «арій» тлумачився вже виключно з расових позицій, як арій-надлюдина (оберменш).

Як же називали аріїв? Наведу кілька усталених назв: 1. Люди холоду, або люди льодовикової крайки. 2. Люди «нетутешніх» знань. 3. Люди шляхетної, творчої праці. 4. Землероби, орачі, «орії». 5. Люди-напівбоги; посланці богів, царі (українське «цар», «сай», «саєнко» – від слова «арій»). 6. Люди п'ятої раси. 7. Діти Сонця.

– За головне, найбільш обґрунтоване, – вів далі Гуру. – вважаю індійське поняття аріїв, подане у ведійських текстах. Думаю, воно найдавніше і найбільш повно відбиває суть проблеми. Саме у літературних пам'ятках Давньої Індії вперше згадується арійське плем'я «бхарата, яке входило до союзу племен пуру. Останні, об'єднавшись з панчами, створили першу арійську державу в Індії. Перекази про потомків бхарата кауравах були покладені в основу давньоіндійського епосу «Махабхарата». Назва території бхаратів – Бхатаварія – у давні часи поширювалася на всю Індію. Саме звідси і походить офіційна назва республіки Індії на мові хінді – «Бхарат».

Згідно з поясненням Махідхари, коментарі котрого визнаються наукою, слово «арій», «орій» означає «землероб», «орач». У Рігведі широко представлене слово «ар», що означає ґрунт, верхній шар землі, а також слово «кришті», що перекладається як «селянин», «господар землі».

До речі, саме на підставі ведійських джерел відомий англійський індолог Макс Мюллер у 1853 році ввів до офіційної наукової лексики поняття «арій». Він наголошував, що цей термін походить від слова «ар», яке означає «плуг», «орати», «окультурювати землю». Вчений взяв до уваги й те, що в багатьох інших мовах теж існують подібні відповідники. Шумерське слово *«Ur-Ru»,* литовське і латиське «*arti* », латвійське «аго», грецьке *«arrow',* готське *«arian»,* санскритські *«kars», «ara»,* німецьке «*erde* », сучасне англійське *«earth»* , староскандинавське *«erd»* – всі вони мають схожий переклад: орати, орач, пашня, зоране поле, земля, руда тощо.

Водночас у літературі про аріїв простежується чимало суперечливого. І не тільки у визначеннях поняття «аріїв», а й щодо їх походження. Одні дослідники вважають, що арії прийшли з Уралу (доказ – Андронівська культура). Інші доводять, що прабатьківщиною аріїв є географічна зона, яка охоплює Прибалтику, сучасну Фінляндію, район навколо Білого моря. Треті відносять предків аріїв до народів, що мешкали на північному заході (нинішні Скандинавія, Гренландія, Східна Аляска) [Див.: Древность: арии, славяне. – М., 1994. – Вып. 2].

О. Блаватська вважає, що аріями були «захисники давньої Трої»[Блаватская Е. П. Тайная доктрина. – Т. 2. – С. 463.], а В. Хвойка – жителі Трипілля[Див.: Космос давної України. – К., 1992]. Леся Українка, М. Грушевський, а слідом за ними й інші вітчизняні автори називають землі України прабатьківщиною аріїв, ототожнюючи архаїчних аріїв із індоєвропейськими народами. М. Реріх відстоює погляди про «індійський шлях» аріїв, які нібито прийшли до Європи (до самої Ірландії) з берегів Гангу.

Остання точка зору заслуговує на увагу, але… По-перше, все ж таки незрозуміло, звідки прийшли арії до Індії. По-друге, науковці виявили, що санскрит найближчий до слов'янських мов, особливо "південноруської», себто до української. Тут найбільша кількість збігів. Чого? По-третє, дослідження показали, що багато санскритських слів вживалися стародавніми європейськими народами задовго до індійської Рігведи.

Від автора:

Нові знання в цій галузі породили нові версії: 1. Арії ішли до Європи не з Індії, а навпаки, і батьківщина їхня – північ Європи (Скандинавія, Ірландія). 2. Батьківщина аріїв – не Індія і не Північна Європа, а Центральна або Східна Європа (литовські ліси або степи Причорномор'я). Звідси арії подалися на схід, на південь і захід.

Знайома нам ця проблема і в її расистській постановці. Ми не раз читали й чули про «арійські» устремління гітлерівців, які шукали корінь шляхетної нордичної раси на півночі

Європи, в степах України, в Тибеті. Німецькі дослідники вважали, що після вселенської катастрофи арійська (біла) раса відродилася десь на Памірі 9–10 тисяч років тому. Згодом частина тих аріїв спустилася на південь, до Індії, зайнявши її північні райони, а інша подалася до центру Азії – до нинішнього Туркестану. Пізніше, в IV тисячолітті до н. е., вони рушили навпростець до Центральної Європи й далі до Скандинавії, залишаючи по собі помітний слід, що добре простежується в німецькій, скандинавській і частково в слов'янських мовах.

У цій антислов'янській версії зовсім не фігурує Північне Причорномор'я. Незрозуміло, як арії з Туркестану «обійшли» Каспійські ворота й степи Припонтиди. Насправді етнічні потоки з центру Азії до Європи (і це доведено) йшли через Алтай і Кавказ і, отже, головний слід залишали на землях сучасної України.

Є чимало й інших хибних уявлень та домислів стосовно аріїв. Недавно, вже по смерті Гуру, мені потрапив на очі зразок «арійської теорії» досить відомого П. Глоби. Ось її положення: символ аріїв – Ведмідь, бо вони прилетіли на Землю (час уже не встановити) із зірок Великої Ведмедиці. Понад 40 тисяч років тому на материку Арктида в Північному Льодовитому океані існувала цивілізація аріїв. За сивої давнини той материк називався «Хайр» (перекладається з давньоперської як «ведмідь»). У результаті якогось катаклізму Арктида опустилася на дно водночас (?) із Атлантидою, Пацифідою, Лемурією (тут Глоба сплутав хронологію). Арії, що врятувалися, вийшли на Урал і створили в Поволжі, на великій території від Уралу до Каспію, державу Хайрат, де через багато тисяч років з'явився пророк Заратустра – Син Зірки (Заратустра, виявляється, волжанин!). Слова «хайр», «арії» – стародавня назва Уральських гір. Звідти арії поширилися по всій Євразії – від Англії до Індії[Див.: Глоба П. П., Глоба Т,М. О чем молчит Луна. – Л., 1991.–С. 23].

Ці відомості не підкріплені жодними даними й джерелами. П. Глоба посилається на «усні авестійські перекази». Схожих теорій нині розплодилося, на жаль, чимало.

Звичайно, трапляються й противники арійської проблеми, які вважають її або надуманою, або навіть містичною, не сумісною з науково-історичними поглядами.

Усі вищезгадані й не згадані версії мусуються й досі. Хоча, насправді, шлях аріїв був набагато складніший, глибший, конструктивніший.

КОЛИСЬ АРІЇ БУЛИ ОСОБЛИВИМ НАРОДОМ

Арий (arys – лат.) – лучший, благородный.
Современный словарь
иностранных слов. (М., 1993)

– А ви знаете, Юрію Михайловичу, що ототожнювати аріїв із землеробами почали набагато пізніше, а спочатку це був одухотворений народ. Тому суть арійців чи оріїв не в генах, а в їх духовному потенціалі. Недарма ж вони закарбувалися в історичній пам'яті насамперед як проводирі, вчителі й навіть напівбоги народів, які подолали стадію дикунства, простого збиральництва, полювання й зробилися осілими хліборобами, ремісниками, тобто стали на шлях цивілізації.

Але з самого початку вони (ці вчителі й керівники) були особливим етносом, навіть суперетносом з власними мовою, вірою, культурою. Та на відміну від іудеїв (євреїв), які протягом усієї своєї історії залишилися особливим етнічним організмом (що всіх дивує, бо цей народ століттями був розсіяний по всьому світу), арії асимілювалися з іншими (місцевими) народами. Б цьому плані арії протилежні євреям. Поступово арії як етнічне утворення «всмоктувалися» базовим народом. А для іудеїв характерні замкненість, національна інкапсулярність. Арії ж, навпаки, відкриті, сприймають у себе ззовні духовні начала, самовіддані. Тому вони й щезли як етнічний організм, склавши духовну основу багатьох арієзованих (яфетичних) народів. У ланцюгу арієзації провідними ланками є

кіммерійці, скіфи, слов'яни, українці, росіяни.

Арії та арієзовані народи баражували Землю, точніше, Євразію, йшли із заходу й північного заходу на південь і схід (до самої Індії), звідти – знову на захід і північний захід. Проте варто наголосити, що найважливішою «віхою» їх шляху була все-таки Північна Припонтида – земля вашої України. Сюди вони не просто «приходили», вони тут досить тривалий час жили і творили, поширюючи серед тамтешньої людності свої інтелект і духовність. Так, наприкінці III тисячоліття до н. е., цей край, полишений Рамою, стане землею обітованою, притулком арієзованих народів, що прийдуть зі сходу для звершення великих справ – перетворення Європи.

На мою думку, при розгляді даного питання варто відштовхуватися від поглядів, яких дотримуються А. Генон, Г. Вірт, А. Дугін, А. Кифішин. Згадані вчені схильні вважати, що всесвітньо-історична діяльність аріїв (тобто оріїв) поділяється на три етапи.

Перший – духовне (арійське) визрівання племен гіперборейців у північно-західній частині Європи, край льодовика, а згодом просування до земель Припонтиди. Цей рух був скоріше спонтанний, без єдиного задуму, він не мав місіонерської мети. Просто арії йшли на південь і південний схід та прагнули асимілюватися з місцевим населенням. Проте арійські («нетутешні») знання й дух працювали. Через навчання, поширення власних культів люди Півночі полишали свій слід у мові, релігії, культурі, виробництві архаїчних мешканців східноєвропейських територій.

Завершальним «акордом» першого етапу був вихід гіперборейців під проводом Рами на береги Борисфена (Дніпра), де арійський рух набув нової якості. Про це ми вже говорили вище в розділі «Створення світу».

Заклавши на масних чорноземах Припонтиди підвалини аграрно-хліборобської цивілізації, великий аватар, уже як місіонер, вирушив на схід. Розпочався другий етап арійського руху.

Рама закликав найсильніших і найсміливіших залишити Європу й піти за ним до самісінького серця Азії, де є чудова країна степів, оточена високими горами. Там треба оселитися й на незайманому ґрунті створити нову аграрну цивілізацію. Що ж, арії як представники найважливішого, найблагороднішого, найбільш значущого виду діяльності – землеробства, причому степового рільництва з його специфічними знаряддями праці, прагнули сповна виконати свою вселенську місію.

Арії йшли на схід, ішли в основному пішки, хоча первісні бики-тури й навіть перші приручені коні в них уже були. Та це була начебто екзотика. Північні олені й човни не годилися для повсюдного користування ними на просторах Азії. Ішли не кваплячись, затримуючись у зручних для життя місцях приблизно на термін життя одного-двох поколінь (30–50 років). Так звелів аватар.

Проте сам Рама з невеликою групою учнів і сподвижників ішов, так би мовити, в похідному порядку. Поспішав, оскільки строк життя було йому одміряно людський, а місію покладено титанічну.

Розпочався похід через Кавказ. До аріїв приєдналися скіфські й інші племена Туранії та Іранських нагір'їв. За свідченням Зороастра, люди Рами в самому центрі Азії заснували місто Бер, що відзначалося великою пишнотою. Воно стало столицею могутньої землеробської країни Куш, або, як її називали по-санскритськи, Адиті й Вайя (країна Сонця і Степового вітру).

Але це ще не фініш діяльності Рами. За свідченням священних книг Сходу, він став царем землі завдяки своїй духовній силі, генію і доброті. Рама постарішав. Легенди розповідають, що королі й народні посланці пропонували йому вищу владу над собою і всі земні блага. Та одного разу перед ним постала *Diva Nahousha,* його добрий геній, і мовила: «Якщо тебе зможе спокуса матеріальних земних дарів, Божественний Розум покине тебе; ти більше не побачиш мене». Рама обрав духовні дари Неба. Із кількома втаємниченими й слугами він подався в гори і там помер. Знайшов свій супокій на легендарній горі *Airyana-Valia.* Ніхто точно не знає, де вона розташована. За східними переказами, це гора

Альборі в Індії, за північними легендами – місце в Скандинавії, куди тіло Рами переправили його учні.

Але є тибетські перекази. В священних текстах Агарті йдеться про побажання Рами упокоїти його там, звідки він розпочинав свою велику місію: на тих кручах, з яких одкрився йому величний жовто-синій простір… Я вірю цій легенді. В країні Куш Північну Припонтиду-Україну називали Рама-вартою (країною Рами). До Рамаварти й пішли мешканці країни Куш після жахливої катастрофи.

Рух аріїв на захід, точніше, до Північного Причорномор'я (Рамаварти) – третій етап арійської епопеї. Це шлях на захід через усю Євразію, до землі легенд і переказів – обітованої Припонтиди, вихідного пункту давнього організованого руху їхніх предків на схід на чолі з божественним Рамою. І цей, третій, етап арійської місії – головний. Складний, багатохвильовий, він розтягнувся на століття. Вузловим моментом цього руху було Семиріччя.

НА ЗАХІД

Так мы шли
И не были нахлебниками. Велесова книга

– Шлях аріїв на захід, кінцевою метою якого була земля Північної Припонтиди, розтягнувся на віки, і його потрібно розглядати не стільки у географічному, скільки в історично-духовному плані.

Дуже спрощені і викривлені трактування арійського руху на захід подані, зокрема, в працях гітлерівських учених-окультистів [Більш детально про це див.: Повель Л., Бержье Ж. Утро магов.–М., 1992](до 1943 року ці трактати регулярно надходили до тибетських сховищ). Суть їх така.

Сорок століть тому в Гобі процвітала арійська цивілізація Ар'я-Варта. Внаслідок природних катаклізмів на цьому місці утворилася пустеля, арії ж, які врятувалися, розійшлися на південь, схід і захід. Досі все правильно. А далі – фашистська напівправда. На захід ніби пішли «справжні» арії, які побажали повернутись на свою «нордичну» батьківщину, відшукали легендарний острів Туле, заволоділи чашею Грааля. З них утворилося ядро стійких «нордичних аріїв» (оберменшів) на чолі з «фюрером» Тором, який став одним із героїв численних північних саг. Ці біляві, похмурі красені пішли в північні тумани, аїх дух втілився у тевтонсько-рицарському характері.

Насправді ж у русі на захід жителів загиблої країни Куш [Мешканців загиблої країни Куш не треба плутати з біблійними «кушанами» – народом, який жив на Близькому Сході набагато пізніше] відгалуження нордичної гілки було лише одним із моментів, і далеко не головним. Повторюю, головною метою арійського руху виступала Рамаварта – земля нинішньої України.

Рух цей ніяк не нагадував завойовницького походу, чи щось на зразок переміщення утікачів-погорільців. Це було масове переселення народів.

Як відомо, частина «дітей Сонця і Степового вітру» осіла на Південному Алтаї. Там чудові погодні умови й родючі угіддя. Інша частина відкололася від основної маси переселенців і пішла на землі нинішнього Південного Ірану. У легендах Месопотамії говориться про бога Енкі, котрий прийшов у Ериду і навчав місцевих жителів ремеслу і землеробству.

Однак головний потік аріїв прямував через алтайські і казахські степи, через Прикаспій, Кубань до Середнього Подніпров'я, яке вони й заселили до кінця III тисячоліття до н.е., вважаючи його (Подніпров'я) землею обітованою. Загалом цей шлях «арійської хвилі» і є початком формування і розселення індоєвропейських народів від Тихого й Індійського океанів до Атлантики.

Лідирувала серед тогочасних арійських кочівних племен секта «Криги і Полум'я» –

єретична «ліва» гілка арійської «сонячної і світозарної» релігії. Ми до неї ще повернемося, коли говоритимемо про історичну долю України.

Не виключено, що деякі племена на чолі зі своїми вождями з династії Тор пішли і на північ Європи. За свідченнями прадавніх літературних джерел, прихильниками бога Тора називали вікінгів (варягів), що здійснювали набіги на Русь. Та й рицарі Тевтонського ордену, яких у свій час розгромили Данило Галицький (1237) і Олександр Невський (1240), вважали себе потомками аріїв.

Так от, перша хвиля цього гігантського історичного руху – потік кімрів (кіммерійців), нащадків старшого сина Яфета – Гомера. В Припонтиді кімри дали новий поштовх агрокультурі, заклали основи Трипільської культури. Від них походять троянці, а потім – галли. Вони заснували Крито-Мікенську цивілізацію, а після загибелі Трої – Етрурію, від якої походить римська культура (див. рис. 1).

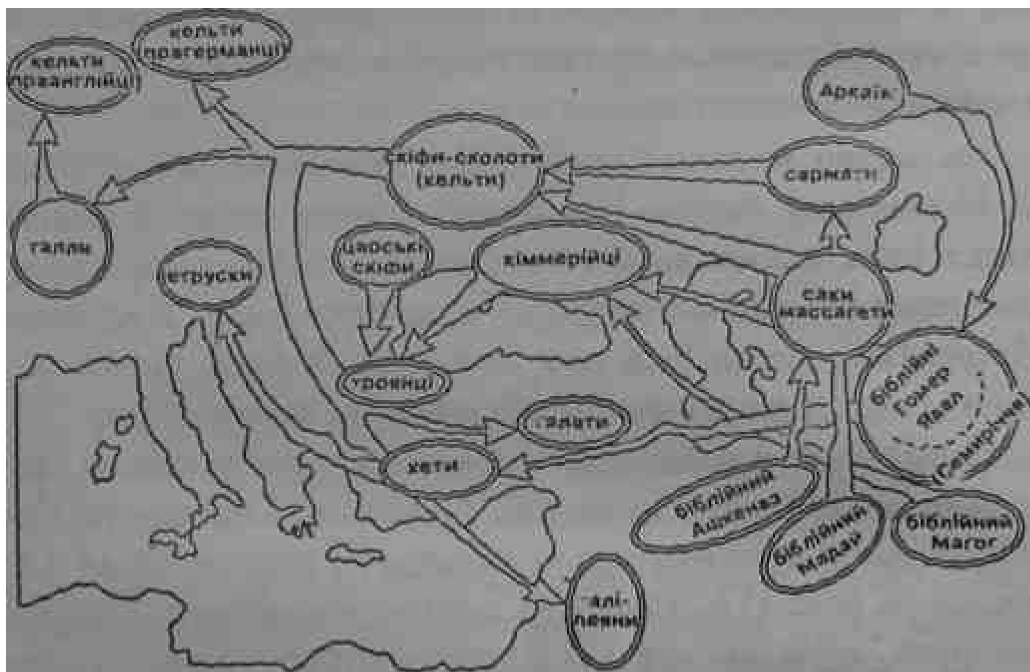

Рис. 1. Рух *арієзованих народів (II-I тисячоліття* до н. е.*)*

Друга хвиля – скіфський рух (нащадки другого сина Яфета – Магога). Скіфи спочатку «варилися» в етнічному казані іранських верховин. Сюди прийшов свого часу південний потік аріїв, які рухалися на захід. Від них походить мітраїстська релігія зороастризму, згодом персидських вогнепоклонників. Саме вони є родоначальниками скіфських племен, які в VII столітті до н. е. рушили на північ і захопили, по суті, Великий степ від Алтаю до Карпат.

Третя хвиля великого «західного руху» – сармати (нащадки біблійного Мадая) – прямі попередники слов'ян (народу Рош). Потім ідуть іонійці (нащадки Явана).

У Північну Припонтиду з глибин Азії приходили арієзовані народи, і ці пастушачі племена, зливаючись з місцевими землеробами, давали великі етнічні паростки, що запліднювали потім мисливські племена Західної Європи. В результаті народжувалися на світ нові етнічні спільності – молоді, сильнії носії нових традицій, сонячної енергії, духовності та світлої життєдайної сили. Мова йде насамперед про синів Тарсена (Расена), що вийшли на історичну арену уже в індоєвропейський період Трипілля і навіть ближче до його занепаду, тобто в другому тисячолітті до Христа. Вдячна, світла, хоча й нелегка, позначена високою жертовністю місія синів Тарсена опромінювала життя західного людства протягом 11 і початку 1 тисячоліття до н. е.

Таким чином, ваша праматір – Аратта – і була тим великим розсадником, розплідником, де зростали паростки післяпотопних етносів та культур, а потім, через тисячоліття, розквітали в зовсім несподіваних місцях північної півкулі. Тепер цей

«розплідник» забутий, «захований» під товстим шаром вигадок, упереджених суджень, а часом і відвертої неправди. Тож давайте хоч якоюсь мірою його відкриємо, розчистимо. Це дасть змогу побачити, звідки ви, і зрозуміти, що значить для людства ваша багатостраждальна земля – батьківщина Тарсена і його славних синів: Пелазга, Трояна, Гікса, Венеда, Кельта (Галла) [Кельтів називали не тільки «галлами», але й «галатами», «галілеянами». Див.: Кур А. Из истинной истории наших предков // Молодая гвардия. – 1994.– № 1], Арта, Анта.

ЗАГАДКОВЕ СЕМИРІЧЧЯ

И тогда приходили мы к синим рекам, стремительным, как время… И там видели пращуров своих и матерей, которые пашут в Сварге, и там стада свои пасут, и снопы свои свивают.

Велесова книга

Від автора:

Як відомо, у древніх переказах Семиріччя інколи називали Східним центром світу, а Понт (точніше Північну Припонтиду) – Західним. Процитую один із манускриптів: «Весь світ поділяється на три частини. Перша частина, що знаходиться південніше (тобто прилягає до Середземного моря), називається Африкою. Там жарко і все спалено сонцем. Друга частина – на заході, тягнеться на північ і до океану, – називається Європою або Енеєю. На півночі цієї частини так холодно, що там не росте навіть трава, і там не можна жити. Третя частина – земля, що тягнеться з півночі на схід і до самого півдня. Вона називається Азією. Там безкрайній степовий простір, кругом буяє рослинність, багато земних плодів, золота, дорогоцінного каміння. Там, у Семиріччі, що біля славного Согда, знаходиться середина Землі. Через те, що земля там у всьому прекрасна, люди, що її населяють, також вирізняються мудрістю і силою, красою і знаннями. То є серце Азії: звідси тягнеться пояс до центру Землі, що знаходиться північніше Понту. Недалеко звідси було побудовано місто, яке мало велику славу. Воно називалося Троєю [Младшая Эдда. – Л., 1970. – СИ].

Як географічний термін Семиріччя не є загадковим. Це південно-східний район Казахстану (район Алма-Ати), що знаходиться між озером Балхаш на півночі, Сасиколь і Алма-Коль – на північному сході, хребтом Джунгарський Алатау – на південному сході і хребтом Північного Тянь-Шаню – на півдні.

Назва «Семиріччя» (казахською «Джетису») походить від семи головних річок цього регіону: Ілі [Ілі з санкриту перекладається «Бог»], Каратал, Бієн, Аксу, Лепса, Баскан, Сарканд. Сюди ж входить і долина річки Чу. На рівнині переважають степи, вкриті полином, або пісками, а у передгір'ях – ліси.

Кілька тисячоліть тому природа в Семиріччі дійсно була гарною (це був «край зелений», як сказано у Велесовій книзі). До речі, тут і нині зустрічаються на диво чарівні місцини: великі ковдри квітучих зелених ірисів і малинових тюльпанів (весною), а серед пісків ще деінде можна побачити зелені лужки; вдалині – хвилеподібна лінія бірюзових гір, а над усім цим – синє небо Казахстану.

В енциклопедичних виданнях Семиріччя також названо одним із найдавніших центрів цивілізації Середньої Ази. У VI–XIII століттях – землі Тюркського каганату. У XIII столітті Семиріччя захопили монголи. З XVI століття воно знаходилося в кордонах Казахстану (Старшого жуза), а з середини XIX століття – у складі Росії [Існує також думка, що Семиріччя – це *«Sapta sindhavan»* (буквально сім річок). Саме так ведичні арії називали землі сучасного штату Пенджаб. А до сімки входили п'ять річок Пенджабу і річки Інд та Кабул (міфічна річка Сарасваті). На цій версії окремі дослідники будували докази того, що всі народи земної кулі походять із Індостану. Проте згодом вона була спростована.

Сучасний західний читач навряд чи сприйме цей словесний зворот. Але в аріїв корови вважались священними – чистими й красивими, божественно досконалими і щедрими

тваринами, як і жінки, «що дають життя». І сьогодні в Індії зберігається таке ставлення до корів].

Великий арійський рух на захід описаний і у багатьох ведичних текстах. Ось лише один уривок з Рігведи – збірки арійських гімнів, найдавнішої з відомих книг людства:

На сході перше світло знову сходить Із темряви, усталює порядок: Хай променями зорі, доньки неба Тепер шляхи висвітлюють до людства!.. Вони всі йдуть однаково зі сходу, Поширюючись скрізь з одного місця, Прокинувшись там, де закон панує. Йдуть лавами богині, як корови… Вони однакові разом виходять, Забарвлені одноманітно зорі, Потвору чорну тінями ясними Вони – блискучі, чисті – покривають. Дітей без ліку дайте нам, богині, Небесні дочки, дайте нам багатство! Прокинувшись у захисті безпечнім, Батьками станемо синів хоробрих! Пожертву даючи, до вас звертаюсь, Блискучі доньки неба, й заклинаю:

Славетними зробіть нас серед людства! Нам це дадуть Боги, Земля та Небо.

За інформативною ємкістю, точністю, простотою цей гімн може зрівнятися лише з Біблією. Коментар до нього міг би зайняти багато сторінок: тут усе – і механічний бік шляху (з єдиного центру в різні боки, в основному на захід), і головний, духовний, бік – цивілізаторська, інтелектуальна, духовна місія зореносних аріїв («славних серед людей»), які освітлюють шляхи людству, виконують волю «згори» («Богів Землі і Неба»). Ідуть вони з цивілізованої країни, «де панує закон», несучи всьому людству світло зорі. Краще не скажеш.

З текстів Рігведи, Авести випливає, що батьківщиною індоєвропейських народів є степові простори на схід від річки Ра («великої матері», як записано у Рігведі) або річки Ранха (за висловом творців Авести). Але ж відомо, що «Ра» – це прадавня назва Волги. Цілком ймовірно, що кордони цього регіону сягали озера Балхаш і південніше.

В Авесті також згадується легендарний Аріананам-Вайджа (так званий Арійський простір) – міфічна прабатьків щина іранців (іраноаріїв), місце проживання Заратустри. Хоча з цього приводу в літературі точаться суперечки. Одні вчені вважають, що таким місцем є сучасний Хорезм, інші – долина річки Аракс [Більш детально про це див.: Авеста. – СПб., 1997 (довідковий покажчик)]. Проте більшість дослідників вважає, що легендарний «Арійський простір» – це і є Семиріччя (казахське Джетису). На мою думку, така версія є найбільш вірогідною.

Іранські джерела ототожнюють авестійну Ардві-Суру з річкою Амудар'я. Хоча насправді – це Сирдар'я, що не важко зрозуміти із самої назви. Ардві-Сура буквально означає «Світова ріка», або ж «Ріка аріїв». Вона є аналогом індійської Сарасваті, яка також (при буквальному перекладі текстів Рігведи) є рікою аріїв, точніше індоаріїв.

У зороастризькій міфології згадується надзвичайно чистий струмок, що бере свій початок на самісінькій вершині світової гори Хукар'ї (Памір). Саме з нього і починається Ардві (Сирдар'я). До речі, таким же іменем в Авесті названа богиня Ардві-Сура, якій молилися архаїчні арії (мешканці Семиріччя):

Такую дай удачу,
Благая Ардви-Сура,
Чтоб сына Арватасны
Могучего Виштасну
Наставил думать в Вере,
И говорить по Вере,
И действовать по Ней.
Дала ему такую,
Удачу Ардви-Сура,
Всегда тому, кто верно
Свершает возлияния,
Дающие удачу.
Молюсь ей ради счастья… [Яшт 5:105–106]

Так, зокрема, молився Спітала (в Авесті це родове ім'я належить пророку Заратустрі). Що характерно, молитви Ар-дві-Сурі, а також горі Хунгари чи Хукар'ї (звідки несе свої води ріка) присутні на багатьох сторінках Авести, вони, по суті, складають зміст священної книги зороастризму.

У контексті заявленої теми не можу обійти увагою Велесову книгу. Назва її другої глави звучить досить промовисто: «Арій і його сини. Вихід із Семиріччя» [Див.: Велесова книга. – М., 1994].

Читач, напевно, пам'ятає дискусію щодо достовірності й важливості нещодавно виданої у Москві й Києві «Велесової книги», справедливо названої фахівцями «Руськими Ведами», її оригінали знайшов білогвардійський офіцер, артилерійський полковник Ф. Ізенбек у маєтку князів Задонських, поблизу Харкова, під час громадянської війни. Не що інше як голос «зверху» напоумив офіцера відступаючої армії зібрати напівзітлілі дощечки, не розгубити їх у поневіряннях до самого Брюсселя, де він осів у 1922 році, і передати їх у розпорядження вчених. Дослідженням, зокрема, дешифруванням текстів Велесової книги активно займалися М. Шкавритко, С. Лесной, А. Кур, Ю. Миролюбов. Останній навіть зробив копії оригіналу [Подальша доля оригіналу цього безцінного документа, крім однієї дощечки, що збереглася, невідома. Хоча існує версія, за якою дощечки Велесової книги потрапили до сейфів гіммлерівського товариства «Аненербе». Фашисти прибрали їх до рук у 1940 році під час окупації Бельгії. І це цілком ймовірно. Адже гітлерівські ідеологи вели активні пошуки свого арійського коріння].

За кордоном Велесова книга вперше була надрукована 1970 року вТоронто в журналі «Календар канадійського фермера». Українські читачі вперше познайомилися з твором лише у 1990 році на сторінках часопису «Дніпро» [До речі, «Руськими Ведами» називають нині не тільки Велесову книгу, а й нещодавно опубліковану працю «Песни птицы Гамаюн» (М., 1992). Названі твори в цілому підтверджують арійське минуле наших земель: Пісні птаха Гамаюн оповідають про допотопне минуле Північної Припонтиди, а Велесова книга – про післяпотопну добу. Цим унікальним книгам потрібно присвятити окремі дослідження (сподіваюсь, що вони вже ведуться), бо йдеться про розширення нашого історичного обрію. Пам'ятки ведуть нас від епохи VIII–X століть у глибину віків і тисячоліть].

В історичній пам'ятці велика увага приділяється «арійському» минулому народів, які населяли Північне Причорномор я і всю так звану контактну зону Європи і Азії. Разом з тим в ній належне місце відводиться і Семиріччю як відправному пункту арійського руху на захід. Переконаний, що саме ця обставина великою мірою визначила негативне ставлення до Велесової книги «провідних радянських спеціалістів з історії Давньої Русі – академіків Б. Рибакова, Д. Лихачова та їх послідовників, котрі оголосили унікальний давньоруський трактат «грубою фальшивкою». Хоча іншого не могло й бути. Адже арійська проблематика рішуче відкидалася представниками офіційної історичної науки.

Хто що б не говорив, а я закликаю читачів уважно вчитатися у текст Велесової книги:

Мы стояли на месте своем, с врагами бились сурово… [Велесова книга. С15]

Ці горді слова стосуються автохтонів Семиріччя, тобто пращурів українців, росіян, казахів.

А ось ще один фрагмент, який проливає світло на нашу прадавню історію: «Ми прийшли із краю зеленого (так у книзі названо Семиріччя – Ю. К.), а до того були батьки наші на берегах моря за Ра-Рікою [Так називали Волгу античні автори. В Рігведі її названо *«Ра-sа»,* в Авесті – *«Ра-hа»]* . І з великими труднощами ми переправили своїх людей і худобу на цей берег, і пішли до Дону» [Велесова книга. – С. 15].

Не можу не запитувати й наступне: «Ми самі – арії, і прийшли із землі Арійської в край Інський. І пасовиська одержали, прийшовши до раю трав'янистого, для худоби хлібного» [Там само. – С. 37]. Із тексту Велесової книги випливає, що арії, які мешкали в Семиріччі, були переважно скотарями (тобто пастушачим народом). І лише прибувши на береги Дніпра, вони стають хліборобами (орачами, оріями).

Цілком ймовірно, що вихід аріїв із Семиріччя спричинила якась природна катастрофа. «Спочатку був слов'янський рід у горах великих і високих (згадаймо гору Хукар'ю на Памірі із Авести – Ю. К.). Там ми виганяли вівців пастися на трави. А одного разу люди пробудилися тому, що коні голосно іржали над хмарами. І ми це почули, і страх пройняв нас, і ми боялися, що не зможемо вберегтися. І потім настав великий голод. І пішли ми… І пройшли ми мимо землі Фарсійської (Прикаспій – Ю. К.) і пішли далі тому, що не придатною була та земля для вівців. Ми йшли горами великими (Кавказ – Ю. К.) і бачили каміння, на якому не можна сіяти просо. І тому ми пройшли мимо. І побачили степи квітучі і зелені (Кубань – Ю. К.) і там ми стояли два літа, а потім вирушили далі тому що там були хижаки. Ми пішли мимо Каяли до Нерпи-ріки (Дніпро – Ю. К.), яка у будь-якій битві прикривала нас» [Велесова книга. – С.31. Унікальна пам'ятка з історії слов'ян містить не тільки кіммерійські і скіфські легенди про вихід із Семиріччя, але й перекази саків-масагетів. На одній із дощечок міститься розповідь про вихід синів Арія – Кия, Щека і Хорива із Китаю чи Тибету спочатку до Семиріччя, а потім… до Карпат. Причому йшли вони у Придністров'я – Придніпров'я якраз через землі Фарсійські (навколо Каспійського моря), мимо Дворіччя-Месопотамії, мимо Сирії].

Хотів би зазначити, що це був досить важливий етап всесвітньої історії. Арії тривалий час зв'язували Азію і Європу, поширюючи скрізь свої знання і духовність.

Офіційна наука зовсім ігнорує духовні основи такого напрочуд яскравого феномена людської історії, як численні переселення народів, включаючи і велике переселення, коли майже весь азіатський степ чи ледь не всі околиці Римської імперії «раптом» починали рухатися. Але факт залишається фактом. Величезні маси людей вирушають немовби за чиїмось закликом у невідомі землі. Пояснення такого явища з суто матеріалістичних позицій (посуха в ареалі первісного проживання, «тіснота», виснаження пасовищ, потяг до пограбувань багатих міст і держав тощо) зовсім непереконливі. Це на неозорих євроазійських степових рівнинах «тіснота» і «виснаження» пасовищ, коли населення в Євразії (не рахуючи Китаю й Індії) було не більше, ніж у нинішній Україні! Трохи глибше аналізував цю проблему Л. Гумільов, ґрунтуючись на своїй концепції пасіонарності, що визнає містичні (невидимі) аспекти великих «зрушень людських мас.

На наш погляд, правильне розуміння зазначених феноменів світової історії лежить у площині етногенетичних процесів метисації і, як зазначається в Біблії, «злягання» племен та народів, єднання далеких щодо крові і духу етносів, що дає якісно нові етнічні паростки. До того ж тут присутній і месіанський елемент, «заклик Неба», який зливається з «внутрішнім закликом» на рівні підсвідомості, коли маси людей кидають насиджені місця, не замислюючись про наслідки і не маючи чітких орієнтирів: куди і навіщо вони йдуть [Психологія такого явища описана Л. Толстим у «Війні і мирі», де показано, як села Смоленської губернії з усіма мешканцями знімалися з насаджених місць і йшли «кудись на теплі ріки»].

Звичайно ж, такі народи у своїх діях підпорядковані Вищим Силам, Вищому Розуму. Самі не усвідомлюючи того, вони виконують велику історичну місію, незважаючи на численні поневіряння, які випадають на їх долю в дорозі і на чужих землях. У даному випадку народи Гомера, Магога, Мадая та ін. виконували місію формування Індоєвропи – етнічного фундаменту наступних націй Європи, а згодом Америки, Австралії. Переселяючись на землі Семиріччя, а потім Праукраїни, індоарійські народи набували тут нової якості. Звідси вони розходились світом вже як індоєвропейці. «За археологічними і лінгвістичними джерелами, – зазначають автори книги «Міфи народів світу», – рання область існування носіїв давньої індоєвропейської культури в III тисячолітті до н.е. локалізується в Закаспії і південноросійських степах» [Мифы народов мира. – М., 1997.–Т. 1.–С. 527]. Іншими словами, Семиріччя і Аратта, завдяки своєму унікальному географічному положенню, виступали своєрідними накопичувачами арійського потенціалу, такими собі етнічними «казанами», у яких «виварювався» індоєвропейський менталітет народів, формувалася біла раса, формувався майбутній Західний світ.

Як відомо, ще у ХІХ столітті німецькі автори розробили концепцію, за якою ірано-європейські народи вважалися особливою гілкою білої раси. Згодом у ХХ ст. дехто з них почав вважати її основною паростю і навіть «стовбуром» етнічного дерева. Всім зрозуміло, для чого гітлерівські ідеологи видавали, ірано-європейську гілку за «стовбур» «європеоїдного дерева». Це робилося, з одного боку, для приниження історичної ролі слов'янства, у т. ч. і Русі-України, а з другого – для непомірного звеличування германців як архітекторів сучасної європейської культури.

Нерозумно заперечувати значимість «ірано-кавказького» центру формування білої раси [Цілком ймовірно, що в Семиріччі відбувалося роздвоєння могутнього арійського потоку на індоаріїв та іраноаріїв. Останні, як відомо, сприяли розвитку пастушачого скотарства в іранських степах, були творцями релігії вогнепоклонників]. Але не можна його й абсолютизувати, як це роблять слідом за Г. Гегелем деякі західні історики й етнологи [Гегель Г. В. Энциклопедия философских наук: Философия духа. – М., 1956. –Т. Ш. – С 73–75; Гобіно Ж. А. Нерівність людських рас. – Париж, 1856 (фр.); Розенберг А. Миф ХХ века. – Таллинн, 1998 та ін]. Адже сама по собі біла раса з явилася на третьому історичному колі як гіперборейська раса каїнітів і її основним центром формування в післяпотопному світі є все-таки наша Північна Припонтида. Це з неї по всьому Західному світі розселялися арієзовані нащадки Яфета (сини Тарсена-землероба) – так звана Індоєвропа.

ГЛИБИНИ НАШОЇ ПАМ'ЯТІ

В руках ученых часто бывают детали, но редко – священные, связующие нити истории.
И. Гете

НАУКА ПІДТВЕРДЖУЄ АРІЙСЬКІ ОСНОВИ СУЧАСНОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

І пізнаєте правду, – а правда вас вільними зробить.
Біблія

Від автора:

Першу інформацію про аріїв я отримав від Гуру ще на початку 70-х років. Але вона глибоко засіла у свідомості і весь цей час стимулювала мої творчі пошуки у цьому напрямі. На разі ось що я можу додати до того, що повідав мені Учитель.

Проблема арійського підґрунтя нинішньої цивілізації вже понад 200 років хвилює наукову громадськість. З того часу, коли європейці, досліджуючи історію Індії і займаючись порівняльним мовознавством, з подивом виявили спільних предків і риси мовної схожості здавалось абсолютно різних народів. Опанування європейськими вченими священної мови «брамінів» – санскриту, становлення індології у XVIII столітті породило теорію спільної – індійської – прабатьківщини таких мов, як санскрит, давньоперська, грецька, латинська, кельтська, готська. Пізніше до цієї групи приєднали німецьку, вірменську, албанську, слов'янську мови [Нараховано мною до 600 українських слів, однакових або дуже схожих на санскритські, наприклад: вдова, дівер, зять, тесть, брат, дочка, дід, син, яр, вар, варити, край, кров, Донестр, або Дністер, Донець, Донепр (давня Непра), каравай, мара (смерть), біда, просити, сміятися, стояти, відати (знати) тощо. Всі ці слова звучать однаково і українською, і санскритською *(Ю. К.)]* . У 1850 році вперше було опубліковано англійською мовою одну із основних книг ведичного циклу – Рігведу (Гімн знанням), що стало певною мірою підсумковою акцією у відкритті індоєвропейської (арійської) мовної спільності.

З XVIII століття вчені активно взялися за дослідження могил і курганів Великого степу, спочатку сибірських, а згодом – українських, кримських. У результаті археологічних розкопок не тільки поповнились дорогоцінними знахідками колекції Ермітажу, інших

російських музеїв, а й значно розширилися наші знання про арійське коріння пастушачих народів Великого степу і праслов'янського етносу Північної Припонтиди, наші уявлення про життя народів контактної зони Європи і Азії – праукраїнців і праказахів.

У науці поступово утверджувався семіотичний (знаковий) підхід до археологічних знахідок і, що особливо важливо, до міфів та історичних переказів. Археологічні відкриття, пектографічні комплекси, міфи, легенди, фольклор – все це спрацювало на виявлення того світогляду, який формувався в межах широкого культурно-історичного поясу, що простягнувся від Індії через землі Казахстану, України до європейського узбережжя Атлантики.

У контексті заявленої теми хотілося б звернути увагу читача на три фундаментальні наукові відкриття.

Перше – Трипільська культура, відкрита видатним археологом Вікентієм Хвойкою в 90-х роках XIX століття на берегах Дніпра. Як відомо, тут були знайдені будівлі міського типу, вірніше, залишки міста з дво-, триповерховими будинками, каналізацією, низкою культових споруд мітраїстського спрямування. У процесі розкопок з'ясувалося, що на Трипіллі було розвинуте гончарне і металургійне виробництво, існувала писемність, певні державні інститути, інші ознаки цивілізації. На підставі одержаних доказів В. Хвойка назвав Трипільську культуру «давньоарійською», а народ, що створив її, – «племенем безумовно арійського походження» [Космос давньої України. – С.11–12]. Гіпотеза українського археолога знайшла своє підтвердження у подальших наукових дослідженнях [Див.: Шилов Ю. Прародина арисв.–К., 1995].

Друге – Андронівська культура, відкрита у 1927 році в урало-казахських степах. Назва походить від села Андроново, поблизу якого були знайдені перші її пам'ятки. Численні могильники, залишки поселень епохи енеоліту, на думку російських археологів, мають відношення до індоарійської етнічної спільності, точніше до іраноаріїв.

Спорідненість андронівськнх племен з ірано- та індоаріями (саками, скіфами), за словами відомого спеціаліста у цій галузі Є. Є. Кузьміної, «особливо чітко виявляється в контактній зоні від Заволжя до самого Центрального Казахстану» (тобто Семиріччя – Ю. К.) [Кузьмина Е. Е. Древнейшие скотоводы от Урала до Тянь-Шаня. – Фрунзе, 1986. –С. 243]. Цю точку зору поділяє О. М. Трубачов: «І андроновці, і індоарії, – заявляє вчений, – були скотарями з підпорядкованим значенням землеробства» [Трубачев О. Н. Эпоха бронзы леской полосы СССР. – М., 1987.–С. 124]. Все це було встановлено дослідниками ще в 30-х роках.

І раптом у 70-х роках – нова сенсація. Археологи натрапили на арійське місто Аркаїм, якому від 3,5 до 35 тисяч років. Але, що характерно, поселення на березі річки Сінташа дуже схоже на трипільські міста. У дослідників одностайна думка: будували Аркаїм і жили в ньому племена, які були духовно (і не тільки духовно) споріднені з подніпровськими аріями (трипільцями). Звичайно ж тут не було античної величі, містерій, багатства тощо. У місті скорші жили стоїки – сподвижники сонячної віри, які у глухій пітьмі кам'яного віку боронили (у разі необхідності) зі зброєю в руках свій храм, свій спосіб життя, свої звичаї.

Згодом археологам вдалося відкрити ще кілька поселень, схожих з Аркаїмом. І що характерно, у їх забудові не виявлено ніяких перехідних форм. Будинки тогочасного городища починали будувати в певному місці і одразу. З огляду законів містобудування, знайдені вченими поселення різко відрізняються від традиційних поселень бронзової епохи уралоказахських степів, котрі мали лінійне планування і виникали стихійно.

Ціла низка встановлених фактів говорить про те, що арійські городища забудовувалися відповідно до розробленого плану: розмітка місцевості, підготовка макету, втілення у кам'яних спорудах єдиної ідеї «центризму»… І це робилося в кам'яному віці, коли в Європі ще мешкали троглодити.

Прадавні архітектори вже уміли пов'язувати в одне ціле завдання оборони поселення, житлові і господарські комплекси, численні комунікації між верхніми і нижніми вулицями, систему зливної каналізації з її водозбірними ямами та відстійниками. Як правило, у центрі

такого поселення розміщували культову споруду. Кожний окремий її елемент був тісно пов'язаний з цілим, а чітко окреслена архітектурна єдність храму свідчить про цілеспрямоване втілення як ідеологічних, так і культурно-господарських функцій.

І ось що важливо. Дослідники дійшли висновку, що саме андронівський (аркаїмський) тип житла, котрий сформувався понад 5000 років тому на території сучасного Казахстану, став чи не основним для всіх російських і українських територій протягом десятків століть і аж до нашого часу. Причому це був арійський тип житла!

Спеціалісти відзначають: «Будинок центральноєвропейського типу (так зване андронівське житло) поширене в середніх широтах від Центральної Європи до Західного Сибіру. Він дерев'яний, рублений або каркасно-стовповий, часто заглиблений у землю, з пірамідальним або двосхилим коньковим дахом і відкритим вогнищем. Будинок досить великих розмірів, однокамерний, призначений для проживання сім'ї, що складалася з кількох поколінь.

Такий тип будівель добре відомий завдяки розкопкам у Центральній Європі та Казахстані, а також знайденим глиняним моделям житла в енеолітичних шарах Подунав'я та Подніпров'я [Кузьмина Е. Е. Древнейшие скотоводы от Урала до Тянь-Шаня. – Фрунзе, 1986. –С. 50].

Вже цитований нами О. Трубачов наголошує: «Описані у ведичній літературі, Авесті будинки древніх індоіранців не мають ні аналога, ні своїх попередників у архітектурі землеробських цивілізацій Індії, Ірану, Передньої Азії. Вони більше схожі на будівлі центрально-євразійського типу, звідки, очевидно, і прийшли їх творці. Цікаво, що в деяких районах Індії архаїчний тип великого будинку з двосхилим коньковим дахом зберігся до сих пір. Там проживають представники особливих етнокастових груп, які ведуть свій родовід від ведичних аріїв» [Трубачев О. Н. Эпоха бронзы лесной полосы СССР. – М., 1987. – С. 125].

Крім того, археологи відзначають, що у культурних шарах протоміста (Аркаїма) знайдено багато залишків металургійного виробництва, зокрема, металургійні печі. Могильники буквально насичені виробами із бронзи [Зданович Г. Б. Аркаим: арии на Урале. Гипотеза или установленный факт.–М., 1992.–С. 263].

У розкопаних помешканнях андронівців вчені натрапляли на залишки одягу і взуття (ковпаки, чоботи-постоли, так звані «кожані панчохи», кафтани, пояси, штани). Знайдені речі дуже схожі на елементи одягу саків, скіфів та їх пізніших потомків (гузів, казахів). Та й за зовнішнім виглядом вони дуже нагадували арійців: білошкірі, зріст від 170 сантиметрів, прямий ніс, правильні риси обличчя, підстрижене волосся часто зв'язувалося у пучок на потилиці.

Картину життя андронівських племен та їхнього центру Аркаїму доповнює священна книга зороастризму Авеста. З цієї давньоперської пам'ятки ми дізнаємося, що один із трьох синів Трайтона (царя династії Пардата), якого звали Ар'я, будучи спадковим принцом, одержує у свої володіння Іран. Салму і Туру – східні окраїнні землі. Праведник Ар'я (середньоперське – Аїрік) стає родоначальником іранських аріїв. А його два брати Салм і Тур (обидва лиходії) стають родоначальниками сарматів (Салм) і туранців (Тур). Згодом невдоволені розподілом земель, вони вбивають праведника Ар'ю. Ця обставина породжує тривалі війни іранських арійців і туранців. До речі, саме під час однієї з таких війн у похилому віці помер засновник зороастризької релігії Заратустра.

Отже, Аркаїм, як і Трипілля, дає нам, українцям, те, чого ніхто й ніколи не зможе у нас забрати, те, що завжди нагадуватиме нам про нашу правічність: це почуття поєднання в собі усіх минулих тисячоліть, доль і рішень, страждань, пов'язаних з подоланням численних перешкод. Неозорий простір степів, гір і морів, майже непроглядна товща століть і тисячоліть, величезний досвід і безліч доль минулих поколінь – все це тихими потоками спливає до нас, поєднується у наших душах, набуваючи нової життєвої сили. А головне, приходить розуміння того, що ми – нащадки, продовжувачі великої справи, котра, виявляється, вже давно живе в нас. І віднині потрібно чинити так, щоб все це більш чітко окреслилось, заговорило, зазвучало.

Третє – давньоіндійська цивілізація арійського типу. З'ясувалося, що свідчення, зібрані археологами про доарійські поселення, зокрема, про місто Мохенджо Даро, були неправильно витлумачені. Якщо раніше заявляли, що ці поселення розорили злі арійські пришельці, то нині вчені схильні вважати: Хараппську землеробську цивілізацію знищили природні катаклізми. Думка про доіндоєвропейське походження хараппських міст грунтувалася на знайдених на їх території глиняних печатках з написами на невідомій мові, яку ніяк не вдавалося розшифрувати.

Вже в наші часи на землях, прилеглих до колишнього русла Сарасваті, археологи відкрили цілу низку таких же покинутих, а не зруйнованих поселень (там також були знайдені вже згадувані печатки з невідомими написами). А зовсім недавно індійський вчений Н. Жіха, узагальнивши свої двадцятирічні дослідження, опублікував книгу [[1] Див.: Juha N. The aryan alphavit. – Poona City, 1996], в якій обґрунтовується гіпотеза, що написи на виявлених глиняних печатках арійські, написані санскритом! І що характерно, тексти увіковічнені за допомогою знаків, які індійські емігранти (кочівні народи) пізніше принесли з собою в Семиріччя, Припонтиду, Середземномор'я. У книзі не тільки розроблено методику розшифрування написів, а й подано розшифровані тексти майже зі ста печаток.

Сьогодні дедалі більше вчених погоджується термін «цивілізація долини річки Інд» замінити на «арійська цивілізація долини Сарасваті». На їх переконання, це більше відповідатиме історичній правді.

Як бачимо, з часом питання аріїв набирає дедалі більшої значущості, багатомірності, а водночас і таємничості. Воно постійно перебуває у центрі не лише суто наукових, а й політичних дискусій, як це було, скажімо, у Німеччині. До нього прикута увага прихильників різних езотеричних і окультних вчень, про що свідчать публікації О. Блаватської, О. Реріх, Р. Штайнера, П. Успенського та ін. Зростає загін археологів (зокрема в Україні), котрі намагаються «відкопати» прабатьківщину аріїв подібно до того, як Г. Шліман «відкопав» легендарну Трою.

В результаті зростає як снігова баба обсяг позитивної інформації, йде екстенсивне нагромадження цікавих, багато в чому загадкових фактів. Але… Немає справжнього прозріння, немає того інтелектуального імпульсу, який би народив загальновідомий архімедовський вигук «Ев-ри-ка!». Хоча викриків як таких за цей час було немало. Справжнє ж розуміння поки що відсутнє.

Ми спробуємо глянути на арійську проблему з дещо несподіваної точки зору, а саме виходячи із біблійно-міфологічної історії людства. В такому ракурсі, принаймні у нас, арійське питання не розглядалося, та й не могло розглядатися в рамках матеріалістичного, класового світогляду, який повністю виключав духовні аспекти етнічної історії.

ДОТРИМУЮЧИСЬ БІБЛІЙНИХ НАСТАНОВ

Коли духом живемо, то й духом ходімо!
Біблія

Тривалі власні роздуми, настанови Гуру, його нетрадиційні підходи до висвітлення нашого далекого минулого зміцнили мене у переконанні, що лише археологічними засобами проблему аріїв не розв'язати. І ось чому. Історія аріїв не зводиться до проблеми одного чи навіть кількох народів, що залишили на Землі сліди своєї матеріальної культури. Адже і в Україні, і на Балканах, і в Скандинавії, Ірані, Індії, Казахстані, інших місцях північної півкулі ми знаходимо такі артефакти, мовні тотожності, які безсумнівно свідчать про культурологічну, цивілізаторську діяльність особливого етнічного конгломерату.

Схильний вважати, що вичерпну відповідь на поставлені питання можна дати, виходячи лише з нового розуміння історичного процесу, що ґрунтується на священних книгах людства, його багатій міфологічній спадщині. Німецький філософ Ф. Шеллінг мав

рацію: «Те, що живе в переказах, у міфах, колись насправді існувало, і сучасному родові людському передував рід богів».

Першокниги людства (Біблія, Авеста, Коран, Рігведа, Махабхарата та ін.) дають нам змогу правильно підійти до розуміння расової, етнічної і геополітичної ситуації, яка виникла на євразійських просторах у сиву давнину.

Якщо брати нашу Біблію, то тут, насамперед, мається на увазі розміщена у книзі Буття так звана Таблиця народів – «головне і невичерпне джерело для історика» [Библейская энциклопедия. – СПб., 1891. – С. 503]. Видатний англійський археолог і етнолог Дж. Олбрайт з цього приводу писав: «Звід народів у книзі Буття є напрочуд точною історичною оповіддю. Він займає абсолютно унікальне місце в стародавній літературі, не маючи собі і віддалено рівних навіть у літературі давніх греків… Звід народів залишається, на диво, точним документом. Ми бачимо в ньому таке надзвичайно сучасне розуміння національного і лінгвістичного становища у світі, незважаючи на всю його складність, що він продовжує й досі вражати вчених» [Макдауэлл Дж. Неоспоримые свидетельства.–П., 1993.–С.15].

У книзі Буття максимально стисло визначені не тільки ключові моменти вселюдського поступу, а й простір та час життя кожного народу, його роль в історії. Точніше, в ній містяться не самі по собі відповіді на подібні питання, а своєрідні відмички до них.

Таблиця народів – фантастично щільний згусток інформації, яка стосується цілої Пророчої ери, що охоплює тисячі років від післяпотопної історії людства і аж до «кінця часів», тобто до наших днів. До переважної більшості народів Землі біблійні тексти не мають відношення. В них поіменно відзначені лише кількадесят. У Книзі Книг йдеться про історичні народи. Тут кожне слово, а особливо кожне ім'я, має великий смисл.

Якщо говорити про аріїв, то Біблія «розуміє» їх, насамперед, як духовний чинник. Арії – каталізатор, «закваска», стимулятор, що приводить в дію довколишні народи. Від часів загибелі країни Куш (кінець III тисячоліття до н. е.) їх як людської спільноти не існує, вони розсіялися, стали баражувати Землю й асимілюватись з іншими народами. Саме так і з'являються кімри, кельти, перси, скіфи, сармати, мідійці, хети, а за ними – друга й третя хвилі арієзованих народів: іонійці, галли, гуни й, нарешті, руси (слов'яни), потім українці (в Біблії – народ Тувал) і московита (народ Мешех). Арії жертвували власним генетичним організмом (нацією), розчиняючись в інших народах (різного кольору шкіри!), заряджаючи їх своїм духом, інтелектом, культурою. Ось глибинна сутність аріїв!

Ще одна важлива методологічна настанова, що випливає з Першокниги людства – це розрізнення чоловічого і жіночого начал в етногенетичних процесах, тобто визнання батьківських і материнських етносів [До речі, про взаємодію чоловічого і жіночого начал в етнічних і навіть космічних процесах йдеться і в східних першокнигах (див.: Чаша Востока: Письма Махатмы. – Хабаровск, 1991)]. Насамперед, такий підхід є відправним пунктом поглибленого розуміння арійської проблеми.

ПІВНІЧ – «ІНКУБАТОР» АРІЇВ

І сказав Господь Каїнові: Коли будеш ти порати землю, вона більше не дасть тобі сили своєї. Мандрівником та заволокою будеш ти на землі.

Біблія

Свою оповідь з цього приводу Гуру розпочав так:

– Побічне відгалуження людської історії, яке дало великий арійський плід, почалося тисячі й тисячі років тому з Каїна, котрого Бог прогнав з очей геть за те, що той убив брата свого Авеля. Каїн покинув затишний, опікуваний Богом закуток, що примикав до райських кущів планети, і пішов у незвіданий суворий край – землю Нод, на схід від Едему. Пізніше ця земля Нод у результаті одного з катаклізмів зміститься до вершини земної осі й дасть назву всім приполярним районам – Норд (Північ). У суворих, диких умовах Каїн та його народ не

загинули, а побудували місто, тобто цивілізацію, й започаткували стійкий етнічний росток. Бог оберігав їх із самого початку, визначивши їм роль пасіонаріїв («каталізаторів»).

У Біблії говориться: «…І вмістив Господь знака на Каїні, щоб не вбив його кожен, хто стріне його. Минуло багато тисячоліть, на Землі змінилися дві корінні раси, а каїніти жили, розмножувалися й розвивалися ніби окремо, в північних районах, наближаючись до свого месіанського історичного рубежу – початку нашої, післяпотопної, історії. Ойкумена каїнітів увійшла в пам'ять народів під назвою Арктиди.

Дослідники ведійської (арійської) літератури тривалий час не могли зрозуміти: чому у Рігведі, Махабхараті стільки місця відводиться півночі – північному сяйву, безперервній північній ночі, Полярній зірці. Великій Ведмедиці, холодним хвилям «молочного моря», засніженим «білим рівнинам» тощо. Автохтони Індії не могли мати про це уявлення. Дивним здавалося й те, що сувора північ називалася «милим, благодатним краєм» (а саме так його описує один із гімнів Рігведи).

Дещо а цього прояснили праці індійського вченого Вал Тілака під дивною назвою «Арктична батьківщина у Ведах» (Бомбей, 1903) та російського – Є. Єланича «Крайня Північ як батьківщина людства» (СПб., 1915). Зібрані в них матеріали з Рігведи, Махабхарати, Авести свідчать: далекі предки індійських та іранських аріїв жили біля Полярного кола, на широті 60 градусів і вище.

Багато тисячоліть тому існувала процвітаюча країна Арк-тида, що розкинулась за Кам'яним поясом: від Північного Уралу до Скандинави, Ісландії, Гренландії. У ведійських джерелах цей пояс називається горами Меру, в авестійних – горами Харе. Точніше, їх потрібно називати не горами, а хребтами. Нині вони значно нижчі (десь 800 метрів, а колись сягали у височину 1,5 кілометра), це так звані Російські хребти, що тягнуться від Уралу через Вологодщину до Хібін і Скандинави. Ці хребти згадуються в численних арійських міфах, а також в античних джерелах. В Арістотеля вони значаться як Рифейські вали.

Про те, що архаїчні арії (нащадки Каша) мали свою етнологічну нішу саме на півночі (зокрема в басейні Північної Двіни), йдеться в Авесті. В одному з її гімнів оспівується ріка аріїв Ардвісура, що впадає в Біле море:

Молись великой, славной,
Величиною равной
Всем водам, взятым вместе,
Текущим по земле.
Молись текущей мощно
От высоты Хукарья
До моря Ворукаша…
Из края в край волнуется
Все море Ворукаша
И волны в середине
Вздымаются, когда
Свои вливает воды,
В него впадая, Ардви
Всей тысячью потоков
И тысячью озер [Спеціалісти довели, що йдеться саме про Північну Двіну (див.: Древность: арии, славяне. – Вып. 3. – С. 103–104)].

Клімат і природа в цих місцях були в цілому холодними и суворими, але дійсно гарними, здоровими, благодатними. Мікроклімат Соловецьких островів у Білому морі нагадує клімат давньої Арктиди.

Я був на Соловках. Справді, красиві місця. Озера, оксамитова зелень, білі берези, синє небо, а навкруги – хвилі «молочного моря». Достигають різноманітні овочі, плодоносять

фруктові сади, дозрівають навіть персики. І це за Полярним колом. Такий дивовижний природний феномен достеменно ще не пояснений.

Як вже зазначалося, нащадки Каїна були інтелектуально й технологічно більш розвиненим народом, аніж народи корінної раси, що жили в районах жаркого клімату (проблеми одягу, помешкання, харчування там вирішувалися куди простіше, ніж у людей Полярного кола). У даному разі не можна не враховувати і езотеричний момент.

Інтелектуальний «перепад» був пов'язаний не лише із звичайною винахідливістю «людей холоду», потрібною для виживання за більш суворих умов. Треба брати до уваги й те, що архаїчні арії менше, ніж інші народи, постраждали від катастрофи, бо, власне, Потоп не зачепив північних районів Землі (вода «стягувалася» Місяцем до екватора), і тому вони являли собою в спустошеному світі велику, соціально зорганізовану силу.

Тому й не дивно, що «люди холоду», чисельно збільшуючись, поширюючись на південь і південний схід, стикаючись з іншими народами, менш пристосованими до суворих умов північної півкулі, ставали поводирями, вчителями, царями місцевих мисливців, напівдиких збирачів дарів природи. Іншими словами, вони збагачували тубільців не тільки інтелектуально й духовно, а й технологічно, що значною мірою забезпечувало перехід корінної раси до осілого способу життя, до цивілізації, насамперед, хліборобської.

Сліди аріїв знаходять і на Середньому Уралі, на Волзі, у Приараллі, у Північній Припонтиді, на Балканах і навіть на півдні Франції. І дивуються: як же так – усюди арії… А чого тут дивуватися – адже край вічного льоду методично тіснив людей на південь, зривав їх із насиджених місць і змушував рухатися по всіх зонах холодного, а згодом і помірного клімату. Як відомо, зони помірного клімату утворилися в тій же Європі після відходу великого льодовика.

15 тисяч років тому люди прильодовикової зони ділилися на три народи, кожен із яких пересувався на південь своїми шляхами, що дедалі розходилися.

СИНИ ЛАМЕХА

С милого севера В сторону южную. М. Лермонтов

– Катастрофа, що сталася 13,5 тисячі років тому, зіграла роль спускового гачка: повільне «сповзання» північних народів на південь змінилося справжнім виходом, який, щоправда, також розтягнувся на багато сторіч. Бурхливе танення льодовика, різке зволоження клімату, утворення боліт і затоплення величезних просторів, вимирання мамонтів, загибель чисельних табунів турів та оленів – усе це набуло характеру великої екологічної катастрофи. І хоч у цілому планетарний катаклізм не був таким згубним для людей льодовикової зони, яким він виявився для мешканців жарких країн (тобто для основної маси людства, що гинула від Потопу), їм, як мовиться, також дісталося. В руських прадавніх джерелах говориться, що в той жахливий рік усі побігли до хребтів Рифейських, боячись потонути в льодяній воді [Насамперед маються на увазі опубліковані давні пам'ятки писемності і збірниках: Космос давньої України; Песни птицы Гамаюн; Велесова книга].

Незабаром стало зрозуміло, що повільний відступ не рятує становища – треба зважитися на велике переселення у південні регіони.

У Біблії зазначається, що напередодні Вселенського Потопу каїніти (гіпербореїарії), які представляють так звану «батьківську» (чоловічу) гілку людства, в поколінні Ламеха [Ламех (сильний, міцний) – син Метушаїла. Єдина допотопна особа з прямої лінії Каїна. Прожив, за даними Біблії, 777 років. Мав дві дружина і скнів: Явала, Ювала, Тувал-Каїна. Написав біблійну поему, в якій особливо звеличував винахідливість свого наймолодшого сина Тувал-Каїна. Історик Йосип Флавій стверджує, що у Ламеха було 77 синів (див. Костів К. Словних-довідник біблійних осіб, племен і народів, – К., 1995.–С. 220)] розділилися на три народи і кожен з них мав свої ареали розселення. На сході, в районі Уралу, жив багаточисельний народ біблійного Явала (старшого сина Ламеха). «Він був батьком тих, що

сидять по наметах і мають череду» [Бут. IV. 20], тобто родоначальником пастушачих народів. Цей етнос першим рушив на південь і утворив першу підрасу нової – п'ятої – раси людства, тобто заклав підвалини степової цивілізації.

Ці так звані архаїчні арії, змішуючись із уцілілими автохтонами півдня Уралу, Сибіру, а пізніше – Індії та іранських степів і нагір'їв, утворили плодовиті племена «людей, що живуть у наметах». Мова йде про кочові, пастушачі народи, які відіграли дуже важливу роль у післяпотопній історії людства, – кіммерійців, а потім – скіфів, таврів, сарматів і, нарешті, гунів. Але свій духовний потенціал (а ми ведемо мову саме про духовну історію людства) вони одержали спочатку від народу Явала.

Трохи на захід, переважно у прибалтійському регіоні навколо Білого моря, перед Потом жила інша арійська спільність. Йдеться про народ Ювала (середнього сина Ламеха). Ювал «був батьком усім, хто держить у руках гусла й сопілку» [Бут. IV. 21]. Він ще до Великого Потопу поступово «сповзав» на південь Європи. І настав час, коли цей народ увійшов на територію атлантів, які займали простір між 20 і 40 градусами північної широти, тобто узбережжя Середземномор'я. І тут почалися затяжні, жорстокі війни між «синами Посейдона" і «гіперборейцями", про яких оповідає Платон у діалозі «Тїмей». Гору врешті-решт взяли атланти, які відтіснили серединну галузку арійського народу, що згодом заснував античну цивілізацію, на схід. Він поступово, протягом століть, почав заселяти землі Північної Припонтиди – від Дунаю до Кавказу. Тож найперша арійська хвиля стала накочуватися на ваші землі ще до Потопу (14–15 тисяч років тому), задовго до другої арійської хвилі народу Тувала на чолі з Рамою.

Після Потопу, коли була знищена Атлантида і в Середземномор'ї утворився вакуум, народ Ювала з земель Північної Припонтиди знову рушив на південний захід. Поступово, асимілюючись із аборигенами Середземноморського узбережжя, він закладав основи великої античної цивілізації.

Загадкові дорійці, що проникли в Грецію близько 1200 року до н. е., а також пелазги і анти на землях Праукраїни – пізні рештки цього народу, прабатьком якого був Ювал. У духовному плані класична Греція почалася, як відомо, з легендарних орфіків, елевксинських містерій, піфагорійців. Це предтечі Платона, Есхіла, Софокла, Еврипіда, Фідія, Арістотеля… Ювал – пасіонарій Явана, четвертого сина Яфета. Вони разом народили четверту ггідрасу п'ятої (сучасної) корінної раси. І нарешті, третій наймолодший син Ламеха – Тувал-Каїн, котрий «кував всіляку мідь та залізо». Причому, поза усяким сумнівом, то були не стільки зброя і обладунки (мечі, сокири, наконечники стріл тощо), скільки землеробське знаряддя (плуги, борони, серпи). Адже саме ім'я Тувал у Святому Письмі об'єднане з іменем Каїна – засновника землеробства.

Цей народ почав формуватися близько 20 тисяч років тому в північно-західному кутку Європи на території сучасних Ісландії, Скандинавії, Гренландії. Це були фізично міцні, стійкі до різноманітних негараздів, інтелектуально розвинеш люди сучасного європейського типу (білошкірі, круглоголові, довгоногі, русо- і темноволосі, блакитно- й кароокі). Санскрит – мова саме цього народу. Та й поняття «арій» у більш строгому смислі пов'язане з племенем Тувала-Каїна та його сестри Ноєми.

Легенди говорять, що народ Тувала-Каїна жив північно-західніше від народу Ювала, на великому острові серед «молочного моря». Острів називався Швета Двіпа – по-санскритськи «світлий, білий острів». Гадаю, це нинішня Гренландія, а можливо, Ісландія. Тут мешкали «світлі, сяючі подібно місяцеві люди». В Махабхараті сказано, що Нарада (а це божество всіх допотопних каїнітів) пішов на цей світлий острів і викликав головного Бога, котрий явився йому у вигляді Північного сяйва [Див.: Махабхарата. – Ашхабад, 1984.–Кн. 2]. А далі йдеться про мудреців, які, впавши від цього в шаленство, втратили зір та інші чуття, нічого не бачили й лише чітко сприймали однотонний звук [Дійсно, сильні спалахи Північного сяйва супроводжуються пронизливим звуком. Це явище вчені ще й досі не пояснили].

Полярний день у районах арійського острова Швета Двіпи в Рігведі описується так: Сонячний бог (потім він став Мітрою), піднімаючись на певну висоту, зупиняється й

випромінює світло на все живе. Справді, за Полярним колом сонце, піднявшись над горизонтом, стоїть якийсь час на місці, а потім повертає назад. І в Рігведі сказано: «Свою колісницю Сонячний бог зупинив посеред неба».

На відміну від перших архаїчних аріїв Явала – Ювала, плем'я Тувала-Каїна несло в собі вищі інтелект і духовність. Саме пришельці під проводом Рами, спустившись на землі Припонтиди, залишили тут досить помітний арійський слід. Прижилися засновані аватаром культи Сонячного світла, Матері-Берегині, Івана Купала. Набули сили перші паростки переданих Рамою знань у галузі гончарства, організації житла, побуту. Часто вживалися санскритські терміни і звороти, хоча мова корінних мешканців до другого пришестя аріїв зі сходу ще розпадалася на ряд діалектів, і санскритською в цілому назвати її важко. Однак найбільш вагомим було те, що представники північан і духовно запліднені ними тубільці почали застосовувати на благодатній українській землі незнані раніше технології рільничого землеробства. Думаю, що не випадково у давньому епосі Північної Припонтиди збереглося багато переказів про міфічних ковалів-металістів і металургів, які уміли добувати мідь і залізо, виготовляли з них всілякий реманент, у тому числі перший на Землі сорокапудовий плуг, яким можна було робити глибокі борозни й вали, «завбільшки, як церква [Рыбаков Б. А. Язычество Древней Руси. – М, 1988.–С. 43].

Але якщо глянути на проблему більш глобально, то можна зробити висновок, що саме технологія продуктивного землеробства, яка особливо розквітла в Аратті в епоху Трипільської культури, не тільки істотно вплинула на формування визначальних ментальних характеристик слов'янської раси (насамперед, й двох провідних народів Тувала і Мешеха), а й значною мірою прискорила перехід людства до сучасної європейської християнської цивілізації.

Думаю, ви погодитеся, що це велика і складна тема. Тут потрібні ґрунтовні дослідження, які змінили б традиційні уявлення про історичну роль народів благословенної Припонтиди. І це, як мовиться, справа майбутнього.

А ми поки що спробуємо з'ясувати, хто ж представляв оті «запліднені» аріями, народи. Адже люди Півночі (гіперборейці-арії) переселялися на південь і південний схід в ареали, котрі вже були заселені так званими материнськими народами ще з допотопних часів.

ЯФЕТИЧНЕ ВІДГАЛУЖЕННЯ «НОЄВИХ НАРОДІВ»

І ввесь людський рід
Він з одного створив,
щоб замешкати всю поверхню землі,
і призначив окреслені доби
й границі замешкання їх.

Біблія – Перед Всесвітнім Потопом етнічна строкатість була досить значною, хоча дослідники виокремлюють сім основних рас: атлантичну, нордичну (арійську), семітську, хамітську, яфетичну, монголоїдну (китайську), індійську. Чіткі межі між расами були відсутні, існувало багато «змішаних» народів, котрі й самі не знали, до якої раси вони належать. Чимало було і залишків зниклих рас і народів: древні народи Америки, Океанії, Південно-Східної Азії та ін.

Імперія атлантів простягнулася від Південної Америки до Східного Середземномор'я. Атлантична раса включала в себе кілька народів. Безпосередньо перед Потопом панівне становище в ній посів народ толтеків [Толтеки-атланти були смаглявими, включаючи і правлячу касту. Деяке уявлення про елітну верству атлантів можна скласти, згадавши про гігантів Патагонії, яких бачили моряки експедиції Магеллана. Це звироднілі атланти. Правда, були серед них і особливо шановані «світлі». Ця частина вищої касти (в основному жерці) визнавала лише владу гіпербореїв з північного острова Туле. Нижчі ж верстви суспільства становили раби-кроманьйонці, яких навіть не вважали за людей]. Він справляв особливо сильний вплив на Південну і Центральну Америку. Тут були його західні колонії, культові

центри: Тіауанако, Копан, Меза-Верде та ін. Саме за активної участі «біженців» – толтеків із загиблої Атлантида в цих районах пізніше виникнуть великі імперії майя, інків, ацтеків. Останні взагалі вважали себе вихідцями з країни Ацтлан (Атлантида). Звідси і походить їхня назва.

У Північній Африці, в районі Єгипту, розташовувалися східні колонії атлантів. А далі на схід і північний схід жили «Ноєві народи».

Треба знати, що Таблицю народів очолює Ной, сімейство котрого стало важливою сполучною ланкою між допотопним і післяпотопним людством. Його сини Сим, Хам і Яфет уособлюють три основні людські раси [Упереджені вчені-історики твердять, що біблійні пророки ці сюжети просто списали з більш давніх, шумерських, текстів. Зовнішній збіг справді є, але тільки зовнішній. Яфет – від «білий», «світлий»; Сим – від шумерського слова «оливковий» (смаглявий); Хам – від «темний» («обпалений»). Отже, у шумерів увага акцентується на кольорі шкіри та інших расових особливостях. А в Біблії про це ні слова, хоча заперечувати, що основні раси людства мають різний колір шкіри, ніхто не збирається. Та справа не в цьому, а в духовній, інтелектуальній і, отже, конструктивній ролі певних людських спільнот, певних народів в історії]. Кожна з них заселяла свої території. Семіти – Аравійський півострів і Месопотамію. Хаміти – Палестину, Північну Африку, нинішню Сахару, що до Потопу була родючим краєм із прекрасним кліматом. Яфетиди – північні (по відношенню до Ізраїлю, Єгипту) землі – егейський і понтійський регіони, Балкани, Кавказ, Прикаспій (див. рис. 2).

Рис. 2. Раннє розселення народів (за Біблією)

Названі території не були колоніями Атлантиди. Тому йшла багатовікова боротьба між атлантами і яфетідами, які відігравали дедалі активнішу роль, їх, звичайно, підтримували «братерські» народи Сима і Хама.

Яфетичний світ народжувався в боротьбі. Адже яфетичне відгалуження «Ноєвих народів» являло собою ніби протилежний полюс у світі, де панували атланти – люди «від віку славні і великі», але вже звироднілі у страшних гріхах під впливом безглуздих ритуалів та містерій. Зло не бажало йти в небуття і постійно виявляло свою агресивність. Спалахували жорстокі війни із «злісними», із «Змієм Чорним» (толтеками), котрий постійно з'являвся з південного заходу.

И сказали Змею Черному:
– Будем мы делить подвселенную,
По Земле Сырой проведем межу.
Справа пусть за межой будет Царство Сварога,
Слева за межой будет Змеево Царство [Тут і далі цитується «Звездная книга Коляды (Русские Веды)». – М., 1996].

Звичайно, життя в егейсько-понтійському регіоні тільки починалося. У ті часи рівень Середземного моря був на 40 метрів нижче, не існувало ще Егейського, Мармурового, Чорного й Азовського морів. Це вже пізніше, коли почнуть танути льодовики, тут протікатимуть ріки. Вони понесуть свої води через Східно-Європейську рівнину в Середземне море. Клімат тут був досить сухим і холодним (адже зовсім поруч розташовувався льодовик). Виняток становили південні райони Понту, де були непогані угіддя для землеробства, рибальства, полювання.

Населений яфетідами простір ззовні нагадував величезний пустельний край. Тут не було міст, пірамід, велетенських ідолів, нескінченних масових процесій, «людських мурашників», що будують черговий некрополь померлому жерцю чи володарю. Та й етнічної диференціації серед яфетідів ще не було. Еліта племен знала лише одну ритуальну (священну) мову, так звану «пташину мову» (мову птаха Гамаюн).

Із вгасанням Атлантиди як цивілізації яфетичні народи йшли по висхідній у своєму розвитку. Вони просувалися в північному напрямку, у райони помірного клімату. Мова йде про північне узбережжя Чорного моря, тому що в той час велика частина земель нинішньої України була вкрита льодом. Величезні блакитні брили льодовика сягали Карпат. Яфети доходили до краю льодовиків і тут «контактували» з гіперборейцями.

У цих контактах яфетіди представляли жіноче начало етноеволюції. Сини Ламеха (гіпербореї-арії) «паруючись» із представниками материнської яфетичної раси давали потомство, яке у Святому Письмі позначене як «сини Яфета»: Гомер (кіммерійці), Магог (скіфи), Мадай (сармати), Тирас, Фувал (Тувал) [Отже, у прабатька сучасного людства після Потопу з'явився внук Тувал, що уособлює український етнос. А хто ж був його тезком? Зведений брат Ноя, як записано у Біблії! Саме він, як пам'ятаєте, «кував усяку мідь та залізо», тобто виступав металістом-землеробом], Мешех – засновники народів першого ступеня арієзації. Згодом нащадки Яфета, пройняті арійським духом, розселилися на неозорих просторах Європи і Азії – від Карпат і Каспійського моря до Зауралля, Китаю, Індії, Тихого океану. До них можна віднести древніх європеоїдів, етноси Уралу, Сибіру, Далекого Сходу: фіннів, угрів, туранців, алтайців, монголоїдів, китайців долини Янцзи-Хуанхе, тибетців, автохтонів Індії тощо.

Звичайно ж, це був досить складний конгломерат родів, племен, народностей різного рівня культури, духовності, інтелекту, різного ступеня дикості й азійщини. Але якщо дивитися в корінь і виокремлювати суть, то стає очевидно, що саме в цьому арієзованому середовищі, на цій благословенній «землі, що Господь її викляв» [Бут. V. 29], зароджувались і проростали перші паростки нового післяпотопного світу, формувалися перші підвалини основних типів цивілізації: номадичної (пастушачо-кочової), античної і землеробсько-індустріальної.

«Світлі» племена за допомогою гіпербореїв-аріїв, відстоявши свою землю, почали думати, як її використовувати:

А затем Сварог со Сварожичем Подразрезали Землю-матушку, Плугом острым ее поранили. Чтоб поверхность земная очистилась И ушла вся кровь в Землю-матушку – Расступилась Земля, поглотила кровь.

Настав період мирного священнодійства на «Землі-матінці, годувальниці». На безкраїх степових і лісових просторах народжувалися перші осередки осілого землеробства. І це був тільки початок.

Незважаючи на протидію «темних сил», яфетичні племена почали набувати «нових

богів». І стали народжуватися світлі боги: з'явився на світ бог Велес (Ас зоряний), народилася Юна лель (Любов златокудра). Мабуть, важко народжувалося нове, світле, духовне:

От рожденья богов Колебалась земля, Бури пенили море синее, Расстилалась трава, приклонялись леса, Сотрясалась вся Поднебесная.

АНТИЧНІ МІФИ ТА ІНШІ ДЖЕРЕЛА В НОВОМУ ПРОЧИТАННІ

Як індоарійці, так і елліни колись були кочовими народами, котрі прийшли на свої пізніші землі з півночі.

Дж. Олбрайт

Вивчивши античні міфи – класику світового значення, я роблю більш конкретний висновок, ніж відомий англійський археолог і бібліїст професор Джон Олбрайт. Цією північчю були, виявляється, наші українські землі – терени Північної Припонтиди, нинішніх Кубані та Кавказу. Основні події, описані в найдавніших античних творах, розгортаються саме тут. У пізніших міфах сюжети зміщуються на захід, безпосередньо в райони Середземномор'я, аж до Геркулесових стовпів на півдні Іспанії.

А спочатку відомий міфічний герой Геракл діє в нашій з вами Припонтиді. Це донька Борисфена Апі залишила його в себе на цілий рік. І народилося в них троє синів – Гелон, Агатирс і Скіф. Ось звідки наші прабатьки! А ось звідки, за Геродотом, їхні царі: на березі Дніпра Апі народила від бога Папая трьох синів, які й поділили владу в Скіфії.

Важливо не лише де, у якому регіоні відбувалися ці славні події, а й те, що вони собою являли і хто в них брав участь. По суті, це події арійської історії. Хто були зазначені сини Папая, котрі стали скіфськими царями? Ліпоксай, Арпоксай і Колаксай. Ксай, сай, цар – це арій. Довільний переклад Геродотом слова «арій» та плюс довільні переклади його перекладу затуманили суть подій. Хоча термін «скіфи» потрібно читати: «арії». Саме скіфи-арії змогли «натягнути Гераклів лук» та одержати в нагороду золоті плуг і ярмо.

– Міфологізація історії! Сни людства видаються за реальність! – зневажливо скаже сучасний жрець Кліо [Кліо – давньогрецька богиня історії].

Так, але сни – це норма! Того, хто не бачить снів, психіатри вважають хворим. Треба переглянути ставлення до міфів і тим більше до Святого Письма (Біблії, Вед та ін.). Це не вигадки, не казки, а реальні події далекого минулого, що стали символами, причому символами на віки. Таким символом у багатьох народів стали арії (орії). В давньогрецьких міфах і драмах вони виступають під назвою «арес». Герої трагедії Есхіла «Благаючі» вигукують: «Ніхто – ми! В нас Ареса нема!» Тобто міра арієзації в античному світі ототожнювалася з мірою шляхетності і була мірилом цінності людини чи народу.

Звернемося до іншого міфічного персонажа – Прометея. Читач бачить, що ми беремо не все поспіль, а найважливіші міфи Греції, що розповідають про найвеличніших героїв та богів.

Прометей – це грішник (згадаймо Каїна). Наперекір Зевсу він дав людям вогонь. І не тільки. «Прометей ніби розкрив людям очі й вуха, навчив людей бачити, чути й розуміти все навколо. Він показав людям схід і захід, навчив їх рахувати, писати й читати, дав силу пам'яті, якої люди раніше не мали. Власними руками Прометей запряг у ярмо дикого бика, а в колісницю – гірського коня… Він навчив людей добувати… мідь і залізо, срібло й золото. Він відкрив людям цілющі трави, вдихнув у людей волю, сміливість, надію, самопожертву» [Мифы Древней Греции. – К., 1993. – С. 14].

Але це саме те, чого вчили людей прибулі до них арії! Це подвиги Рами, майже достоту описані в північних легендах! Де вчив людей Прометей? На півночі! «…Сидів Прометей на високій скелі й дивився на людей. Падав білий холодний сніг, його підхоплював пронизливий вітер… Посинілі від холоду люди повзли до своїх печер, притискаючи до себе задубілими руками дітей. Хто не встигав доповзти, падав, замерзав. І холодний, байдужий

сніг покривав нерухомі фігури» [Мифы Древней Греции. – К., 1993. – С. 13].

Давньогрецький Прометей – це і є арійський аватар Рама: Prometheus *(грец.)* – Рама-вчитель. А де був Рама-вчитель, до якої скелі прикований? Зі школи знаємо: на Чорноморському узбережжі Кавказу. А хто його врятував? Аполлон – бог Сонця (грецька назва арійського бога Мітри).

Є така північна легенда (відомий український фольклорист Я. Головацький подав її як давньогерманську). В ній говориться, що найважливішим із жіночих імен у праслов'ян було Дівонія (або Дана, Діана). Від нього – назви рік Дністер, Двіна, Дунай. І саму Слов'янщину, або Скіфію, на півночі Європи називали Дівою, або Дівонією (звідси германський Магдебург – місто Діви). Греки взяли богиню Діану (вона ж Артеміда) й Аполлона з країни скіфів-аріїв [Див.: Виклади давньослов'янських легенд, або міфологія. – К, 1991.–С. 37].

Або взяти безсмертні твори Гомера – «Іліаду» й «Одіссею», їх потрібно розглядати разом. По-перше, Гомер – слово санскритське: пастух (го – корова, мер – людина). А в Біблії Гомер – старший син Яфета, засновник славного пастушачого народу кіммерійців, який прийшов у Припонтиду й заснував знамениту Трипільську культуру [Див.: Библейская энциклопедия. – М., 1996. – С. 169].

По-друге, серед спеціалістів сталою є думка, що ніякого сліпого співця Гомера не було. «Іліада» й «Одіссея» – це зібрання й переробка дуже давніх переказів Північного Причорномор'я – фольклору нашої землі. Це ніби сни народу, предки якого прийшли до Малої Азії та на береги Егейського моря з півночі, заснували Трою, зруйновану потім ахейцями за настановою Єгипту. І структура творів Гомера аналогічна структурі сну людини. Коли вона засинає, свідомість спочатку працює вільно (людина спокійно згадує нещодавні події свого життя). А «Іліада» – це і є спогади народу про реальні й недавні події своєї історії (Троя). Згодом у процесі сну відключається свідомість і включається підсвідомість. У картині сну з'являються «фантастичні» елементи. Реальність змішується з фантасмагорією. Це вже «Одіссея». Її події розгортаються в Понті Евксинському та на його берегах (звідти прийшли праотці троянців).

А Еней – єдиний з вождів, хто вийшов живим із троянського побоїща? Куди він тікає? На північ, до своїх. А хто приходив на допомогу троянцям? Амазонки – легендарні дочки скіфських степів.

Подібний коментар античних міфів та інших джерел можна було б продовжувати до безкінечності (я, наприклад, нічого не сказав про походження наших прямих предків – борисфенітів, «суміші» греків із Мілета та місцевих праслов'ян, про багато інших подій історії, що відображені в писаннях і розповідях давніх греків). Але думаю, що й цього достатньо. Хочу лише звернутися до фахівців-істориків: не бійтеся «міфологізації», підберіть золото істини, яке ми топчемо, не розуміючи, що в нас лежить під ногами.

КІЛЬКА ПІДСУМКОВИХ ЗАУВАЖЕНЬ

Той, хто має очі, побачить. Біблія

Таким чином лише священні першокниги (Біблія, Авеста, Рігведа), прадавні літературні джерела (Махабхарата, Велесова книга, Пісні птаха Гамаюн та ін.), арійські, східні, античні, слов'янські легенди, перекази дають нам змогу «вибудувати» великий прадавній світ з його багатотисячолітньою арійською таємницею.

У пошуках відповіді на сакраментальне питання: хто такі арії, звідки вони, куди йшли, куди поділися, ми кожного разу мали змогу переконатися, що саме на землях України відбувалися події світового значення, вершилася духовна історія людства.

Справа в тому, що земля України поєднала в собі усі три гілки великого північного народу, що жив ще до Потопу в країні Арктиді, за хребтами Рифейськими. Його представників називали аріями, чи оріями тому, що їх головна роль (вселенська місія) зводилася, насамперед, до передачі приреченим на відсталість «аборигенам» північної

півкулі тогочасних інтелектуальних і духовних надбань, зокрема технологи орного землеробства з використанням такого реманенту, як плуг, ярмо (упряж волів), борона…

Першими Північна Припонтида прийняла племена Ювала, котрі спустилися через українські землі на самий південь Європи, переважно на Балкани і заклали підвалини великої античної культури. В Припонтиді залишилась «пам'ять» Ювала, відображена в численних античних міфах. І не лише пам'ять, а й залишки самого арійського народу – загадкові анти.

І сюди ж, на нашу землю, в VI тисячолітті до н. е. прийшли загони головної арійської гілки – народ Тувала на чолі з великим Рамою, який заснував тут першу післяпотопну хліборобську цивілізацію.

З кінця III тисячоліття до н. е. «заговорило» Семиріччя, яке стало могутнім арійським казаном, де «виварювалися» не тільки потомки народу Ювала (перших арійських племен, котрі спустилися на південь Уралу, на землі нинішнього Казахстану, в Індію, Іран), а й послідовники Рами, які у свій час (VI тисячолітті) прийшли із заходу і створили в районі Гімалаїв могутню країну Куш. Саме з цього східного казана нові арійські хвилі розходилися на південь і південний схід Азії, на Кавказ. У Північну Припонтиду арії прийшли ніби у свій край обітований, спричинивши тут новий потужний сплеск матеріальної і духовної культури Трипілля, розквіт Оратанії на широких просторах Придніпров'я і Придністров'я. Тепер уже звідси, із земель Північної Припонтиди йшов арійський вплив і арійська землеробська технологія по всіх яфетичних землях.

Нарешті хотів би звернути увагу й на те, що «нетутешні знання» аріїв, їх новаторська хліборобська доктрина, яка родилася на землях України, не тільки давали змогу одержувати велику кількість продуктів харчування і таким чином вирішувати продовольчу проблему післяпотопних народів. Створювалися сприятливі умови для переходу людства до осілого способу життя, закладалися підвалини иивілізації нового типу, з новими індустріально-інформативними технологіями, новим «сонячним» світобаченням, єдиною мовою.

Дозволю собі виокремити лише її основні ознаки:

Наявність хоча б кількох міст, що мали дво- і триповерхові будівлі, колоцентричні вулиці і площу (із святилищем) у центрі, а також населення до 10 тисяч чоловік. Такі міста виконували роль культових центрів, були пристановищем для населення на період ворожого нападу. Вони уособлюють насамперед Андронівську і Трипільську культури.

Гончарне виробництво з використанням спеціальних печей довжиною десятки метрів, масове виробництво різноманітної продукції, у т. ч. для продажу.

Створення і використання у побуті високохудожніх виробів (переважно з кераміки і золота).

Утримування «професійного» війська – бойових дружин. Воїни тут звільнялися від інших занять, крім військової справи.

Спорядження (причому не епізодичне) військових експедицій у різні регіони (Кавказ, Близький Схід, Індію, Скандинавію та ін.).

Наявність алфавіту, котрий згодом став основою для створення деяких древніх алфавітів, зокрема, фінікійського і давньогрецького, а також інших видів писемності (рунічного, вузликового письма тощо).

Будівництво могутніх захисних валів (переважно на землях Північної Припонтиди). Вони будувалися у кілька рядів і сягали висоти 10 метрів, а довжини – кілька десятків кілометрів. Звичайно, такі об'єкти виконували насамперед фортифікаційні функції, хоча мали й символічне значення. Вони слугували своєрідними знаками, котрими цивілізований світ відмежовувався від нецивілізованого, дикого.

8. Існування релігії Откровения і, по суті, єдинобожжя. Адже саме у понтійському регіоні бере початок так звана «епоха Рода» – верховного божества, котре згодом почали називати Сварог – Бог-Отець, творець Всесвіту. Язичництво:

поклоніння силам природи, багатобожжя прийшло на терени України лише після занепаду Трипілля.

Важливо наголосити, що в Аратті-Трипіллі домінувало єдинобожжя і практично не було культу ідолів і людського жертвопринесення. У Семиріччі панували мітраїстські і тенгріанські (від бога Тенгрі) вірування, які також ґрунтувалися на єдинобожжі.

9. Наявність у Північній Припонтиді і Семиріччі правлячої та військової еліти, перших паростків державності нового типу – військової демократії, чого не було в Єгипті і Дворіччі.

Хоча наведені вище цивілізаційні характеристики (критерії) стосуються лише доіндоєвропейського періоду розвитку понтійського регіону, Закавказзя та Центральної Азії, який хронологічно охоплює VIII–III тисячоліття до н. е. (з кінця періоду мезинецької культури і до занепаду Семиріччя і Трипілля), їх вкрай важливо враховувати при формуванні нової парадигми історії людства взагалі та історії Русі-України зокрема.

ЩО ЗНАЛИ І ЧОМУ ВЧИЛИ АРІЇ

Мир затушил свет истинного знания. Письма махатмы

ПАРАДОКСИ ІСТОРІЇ НАУКИ

...Вражає повний збіг стародавньої дедукції і сучасного наукового досвіду.
С. Вавілов

Багато розповідав Гуру і про знання древніх: – Аріїв можна вважати за вчителів людства, «божих наставників», як писала Олена Блаватська. Нині дуже важко відокремити суто арійські знання від загальнолюдських знань і досвіду. Арії – люди «нетутешніх» знань – поповнювали свій духовний та інтелектуальний потенціал не лише за рахунок власного досвіду, а й інтелектуальних скарбів минулих цивілізацій, Космосу, священних текстів тисячолітньої давнини. Звідси й головна сенсація історії науки і техніки – виявлені суперзнання і супертехнології прадавніх народів деякого мірою можуть лише прогнозуватися сучасною наукою. Цей факт ще не з'ясований як слід вашого раціональною наукою та її «генералами». Постає парадоксальне питання: чи не зведеться подальший науковий прогрес людства до творчого освоєння інтелектуального і духовного потенціалу далекого минулого? І хто запрограмував цей незбагненний коловорот?

Інтелектуальне буття людства є найбільш загадковим, просякнутим інформаційними парадоксами, хоча й відзначеними багатьма авторами, але ще не осмисленими і як слід не витлумаченими. І якщо історик Дж. Агассі сумно констатує, що «…вивчення історії науки перебуває нині у плачевному стані», то це пояснюється не браком позитивних знань у цій галузі, а неможливістю звести кінці з кінцями.

Назвемо лише три парадокси, котрі заводять у глухий кут істориків науки. Перший: чим більше відомостей ми дістаємо про генезис наших сучасних знань, тим більше з'ясовується, що вони (в усякому разі основна їх частина) сягають своїм корінням глибин тисячоліть і зникають у мороці бронзового віку і неоліту. Перед здивованим сучасником людство постає більш «старим» і мудрим, ніж це здавалося зовсім недавно. От і виходить, що розумовий розвиток людства – від часів Арістотеля і до наших днів – це багато в чому повторення шляху, що його вже хтось здолав. Виходить, мав рацію Платон: людство справді мовби пригадує те, про що вже колись знало, але призабуло.

Другий парадокс, тісно пов'язаний з першим, полягає у відшукуванні нових фактів, що свідчать про наявність у найдавніших народів таких знань і цілих теоретичних систем, котрі не можна вважати правомірними я точки зору особливостей тієї епохи, тодішнього рівня технологічного і соціально-економічного розвитку людства. Нагромаджується дедалі більше інформаційних феноменів давнини, котрі сприймаються сучасниками як якесь «диво», «надзнання», здобуте не з власного досвіду, а з комунікації десь ззовні. Звідки?

Третій парадокс, мабуть, найдивовижніший: чим більше піднімається завіса над інтелектуальним потенціалом супер-давніх цивілізацій, тим чіткіше окреслюються риси… наших майбутніх знань. З пітьми віків ми черпаємо для себе перспективні ідеї, що несуть переворот у сучасне світосприйняття.

Та звернімося до фактів. При цьому заради істини поставимо себе у найжорсткіші рамки: по-перше, відкинемо поки що найбільш «підозрілі», а проте такі явища, з приводу яких сперечаються спеціалісти і які підкріплюють впевненість прибічників відвідання Землі інопланетянами (скафандроподібні зображення, Баальбекська веранда в Лівані, «аеронавігаційні» знаки в Перу, «ракета» з Паленке, карта турецького адмірала XVI століття, «зліт ракети» на гобелені Ш. Лебрена та багато інших). По-друге, виключимо з розгляду дані технологічного досліду, інформацію суто прикладного характеру, вважаючи, що багатотисячолітній досвід міг випадково привести людей до унікальних відкриттів, що мають практичне значення.

У даному випадку ми беремо до уваги точку зору деяких істориків (М. Коростовцева, А. Монгайта та ін.), хоч і не цілком її поділяємо. На нашу думку, припустити, що, наприклад, технологію порошкової металургії відкрито випадково (нею користувалися в Індії 10–12 тисяч років тому), так само важко, як і припустити, що мавпа за необмежено великого перебору клавішів рояля випадково зіграє сонату Бетховена. Навіть для нашого часу ця технологія все ще вважається технологією прийдешнього. По-третє, залишимо поки що поза увагою ідейно-філософські та художні феномени, котрі не можна витлумачити однозначно. Розглядатимемо тільки раціональні знання теоретичного плану, що не допускають однозначного трактування.

Ці парадокси можна зняти, лише припустивши, що народи не «самостійно» накопичували власний інтелектуальний потенціал, а їм хтось приніс знання досить високого рівня.

ЧИ МОГЛА ЗА ЧАСІВ ТУТАНХАМОНА ЗАСВІТИТИСЯ ЕЛЕКТРИЧНА ЛАМПОЧКА?

Платон зводить матерію до математичних форм, що робить сучасна і тим більше робитиме майбутня фізика.
В. Гейзенберг

– Навіть саме запитання дивує нормально мислячих «знавців» історії і техніки. Як же насправді вона могла засвітитися до Вольта, Фарадея, Ладигіна, Яблочкова?! Кому і навіщо знадобилося її засвічувати у бронзовому віці? Але раптом під час розкопок у Месопотамії виявляють конструкції, котрі, на думку спеціалістів, були, по суті… гальванічними елементами.

Більш ґрунтовне вивчення прадавніх цивілізацій підводить до однозначного висновку: в їхньому розпорядженні були прикладні знання і технологічні секрети, не пов'язані з виробничими потребами (як, наприклад, в нашій індустріальній цивілізації), і використовували їх не стільки для економічних, скільки для культових цілей. Дивно, але факт.

Зазначимо насамперед, що від тих народів прийшли до нас так звані прості «машини» – клин, важіль, похила площина, блок, колесо. У колисці цивілізації були також свердла, вироблення й використання заліза з технологічною метою. Тут ми бачимо не тільки простенькі знаряддя для підйому води (в Єгипті – шадуф, у Месопотамії – чигир), але й «водопідйомну» машину.

Задовго до античного світу люди вміли виробляти скло, фаянс, поливу, зналися на секретах лудіння й холодної обробки металу (в Давній Індії). Нафтою у Месопотамії користувалися принаймні п'ять тисяч років тому, переганяючи 5 на бензин, гас, мастило, гудрон. Широко відомі й чудеса найдавнішої піротехніки. Немеркнучі барви древніх

приховують у собі не тільки натхнення митців, а й вельми значні знання в галузі прикладної хімії.

Хоча останніми десятиріччями наша наївність у трактуванні можливостей давньої науки і техніки дещо поменшала, ми і досі недооцінюємо інформаційно-технологічний потенціал і взагалі інтелектуальний кругозір давніх народів. Далеко не всі, на жаль, поділяють висновки Тура Хейєрдала, яких він дійшов під час своїх численних подорожей. Він попереджав не поспішати з оцінкою давніх технічних знань і досвіду як дитинства людства. Варто уважніше поставитись до таких явищ, як наявність у династичному Єгипті автоматів для відчинення дверей у храмах, для продажу священної води, токарного верстата, механічної молотарки і навіть планера.

Сенсації в історії математики (як і решти наук) з'являються одна за одною. Знаменита теорема Піфагора, що за її відкриття давній грек пожертвував 100 биків, виявляється, була відома єгиптянам за три тисячі літ до Піфагора, причому відома не тільки для окремих випадків, а й у всій своїй цілковитій загальності. І не тільки єгиптянам, але й протосемітам, прото-індійцям, давнім китайцям.

Є чимало неспростованих свідоцтв того, що численні дивовижні досягнення античних математиків більш раннього походження кореняться у Вавилоні і Давньому Єгипті. Більше того, відомий німецький математик А. Шпайзер ще у 20-ті роки зазначав, що елементарна математика… має пізніше походження, ніж вища. Цей парадокс Шпайзер ніяк не пояснює, але зауважує: «На користь пізнішого походження елементарної математики свідчить хоча б те, що вона явно схильна до нудностi – властивості, судячи з усього, їй притаманній, тоді як творчий математик завжди воліє зайнятися завданнями цікавими і красивими». Справді парадокс. І подібні парадокси дедалі частіше виявляються в різних галузях знань. Як же тоді бути з універсальним принципом поступу науки – від простого до складного?

Деякі математики й історики певні того, що переважна більшість конкретних математичних результатів, що дійшли до нас у вигляді фрагментів і датовані V–III тисячоліттями до н.е. і навіть раніше, – усе це «складові» розвинутого й досконалого апарату вищої математики, який давав можливість розв'язувати дуже складні, мало не сучасного рівня завдання.

Відомо також, що Коперник запозичив геліоцентричну систему світобудови в піфагорійців, а останні – у вавилонських жерців.

Розв'язання загадки світобудови було таке несподіване і спершу видалося таким абсурдним, що навіть інквізиція, либонь, через 73 роки по смерті Коперника, схаменулася і повела з ним жорстоку боротьбу. Але що особливо цікаво: і в античному світі (за дві тисячі літ до Коперника) вже велась не менш жорстока боротьба проти геліоцентричної системи й наводилися ті ж самі аргументи проти кулястості Землі та її обертання навколо Сонця: ну як може Земля бути кулястою, коли перед очима вона постає плоскою? Як можуть люди в «нижній півкулі» ходити догори ногами? Як вони утримуються на поверхні? І яким чином Земля здатна «ні на що не спиратися» і при цьому нікуди не впасти? Навіть таким титанам думки, як Арістотель і Лукрецій Кар, ці аргументи здавалися просто вбивчими.

Цікавою є інформація щодо визначення розмірів, а також широт і довгот земної кулі. Так, середньоазіатський вчений XII століття Беруні розповідає, що радіус Землі начебто вперше обчислив у II столітті до н. е. Ератосфен. Він порівнював точки літнього сонцестояння в Александра й Сієні (нинішній Асуан), зазираючи у глибокі колодязі, а відстань між цими пунктами (800 км!) вимірював кроками, подорожуючи з купецькими караванами. Сучасні дані про вимірювання параметрів Землі свідчать про те, що ця оповідь – усього лише казка (Беруні просто повторив те, що Ератосфен розповів про себе). Можливо, що древній грек зазирав у колодязі й долав по 800 кілометрів слідом за верблюдами (не зрозуміло тільки, чому караванні стежини пролягали суто по прямій і виключно вздовж меридіана). Але отримати такий результат вимірювання радіуса Землі – 6310,5 кілометра – у такий спосіб нереально. І раптом, набагато пізніше від писань Беруні, в халдейських джерелах виявили, що ще за півтисячоліття до Ератосфена зафіксовано точнісінько такий

результат вимірювань радіуса Землі – 6310,5 кілометра. Збіг вражає і викликає підозру. Ось відомі нині радіуси Землі: Халдея (VII ст. до н. е.) – 6310,5 кілометра, Брахма-гупта (Індія, V ст. до н. е.) – 6239,2, Снелліус (1616 р.) – 6153,13, Красовський (1940 р.) – 6371,11 кілометра.

Можна просто «вигадати» кулясту Землю так само, як вигадали, що вона схожа на човен або що тримається на трьох китах. Але вигадати величину радіуса земної кулі, а отже, її кола і об'єму не можна, так само як не можна вигадати відстань від Землі до Сонця (виходячи з останніх даних про єгипетські піраміди, спеціалісти не піддають сумніву, що п'ять тисяч років тому древні таки знали її). Насправді, щоб визначити радіус Землі, треба, по-перше, точно обчислити «точку» сонцестояння в достатньо віддалених пунктах в один і той же день, один і той же час (потрібні, отже, крім інших астрономічних приладів, хронометри і певні засоби зв'язку). По-друге, необхідно винайти досить точні координати певних точок Землі; по-третє, слід пристати на сучасні «посткоперниківські» уявлення про Всесвіт; по-четверте, потрібен досить високий рівень обчислювальної математики.

Спеціалісти вважають, що самих тільки спостережень за сонячними затемненнями для визначення координат Землі аж ніяк не досить. Навіть у XVIII столітті точність визначення довготи в один градус (111 км) була недосяжною. Лише з винайденням морського хронометра, що дав можливість «зберігати час», і а появою знаменитої теореми Ейлера, на підставі якої створили місячні таблиці, можна було визначити довготи досить точно. Але й ця процедура (поки не винайшли електричного телеграфу) була громіздкою й трудомісткою. Наприклад, визнаючи різницю довгот усього лише двох точок (Пулково – Грінвіч) у 1843–1844 роках, на спеціальних суднах перевозили 123 хронометри. Довелося не тільки зібрати всі вітчизняні прилади, а й позичити в інших країн, до того ж залучити до спостережень астрономів зарубіжних обсерваторій. Робота тривала два роки за участю понад тисячу чоловік.

Звідки взялася ця система координат у давніх александрійців (наприклад, у Гіппарха – II ст. до н. е. – широти зафіксовано з точністю до мінут)? Звідки ці вельми точні параметри земної кулі, що їх за нових часів одержали либонь у XIX столітті? Звідки ці знання про рівні різних точок Землі (канал, проритий 3500 років тому в Єгипті, котрий з'єднав Ніл з Червоним морем, свідчить про знання рівня Червоного моря)? Звідки усе це? Невже такі знання дали диваки-самітники, котрі зазирали в колодязі й вимірювали кроками тисячокілометрові простори? І навіщо ці географічні знання у ті часи, коли греки, за висловом давнього автора, сиділи навколо Егейського моря, як жаби навколо ставка?

Характеристики астрономічних і географічних знань найдавніших народів, що наводяться в літературі, як правило, супроводжуються захопленням авторів: «Вражає!» «Неймовірно!», «Загадково!» Насправді вражає, але то є фактом, що народи Месопотамії п'ять – сім тисяч років тому знали про всі сім (крім Землі) планет Сонячної системи і вміли обчислювати їх орбіти.

Стародавні єгиптяни п'ять тисяч років до н. е. (тобто в кам яному віці) мали досконалий календар, за яким рік поділявся на 12 місяців, а місяць – на 30 діб. Цей календар різниться з нашим, сучасним, усього лише нестачею принципу високосного року, і, на думку спеціалістів, він кращий і зручніший за нинішній.

Справжньою таємницею для нас є й календарі «доколумбових» народів Америки, особливо календар Тіауанаку, викарбуваний на загадковій велетенській споруді в Андах – «Воротах Сонця», датований, як мінімум, 10–13 тисячами років до н. е. (це навіть не неоліт, а середній кам'яний вік). Його ще й досі до кінця не розгадано. За місячним календарем майя із обсерваторії в Паленке, місяць дорівнює 29,53086 доби, тобто довший за фактичний (обчислений за допомогою сучасних ЕОМ) на 0,00027 доби, або на 0,9 секунди. Тривалість сонячного року за цим календарем дорівнює 365,2420 доби (на 0,0001 доби довше, ніж за сучасним). Визначення року в 365 діб (з точністю до однієї доби!) вважалося великим відкриттям давньогрецького філософа Фалеса (VI ст. до н. е.). Тепер ми знаємо, що відомості про тривалість року, причому в 10 000 разів точніші, мали жерці майя. За давнини існував цілий ряд календарних систем, точніших, ніж сучасний календар. Наприклад, той, що його

мав у своєму розпорядженні знаменитий поет раннього середньовіччя Омар Хайям (створений на основі відомостей, почерпнутих ним з александрійських джерел майже півторатисячолітньої давності), давав похибку в один день за п'ять тисяч років, тим часом, як наш дає таку похибку за 3300 років.

А що як астрономія й математика – усього лише величезний таємничий «флюс» на тілі «нормального» знання древніх? Можливо, в інших галузях давньої науки немає таких яскравих загадкових феноменів? Аж ніяк. У галузі фізики, хімії, біології, медицини древні були обізнані так само широко, як і в астрономи й математиці. Феномени пізнання в цих галузях науки, що йдуть до нас з незапам'ятних часів, так само (якщо не більше) вражають і так само загадкові. В Демокріта і Левкіппа ми знаходимо основи сучасної атомістики, представлені в геніально глибокій формі. В їхньому вченні дано фундаментальну характеристику атомів, що ввійшли в наші сучасні підручники (вони неподільні, існують вічно, незчисленні, невидимі й доступні тільки розуму, відрізняються один від одного структурою, будовою, схемою, порядком і розташуванням, перебувають у безнастанному і довільному русі, згруповуючись по-різному, породжують усю багатоманітність явищ). Цього насправді не можна осягнути, оскільки людство практично вперше зіткнулося з атомами через два з половиною тисячоліття після Демокріта, тобто на порозі XX століття.

Визначний фізик сучасності Ервін Шредінгер у статті «240 років квантової фізики», опублікованій 1948 року в «Анналах фізики», стверджує: «Сучасне атомістичне вчення усього лише повторення теорії Левкіппа і Демокріта». Атомістика Демокріта датується V століттям до н. е. Але в самому античному світі – для нас важливо наголосити на цьому – атомізм аж ніяк не пов'язували виключно з іменами Демокріта і Левкіппа. Вважалося, що він сягає дотроянських часів, випливає десь з глибокої доісторичної прадавності.

Ще за багато віків до нашого літочислення знали, що життя зародилося у воді і поширилося на суходіл (Анаксимандр – VIII ст. до н. е.), що існували нарізно генезис рослин і генезис тварин (Емпедокл – V ст. до н. е.), що існують хімічна війна й хімічна взаємодопомога рослин (Феофраст – IV ст. до и. е.). Відповідні сучасні уявлення виникли в 30-ті роки XX століття після відкриття фітонцидів і водорозчинних виділень коріння рослин. У давніх авторів трапляються фрагменти еволюційної теорії видів і теорії природного добору (Емпедокл), а також концепція походження людини від тварин (Анаксимандр, Арістотель), а в Галена (II ст. н. е.) є вчення про походження людини від людиноподібних мавп. Неважко побачити, що все це – серйозні проблеми і відкриття (багато в чому спірні) науки нашого часу.

Одна з найважливіших і найскладніших проблем, котрі постають перед людством, – проблема пізнання самого себе. В Стародавньому Єгипті шість чи більше тисяч років тому були обізнані з функціями серця, відкрили закон кровообігу, мали уявлення про функції мозку. Лікарі не тільки пломбували зуби, а й робили трепанацію черепа. Якщо єгиптяни цю операцію здійснювали за допомогою мідних інструментів, то ацтеки трепанували кам'яним ножем. Жерці Вавилона п ять – сім тисячоліть тому мали добре опрацьовану анатомічну систему, робили не тільки ампутації кінцівок, а й зрощували переломи, видаляли більма на очах. Великий Гіппократ говорив: «Людина носить лікаря в собі». Ставка на внутрішні сили організму була фундаментальною підвалиною давнього цілительства, в основі якого лежало системне розуміння організму – той самий «організмічний» підхід, що його піднімають на щит останніми десятиріччями біологи і філософи.

Шість тисяч років тому протоіндійці дізналися від аріїв, що безпосереднім призвідником хвороб є бактерії – «міріади крихітних невидимих створінь». Мікроскоп, винайдений у XVII столітті, зробив доступним для вчених нового часу мікросвіт. Роль гіпоталамуса, неконтрольованих процесів психіки, значення біоритмів, зв'язок життєдіяльності організму із сонячною активністю, з порами року та доби і так далі – тільки у XX столітті медицина знову почала осягати ці відомості, знані за сивої давнини.

Багато з того, що стало відомо про біологічну і духовну сутність людини п'ять і більше тисяч років тому, зараз здається напрочуд сучасним. Наприклад, про музику як дуже

ефективний знеболюючий засіб оповідалося в єгипетській «Пісні арфіста» (ІІІ тис. до н. е.). Це вважали вигадкою, аж раптом 1959 року в Німеччині відкрили явище слухового знеболювання, із застосуванням якого вже здійснено чимало серйозних операцій на зубах, навіть без місцевої анестезії. Музика тамує біль такою мірою, що хворі під час складних «больових» операцій засинають.

Проблема втіх у терапевтичному розумінні трактується сучасною медициною, по суті, так само, як у давньогрецькій науці витлумачувався гедонізм або на зразок «Пісні арфіста.

Мені, можливо, дорікнуть, що, мовляв, до всього цього давня медицина йшла навпомацки, інтуїтивно. Так, але чому ж ми після давніх єгиптян протягом п'яти тисяч років не спромоглися осягнути це усією нашою наукою і технікою? Лише останніми десятиліттями, використовуючи весь арсенал сучасної нейрохірургії, психологи і генетики, найскладнішу діагностичну апаратуру, наша медицина «підступилася» до багатьох відкриттів мало не доісторичних часів.

ЗНАННЯ НЕ З ПРАКТИКИ, А…З ПОВІДОМЛЕНЬ

Бог Енкі прийшов в Ериду з півночі і приніс повідомлення про закони Космосу. Шумерський міф

– Наука давніх цивілізацій має досить дивний, з точки зору її генезису, вигляд. Якщо вживати термін «древо пізнання», то тут ми бачимо верхівку, часом всю крону, але не бачимо стовбура і кореня. Знання високого рівня представлені у завершеному вигляді – як остаточні висновки, зафіксовані у вигляді настанов, саме так, як складено один давньоєгипетський папірус: «Настанова з приводу того, як здобути знання про темні сили, що їх приховують речі».

Гносеологічний парадокс прадавніх народів можна здолати лише одним шляхом: припустити, що існує «неймовірне», а саме – теоретичні і прикладні знання найвищого ґатунку їм повідомлено у готовому вигляді. Хто повідомив? Звідки?

Власне кажучи, за античності так і вважалося: знання не здобуваються під час спостережень і доведень, не перевіряються на практиці, а йдуть «від Бога», черпаються у готовому вигляді з «богонатхненних книг». Причому, чим давніше джерело, тим воно вагоміше. Платон відверто тлумачить пізнання як «спогади душі». В доантичні часи було ясно як день: знання йшли від жерців, котрі «напряму» контактували з небом. Ці знання не могли народитися з тогочасної практики, та й непотрібні вони були матеріальному виробництву.

Як відомо, численні автори мало не всю астрономію найдавніших народів виводять із потреби визначати строки повеней і польових робіт, мало не всю геометрію й алгебру – з необхідності розподіляти земельні угіддя, обчислювати податки з населення, поголів'я худоби. Це, м'яко кажучи, спрощений підхід. Щоб визначити строки польових робіт і повеней, не треба знати, скільки триває за місячним календарем місяць з точністю до 0,9 секунди і сонячний рік – з точністю до 0,4 секунди. Що ж до майя, котрі жили на території сучасної Мексики, то в них узагалі не було відчутних паводків.

Посилюється загальний інтерес до попередників індоєвропейських народів, що жили у VII–III тисячоліттях до н. е., а надто до тих, котрі заснували такі цивілізації, що ними заінтриговані не лише фахівці, а й широкий загал освічених людей в усьому світі. Мова йде про етрусків, шумерів, друїдів, мідійців, єгиптян, арамеїв, халдеїв, ефіопів, фінікійців, протосемітів, протоіндійців і дуже схожих на них, але пізніших – майя, інків, ацтеків, ольмеків та інших. Тепер до цих цивілізацій приєднують також Трипілля і Аркаїм. Найсерйозніші дослідники наголошують на дивовижній схожості найдавніших цивілізацій, розкиданих по всій земній кулі, в галузях економіки, соціальній сфері (так званий «азіатський спосіб виробництва»), в культурі, звичаях, міфології, а також відзначають їх

таємниче минуле. Хронологія цих народів вельми приблизна: загадковими залишаються їх витоки і в ряді випадків – їх зникнення.

Величні і загадкові цивілізації вражають нас достоту винятковим, «надприродним» розвитком суспільного інтелекту, неймовірним для тих часів рівнем наукових знань, мистецтва, моралі, інтенсивністю духовного життя. І це – за умов примітивної, «дитячої» технології (пізній неоліт та бронзовий вік), гранично низької продуктивності праці, незрілих (а може, це тільки нам здається) суспільних відносин. Але все стає зрозумілим, якщо брати до уваги їх контакти з аріями.

З нашого «космічного» віку ми бачимо, що життєва енергія давніх єгиптян, шумерів, етрусків, протоіндійців, майя, інків виплеснулася назовні у вигляді колосального духовного (інформаційного) вибуху так само потужно, як енергія давніх монголів у вигляді жорстоких завоювань у підмісячному світі. То були держави-легенди, спалахи у темряві, а точніше, навіть не спалахи, а яскраві факели, що не згасали подеколи впродовж століть у «доісторичному» світі, зануреному у морок.

Загадковість ряду прадавніх цивілізацій не слід пояснювати лише недостатністю інформації, зокрема археологічних даних. Більше того, нагромадження відомостей нерідко посилює наше здивування з приводу окремих сторін життя цих «не по-дитячому» розвинених дітей.

Найясхравіший парадокс доеллінських народів – економіка. Бронзовий вік. Примітивні знаряддя праці, бракує чітко окреслених класових стосунків між рабовласниками і рабами. Суспільство однією ногою стоїть у первіснообщинному ладі. Відомо, що за цих умов енергія народу майже повністю витрачалася на добування примітивним способом їжі й виготовлення знарядь виробництва.

Але на такому фоні в Єгипті стале можливим те, що, либонь, не можна було зробити навіть у XVIII–XIX століттях, коли продуктивність праці зросла у тисячі разів, а саме: відволікти від матеріального виробництва, від «земних потреб» сотні тисяч чоловік працездатного населення й кинути їх на спорудження пірамід. Населених Єгипту за часів фараонів становило приблизно один-півтора мільйона чоловік. Воно було дуже молоде за нашими уявленнями, позаях середня тривалість життя, очевидно, не перевищувала 20 років. Отже, майже половина людей перебувала у незрілому віці. Якщо взяти до уваги, що у спрудженні деяких пірамід було зайнято до 100 тисяч чоловік і будівництво тривало по 10–20 років, то неважко припустити, що значна частина чоловічого населення країни на десятки років відволікалася від корисної у нашому розумнінні праці. Як же витримувала економічна машина тих часів таке перевантаження? За п'ять тисяч літ ми так і не перевершили рекорд єгиптян у будівництві гігантських споруд. Що ж до доколумбових народів Америки, то в них, наприклад, у ольмеків, ще більш трудомісткі, ніж єгипетські піраміди, споруди.

І ось тепер ми сушимо голову: що це означає? Навіщо єгиптянам піраміди, зведені такою ціною? Навіщо інки й майя в непрохідних джунглях зводили велетенські храми та прокладали дороги, вистеляючи їх гладенько обтесаними плитами (не маючи ніяких візків)? Яке призначення має величезний Кносський палац – чи то було помешкання царів, чи поховальний пантеон, чи ще щось?

На підставі суто емпіричних знань неможливо було спроектувати і збудувати знаменитий лабіринт храму Аменхотепа III, а також створити штучне озеро, на березі якого він стоїть. Те, що воно витвір рук людських, очевидно: майже посередині озера на 80 метрів над водою височать дві піраміди. Їх підводна частина дорівнює надводній. Отже, висота цих пірамід – близько 160 метрів. Вода в озері не джерельна (місцевість абсолютно безводна), а потрапляє каналом із Нілу, шість місяців тече в озеро, шість місяців–у річку. Чим більше дізнаємося ми про життя перших цивілізацій, тим менш обґрунтованими здаються наші «тверезі» припущення щодо призначення пірамід, храмів та інших культових споруд, тим більш загадковими постають їх функцій. А якщо уявити: храми, піраміди, інші колоси культового призначення були чи не найважливішими у житті тих народів? А що коли вони

були основою, базисною, так би мовити, соціальною структурою, котра забезпечувала контакт з якимось позаземним джерелом духовного життя, яке було животоком для наших предків…, не хлібом, ні, а знанням, що перетворювалося на безпосередню силу? Тим більше, що частку інтелектуальиого потенціалу древніх становили «позаземні» звання, не тільки незбагненні з позиції тогочасного суспільного життя, але недосяжні (або ще не осмислені) для нашої сучасної науки.

НАДСУЧАСНІ ЗНАННЯ У ПІТЬМІ ВІКІВ

Концептуальна структура сучасної фізики
дедалі більше нагадує філософію індуїзму.
А. Салам, фізик, лауреат Нобелівської премії.

– Але головна сенсація історії науки і техніка – виявлення в прадавніх народів суперзнань і супертехнологій, досягнення яких ми можемо лише прогнозувати для себе, та й то з високим ступенем імовірності. Цей факт ще не осмислила наша раціональна наука. І постає парадоксальне запитання: хто запрограмував цей незбагненний інтелектуальний коловорот?

Візьмемо хоча б праці Платона, точніше, його невеличкий твір «Тімей», у якому висловлено піфагорійські уявлення про будову речовини і світобудову. Викладеш тут фізичні ідеї, зокрема, про те, що речі складені з трикутників, сприймалися як нісенітниця. І лише зовсім недавно фізиків зацікавила платонівська картина мікросвіту. Німецький вчений В. Гейзенберг навіть підмітив, яку велику роль відіграв діалог «Тімей» у формуванні фізичної картини світу. Інтерес фізиків до Демократа дещо підупав, натомість зростає інтерес до Платона, котрий об'єднав учення про елементи з атомістичною концепцією будови речовини. В європейській науці це сталося тільки в XIX столітті Платон пропонує концепцію атома не як «неподільного», а як складної системи з багатоманітними структурами. Стверджуючи імовірнісний підхід, Платон приписує фізичним часткам форму чотирьох правильних багатогранників – куба, тетраедра, октаедра, ікосаедра. Найновіший напрям сучасної фізики – геометродинаміка – на відміну від класичної фізики аж ніяк не вважає це «нісенітницею». Один з цікавих збігів: у недавно відкритих кварків (найпростіших структурних одиниць матерй) виявили елементи, що зближують їх з платонівськими «трикутниками».

Дуже цікавим є міркування Платона щодо контуру піраміди (тобто тетраедра), котра є першоначалом (сім'ям) вогню, а також душі, духу, життя. Починаєш сприймати піраміди як основні культові споруди всіх перших цивілізацій Єгипту, Месопотамії, Індії, доколумбової Америки.

Що ж до Гейзенберга, то він безпосередньо вказує: чим глибше ми опрацьовуємо теорію елементарних часток, тим більше наближається вона до платонівського вчення. Тут усе правильно, крім одного: дивовижні знання, які багато в чому й зараз живлять фантазію фізиків в їхньому прагненні провіщати майбутнє, приписують самому Платонові. Так ні ж, Платон запозичив їх з різних найдавніших джерел, так само як і оповідь про Атлантиду. Багато з того, що ми пізнаємо в Платона про структуру світу і будову речовини, для нас – знання майбутнього.

Є підстави вважати, що у далекому минулому здобували знання з іншого концептуального методологічного апарату фізики, риси якого ледве окреслюються сьогодні. Цей апарат ґрунтується на широкому використанні інформаційних методів, які дають змогу створювати самоорганізовані фізичні системи (фізика змикається з синергетикою, семантикою, інформатикою) і контролювати внутрішньоатомні інформаційні взаємодії.

Звичайно, все, про що ми тут мовимо, майже на грані фантастики, але деякі відомості дають можливість припускати, що в доісторичні часи люди знали про засоби опанування колосального інформаційного потенціалу атомних ядер. Ми лишень підступилися до цього завдання: існуюча технологія розщеплення ядер нераціональна як з огляду на її екологічну

небезпеку, так і тому, що вивільнена при цьому енергія потребує великої кількості трансформацій у процесі її використання.

Можливість безпосереднього управління інформаційними процесами, що відбуваються в атомних ядрах, відкрила б нам вихід у новий вимір світу, колосально розширила б пізнавальну міць нашої цивілізації і здатність контролювати сили природи. Але все це пов'язане з уявою про атом як про природний комп'ютер, що й намагається обґрунтувати сучасна геометродинаміка на чолі з її лідером, визначним американським фізиком-теоретиком Уїлером, котрий спирається… на ідеї Платона.

Особливий інтерес викликають дані, одержані відомим американським дослідником Е. Кейсом. Ще не до кінця вивченим способом (хоча ним успішно послуговуються інші дослідники) він активізував генетичну пам'ять своїх пацієнтів (а їх було кілька тисяч), і в результаті отримав детальний опис багатьох фрагментів цивілізації, пойменованої Атлантидою, яка існувала приблизно 50 000–10 000 років до н. е. Досліди велися у 30-ті роки, і багато з того, що розповідали пацієнти, було незрозумілим через брак багатьох технологічних понять. У наш час дані Кейса заново проаналізували на потужних комп'ютерах, і виявилося, що пацієнти описували, зокрема, пристрої типу лазера, генератора гравітаційних хвиль (теоретично розроблюваного в США), а також інші машини і пристрої, призначення яких нам ще не зрозуміле. Один з таких пристроїв, точніше, схему відновили (його, згідно з описанням Кейса, використовували в Атлантиді для дистанційного впливу на процеси радіоактивного розпаду у земній корі).

Дедалі очевиднішими і яскравішими стають факти разючої схожості сучасної і прадавніх цивілізацій в галузі наукового знання, зокрема в астрономії, космології, фізиці елементарних часток, біо- та психотехнології (ми вже не згадуємо про окультні науки). Але ще 30–50 років тому через брак відповідних понять у тогочасних наукових парадигмах встановити це було неможливо. Багато ж які процеси і пристрої серед згадуваних у давніх текстах ще й досі задовільно не інтерпретовані, що свідчить про випередження (!) нас давніми цивілізаціями в деяких галузях науки і техніки. Наведемо кілька фактів.

Наприклад, взяти астрономію й космологію. У джайністських і тибетських джерелах згадується про «чорну» планету, що у кілька разів перевищує розмірами Землю і яка «далеко відходить від Сонця». І ось у газеті АН СРСР «Пошук» № 35(70) за 1990 рік читаємо: «…Астрономи мають у своєму розпорядженні розрахунки, згідно з якими за найбільш віддаленим від центру нашої планетної системи Плутоном можуть «ховатися» ще один-два невидимих із Землі об'єкти з великою масою. На думку американського астронома доктора Дж. Андерсона, навколо Сонця обертається принаймні ще одна планета. Припускають, що її маса має бути вп'ятеро більша від земної».

У міфології Давньої Індії та інших прадавніх цивілізацій існують легенди про Чорне Сонце – Люцифера (у тибетських легендах це зірка Тиш'я, у ранньоантичних – зірка Немезида або Прозерпіни). Зірка Люцифера тлумачиться у легендах як друге Сонце – невидиме, але таке, що важить для життя на Землі аж ніяк не менше, ніж видиме світило. Все це вважали вимислом. І раптом у нашому XX столітті справді відкривають двійник Сонця (чорний карлик а масою у три відсотки від сонячної). Але що особливо цікаво: останніми роками вчені схильні думати, що саме періодичне наближення Люцифера-Немезиди (другого Сонця) створює непередбачувані зміни в конфігурації орбіт Землі та, інших планет, що зумовлює нетривіальні мутації структур морфогенетичних полів (появу нових біологічних видів), про що і твердять прадавні легенди!

Відомо було й те, що генезис рослинного і тваринного світів відбувався нарізно, паралельно (а не так, як гадали ще недавно наші сучасники: спочатку, мовляв, з'явилася флора, а вже від неї пішла фауна). Просто одразу Земля засівалася насінинами флори і фауни за певною системою.

Що ж до стабільності обсягу знань, то цей факт ще не доведений, але ми вже готові визнати, що Платон не зовсім помилявся щодо знань, вважаючи їх «спогадами душі».

ЛОГОС – ТЕРМІН АРІЙСЬКИЙ

Споконвіку було Слово… Біблія

– Окремо слід сказати про інформаційний підхід аріїв до дійсності. Інформатика навіть для нас – річ нова. Недарма XX століття визначаємо як століття інформатики, яка виступає у трьох іпостасях – як наука, як технологія і як соціальна інфраструктура (каркас штучної «нервової системи» суспільства). Усе це спрямовано на вивчення й використання з метою поступу інформації – головного ресурсу людства на сучасному етапі. Лише нещодавно інформація стала предметом вивчення. Теорія інформації як галузь науки з'явилася лише наприкінці 40-х років. ЕОМ – засіб її технологічного втілення – теж дітище повоєнного періоду. У першому виданні «Большой Советской Энциклопедии», випущеній у 30-ті роки, не було навіть терміна «інформація». Цей термін якщо й вживали, то в «репортерському» розумінні – як вид газетного матеріалу. І лише в останні два десятиріччя з ним стали пов'язувати цілі галузі індустрії й широкомасштабну наукову дисципліну.

Вважається (це важливо підкреслити), що практична інформатика з усіма її комп'ютерними, телекомунікаційними технологіями – це лише зоря нової ери. Це перші несміливі кроки в новий світ, щось на зразок того, що робила авіація на початку XX століття.

І раптом… – знову це «раптом» – виявляється, що принаймні основні елементи інформатики (включаючи теорію інформації і машини для її опрацювання) були відомі людству ще з доантичних часів. Більше того, інформатика застосовувалася досить масштабно, якщо вірити історичним джерелам, які дійшли до нас і які ми лише в останні десятиріччя змогли ідентифікувати.

Наприклад, саме поняття «інформація», в його науковому розумінні, було чи не найголовнішим поняттям античної і доантичної (арійської) науки. Мова йде про «логос», поняття, що прийшло зі сходу і яке філософи, як то кажуть, затягали за два тисячоліття. Лише останнім часом ми зрозуміли, що воно означало насправді. Як тільки не перекладали поняття «логос»: «думка», «знання», «ідея», «розум», «визначення», «пояснення» тощо. І кожного разу відчувалася якась неповнота, неточність перекладу. Це не давало змоги зрозуміти Платона, ведичні тексти. Нарешті нещодавно в США за допомогою ЕОМ здійснили ретельну ідентифікацію цього терміна. З'ясувалося, що найближче він стоїть до термінів «число», «слово», «інформація».

«Тепер, – пише Т. В. Васильєва, – термін «логос» перекладаємо як «слово». Після обхідного шляху через розум, визначення, пояснення і т. ін. знову приходимо до того, що «логос є думка, висловлена в мові, думка виголошена» [Васильева Т. В. Беседа о логосе в платоновском «Теэтете» // Платон и его эпоха. – М., 1979.–С. 287]. Та це ж семантична інформація, до розуміння якої західна наука дійшла лише в 50–60-ті роки XX століття!

У діалозі Платона «Тімей» знаходимо докладний виклад проблем кодування (основи теорії інформації), значення котрих швидко зростає в наші дні. А візьмемо провіщення, завбачення жерців. У Месопотамії, Індії існувало два способи їхнього спілкування з божеством: дійовий (оперативний) і магічний. В обох випадках можливі два види відповідей: один бінарний, тобто 'так – ні», другий, заснований на певному коді [Див.: Оппенхейм Л. Древняя Месопотамия. – М., 1990.–С. 17]… Спосіб інформаційного пошуку жерця нічим не відрізнявся від сучасного пошуку, що ґрунтується на використанні бінарної конструкції («так – ні»), яка стала інформаційною одиницею – бітом. На використанні цієї одиниці ґрунтується вся сучасна комп'ютерна інформатика.

Коли я вже заговорив про комп'ютери, зазначу, що аналіз традиційної буддійської методики навчання медитації виявляє її разючу схожість з алгоритмами, до яких прийшли дослідники штучного інтелекту (ЕОМ 5-го покоління). З'ясувалося також, що давньоіндійська методика неначе призначена для програмного навчання, розрахованого на серійні персональні комп'ютери.

Духовне життя аріїв багато в чому детерміноване не технологіями матеріального

виробництва, а існуванням певного світового інформаційного поля, що містило й переносило інформацію про фізичні об'єкти, технологічні й метричні властивості – такі, що могли породжувати космоголографічний ефект. Ідеться про можливості створювати на величезних відстанях за допомогою інформаційного поля зображення (образи) фізичних об'єктів (включаючи «інопланетян»).

Наявні джерела дають змогу зробити висновок: вищі жерці індуїзму за допомогою медитаційних прийомів викликали на прямий (візуальний) контакт своїх богів, котрі раптово «виходили з каміння». Тобто йдеться, напевно, про вміння використовувати голографічні властивості вакууму як інформаційного середовища. Сучасній науці ще далеко до такого вміння. І справа тут, скоріше, не в нашому вмінні, а в здатності позаземних цивілізацій викликати голографічні ефекти на космічних відстанях, що ми спостерігаємо нині під час «зустрічей» з інопланетними «суб'єктами». Але чи це справді суб'єкти, чи їх голографічні зображення? Чи не сприймаємо ми знаки за денотати?

Інформатика, як відомо, ґрунтується на обчислювальній математиці з такими її атрибутами, як алгоритми та програми. Все це з'явилося лише в другій половині XX століття (до цього потреби в обчислювальній математиці у нас не було). Так от, бурхливий розвиток прикладної (обчислювальної) математики – своєрідне повторення минулого. Обчислювальна математика потребує спеціального інструментарію, насамперед ЕОМ. Проте за давніх (арійських) часів також були математичні «машини», точніше, обчислювальні пристрої, причому в широкому користуванні. До таких відносять, для прикладу, мегалітичну споруду в Англії – Стоунхендж, єгипетські й давньоіндійські піраміди й храми, а також піраміди доколумбових народів Америки, загадкові фігури в пустелі Наска (Перу) тощо.

ІНФОТРОНІКА. БІОТРОНІКА. ПСИХОТРОШКА

О, разрешите мне загадку жизни! Г. Гейне

– Ці терміни, – продовжував Гуру, – дедалі частіше вживаються в сучасних наукових публікаціях. Мова йде про ідеї та механізми виявлення, використання соціальної, біологічної і психічної енергій. Ці «тонкі» енергії, що навіть не фіксуються фізичними приладами, можуть мати велетенську руйнівну або творчу силу. Вони здатні у поєднанні з якимись світовими хвилями чинити пряму й резонансну дію на відстанях космічних масштабів. Сучасні фахівці ще не навчилися ні фіксувати, ні вимірювати їх, ані тим більше керувати ними.

Думаю, ці енергії становлять, скажемо, субстанцію всіх феноменів, пов'язаних з позаземними цивілізаціями, «потойбічним» світом. А отже, існують всі підстави стверджувати, що арії (на відміну від нас) знали й володіли тонкими енергіями, більше того, вони могли створювати інформаційно-психологічні системи, оснащені машинними пристроями, керованими екстрасенсами.

Один з поширених символічних образів в індуїстській та буддійській філософії – «сітка Індри». Ця метафорична модель структури описується як сітка, сплетена з тонких, але міцних ниток, у вузлах якої закріплені ретельно відполіровані кристали коштовних каменів, які відбиваються один в одному, утворюючи щось подібне до калейдоскопа. Якщо виходити із стандартної методики психотроніки (прямої інтерпретації медитаційних образів), образ «сітки Індри» можна розглядати як схему вельми ефективних приладів і апаратів, котрі реалізують найновіші концепції інформатики й фізики. Один такий приклад – модулятор тонкої структури поля лазерних променів (важлива річ для складних систем стійкого до перешкод зв'язку). Не тільки ці, а й інші прилади можна одержати, якщо кристали у вузлах «сітки Індри» огранувати і взаємно зорієнтувати так, щоб вийшов тривимірний лабіринт, у якому довго циркулюватиме світловий промінь. А якщо заломлені промені «перехоплювати» іншими кристалами і досягти збігу основних вузлів заломлення, можна справляти дію на ритм ядерних пульсацій. А якщо до того ж синхронізувати ці впливи на атомні ядра, можна

керувати часом і «глибиною радіоактивного розпаду нестабільних ядер у вузлах «сітки Індри». Одне слово, йдеться про управління термоядерними реакціями, причому названі вище «якщо» вже експериментально реалізовані у США.

У стародавніх міфах є вказівки на існування пристрою схожого типу в Давній Індії та Атлантиді. Тут ними користувалися, зокрема, для відведення землетрусів: посилювали радіоактивне нагрівання і у такий спосіб розм'якшували глибинні зони земної кори, де зосереджується тектонічний стрес, що створюється внаслідок руху континентальних мас. Керували цими пристроями й глобально синхронізували їх роботу висококваліфіковані оператори, котрі вміли регулювати положення кристалів шляхом ювелірних психокінетичних впливів.

Окрім того, вказана конструкція під час реалізації добре відомої в наш час схеми лазерного термоядерного синтезу дає змогу, у разі належного добору геометричних характеристик системи кристалів і синхронізації лазерних імпульсів, здійснювати одночасне (або в швидкій послідовності) «запалювання» кульок-мішеней, розміщених у різних вузлах пересікання променів, розосереджуючи в такий спосіб виділення енергії.

За переказами, за часів розквіту Ар'я-Варти, а ще раніше в Посейдонії існувала глобальна мережа «храмів відродження», розташованих в активних точках біоенергетичного каркаса Землі, олтарями яких виступали «кристали вогню», мікромоделі Всесвіту – динамічної Мандали, що черпали свою живильну силу з Космічного Вогню, відновлюючи своїм промінням життєву енергію старіючих організмів. За даними У. Кейса і кількох стародавніх текстів, тривалість людського життя тоді перевищувала сучасну більш як у 10 разів, а багато сучасних найтяжчих захворювань, обумовлених забрудненням біоенергетичних полів, просто не існувало.

Іншим метафоричним образом індійської міфології, який може знайти застосування в розробленні схем фізичних пристроїв (і наукових концепцій), є образ Священної Змії – персоніфікації Космічної Енергії, що тримає у своїх тісних обіймах численні, закручені у складну багатоступеневу спіраль блискітливі кристали «сітки Індри». Використання ідей, що потенціально, як у зерні, містяться в цьому (як і в інших) метафоричному образі, може сприяти успішному здійсненню керованого термоядерного синтезу, що ґрунтується на методі утримання гарячої плазми в магнітному полі.

Можна провести аналогію й більш несподівану, але досить природну, враховуючи існування біоплазмових теорій функціонування мозку, – аналогію між проблемою усталення термоядерної плазми й завданням досягти абсолютної технічної рівноваги, що було метою таких стародавніх систем психофізичного тренування, як йога, дзен та інші. Аналізуючи це завдання з позиції сучасного системного підходу, можна сказати, що основний методологічний принцип таких учень – урівноважити розум (психіку) за допомогою власних зусиль – полягає у побудові квазізамкненої структури, що має гомеостатичні властивості.

І ось парадоксальне твердження відомого американського фізика, Нобелівського лауреата А. Салама: «Концептуальна структура сучасної фізики дедалі більше нагадує філософію індуїзму».

Але ж я вів мову не про фізиків, а психотронні знання й технології, що являють собою синтез знань у галузі фізики,» інформатики, біології, космології. Інтелектуальний синтез такого високого порядку за сучасних умов ще не можливий, – зробив висновок Гуру.

Від автора:

Викладені вище основи фізичних знань аріїв ми з Гуру давали на перегляд академікові А. Будкеру. Матеріали зацікавили вченого. І він вніс до тексту свої редакційні зауваження.

ЕЗОТЕРИЗМ АРІЇВ

Не розсипайте перлин своїх перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами своїми.

Біблія

– Езотеризм – поняття багаторівневе. Можна так ска зати: езотеричні знання – це частина «нетутешніх, непри родних з позицій загального рівня розвитку тієї чи іншої циві лізації знань, які не є загальнодоступними. Існує багато ступенів езотеричного посвячення (утаємничення), і мудреці відповідного ступеня мають свої межі доступу до знань. Є знання такого рівня, що їх можна довірити лише кільком людям на всій Землі, а є й такі, що притаманні лише Господу Богу.

– А Ви? – спитав я Гуру.

– Мене визнали за двічі народженого, і крім того я пройшов усі сходини монастирського виховання, включаючи відкриття «третього ока». Я пройшов таке страшне випробування, яке підносить людину високо над простими смертними, – випробування смертю. Після 30-денного посту мені дали спеціально приготовлений напій, і я провалився в каталептичний сон. Мене закопали в могилу. В цей час душа «оживає» і пізнає астральний світ.

З цього випробування не кожен виходить живим. Буває, що відкопують трупи. Загалом мене готували до набуття передостаннього ступеня утаємничення. Він доступний лише для великих махатм Агарті й Шамбали.

Але я не хотів би торкатися магії. Говоритиму про інтелектуальний езотеризм у «приземленому» ракурсі. Уявіть собі, що наприкінці війни гітлерівцям стає відомо, як виготовити атомну бомбу, вони отримують повний рецепт і технологічний комплекс її виробництва. Де опинилося б людство? Який був би сьогодні світ? Важко навіть уявити. Але ж ми, наступники, спадкоємці архаїчних аріїв, все це знали, й гітлерівці силкувалися вивідати в нас потрібну інформацію.

Ви знаєте, яку бурхливу діяльність у 1942–1944 роках розгорнули Гіммлер і гестапо щодо пошуку чаші Грааля? До Тибету ринув потік розвідників, паломників, дипломатів, альпіністів, гірничих прохідників, інших спеціалістів – явних, але більше таємних. Чаша Грааля, або камінь Грааля, – матеріальний носій «нетутешньої» інформації. Він вирішує питання входження до інформаційного поля Всесвіту, виступає засобом посилення екстрасенсорних можливостей мудреців, котрі виходять на зв'язок із сузір'ям Оріона. Чаша Грааля має загальноцивілізаційне значення. Колись вона була в Тіауанаку (Південна Америка), потім на півночі Європи у гіпербореїв, далі в Тибеті. На початку нашого століття її місцеперебування змінилося, і нині її в Тибеті немає.

– Де ж вона?

– Таке запитання ставив мені і М. К. Реріх. Але я не маю права розкривати таємницю [Перед смертю Гуру мені признався, що чаша Грааля зараз знаходиться в США, навіть назвав адресу, але просив не розголошувати]. Зрештою, річ не у чаші Грааля. Гітлерівські емісари хотіли вивідати в наших мудреців відомості про атомну, бактеріологічну й психотропну зброю. Немає ніяких сумнівів, що арії могли мати таку зброю за прадавніх часів. Почитайте хоча б Махабхарату. Там достеменно зображені ядерні вибухи, їх наслідки. У книзі Р. Юнга «Яскравіше від тисячі сонць» (М., 1961) ідеться про долю творця атомної бомби Р. Оппенгеймера, якому під час випробування ядерної зброї пригадалися саме ці слова із «Бхагаватгіти»: «Яскравіше від тисячі сонць».

І не лише це. Їм не важко було в принципі створити й біологічну зброю, бо рівень знань про мікроорганізми був дуже високий. Річ у тому, що з прадавніх часів, крім Землі, були освоєні й інші планети Сонячної системи. Як? За допомогою мікрофауни. Фундамент живої матерії – спори мікроорганізмів – закидався на мертву планету. В наявній там атмосфері вони досить швидко розмножувалися і створювали життєве середовище для більш складних організмів.

Так от, для аріїв не було проблем із створенням бактеріологічної зброї. Але відповідні знання були закриті для невтаємничених.

Більше того, арії володіли знаннями, що забезпечували їм створення жахливих психотропних засобів. На жаль, до десяти різновидів «психічних бомб» були застосовані на

практиці (про це можна прочитати й у Махабхараті). Наприклад, Акшисантараджа… Це така установка, що вже від самого її вигляду ворожі воїни починали злякано тремтіти, мимоволі випорожнятися, впадали в паніку. Або Какудина – зброя, що вкидала в сон, Ас'я-Модана – зброя, що позбавляла людей пам'яті, змушувала їх шукати собі смерті. Всього не злічити. Чи можна такі знання тримати відкритими? Ось звідки арійський езотеризм.

Бували випадки, коли арії застосовували свої «закриті» рецепти й технології. Наприклад, троянці, котрі воювали проти ахейців, були навчені виготовленню сталевих мечів. На землях Аратти набули значного поширення залізні лемехи, зуби для плугів і культиваторів. Це в III тисячолітті до н. е.! А загалом технологія виробництва заліза була засекречена: хоча залізний вік, як ми знаємо, все-таки наступив на початку I тисячоліття до нашої ери і приніс багато горя, цілі ріки крові.

Езотеризм вкрай потрібний не тільки для науки, а й просто для нормальної еволюції людства.

Відкрий людям відразу всі знання, що є на Землі, і вони перестануть думати, експериментувати, вести інформаційний пошук. Західна наука тому й розвивається, що вчені там змушені самі добувати крихти істини. В цьому й криється сила європейської цивілізації.

Одне слово, нам завжди потрібно пам'ятати мудру пораду Ісуса Христа: не розсипайте перлин перед свиньми. Вони їх просто затопчуть у багно. Перли високої істини варто передавати лише людям і народам, підготовленим інтелектуально і морально. Саме цього правила дотримувалися арії.

ІНФОРМАТИКА ВСЕДЕРЖИТЕЛЯ

Есть и навсегда останутся две великие загадки – звездное небо над нами и нравственный Закон внутри нас.
И. Кант

– Ми вже говорили, що храми і піраміди прадавнього світу (а вони відіграли важливу роль у всіх перших цивілізаціях) і досі є загадкою. Вражають не стільки їх «формальні» розміри, скільки внутрішній устрій, функції, ритм життя. Сказати, що це культові заклади, означає не сказати нічого. Ваші церкви – теж культові споруди, але нічого таємничого в них ми не бачимо. Загалом нашому розумінню доступні християнські храми, монастирі, аналогічні заклади інших світових релігій (буддизму, ісламу, конфуціанства тощо) так само, як і їх служителі. Храми ж доантичного світу та їх служителі не відкривають нам своїх таємниць.

Є підстави гадати, що жерці, в усякому разі вищі, були екстрасенсами і, як то кажуть сьогодні, контактерами. Вони зналися на якихось шифрах, за допомогою яких декодували інформацію з Небес. А володіючи, здавалось, позбавленими смислу «заклинаннями» та медитаційними прийомами, могли виходити на інформаційне поле Всесвіту (на астральному, а можливо, й ментальному рівнях). Таким чином, їм відкривалося «неземне», Боже Слово, в ім'я якого у храмах підтримували вічний вогонь і яке вони вміло використовували. Чи не звідси потрапив у Біблію вислів: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було і Бог було Слово»? Слово жерця як одкровення, як форма передачі інформації було священне, воно культивувалося як святиня. В єгиптян жерців так і називали: «Владика Слова», а в шумерів – «Старійшина Розуму глибокого» або «Ті, хто стереже Небо».

Крім жерців важливу роль при основних храмах відігравали переписувачі, котрі фіксували, в основному зі слів жерців, повідомлення й інтерпретували їх. Сам фараон Стародавнього Єгипту не гребував йменувати себе Переписувачем Божих книг.

Спеціалісти розглядають релігійні системи доантичних суспільств як надскладні системи з «заплутаною» тисячолітньою історією. У руках верховних жерців з їхнім «апаратом знаходилися найтонші ниточки управління цими системами. Пріоритетною в релігійних вченнях була концепція людської душі, її фазових переходів з одного стану в

інший, її зв'язок з потойбічним світом (пристановищем богів). Звичайно ж, храми правили й за обсерваторії, звідки постійно «пильнували небо». Та головне полягало у тому, що жерці не просто спостерігали за зірками, усамітнившись у храмових олтарях, а й активно взаємодіяли з Небом – ми б сказали, на двосторонній основі. І якщо ми й досі з усією нашою наукою й досконалою технікою так і не знаємо, хто ми, звідки, навіщо з'явилися на планеті Земля, то хто знає – древні жерці, можливо, й спромоглися б дати відповідь на одвічні, здавалося б, нерозв'язні питання людства.

Оракули і пророки – важливі фігури храмового життя. Вони не тільки передбачали повені, сонячні затемнення, епідемії, але й давали людству, так би мовити, запобіжну (попереджальну) інформацію, що на нього чекає у віддаленому майбутньому, якщо не будуть зроблені відповідні висновки.

Що таке Апокаліпсис, як не сценарій прийдешньої катастрофи, пов'язаної з «кінцем світу»? Подібні сценарії є й у протоіндійських джерелах. Так що треба було б зробити серйозні висновки. Такі прогнози (а є ще факти передбачення віддаленого майбутнього, які вражають ще більше, – пригадаймо хоча б відомі пророцтва середньовічного монаха Нострадамуса) не одержиш у звичайний спосіб – за допомогою екстраполяцій та інших сучасних методів. То – одкровення. І ґрунтуються вони на відомостях з космічного інформаційного поля, які, очевидно, могли використовувати служителі храмів, послуговуючись особливими шифрами і прийомами.

Міфи і релігії – ці два феномени історії – якнайтісніше переплітаються між собою. І не тільки. Виявляється, і міфи, і релігійні вчення усіх часів і народів, попри те, що між ними пролягли тисячоліття і нездоланні за тих часів простори, котрі виключають безпосередні запозичення, збігаються подіями, словами і навіть у деталях. А різняться в основному лише формою викладу матеріалу.

Із Космосу до нас надходить не тільки енергія й речовина (у вигляді мікрочасток і метеоритів), але й інформація. Причому, інформація семантична – у вигляді знань, її зафіксовано у міфах, релігійних ученнях, священних книгах, у пам'яті жерців і пророків, інших контактерів і ясновидців, а також в ученнях багатьох мислителів древності (таких, як Сенмут [Мудрець у Давньому Єгипті], Піфагор, Платон, Леонардо да Вінчі та ін.).

За змістом і призначенням таку інформацію можна, по-перше, віднести до прогностичної, точніше, попереджальної. В Біблії, Авесті, Ведах ми знаходимо сценарії другої і третьої світових воєн, описання екологічної катастрофи, навіть перетворень у вашій країні під прапором соціалізму і так далі. Пересторогою для людства, мабуть, можна вважати й опис тоталітарної держави рабів і «вільновідпущеників» у платонівських «Законах» та інших його текстах.

По-друге, інформація у вигляді програм. Ми вже говорили, що саму Біблію можна вважати програмою, даною людству «згори», та й міфи – своєрідні настанови. Причому, програми бувають як позитивні (як і що треба робити), так і негативні (чого робити не слід, аби уникнути важких наслідків – ті самі застереження).

По-третє, інформація повідомна – у вигляді природничо-наукових і технологічних знань, причому переважно у вигляді алгоритмів (роби так і так і матимеш відповідно те і те). Але не тільки. З якоюсь метою людству у прадавні часи було повідомлено про будову Всесвіту, атомістику та інші фундаментальні фізичні дані, основи інформатики й психотроніки, а також про основоположні філософські істини (які ми, перебуваючи на порозі третього тисячоліття, самостійно осягнути не спроможні).

По-четверте, протягом усієї історії людству «прищеплюють» знання і розуміння фундаментальних законів Всесвіту: морально-етичного закону, закону цілісності буття, закону справедливого покарання тощо. Смислом цих законів просякнуті всі великі вчення давнини, проте людство все ще їх не осягнуло по-справжньому і тому ніяк не може ступити на істинний шлях прогресу.

Звичайно, така інформація постає перед нами не в «оголеному вигляді». Вона закодована в оповідях, метафоричних переказах, кабалістичних знаках, символах, магічних

текстах, молитвах, проповідях та релігійних повчаннях, в незрозумілих або неправильно розтлумачених нами через нашу недорозвиненість і наше невір'я текстах таких авторів, як Платон, Заратустра, Нострадамус, не кажучи вже про авторів Вед, Біблії, Корану.

І що характерно, ця інформація «працює». І найважливішу роль в історії вона відіграла на стадії ранніх цивілізацій. Гадаю, її значення зростатиме у майбутньому, коли ми, вгамувавши свою гординю, повернемося обличчям до інтелектуальної скарбниці, яка є у нашому розпорядженні, навчимося глибше розуміти смисл давніх учень. Роботи тут вистачить.

Космічний вплив на земну цивілізацію здійснюється і як безпосередній коригуючий фактор. Центральне місце в технології зовнішнього контролю за життям землян відводиться феномену Месії, Божого обранця – Сина людського, котрий водночас стає Сином Божим. Він не прилітає з Неба – народжується на Землі (втілюється у земну матерію) від земної матері і Святого Духа. З Неба йде лише Святий Дух як певна інформація, програма. Таким є Ісус Христос. Можливий також інший варіант, що не міняє суті: Месія народжується від земної матері і земного батька, а Святий Дух (небесна інформація) його осяює пізніше, напередодні діянь (Будда, Магомет). Але, повторюємо, суть одна: земний, матеріальний носій великих знань, інформації (Слова Божого) – не інопланетянин, а історична особа. Його переправлено на Землю не фізично (не транспортовано), а інформаційно (через передачу генетичного чи семантичного коду). Відомих нам месій було п'ять: Заратустра («Перша боголюдина»), Мойсей, Будда, Христос [Причому Христос виділяється як найвеличніша постать – живий Бог], Магомет («Останній посланець Бога на Землі», як написано в Корані). І хоча вони земні, їх появу можна пояснити інформаційним, точніше, інформдинамічним ефектом космічного характеру – зачаття земною матір'ю і (або) ініціація позаземних знань здійснюються за космічною програмою (Промислом Божим).

Ми звертаємо увагу на інформаційну основу всього сценарію явища, діянь і відходу месій. Мабуть, прибуття з небес посланця Вищого Розуму було б ефективнішим: за ним безоглядно пішли б люди. Але з Неба йде лише програма (Дух Святий). З іншого боку, багато важить земне втілення. Якщо ефект Месії повторити у вигляді голограми, що штучно зроблено (без земного втілення, як образ), то вплив на людей буде, скоріше, зовнішнім, менторським, не таким глибоким. А так Месія живе серед людей, їсть, п'є разом з ними, його можна взяти за руку, відчути тепло його тіла; він потерпає разом з людьми як людина, проливає кров, навчає людей прикладом, своїм життям і смертю. Це переконує, перероджує самих людей.

Виконавши завдання Всевишнього (не тільки заклавши підвалини свого вчення, але й створивши гурт учнів – апостолів, а також свою церкву – «тіло своє», тобто земну організацію щодо втілення у життя нових заповідей, здійснення нового духовного повороту людства). Месія полишає світ людей. Сценарій цього будь-який, але теж програмує інформаційний ефект; душа Месії відлітає до центру Всесвіту, а тіло залишається на Землі. Будда просто вмирає. Тіло його спалюють за обрядом. Христос і Магомет, скінчивши земне буття, підносяться до єрусалимського Неба (Магомет навіть прямо на своєму білому коні – ефект, ясна річ, зворушливий). І тут, очевидно, використано голографічний ефект. Тіло Ісуса, як відомо, спочатку таємно зникає зі склепу, гробниця залишається порожньою. Потім він з'являється перед апостолами. Але тіло Його, за їхніми свідченнями, після воскресіння «було іншим», не підвладним фізичним законам. Тепер Ісус здатен з'явитися з порожнини й матеріалізуватися (до воскресіння такого не спостерігалося). Саме таке вознесення сталося через 40 діб після воскресіння на горі Елеонській у присутності апостолів. І ось, написано в Біблії, «коли благословив їх (апостолів – *Ю К.)* , почав відділятися від них і підноситися на Небо».

Еволюція людства вступає в кризовий етап, заходить у глухий кут (в основному через порушення людьми морально-етичного закону Всесвіту). Необхідно врятувати людство від виродження й загибелі, дати новий імпульс, указати новий шлях. І рятівник з'являється, потім іде, але продовжує дистанційно впливати на людей. Важливу функцію в технології

Вседержителя відіграє також феномен янголів (у попередні епохи роль янголів виконували герої). Янголи безтілесні – то живі образи, голограми. Тут працює найскладніша інформаційна, а точніше, психоінформаційна технологія.

КОРИГУЮЧІ ДІЇ «ЗГОРИ»

Я дивуюся, чому люди вважають за краще блукати в невідомості, коли Бог подарував їм таку пречудову книгу Одкровення.
М. Фарадей.

– На закінчення торкнемося технологічної новації в сфері управління земною цивілізацією, пов язаної із світовими релігіями. Важливою установкою християнства (арійсько-мітраїстського за своєю суттю), як відомо, є декларація: Людина – найвище творіння на Землі і найвища цінність. Вона богоподібна, відбиває в собі образ Божий. Людина вільна у своєму земному виборі, сама відповідає за свої помисли і вчинки. Інакше кажучи, в Космосі вирішили забезпечити найбільш повну еволюцію земної цивілізації на принципах самоорганізації… Цивілізації Єгипту, Месопотамії, Індії розвивалися за жорстким контролем «згори» – їх неначе водили на повідку, повідомляючи конкретні, потрібні людям знання, застерігаючи від небезпек, втручаючись (підтримуючи зв'язок через жерців) в хід історичного процесу. Тобто за наслідки тих чи інших процесів на Землі несли відповідальність не тільки самі люди, а й боги. Можливо, в тому була рація на перших стадіях життя людства, бо інакше воно не вижило б. Зрозумівши цей спосіб «водіння на повідку», можна розкрити численні загадки інтелектуального буття людства у давнину.

Наприклад, засоби, за допомогою яких космічні сили впливали на еволюцію людства, однакові в усіх релігійних системах однієї епохи, але неоднакові за різних епох.

Мойсей, котрий жив за тисячу п'ятсот літ до Христа, не дуже-то розводився в своєму вченні й не робив із свого життя якийсь моральний взірець. Ні, він просто повів свій народ до щастя – до землі обітованої. І при цьому поїв його, висікаючи воду із скель, годував манною небесною і таке інше. Ісус теж годував народ і зцілював недужих, але робив це, скоріше, для підсилення свого авторитету, а точніше, щоб продемонструвати силу Бога – вірність його вчення. І вже на суворому прикладі Ісуса Вседержитель показав, що ера його безпосереднього втручання у справи людські скінчилася. Коли Ісус звернувся до Бога-Отця з проханням не допустити, щоб його розіп'яли на хресті, «пронести повз нього цю тяжку чашу».

Вседержитель волів, щоб події розвивалися самі по собі. Скінчилася ера безпосереднього контакту служителів культу з позаземними силами за допомогою ініціацій, заклинань і тощо. Людство вступило на шлях саморозвитку і, отже, самостійного добування і застосування знань. Наука перестала дивитися на Небо і звернула свою увагу на Землю. Знання вже черпалися з практики. Раціональна наука (королева-фізика з її технічною спрямованістю) відтіснила окультні науки.

Але це не означає, що ми залишилися без Божої уваги. Просто змінилися засоби космічного контролю, який із безпосереднього перетворився на індикативний (контроль за збоченнями).

Деякі сучасні українські «пророки», наприклад, Олесь Бердник, вважають «нелогічним» рішення Бога про заборону людям їсти «досхочу» плоди з древа життя. «І сказав Бог: – Оце людина стала як Один із Нас, знаючи добро і зло. Тож тепер, аби вона не простягла своєї руки і не взяла ще й з древа життя, а з'ївши, не стала жити вічно! Тому вигнав Господь Бог людину з Едемського саду обробляти землю…» І далі скарження на Бога: «Ось так! Дивний присуд, дивна логіка. Якщо людина стала подібна до богів – що ж тут поганого?» [Бердник О. Тайна Христа. – К., 1996. – С. 8].

В тому і справа, що людина богоподібна у принципі, потенційно. А реально – хто як…

Гітлер, Сталін, Чикатило… Поглянь, читачу, навколо себе і подумай: чи можна багатьох із тих, хто тебе оточує, озброювати абсолютними знаннями, чи потрібно робити їх безсмертними? Абсолютні знання можна давати лише в чисті руки. О. Блаватська справедливо зауважує, що відкрити сучасним людям деякі з тих знань, що вважаються езотеричними, це все одно, що трирічну дитину із свічкою, яка горить, впустити до порохового погреба [Див.: Блаватская Е. П. Тайная доктрина. – С 437].

Отже, технологія Вседержителя – це індикативне керівництво, послідовне піднесення людини до такого рівня моральної досконалості, на якому можна було б відкривати їй ті чи інші знання.

Еволюція людства вийшла на глобальний рівень і стала більш повнокровною. Але корекції з боку Космосу не урвалися, вони лише втратили форму «запитання – відповідь» (як було при жерцях). Медитації, ініціації як засіб спілкування з потойбічним світом (підключення до світового інформаційного поля) християнський догмат не визнає, відкидає як язичництво, чаклування. Але, з іншого боку, затяті молитви, виснажливі пости і «дбання», завдяки яким з'являлися видива (голограми) янголів, Богородиці і самого Христа, – хіба це не форма ініціацій, не коригуючі дії «згори»?

Серед засобів впливу на земну еволюцію не втратили свого значення герої та інші «обранці Неба», котрі живуть поміж нас.

Є цікавий документ – список, складений французьким кардиналом Синістрарі, що зберігається у Ватикані (наприкінці XIX ст. його було опубліковано на Заході). Це перелік осіб, народжених від змішаних шлюбів, тобто від земної матері і космічної генопрограми (Духа Святого). У ньому – Піфагор, Платон, Александр Македонський, Леонардо да Вінчі, Лютер та інші. Чи не звідси в Піфагора і Платона «неземні» знання, що на тисячоліття випереджали їхні епохи? Чи не втілював у життя задуми «згори» Александр Македонський, створюючи новий підмісячний світ – світ грецької культури – від Китаю до Атлантики? А корекція католицької церкви, здійснена Лютером? За неперевіреними даними, на Землі на кожний період історії припадає дві-три сотні таких «обранців Неба», котрі впливають на землян за сигналом із Космосу. Але це вже не безпосереднє керівництво, котре людство використовувало на перших етапах цивілізації.

Саме на шляху самовідповідальності людини, самоорганізації її життя було досягнуто того величезного технічного, економічного і особистісного злету вашої, тобто «християнської», цивілізації, який маємо наприкінці XX століття. Але якщо «водіння людства на повідку» призвело давні народи до технічного застою, то переведення його на принципи саморозвитку призвело до іншого тупика – морального, екологічного, воєнного. І тепер очікується глобальна корекція – поява нового Месії. Корекція потрібна, бо виник не той тип землянина, котрого можна безболісно впустити в космічну співдружність і відкрити нові пласти знань. Щоб бува через свою самовпевненість та імморалізм не перебив там багато посуду.

Приспів новий – «осьовий час». Очікується перехід нашої цивілізації на новий – космічний – рівень життєдіяльності (християнська ера була пов'язана з переходом цивілізації від регіонального до глобального, всеземного рівня). Одначе перехід на космічний рівень розпочинається насамперед не з польотів у Космос, а з радикального підвищення морального рівня людей. Не випадково всі, хто мав контакт з НЛО і гуманоїдними образами, розповідають про невдоволеність інопланетян нашою моральністю, про їх стурбованість з приводу порушення нами моральних законів Всесвіту (конкретніше, відомих десяти заповідей). Нас не можна виводити на космічний виток розвитку цивілізації, бо ми надміру брехливі, легковажні, жорстокі. Таких не приймають у космічну співдружність цивілізацій. Таких не можна залучати до знань космічного рівня так само, як не можна дикуну довірити пульт управління ядерною установкою. Ось чому ми бачимо «сплеск» космічної уваги до нас останніми десятиріччями. Можливо, готується нова, глибока корекція еволюції землян, аби підготувати їх до вступу в постхристиянську еру.

Чи потрібно Вседержителю, як генералові старих часів, для контролю за ходом битви

бути присутнім у різних місцях поля бою або посилати туди кур'єрів? Ні ж бо! У нього є інші можливості – інформаційні. Більше того, без особистої присутності можна обійтися не тільки, коли йдеться про контроль, а й про вплив на хід спостережуваних процесів, у тому числі й для силових впливів. Для цього не знадобиться пересувати енергію або речовину на космічні відстані: досить дати сигнал. А вже сигнал на місці здатен «розв'язати» будь-яку енергію, привести в дію будь-які матеріальні сили, здійснити такий «полтергейст», що не тільки сковорідки на кухні витанцьовуватимуть, а й гори зсунуться з місць. Саме у цьому й полягає сила інформації – символу, слова, закодованого повідомлення. Недаремно ж кажуть: ефект розвідника (інформатора) може дорівнювати бойовому ефекту цілої дивізії.

Щодо інопланетян, то йдеться про цивілізації (що випередили нас на тисячі літ), яким Всесвітній Розум став набагато ближчим, і Вседержитель наділив їх великою компетентністю у світових справах. Можна бути певним: якщо якісь інопланетяни (а їх багато) не зацікавляться нами… в гастрономічних цілях, то й літати їм на Землю немає сенсу (як нам їхати на вокзал, аби дізнатися про час відправлення поїзда – можна зателефонувати).

Усе це пречудово вкладається в інформаційну парадигму. До слова, і найважче у християнському догматі питання Святої Трійці (Що це? Чому саме Трійця? і т. д.), з приводу якого протягом віків точаться богословські суперечки, дуже просто можна пояснити інформаційною парадигмою. Трійця тому, що є (завжди має бути) джерело інформаційного впливу (Отець), власне, інформація (Дух Святий) та носій інформації (Син). Тільки така «тріада» дає змогу божественному началу справляти ефективний вплив на справи земні.

Очевидно, настає епоха, коли ми конкретніше дізнаємося, нарешті, хто ж ми є насправді, звідки ми, який механізм функціонування нашої душі як космічного феномена. Ні, ми не тварини, позбавлені пір'я і шерсті, і не елементи продуктивних сил, ми – мікрокосми, у яких, як у краплині роси, відбиваються всі закони світобудови. Душа – рефлектор Космосу, її включено у космічну драму; крізь неї проходить могутнє космічне протистояння сил світла (добра) і сил пітьми (зла). І наш контакт з позаземним Розумом здійснюється не шляхом збивання «тарілок», захоплювання їх екіпажів, допитів ув'язнених або, навпаки, шляхом потрапляння до них у полон (такі наші домисли сприймаються, мабуть, позаземним Розумом як маячня дикунів), а шляхом усвідомлення космічної гармонії, морального самовдосконалення, самопідготовки до великої зустрічі в інформаційному полі Всесвіту.

Не ми підемо на відкритий контакт (ми – пасивна і безпорадна сторона), а вони. І вони давно готові: для цього не потрібні міжзоряні перельоти. Були б тільки готові ми… І хочеться завершити тим, з чого почали: головний шлях до контакту зі Світовим Розумом – в усвідомленні глибин своєї душі. Процес цей має супроводити всю історію людства: йому немає кінця-краю. Як говорив великий німецький філософ І. Кант, є і лишатимуться дві великі таємниці: зоряне небо над нами і моральний Закон всередині нас. І це – довіку.

АРІЇ ЛІВІ, АРІЇ ПРАВІ…

Свет и тьму, жизнь и смерть, правое и левое… нельзя отделить друг от друга.

Евангелие от Филиппа [Апокрифы древних христиан. – СПб., 1992. – С. 33]

– Людська історія відображає споконвічну боротьбу космічних світлих і темних сил, добра і зла. Звідси і бере свій початок проблема «лівизни» і «правизни», яку аналізували у свій час Тейяр де Шарден і В. Вернадський. Вони підкреслювали її космічний діапазон, велике методологічне значення для формування правильного розуміння історичного процесу [Див.: Тейяр де Шарден П. Феномен человека. – М., 1987; Вернадский В. И. Научная мысль как планетарное явление. – М., 1991].

Слідуючи за науковими авторитетами, ми також переходимо до розгляду арійського

руху в режимі: ліві – праві. Адже без урахування величезної мутації, здійсненої Промислом Божим в еволюції каїнітської гілки людства та її розколу на «лівих» і «правих», ми мало що зрозуміємо в подальшому розвитку світу, будемо постійно плутати «праве» з «лівим – світлих індоаріїв, які запліднили вашу Аратту і всю Європу, з темними людиноненависниками – арійцями із свастикою.

Поза усяким сумнівом, лівоарійські осатанілі «завихрення», котрі періодично здіймаються на історичних просторах (взяти хоча б Німеччину [Про фашистську форму лівоарійства ми поговоримо в окремому розділі]), виникають далеко не на пустому місці. Що характерно, тут спрацьовують не тільки соціальні, генетичні, а й позаземні, езотеричні чинники етноеволюції.

Зважаючи на те, що йдеться значною мірою про космічне суспільствознавство і роз'яснити вашому брату-матеріалісту двовекторність арійського руху буде не так-то просто, почнемо розмову від самого Адама.

НАДЛЮДИНА І «БОЖА ЛЮДИНА»

Слушайте, я учу вас о Сверхчеловеке! Ф. Ницше

– На третьому історичному колі, – продовжував Гуру, – відбулася досить серйозна мутація в генезисі обох гілок людства: каїнітів і сіфітів.

У каїнітів це сталося в коліні Мехіаеля, що означає «вражений Богом». У сіфітів – у коліні Єноха (сина Іареда, якого не слід плутати з Єнохом – сином Каїна). Єнох означає «посвячений» або ще «перетворювач». Мехіаель і Єнох, як записано у Біблії, родили Мафусаїла («людину Божу»). У Тлумачній Біблії зазначається, що фраза «Ірад народив Мехіаеля» («враженого, знищеного Богом») містить у собі натяк на якесь особливе Боже напучування забудькуватих каїнітів. Що це було, з певністю сказати важко, але зрозуміло одне: каїніти (потомки Богом проклятого Каїна) «зазнали небесної кари». А вираз «Мехіаель народив Мафусаїла («людину Божу»)» також є натяком на упокорення пихатих потомків Каїна, їх звернення до Бога [Див.: Толковая Библия. – СПб., 1904–1907. –Т. 1. – С. 39]. Нижче ми більш детально зупинимось на цих біблійних деклараціях.

Історія людства, як записано в Тлумачній Біблії [Див: Толковая Библия.–Т.l. – С. 36], починається з Єноха І, старшого сина Каїна. Історія, мабуть, яскрава, але страшна. Яскрава тому, що з Єноха починається прогрес, тобто людство просувається вперед в інтелектуальному освоєнні світу. Але весь цей прогрес у підсумку виявився антигуманним, бездуховним, бо він іде «лінією Каїна», першого убивці на Землі.

Каїн був першою «надлюдиною» (оберменшем) на Землі, бо володів головною ознакою надлюдини – вважав для себе правомірним вирішувати питання життя і смерті інших людей, з братами включно. Усі «надлюди» (чи Єнох І, чи гітлерівці, які «очищали світ» од «унтерменшів», чи більшовики, що визначали ворогів і друзів народу, чи терористи, які знищують безневинних людей) – за духом не від «людини Божої», а сатани. Вони протиставляють себе нормальному, тобто «Божому», людству, їх можна називати і «каїнітами", оскільки Каїна Єва і справді народила від сатани (внаслідок гріхопадіння). Адже вона «їла плід від змія» і до свого Адама повернулася після спілкування (і не тільки словесного) із сатаною в образі змія [У даному разі важко щось додати чи відняти. Читайте Біблію. А факт перелюбу Єви із сатаною обігрують усі масонські учення]. А вже Сіф (третій син Єви) був від Адама. Він і започаткував основну гілку людства. «І жив Сіф по тому. 1 породив він синів і дочок» (Бут. V. 7).

Отже, містобудування, культурний прогрес, тобто перші ознаки цивілізації, пов'язані з іменем Єноха – сина Каїна, онука сатани. Чи міг Бог байдуже усе те споглядати? Ні. І він втрутився в генеалогію людей в коліні Мехіаеля – онука Єноха І. Відтак це коліно було уражене. Хоча гілка каїнітів у цьому коліні одержала водночас могутній позитивний імпульс від основної – Адамової – гілки людства, від Єноха II (правнука Сіфа).

Саме останній і став перетворювачем «гріховної» (каїнітської) гілки людства. Ця гілка розкололася на лівих (продовжувачів роду «надлюдей») і правих (продовжувачів роду «нормальних» людей, якими їх створив Бог в особі Адама). Ось у чому полягало «божественне напучування» роду каїнітів і «утихомирення їхньої гордині» [Толковая Библия. – Т. 1. – С. 37].

Цю таємницю людського буття масони «не помічають» і прагнуть всіляко змовчувати. На арену історії виводиться великий Єнох Перетворювач, але хоч як би там було, гілка Єноха Посвяченого, тобто надлюдини, започаткована ще від Каїна, залишилася. Особливо активно вона виявилася в останній період існування Атлантиди.

Досягнення Атлантиди у багатьох сферах діяльності незаперечні: розвинуте мистецтво, надзвичайно високий рівень будівництва, дивної краси храми та ін. Але за словами Платона, володарі, еліта Атлантиди дійшли до того, що почали вважати себе за богів, тобто надлюдей. Почали робити із себе кумирів і самі собі ж…поклонятися. Більш того, вони навіть посягнули на потойбічний світ. Переходячи з розряду «звичайних» у розряд «надтворінь», люди раніше чи пізніше, але неминуче чинять розпусту, вдаються до послуг чорної магії, шукають собі «підживлення» енергією «Вріль». І все через те, що намагаються відкрити в собі надприродні здібності, тобто стати надлюдьми, оберменшами.

Найчастіше термін «надлюдина» визначається в літературі як сильна особистість, чия воля, бажання і вчинки не підкоряються жодним обмеженням. Надлюдина вважає, що має право розпоряджатися власною долею, а також життям і смертю не тільки окремих людей, а й цілих народів. Недарма ж автори Біблії порівнюють «надлюдей» з «тими, хто йде Каїновим шляхом» [В езотеричній літературі цьому питанию приділяється велика увага. Про людей і народи, що стали «на шлях лівої руки», можна довідатися з книги Кемпбелл Д. Маски Бога: Созидательная мифология. – М., 1998. – Т. І. –Кн. 1. Та й у працях Тейяр де Шардена ці проблеми дістали належне відображення].

Люди такої особливої касти не піддаються вихованню, і «для них не існує «зовнішнього» Бога. За їхнім переконанням, усе дозволено, гріха немає, а смерть – це всього лише відхід у небуття. Але головне, чого постійно шукають «надлюди», то це зв'язків з потойбічним світом. Вони готові заплатити будь-яку ціну, принести будь-які жертви, аби розбудити в собі надприродні сили, вийти за межі, що існують для звичайної людини.

Виявляється, дуже важко, майже неможливо підібрати слова, які б найбільш повно характеризували представників роду каїнітів. Скажімо, радянська пропаганда у свій час називала лівоарійців «маніяками», «людожерами», «убивцями», «безголовими», «людиноподібними», «варварами» тощо. Але всі ці терміни ні про що не говорять. А справа в тім, що «надлюдина» – це породження цивілізації. Але якої? Цивілізації з мінусовим знаком, тобто антисвіту.

У землях, похованих в океані, існували моторошні культи, за відправленням яких суворо стежили жерці зла. В основному це були представники «лівих» гіперборейців. Блакитноокі, білошкірі «надлюди» здійснювали свою гегемонію по всій темношкірій Посейдонії, насаджуючи ідеологію обраної раси, людиноненависництва.

Тут не тільки полювали на людей, займалися людожерством і кривавими жертвоприношеннями, а й будували спеціальні ферми для відгодівлі людей та їхнього наступного заклання. Тут не тільки чинили содомонський гріх, а й створювали заповідники, у яких «виховувалися» дівчатка і хлопчики, тобто готувався матеріал для сексуальних утіх і сировина для… приготування делікатесів. Царі, багаті можновладці мали змогу утримувати таких «майстрів» кухонної справи, що присмажували дівочу «тушку» і при цьому зберігали красу тіла й обличчя. Подавалася така страва на бенкетний стіл у спеціальній пательні (на зразок труни), обсипана різними прянощами. Саме в Атлантиді був популярний напій «кров з молоком». Для його приготування теплу людську кров змішували з свіжим молоком жінки, козулі, а то й левиці. Вожді й володарі зміцнювали ним свій дух, робили себе безжалісними. А закуски з маринованих людських зародків, а витончені статеві збочення за інструкцією спеціально підготовлених фахівців з насолод…

Життя людське в такому суспільстві було зовсім знецінене. На вимирання, голодну смерть прирікалися цілі племена і народи. А живі день і ніч працювали на будівництві безглуздих культових споруд, де можновладці ставили своїх кумирів і молилися на них.

У XIX столітті, столітті розуму, наївно думали, що все це чорне минуле ніхто і ніколи вже не підніме на поверхню, не оприлюднить, не почне йому наслідувати. На жаль, XX століття спростувало всі ці надії. Узяти хоча б роки панування фашистської ідеології, нацизму. Згадайте, як Гітлер і його поплічники використовували спадок Атлантида. «Врешті-решт кожен німець, – з гордістю відзначав учитель фюрера К. Раушнінг, – стоїть однією ногою в Атлантиді, де він шукає кращу батьківщину і кращу спадщину»[Цит. за: Повель А, Бержье Ж. Утро магов. – С. 8].

Від грішників-каїнітів, точніше Єноха Посвяченого, пішли учення західного масонства, іудейська Кабала [Кабала – це ніби «паралельне», таємне вчення, основа багатьох окультних теорій, авторитетний код передусім масонів], вчення гностиків, теософія, «таємне християнство», марксизм-ленінізм, гітлерівський окультизм і нацизм, сатанізм. І дивуватися тут не варто. За всієї зовнішньої відмінності названих теорій, вони єдині у своїй антилюдській, антибожеській, сатанинській сутності, їхнє коріння сягає до найпершого сатаніста, який привласнив собі право убивати ні в чому не винних Авелів.

Сам Каін-батько – син сатани – відкрив Єноху Посвяченому свої таємниці: скоєння смертного гріха, вигнання, боговідступництво. «Бог відступився від нас, треба сподіватися лише на себе, стати вище звичайних людей – рабів Божих, стати надлюдьми, які керують таємними силами природи!» Ось девіз каїнітів в усі часи, зафіксований у книзі Дзіан, єгипетській Книзі мертвих, у хроніці «Ура-Лінда» (лівоарійській Торі), Кабалі, ученнях жерців Атлантиди, Хірама [Хірам – родоначальник західного масонства], Агні-Йоги тощо.

Уся біда в тому, що Єноха Посвяченого часто плутають з Єнохом Перетворювачем, який ходив перед Богом і за великі заслуги був узятий на Небо. І винні тут, як на мене, церковні ієрархи, які визнали учення цього світлого Єноха апокрифічним, тобто не включеним у канон.

Існує ціла Книга Єноха, яка сягає у допотопні часи. Це предтеча сучасної Біблії. У ній викладені ті ж ідеї, що і в першій біблійній книзі Буття. Від перших (правих) гіпербореїв-аріїв через волхвів вашої Аратти вона потрапила до халдеїв, а ті вже передали її Аврааму. Останній приніс цю книгу – велике Вчення – в Єгипет, де Мойсей його «відредагував і доповнив». Після цього воно і стало першою частиною Біблії, а в поєднанні з індоєвропейським мітраїзмом – наріжним каменем християнства. Отож недаремно Єнох Перетворювач вважається у християн засновником писемності, культури, духовності.

Але побутує думка, що багато різновидів окультних (екстремістських) учень у своїй основі також будуються на Бутті, або Торі. Тут лише інша інтерпретація, тому виходять не духовні ліки, а духовна отрута. «Тора (Буття – *Ю. К.)* – записано у Кабалі, – може бути одночасно ліками й отрутою – цілющою або смертельною силою. Усе залежить від її подачі».

Як з'ясувалося, і шумерське Буття бере свій початок від лівої гілки гіпербореїв та їхньої книги Дзіан. Лівоарійську Тору шумери у свій час передали у Вавилоні аккадцям, від яких і пішов іудейський окультизм, або ж Кабала.

Але про шумерів ми поговоримо окремо. Адже вони одними з перших у післяпотопному світі представляють крило нордичних (лівих) гіпербореїв-аріїв. Особливо це проявилося після їхнього прибуття до Месопотамії із земель Аратти.

ШУМЕРИ І ПРАУКРАЇНА

Шумерський тип культури надзвичайно споріднений з неолітичними пам'ятками Південної Русі…

Р. Генон

– Факт, що в Аратті мешкали шумерські племена, поки що відноситься до розряду дискусійних. Адже більшість вчених схиляються до думки, що походження шумерів невідоме, а їхня мова не має родинних зв'язків з жодною мовою світу.

Відомий дослідник-шумеролог С. Крамер (до речі, уродженець українського містечка Жашків, працював у Німеччині і США), проаналізувавши велику кількість матеріалів, пов'язаних із загадковими шумерами, вигукнув: «Так, були Великий Рим, чудова Еллада, сивий Єгипет. Але до них був Шумер!» [Див.: Крамер С. История начинается в Шумере. – М., 1985]. Здавалося, було відкрито нове, давніше цивілізаційне першоджерело всесвітньої історії. І така парадигма – початок не в Єгипті, а в Шумері – стала панівною в наукових колах.

Однак вчений не зрозумів (точніше, не встиг зрозуміти), що високорозвинутий, майже як і Єгипет, Шумер сам починався на благословенній землі Північної Припонтиди.

Прийшовши в землі Праукраїни, шумери зайняли південно-східний «кут» Північного Причорномор'я – Меотиду (територію нинішнього Азовського моря, замість якого тоді були болотяні рівнини), а також південні частини нинішніх Донецької і Запорізької областей – так зване Запорізьке Приазов'я. Їхній духовний центр (головне святилище) знаходився в районі сучасного Мелітополя. На болотах Меотиди шумери займалися в основному іригаційним землеробством, хоча й орне їм було не чуже.

Справа в тому, що десь одна–дві тисячі років до н. е. Азовського моря ще не було, а назва «Меотида» існувала. Вона належала широкій степовій (місцями заболоченій) смузі, яка простяглася одним рукавом від Таврії до Каспію, а другим – уздовж східних берегів Понту, через Колхіду і до самої Месопотамії.

Меотида була своєрідним «світовим перехрестям», куди стікалися арієзовані народи зі сходу і південного сходу, накочувалися, мов хвилі, на Північну Припонтиду. Меотида перекладається з грецької як «Мати країни» або «Годувальниця». У даному разі ми перекладаємо її як «Годувальниця Понту», бо саме вона живила Праукраїну етнічними соками усього світу, які стікалися рівниною прямо до мелітопольських святилищ, а звідси потрапляли у різні куточки земної кулі.

Однак відомий Девкаліонів потоп спричинив підйом води в Понтійському озері, а затим затоплення величезної території, придатної для проживання. Він погнав шумерів з насиджених місць (в причорноморській Аратті вони жили не менше 300 років) уздовж східного берега Чорного моря на південь, через Кавказ до пасма гір Гіндукуш, родючих земель Сенаарської рівнини [У Біблії записано: *«Як* рушали зо Сходу вони, то в Сенаарському краї рівнину знайшли і оселилися там» (Бут. XI. 2). Якась частина прашумерів пішла у Південно-Західну Європу, де їхні сліди й досі знаходять археологи].

Таке припущення знаходить своє підтвердження у більшості шумерських міфів та багатьох літературних пам'ятках. Аратта – це красиве, лунке слово – є опорним в основних творах шумерського епосу, вона подається як альма-матір Аккада і Вавилонії. У легенді про Енмеркара є такі слова: «І тоді всі люди у захваті подивуються, Уту [Уту – шумерський бог Сонця], дивлячись на те, і світло порадіють. Бо мешканці Аратти до тебе прибуватимуть. Денно і ношно побільшуючись».

Звичайно, далеко не все літературне багатство Дворіччя дійшло до нас, Але навіть те, що збереглося, дозволяє переконатися, з яким глибоким поетичним почуттям оспівується «привільна, мила серцю» Аратта (інколи вживається слово «Арта»), де в синьому безкрайньому небі літають соколи і орли; де «вовки хапають овець з ягнятами і тягнуть їх у безкрайні степи, а пастухи печаляться і плачуть», де люди дружно живуть з коровами і волами і розмовляють з ними, як з людьми». А ближче до гір Хуррук, оповідають міфи, не тільки вовки, але й «леопард може схопити козла і потягти в ущелину». В Аратті править богиня Інанна. До неї звертаються герої по допомогу в критичні моменти. Так, посланець правителя Урука «п'ять гір, шість гір, сім гір пересік: підняв очі – до Аратти наближається». І зважила на його прохання Інанна («богиня батьківщини»), не дала загинути своїм дітям у диких горах Хурруку і за горами [Цит за: Крамер *С.* История начинается в Шумере. – С. 156].

Нарешті в найбільшій з героїчних поем «Енмеркар і правитель Аратти» багато розповідається про країну, розташовану далеко на північ від Урука, за сімома гірськими хребтами, так що «дістатися до неї було майже неможливо». Автори прямо зазначають, що там існувала цивілізація, місто-держава. І з якою ностальгією усе це описується!.. Описується ваша Праукраїна!

І що цікаво, навіть боги різних цивілізацій виявляються родичами. Так, бог Урука Уту і богиня Аратти Інанна – рідні брат і сестра. Буває і так, що шумерський бог допомагає Аратті і навпаки. Приміром, в одному з міфів Ішкур (Шумер) дає правителю Аратти пшеницю і напучує його триматися міцно, не поступатися правителю Урука. В іншому творі, навпаки, богиня Аратти Інанна надає допомогу герою Урука.

Обговорюючи тему шумерів, дослідники часто твердять: вони ніби прийшли з небуття і пішли в небуття, як вода у пісок. Інакше кажучи, розчинилися в аккадських племенах. Але при цьому встигли створити першу, справді високорозвинуту цивілізацію у Дворіччі, яка істотним чином вплинула на інші цивілізації, а саме – Єгипет, Кріт, Мікени, Грецію. «Саме шумерам, – підкреслюють автори Біблійної енциклопедії, – належить честь винаходу писемності, а також колісного транспорту. Вони першими почали будувати міста» [Библейская энциклопедия. – М., 1996.–С. 291]. Воістину велика честь. Адже вдеться про найголовніші параметри нашого життя за останні тисячоліття: про письмо, колесо, місто.

Головне питання, яке постає сьогодні перед ученими: звідки взялися тут такі величезні інтелектуальні багатства – блискуча література, своєрідна філософія, образотворче мистецтво, писемність, розвинуте містобудування [Є дані, що в шумерів, як і в єгиптян, навіть були дуже своєрідні гальванічні елементи. Вони цілком могли користуватися електрикою. Див.: Интересная газета, – 1997. – № 3]? Створено усе це шумерами в Месопотамії чи принесено ними туди з Понту, точніше з Аратти? А можливо, у якійсь частині і до Аратти?

Особливо дивуватися тут не варто, оскільки питання в такій площині порушується не вперше. Воно присутнє в працях відомих учених XX століття Германа Вірта і Рене Генона [Див.: Wirt G. Die Aufgang der Menscheit. – Berlin, 1927; Juenon R. Computes Rendus. – Paris, 1923]. Показове, з огляду на це, висловлювання російського історика О. Дугіна, яке дуже перегукується з твердженням Р. Генона: «Усі атлантичні теорії мають одне слабке місце – це так звана таємниця походження шумерів. Річ у тім, що найдавніші пласти шумерської культури мають не атлантичний, а передатлантичний характер.

Причому цей шумерський тип культури надзвичайно близький неолітичним пам'яткам Південної Русі та Південного Сибіру» [Дугин Л. Мистерии Евразии. – М., 1996. – С. 29].

Багато спостережень істориків, які вивчали Месопотамську цивілізацію 4–3 тисячоліття до н. е., підтверджувалося археологічними знахідками в південних областях України. І якщо нині дослідники пишуть про унікальне будівництво перших післяпотопних шумерських міст, то усе це відбувалося в районі нинішніх Мелітополя, Миколаєва, Житомира, де і в наші дні можна зустріти сліди шумерських творінь.

Поява шумерів у Понті в дотрипільські часи, їхня активна життєдіяльність в Аратті, а потім переселення звідси в інші регіони тодішньої Ойкумени – ця точка зору стає нині досить популярною. Переконаний, з часом історики та археологи дедалі частіше зустрічатимуть «шумерський слід» у найдавніших пластах араттської культури.

Разом з тим слід зазначити, що доіндоєвропейська природа шумерів (цих маргиналів неоліту) робить їх особливо загадковими: вони виконували, як і єгиптяни, лівоарійську місію збереження традицій та відродження цивілізації четвертого кола (Атлантиди).

ШУМЕРСЬКИЙ НАТИСК

Ось буремний вітер йшов із Півночі…
Біблія

Хоча побутує думка, що походження шумерів невідоме, дехто схильний вважати: містичною батьківщиною цих племен, як і фрізів (прагерманських арійців) є все-таки земля Альтланд на півночі Європи. І для цього є підстави. Так, знайдений серед шумерських джерел «Список царів» дуже вже нагадує біблійну Таблицю народів. У ньому подається перелік патріархів людської гілки, що бере свій початок саме від Каїна, якого, як відомо, було відправлено на поселення «в землю Нод, на схід від Едема» [Бут. IV. 16].

Ще один факт. Десь у 80-х роках американці за допомогою комп'ютерів здійснили уточнену розшифровку шумерських текстів (клинописів), в результаті якої з'ясувалося: слово «шумер» у новій транскрипції означає «людина іззовні» або «людина згори». Сенсаційна інформація із США обговорювалася навіть на одному із засідань київської секції Комісії з неопізнаних об'єктів АН СРСР під керівництвом академіка Г. Писаренка.

Мені здавалося, що на підставі цього можна зробити висновок: шумери спустилися до Месопотамії згори, а саме з нашої Аратти, розташованої на півночі, за високими горами Хуррук (Кавказьким хребтом). Однак Гуру з цього приводу зауважив:

– Шумер, Юрію Михайловичу, дійсно подвійне слово: «шу» – «зверху» або «згори» і «мер» – «людина». Але воно означає не «людина згори», а «надлюдина», в дусі гітлерівського «оберменш» У цьому одразу переконуєшся, знайомлячись з легендами про Гільгамеша. Наведу лише уривок:

Найди же милость своего бога! Подними голову, грудь распрями – сверхчеловек (шумер – *Ю. К* .) же ты! Средь мудрецов городских ты должен быть высшим! Твой город, место прекрасное, да назовет имя твое!

Та й сам головний герой шумерських переказів оспівується як надлюдина. Гільгамеш – володар, цар Урука. Він бажав ще більше піднести своє ім'я над масою маленьких людей, у яких «немає ні домівки, ні матері». Його мета – фізичне безсмертя. І в гонитві за ним він здійснює надлюдські подвиги. Гільгамеш йде до безсмертного Утнапіштима [Персонаж священних книг Сходу, який постійно бореться за своє безсмертя, збереження за собою надлюдських рис «владики»], щоб довідатися про рецепт вічного життя і панування над людьми.

Після Девкаліонового потопу ковчег Утнапіштима (шумерського Ноя) зупинився на схід від Дворіччя в районі гори Арарат. В епосі про Гільгамеша вона існує як гора Нізир – найвища гора в Гіндукуші (ці назви фігурують у Тлумачній Біблії) [Див.: Толковая Библия.–Т. 1. – С. 80].

Саме з цього форпосту «чорноголові» (шумери) почали свою експансію, завоювання для себе нового «життєвого простору». Звичайно, робилося все це в лівоарійському дусі. І що характерно, «об'єктом» шумерської історії (тотальної арієзації) були численні пастушачі семітські племена, котрі жили як тубільці на захід від Гіндукушу й у Південній Месопотамії.

Важливо зрозуміти: ліві залишаються лівими в усі часи і в усіх ареалах Землі. Нехай читач не дивується: 4,5 тисячі років тому в Месопотамії шумери робили те або щось схоже на те, що гітлерівці чинили в XX столітті н. е. Ніякі коліна і племена не визнавалися, семітські отці і праотці «анулювалися», їх пропонувалося забути; формувалася «нова людина» і «особлива історична спільність людей», одна ідеологія, одна культура – «семітська за формою, шумерська за змістом» і навіть…«одна мова та слова одні» [Бут. XI.1].

Цей «спаяний», «монолітний народ» під проводом відносно нечисленних шумерів (давайте згадаємо про малу закваску, що учиняє все тісто) почав будувати «вежу до небес» – нове суспільство, рай на землі. Біблія зазначає: «як рушали зо Сходу вони, то в Сенаарському краї рівнину знайшли, і оселилися там… І сказали вони: «Тож місто збудуймо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення, щоб ми не розпорошилися по поверхні всієї землі»[Бут. XI. 2].

Честолюбні, властолюбні і богосупротивні наміри будівничих Вавилонської вежі дуже нагадують побудову комунізму в одній країні, щоб потім поширити його по земній кулі. Як відзначають автори Тлумачної Біблії, шумери хотіли «… створити такий опорний пункт

панування, звідки зручно було б поширювати свою владу на якомога більшу кількість народонаселення; крім того в намірах будівничих було і бажання перешкодити здійсненню божественного пророцтва про загальне розсіювання нащадків» [Толковая Библия. –Т. 1. – С. 79–80].

І сили небесні втрутилися. Як записано в Біблії: «І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі: і вони перестали будувати те місто» [Бут. XI. 8].

До речі, об'єктом впливу шумерської аріїзації була і сама альма-матір Вавилонії – Аратта. Правителі Урука-Шумерії, як свідчать літературні джерела, мріяли повернути втрачену батьківщину, здійснити, так би мовити, «стрибок на Північ», об'єднати Аратту і Урук під егідою останнього. Адже там так багато хліба, міді, будівельного каменю (граніту, мармуру), а головне, там могили предків. Це була своєрідна ідея фікс шумерських царів та героїв-надлюдей.

Між цими різновекторними цивілізаціями йшло своєрідне перетягування каната. Щоправда, у протистоянні між «метрополією»-Араттою та Уруком-Шумерією до гарячої війни не доходило. Заважали, мабуть, кавказькі гори. Але холодна війна мала місце. Як справедливо зазначає С. Крамер, це була «перша в історії війна нервів».

Безперечно, роль шумерів у розвитку людської культури величезна, як і Єгипту. Особливо, якщо говорити про їхній інтелектуальний внесок. У розумінні ж духовності, моральних основ нашого буття лівоарійська шумерська культура являє собою своєрідну «пітьму», що протистоїть світлу мітраїзму і християнства [Див.: Якобсен Т. Сокровища тьмы. – М., 1995]. Не випадково шумерську «протобіблію» знайдено (як і багато інших клинописів) у стародавньому місті Ніневії, побудованому біблійним царем Німродом, в образі якого зашифроване ім'я сатани.

Тому я собі думаю, якби не Девкаліонів потоп, що погнав шумерів на південь, на українських землях цілком можливо була б створена така ж блискуча, велика і могутня, але, на жаль, бездуховна цивілізація, яка виникла в Дворіччі. І «блудниця вавилонська» була б, швидше за все, у районі Мелітополя.

СВЯТИЛИЩА ПІД МЕЛІТОПОЛЕМ

Як потьмяніло золото, змінилося золото найкраще! Каміння святилища розкидане по всіх перехрестях.
Біблія

Нині інтерес до святилищ в районі Мелітополя (територія Запорозької Січі), а також поблизу Асканії виявляють не лише учені-археологи, а й біоенергетики, екстрасенси, уфологи і просто люди, яких цікавить стародавня історія.

А йдеться передусім про дві історичні пам'ятки, які, на думку дослідників, проливають світло на витоки не лише протошумерської, але й усієї післяпотопної цивілізації [Див.: На территории Украины обнаружена колыбель шумерской цивилизации // Всеукраинские ведомости. – 1996. – 28 сентября].

Обидва ці місця мелітопольського «духовного вузла» (названі «могильниками», що не зовсім правильно, як і єгипетські піраміди не слід називати «склепами») досить непримітні. На перший погляд – це руїни камінної кладки і решток якихось споруд у землі.

На північ від Мелітополя знаходиться так звана Кам'яна Могила, ідентифікована як святилище протошумерів. Зараз це місце являє собою нагромадження каміння (природного і штучного), де є кілька гротів. На їхніх стелях і стінах зображені звірі, людські постаті і таємничі знаки, які після розшифровки шумерологом А. Кифішиним [Див.: Кифишин А. Г. Древнее святилище Каменная Могила. Опыт

дешифровки протошумерского архива. – К., 2001] виявилися… першим в історії письмом. В результаті такого відкриття вченого, по-перше, збільшується на 2,5 тисячі років вік писемності землян. По-друге, з'являється ключ до розгадки слов'янської абетки.

Друге святилище розташоване на південний схід від міста. Візуально воно нагадує величезну (40 кв. км.) ділянку орної землі [У народі це місце назвали «об'єктом Суперта» – за прізвищем дослідника-ентузіаста з Мелітополя]. Уся таємниця знаходиться під землею. Існує версія, за якою на глибині 17 метрів зберігаються не лише матеріальні цінності, але й духовні скарби, йдеться про «бібліотеку», або ж «архів», скіфських вождів. І чи не тому сюди слідом за німецькими окупаційними військами рушили археологи товариства «Аненербе»? До Жовтневої революції ці угіддя належали одному німецькому барону, який також намагався організувати розкопки.

Як ви вважаєте, що шукали тут згадані дослідники? Виявляється, не тільки золото, алмази, а й… розуміння. Саме тут зберігається інтелектуальний і духовний «вузол» усього Понту – його сакрал, осягнення якого і дає можливість правильно висвітлити історію Західного світу. Хоча хто знає, золото, алмази теж становлять значний інтерес. Адже чомусь й досі увагу німців прикуто до цього регіону.

А що ж ми, громадяни цієї священної землі? Діємо поки що на любительському рівні. Про В. Суперта ми вже згадували. Цей аматор був переконаний, що в районі Мелітополя сховані численні скарби. Володіючи здатністю біолокації, визначення підземних порожнин, металоносних покладів, він виявив на північний схід од Мелітополя рівні взаємопов'язані ходи, прямокутники, одне слово, фрагменти гігантського підземного храмового комплексу, які нагадують знамениті стародавні Герри. На думку В. Суперта, тут схована унікальна бібліотека – ціле зібрання глиняних табличок із поруйнованого у давнину шумерсько-аккадського зікурата Ур-Намму.

Група ентузіастів на чолі з С. Ткаченком (переважно це екстрасенси) кілька років поспіль виїжджає на ці об'єкти, у міру своїх можливостей вивчає їх і… бачить ті ж ментальні картини, про які розповідав мені Гуру.

Мелітополь – казав він, – сакральне (священне) місце не тільки для України, але й для усієї Європи, усього християнського світу. Колись цей регіон стане (нарівні з Києвом) Меккою Західної цивілізації. Саме тут розташовувалась символічна душа нової гілки людства – тарсенів (трипільців) та їхніх «синів». А зовсім поряд, як символ полярності світу, знаходилась душа-святилище згасаючих цивілізацій із «ліво-арійською закваскою»: Шумера, Вавилона (Ассирії), Мікен, Єгипту – уламків затонулої Атлантиди. Я маю на увазі лише первісні святилища післяпотопних світів, що уособлювали світле й темне. А всі інші (храми Єгипту, Вавилона, доантичної Греції та ін.) можна вважати дочірніми [Те ж саме твердять і сучасні екстрасенси та уфологи, які активно вивчають мелітопольські могильники. Ось думка одного з них. «Ми можемо уже з певністю сказати, – заявляє Ю. Марчук, – що Мелітопольський регіон особливе місце на планеті Земля. Він відіграє виняткову роль не лише в житті планети, але й Космосу. Адже відомо, що саме звідси, з цих країв, з України, тягнуться доленосні витоки народів Азії, Європи, Північної Африки, Індії». Див. Голос правічного Мелітополя // Вечірній Київ. – 1997. - 25 лютого].

Очевидно, ці місця під Мелітополем є могутніми комплексами, які випромінюють тонкі енергії. Тут, у земних глибинах, розташована геніально продумана система споруд із своєрідними блоками самозахисту Це особливим чином розташовані численні галереї, канали, тунелі, зали, поховання, храмові й так звані бібліотечні приміщення. Система ця не менш складна й загадкова, ніж внутрішня побудова єгипетських пірамід та месопотамських зікуратів.

Хочу підкреслити, що усе це виявлено ентузіастами, археологами-аматорами за останні 6–7 років. Руху науковців у цьому напрямі поки що не спостерігається. Справа, певне, в тому, що згадані відкриття одержані методами біолокаційного та сенсорного обстеження, які офіційною наукою не вельми визнаються.

Звичайно, в цьому регіоні все-таки варто організовувати і проводити серйозні археологічні розкопки. Хоча це не найголовніше. Важливо усвідомити, що ми ще дуже далекі від розуміння істинного смислу та справжньої історії мелітопольських об'єктів. Вони нас поки що лише бентежать.

Що ж нам робити? Знайти гроші, техніку і копати? Звичайно, можна вчинити і так, але такий шлях малорезультативний. Передусім нам потрібен новий історичний світогляд. Інакше кажучи, ми повинні перейти на якісно новий рівень розуміння сенсу, механізмів функціонування цивілізації. Тоді й Мелітополь заяскріє алмазом в інтелектуально-духовній короні Україна – Трипілля – Аратта.

Тривалий час «правоарійським» святилищем був храм Полло (Полеля), розташований біля тодішнього гирла Дунаю. Тепер це чорноморський острів Зміїний. Зазначене місце було головним культовим мітраїстським центром гіперборейського народу Ювал, котрий, як відомо, став родоначальником народу Єліси, тобто античних греків.

Після затоплення 7,5 тисячі років тому мітраїстського святилища Ювала (точніше, підходів до нього) праві арії відтворили його на річці Герос, також неподалік від Мелітополя. Головним його елементом – прихованою внутрішньою «начинкою» цих підземних споруд – є храм Сонця, розташування якого визначено досить точно. Тепер слово за дослідниками-археологами.

Хоч як це и дивно, але в одному регіоні отаборилось два святилища-антагоністи, дві Мекки тодішнього світу, які одночасно притягували до себе «сили світла» і «сили пітьми».

Мітраїстський (правоарійський) культовий центр після занепаду Трипільської цивілізації переходить «у володіння» кіммерійців, потім скіфів-сколотів. Чи є там золото, бодай те, про яке згадує Геродот, не берусь стверджувати. У стародавніх текстах, з Біблією включно, золотом святилищ називали передусім їхній духовний потенціал – найдорожчий для народу скарб (див. епіграф до розділу).

Хоч як би там було, але врешті-решт нащадками і хранителями цих скарбів стали запорожці, які відродили дух синів Тарсена. Тепер – черга за нами, дорогі співвітчизники.

Другий культовий центр – святилище шумерів. Навіть після їхнього переселення в Месопотамію і створення там цивілізації він продовжував справляти свій духовний вплив. Сюди тяглися релігійні нитки з Дворіччя, йшли паломники з Шумера, Аккада, Вавилона, Ассирії. У Кам'яній Могилі запалювалися олтарі богині Іштар, Одіну (Одноокому). Усе це боги зоряного (не сонячного) культу, який зрідні єгипетському.

Хочу підкреслити, що коли енергетика першого «об'єкта» позитивна, благодійна, то випромінювання другого мають негативні властивості. Вони небезпечні для людей, як і енергетика єгипетських пірамід. Утім, все це треба вивчити.

ДУХОВНЕ ПРОТИСТОЯННЯ АГАРТІ І ШАМБАЛИ

Спрямуй своє серце і душу праведним шляхом, уникай лівого шляху і поглядай на Господа Єдиного, котрий сам себе породив і вказав усім нам вірний шлях… Блаженні ті народи, що йдуть цим шляхом.

Тибетський рукопис

Розмову на цю тему Самден розпочав так:

– На відомій картині Рафаеля «Диспут» Платон вказує на Небо, а Арістотель, який сперечається з ним, – на Землю. Художник вловив головний зміст духовного протистояння в історії народів, втіленням якого є Агарті й Шамбала. Це місця, де духовний (небесний) світ поєднується з матеріальним (земним). Але такі поєднання в Агарті і Шамбалі мають протилежний характер. Символ Агарті – драбина Якова, яку краще назвати небесними сходами (в давньоєврейському тексті Біблії саме «небесні сходи», а не «драбина з Неба на Землю», як дано в перекладі). Символ Шамбали – Вавилонська вежа. Розумієте різницю? Остання – знак погорди людської, що вирішила піднестись до самого Господа Бога. Виконробом на будівництві Вавилонської вежі був сатана. Стався, як відомо, «інформаційний удар», що знищив колективний розум будівників (суміш мов).

Яків, праотець ізраїльського народу, що уособлював Агарті (це визнають великі

махатми), – третя з найпомітніших фігур Старого Завіту (після Авраама і Мойсея). Причому, постать загадкова. Ніхто ще не пояснив змісту його таємничої війни з Богом. Бачачи, що не може подолати Якова, Бог «відкрив йому лице Своє», назвав Ізраїлем (Богоборцем) і ще більше полюбив його. Тільки поранив Якова у стегно, так би мовити, позначив.

Такі люди, як Яків, користуються особливим заступництвом Бога саме тому, що вони, визнаючи єдиного Бога, «йдуть шляхом своїм», спираються у своїй вірі на знання, на розум. Бог хоче бачити в людях не дурних баранів, а особистості мислячі, такі, що сумніваються, аналізують свої вчинки, все, що відбувається навколо, мають велику кількість ступенів свободи, добровільно роблять свій вибір між добром і злом, Богом і сатаною. Звичайно, із такими створіннями Богу важче впоратися, ніж із сліпо віруючими; доводиться з ними боротися; адже вони створені Ізраїлями-Богоборцями, тому що подібні до Бога (а подібне взаємно відштовхується). Але найголовніше, щоб вони не доходили до межі боговідступництва, язичництва, смертного гріха, щоб свою волю підкорили богопізнанню, як це зробив Яків-Ізраїль. Бог любить усіх – і слабих, і сліпо віруючих. Але особливо сприяє діяльним інтелектуалам (богоборцям типу Якова), а не пасивним дурням, які чадять небо. Віра в єдиного всемогутнього Бога, заснована на розумі і вільній волі! – ось девіз арійської Агарті.

Чи має сказане практичне значення? Ще й яке! Адже йдеться про розум, його втілення в усі пори життя, включаючи молитви і взагалі культові дії. Богу потрібні доброчесне життя людини і її розумні, щирі молитви, розумно висловлювані майстри, а не спіритичні хитрування, шаманські лицедійства, заклинання демонів.

Пригадаємо Єгипет. Його народ став заложником культів. Чого варте одне будівництво пірамід і храмів! На будівництві піраміди Хуфу концентрувалось до 150 тисяч чоловік! Навіщо? Коли ж не вистачило грошей добудувати цю піраміду, фараон навіть доньку свою віддав у будинок розпусти (щоб та заробляла кошти на споруду). А які були жертви за нещасних випадків! Блоки пірамід називали так: «камені, що плачуть кров'ю». Був випадок: одна брила зірвалася з канатів і задавила 20 тисяч чоловік. Навіщо? Чи потрібні такі жертви Богу? Чи розумні вони?

А зараз… Якщо послухати деяких ваших священиків, то потрібно відмовитися від ресторанів, дискотек, поп-музики, міні-спідниць, секс-фільмів, всієї ведичної літератури, астрології, хіромантії і т. д. і т. п. Все це, мовляв, страшний гріх. Колись церква забороняла науку, театри (всі!), дзеркала, спідниці вище кісточки, пісні, танці. Хіба з церквою, точніше, з обмеженими церковниками, не пов'язане мракобісся? Так, відомий церковний авторитет Тертулліан сказав: «Після Євангелія жодні дослідження не потрібні». Що ж тут хорошого? Ось чому в Якова-Ізраїля (Богоборця) світлий образ. Чого він вчить? Розуму, критичному ставленню навіть до вчення церковників – адже є серед них вузьколобі люди. Навіть з Богом можна сперечатись, але не блюзнити, не робити собі кумирів, думати, творити, пам'ятати про великий Божественний початок життя, І Бог простить, якщо навіть ти у чомусь помилився. Тільки думай, роби добро. Ось що таке Агарті, світло її вчення.

А Шамбала? Це підміна Бога людиною і природою і врешті – сатаною. Наведу уривки з текстів, які за намовленням чорних махатм-шамбалістів були вручені Миколі й Олені Реріхам, а ті їх передали радянському уряду. Я, на жаль, причетний до їх «творіння». І не забув ще й досі. Висловлювання махатм Шамбали говорять самі за себе.

«На Гімалаях ми знаємо здійснюване вами, – писали шамбалісти більшовикам – керівникам радянської Росії. – Ви скасували християнську церкву – розсадник брехні і лицемірства… Ви визнали, що релігія є вчення всеохоплюваності матерії. Ви визнали ницість приватної власності… Передаємо скриньку з гімалайською землею на могилу брата нашого махатми Леніна… Вітаємо від імені Шамбали Жовтневу революцію, яка має космічне значення… Потрібно прийняти поклик ленінської новизни…

Мовчазна еманація нашої волі зливалася з ленінською думкою… Потрібно, нарешті, відкинути бога й усіх святих і засвоїти явище реального матеріалізму, як учили Маркс і Ленін… Потрібно замінити ідеальну силу духу твердим розумом – це говоримо ми, махатми

Шамбали, досвідчені матеріалісти…»

Ось такого листа «із Шамбали» вручили Реріхи вашому наркому Г. Чичеріну 1927 року. У ньому йшлося також про «принади робітничих колоній на Соловках», де «перевиховуються павуки наживи», містилися заклики «розширити цю практику». Ну і тому подібні пасажі.

Лист цей ніколи не друкувався повністю. Більша частина ного була опублікована у книзі Реріхів «Община», виданій 1927 року в Улан-Баторі. Але у нашому монастирі зберігався повний текст. І що особливо цікаво: представники Шамбали завжди підтримували екстремістських ідеологів і політиків – Маркса, Енгельса, Леніна, Гітлера, Сталіна. Про це безпосередньо йдеться у «Посланні махатм» і в самій книзі Реріхів.

Так, судячи *з* листа, посланці Шамбали не раз бували в гостях у Маркса в Лондоні, а через півстоліття – у Леніна в Швейцарії. Деякий час ваша землячка Олена Блаватська була найближчою помічницею Маркса. «Ми промовили слово Шамбала, – говорять ці посланці. – Неодночасно, але однаково обидва вожді запитали: «Які прикмети часу Шамбали?» Була відповідь: «Вік світової громади, атеїзму і комунізму». Обидва вожді однаково сказали: «Нехай швидше настане Шамбала» [Уже у 80-х роках автор прочитав нариси В. Сидорова «Семь дней в Гималаях», і в них наводяться саме ці місця з «Послання махатм».].

Про зв'язки Шамбали з гітлерівцями ми вже з вами говорили. Чи потрібні подальші коментарі? Що казати про тих, хто, не зважаючи на всю ілюзорність побудови світу без Бога, продовжує захищати принципи войовничого матеріалізму? До речі, шамбалісти також ведуть себе досить войовничо. Приклад – Олена Реріх, яка у статті «Криптограми Сходу» заявила, що той, хто повстане проти Шамбали, буде знищений.

– Але яке відношення Шамбала й Агарті мають до аріїв? – запитав я Гуру.

– Найбезпосередніше. В них проявилася полярність світу і людства, єдність протилежностей в історії самих аріїв і одухотворених ними народів. А було так. Уже в самій Ар'я-Варті (країні Куш) виділялися так звані «ліві» – люди прихованого (коричневого) світу, які намагалися захопити владу в країні, їх називали асурами. Символом у них була «лівостороння» свастика, емблеми хреста і тризуба вони зривали і топтали ногами [До XII століття слов'янська культура зберігала правосторонній арійський знак «Сваст Асу» . У християнстві він відомий як «Хрест святого Каліста». Від імені святого, який за часів Римської імперії малював цей знак у печерах. Візьміть хоча б ікону Новгородського Кремля, де Христос Пантократор тримає правосторонню свастику і знак «змієвидного демона» – лівосторонню свастику:. Дивлячись на цю ікону, немовби чуєш його слова: «Вибирай сам, якій справі хочеш служити – добру чи злу». Гітлерівці,звісно, вибрали лівосторонню свастику]. Асурам вдалося-таки заволодіти країною і довести її до катастрофи. Зірка Полин, яка впала на Ар'я-Варту, була перстом арійської долі, про що я скажу пізніше.

Так ось, після катастрофи вчителі високої цивілізації, які направилися у Тибет, почали селитися у розгалужених печерах під Гімалаями. І тут знову виділилося «ліве» крило. Основна частина тибетських аріїв пішла «шляхом правої руки», тобто шляхом, осяяним сонячною мітраїстською вірою; частина, що відокремилась (асури), пішла «шляхом лівої руки», тобто під знаком «внутрішнього вогню» – свастики. Перший шлях орієнтувався на Агарті – місто між сімома горами, храм споглядання, непричетності до земного сатанинського світу. Другий шлях пролягав через Шамбалу – місто насильства і могутності, чиї сили повинні були оволодіти світом, людськими масами і пришвидшити прихід людства до «повороту часу». Тайнознавці, окультисти, керівники чорних масонських орденів, різноманітні «фюрери народів" (серед них Ленін, Гітлер, Сталін) укладали союзи з Шамбалою, в усякому випадку, намагалися це робити.

– А де ж конкретно розташовані ваші Агарті і Шамба ла? – запитав я.

– Про це запитували в Реріхів, а ще раніше у відомого географа, мандрівника М. Пржевальського, який поставив собі за мету знайти ці місця.

– То й що?

– Пржевальський так пише: «В центрі Гімалаїв є райони, куди нізащо не поведуть вас

місцеві провідники. Поблизу цих заповідних зон тварини відчувають непереборний жах, Коні, [До XII століття слов'янська культура зберігала правосторонній арійський знак «Сваст Асу»

У християнстві він відомий як «Хрест святого Каліста». Від імені святого, який за часів Римської імперії малював цей знак у печерах. Візьміть хоча б ікону Новгородського Кремля, де Христос Пантократор тримає правосторонню свастику і знак «змієвидного демона» – лівосторонню свастику:

Дивлячись на цю ікону, немовби чуєш його слова: «Вибирай сам, якій справі хочеш служити – добру чи злу». Гітлерівці,звісно, вибрали лівосторонню свастику] віслюки зупиняються наче вкопані… Ми змушені були повернутися…»

Агарті і Шамбала – дві духовні пуповини, які поєднали земне людство з Космічним Розумом і центром піратських цивілізацій. Це щось на зразок двох сонць: одне з них чорне, так звана «прихована планета». Вони символізують протистояння дів і асурів – арійців світла та арійців темряви.

«НОВИЙ ПОРЯДОК» ПО-СКІФСЬКИ

Вони (скіфи – Ю. К.) всі відступники над відступниками, чинять наклепи… Сріблом відкиненим названо їх, бо Господь їх відкинув.
Біблія

Від автора:

У заключній частині розділу з позицій різновекторносгі, тобто право- і лівоаріиської орієнтації, ми глянемо на скіфську народність.

Можна погодитися з тезою російського вченого М. Агубова про те, «як багато і водночас як мало ми знаємо про Скіфію» [Агубов М. В. Путешествие в загадочную Скифию. – М., 1989. – С.З]. Сьогодні принаймні один факт не викликає сумнівів: скіфська народність, будучи предтечею хозарів, ще в IV столітті до н. е. утворила на землях Русі-України могутню рабовласницьку державу.

Що більше публікацій про скіфів, то більше, я б сказав, невизначеності у цьому питанні і навіть якоїсь розгубленості авторів. Писати на цю тему (про скіфів – Ю. К.) надзвичайно складно, тут безліч нерозв'язаних проблем, суперечливих питань, різних, часто взаємовиключних точок зору. Іншими словами, у цьому питанні історики багато знають, та мало розуміють… Не зрозуміла насамперед «історична функція скіфів», не піддаються з'ясуванню визначальні і, здавалося б, прозорі» події їхньої історії, притому такі великі, що їх (події) цілком можна віднести до рангу світових. Наприклад, тотальний скіфський похід до Мідії, звідти – в Єгипет, далі в Палестину (до лівоарійських іудеїв Веніамінового коліна [Див.: Канигін Ю. М. Віхи священної історії. Русь-Україна. – К., 2001. –С. 284–286]), у якому брала участь… уся чоловіча частина народу. Мотиви цього походу не з'ясовані, як не з'ясовані й мотиви «зворотного» походу на скіфів «правоарійського» перського царя Дарія. 700-тисячне військо Дарія (майже неймовірне як на ті часи!) прочесало величезні простори від Дунаю до Дону. Навіщо?

Існує версія, що, мовляв, перси зробили це, щоб помститися за похід скіфів в Мідію, який відбувався 140 років до того (згадали за 1,5 століття!). Фахівці вважають таке пояснення величезної події давньої історії «несерйозним» [Смирнов А. П. Скифия. – М. 1965. –С 10]. А вся справа в тому, що скіфи брали активну участь у греко-перських війнах на боці іудеїв-спартанців. І Дарію вони усіляко шкодили, руйнуючи комунікації, нападаючи на тили його армії.

Скіфів називали то наймолодшим, то найстарішим народом світу. Геродот то

неймовірно захвалює їх (це «народ безстрашних борців, аристократів духу і завойовників світу»), то відгукується про них вельми стримано (адже ж вони вбили свого «вченого мужа» невідомо за що). Однак найцікавіше те, що дехто з сучасних дослідників називає царських скіфів семітами, що не зовсім позбавлене підстав (якщо мати на увазі духовний аспект проблеми) [Див.: Павленко Е. А. Миф вокруг похода Игоря. Слово о полку Игореве. – Житомир, 1992].

Викликають суперечки «звірячий стиль» їхнього мистецтва, їхнє маніакальне захоплення «сценами мук», жорстокі звичаї і мораль. За одними джерелами, це один із найкультурніших, як на ті часи, народів, за іншими, скіфи – поневолювачі племен, і це вони утворили в Північному Причорномор'ї єдину за всю історію рабовласницьку державу, я б сказав, терористичного зразка. Жорстокість скіфів, їхні криваві культи, особливо жертвоприношення, навіть у ті «темні» часи стали притчею во язицех. Так, біблійний пророк, воліючи схарактеризувати негативні риси одного з народів, каже: «Вони замірялися вбити їх, винаходячи жорстокості, лютіші навіть за скіфські звичаї» [Мак. VII. 4].

Цікаво також, що існують дві легенди про походження скіфів (обидві вони – у відомій праці Геродота). За однією – з неба впали для скіфів предмети землеробства, за другою – атрибути війни. Перша легенда розповідає про походження скіфів як землеробського мирного народу; друга – про походження скіфів як войовничих кочівників. За Геродотом, скіфи з'явилися у Північному Причорномор'ї в середині II тисячоліття до н. є. (за 1000 років до походу Дарія). За даними офіційної історії – лише у VIII столітті до н. е [Скрізь мається на увазі праця: Геродот. История.: Кн. VI]. А все через те, що їх плутають з слов янами і гунами, а то и з готами [У своєму романі «Меч арея» Іван Білик ототожнив скіфів і слов'ян].

Украй негативне ставлення Біблії до скіфів. «…Ось приходить народ із північного краю, і збуджується люд великий із кінців землі. Лука та ратище міцно тримають, жорстокі вони й милосердя не мають, їхній голос, як море, реве, і гарцюють на конях вони. Ушикований, мов чоловік той до бою, на тебе, о дочко Сіону! Як почули ми звістку про нього, омліли нам руки, обняли нас тривога та біль, немов у породіллі. Не виходьте на поле й не йдіте дорогою, бо в ворога меч та страхіття навколо!»[Єр. VI. 22–25].

Більше того, скіфи виступають як знаряддя Бога для покарання Ізраїлю; «вони поприходять і поставлять кожен свого трона при вході до єрусалимських брам, і навколо при всіх мурах його та при всіх юдиних містах. І буду судитися з ними за всю їхню безбожність…» [Єр. 1.15–16].

Досить різноплановою є інформація стосовно скіфських [звичаїв. Убивши першого ворога, скіфський воїн пив його кров, вважаючи, що разом з нею дістає силу й мужність переможеного. Крім того, скіфи, за звичаєм, знімали з убитих ворогів скальпи. Після просушування та обробки вішали їх на кінську вуздечку або ж використовували в різноманітних прикрасах. Кількість ворожих скальпів свідчила про військову мужність їхнього власника.

Суперечки між собою (особливо між родичами) скіфи також з'ясовували різаниною, зате у присутності царя. Переможець не панькався з родичем; відсікав йому голову і виготовляв з черепа келих для вина, прикрашаючи його золотом та сріблом.

Разом з тим у скіфів існував звичай побратимства, згідно з яким воїни, що разом випили келих з вином, розмішаним їхньою кров'ю, ставали нерозлучні. Побратим для скіфа був рідніший за брата чи дітей.

На моє переконання, з'ясувати істину у «скіфському питанні" можна лише, ведучи мову про два етнічні конгломерати: лівоарійців (царських скіфів) і правоарійців (скіфів-сколотів).

Скіф – з грецької перекладається як «кочівник». «Скіфами-кочівниками» називали всіх мешканців Північного Причорномор'я. Проте тут жили різні народи за походженням, рівнем розвитку, історичною долею. Найбільш помітним народом Причорномор'я у VIII–I століттях до н. е. були так звані царські скіфи. Цей термін запровадив Геродот, хоча більш правильно було б у даному випадку вживати термін «арійські скіфи». Саме так вони себе і називали. В літературних джерелах згадування про скіфів у більшості випадків пов'язані з царськими

(арійськими) скіфами.

Цікаво, що у скіфів знаходять багато паралелей з…ацтеками і майя, тобто з доколумбовими народами Америки, котрі також отримали арійську закваску від білих прибульців з землі Альтланд.

Царські скіфи були іраноаріями, тобто лівими арійцями, вважали себе «наднародом»-завойовником, покликаним встановити «новий порядок» у Північній Припонтиді. І не тільки тут. Нерідко вони збиралися у величезну орду і йшли війною на сусідів, не гребуючи пограбуванням та розбоями. Тоді такому війську, ядром якого була кіннота, мало хто міг протистояти.

Особливо потерпали від набігів скіфів племена, що жили в той час у районі нинішнього Києва: дуліби, анти, сармати, поляни. Про войовничих скіфів тут говорили зі страхом і відразою, адже ті вважали подніпровські племена своїми рабами і брали з них велику данину [Див.: Володимир Р. Андрій Первозванний. – К., 1997].

Отже, царські скіфи постають як агресивний, страшний для нових цивілізацій народ. Віра його – поганська; головне заняття – війна та скорення інших племен, нав'язування їм свого «порядку». Гарні стосунки у нього з народами, що перебувають під духовною гегемонією Єгипту (зокрема з греками, фінікійцями, ферезеями). З містами Тіром та Сідоном (розплідниками гріховного життя) скіфи торгують невільниками та невільницями.

Головним богом царських скіфів був Арей (Арес) – бог війни, єдиний, хто з пошанування мав жертовник з великої купи хмизу, на верхівці якої стирчав меч. Йому ж у певні дні робилися людські жертвоприношення: убивали кожного п'ятдесятого бранця. Кров жертви виливали на меч-вівтар. Полонених скіфи, як правило, осліплювали або утримували в глибоких ямах, щоб не втекли [Є версія, що й Гомера було осліплено царськими скіфами на наших землях, де «травами буйними Гера славиться»]. Я гадаю, що царські скіфи є головними винуватцями ганебного нашого найменування «слов'яни» (раби). Вони були головними постачальниками до Греції та Риму білих невільників, що високо поціновувалися. І самі гидливо називали під'ясачне населення, що їх оточувало, на римський штаб «славами», тобто рабами. Коли Геродот запитував «благородних», пихатих, з царською поставою скотарів на Чорноморському узбережжі: «Хто ви?», ті з погордою відповідали: «Ми царські (арійські) скіфи». «А ті, що північніше від вас?» – допитувався невгамовний історик. «А то наші раби», – відповідали йому.

Царські скіфи вважали себе вищою пануючою расою на Північному Причорномор'ї. Войовничі, з високорозвиненим інтелектом, з неабияким хистом створювати військово-державні структури, кочівники вважали себе панами, господарями і по відношенню до більш давніх скіфів-сколотів.

Скіфи-сколоти – це землероби, предки яких прийшли до Північної Припонтиди на 800 років раніше за царських скіфів-скотарів, тобто в середині II тисячоліття до н. е. Головним божеством у сколотів-землеробів був Папай («аналог» грецького Зевса і єгипетського Амона). Вони злилися з автохтонами Припонтиди. Саме від цього симбіозу і походить слов'янство, яке й «окультурювали» «царські» племена Великої Скіфії. Союзниками царських скіфів виступали готи (також ліворійської закваски), тобто германські племена, які прийшли у Припонтиду з північного заходу. А розгромили цю могутню рабовласницьку державу «оберменшів» сармати із мідійських земель. Останню крапку в цій епопеї поставили гуни, які потім злилися з русами.

Отже, лише беручи до уваги взаємовплив духовно-етнічних факторів, протистояння лівоарійських і правоарійських «начал», домінантні аспекти етногенезу, можна правильно зорієнтуватися в «скіфському питанні», в історії Понту і, що найголовніше, встановити витоки української нації, її справжніх родоначальників скіфів-сколотів.

У 1997 році на Президії Національної академії наук України обговорювалося питання про походження українського народу. Було, зокрема, зроблено висновок, що царських скіфів не можна вважати нашими предками тому, що вони… не слов'яни.

Що ж, уже і це добре, а то мало не домінуючою точкою зору серед вітчизняних

офіційних істориків була та, що царські скіфи – наші славні прабатьки, якими ми маємо… пишатися.

На закінчення хочу ще раз наголосити, що людська історія відображає споконвічну боротьбу світлих і темних сил, добра і зла. Циклічність історії, про яку йдеться, припускає чергування лівобічної і правобічної домінант у характері цивілізації. Так, цивілізація третього кола (лемурійський період) у цілому була лівобічною. Цивілізація четвертого кола (атлантичний період) – у цілому правобічна. Наша ж післяпотопна цивілізація (п'яте історичне коло) у цілому має лівобічний характер. Тут ми ще раз переконуємося в існуванні аналогії особистості і всього людства (мікрокосмосу і макрокосмосу).

Права півкуля мозку людини «відповідає», як відомо, за таку сферу душі (внутрішнього світу), як інтуїція, і пов'язана з інтегральним, образним «баченням» світу. Система Атлантичної цивілізації досить сильно «підживлювалась» космічними знаннями через канали інтуїції (або, як зазначав І. Кант, чистого розуму). Всі ці піраміди, не зовсім зрозумілі нам храмові й інші споруди прадавнього світу – не що інше, як «засоби інтуїції – космічного зв'язку, що дозволяв здобувати знання найвищого рівня, доступні тільки жерцям. Вони використовувалися лише в містеріях (оскільки суспільство в цілому було відсталим, навіть напівдиким).

Післяпотопна цивілізація («європейського типу»), навпаки, сильна своїм розумом, здатністю до аналізу, вмінням створювати «сталеві машини, де дихає інтеграл» (вислів О. Блока). Наша наука – раціоналістична і техноцентрична (на відміну від прадавньої науки, що була антропоцентричною і зв'язаною з магією). Ми, на відміну від жерців Єгипту й Атлантида, украй мало використовуємо свою праву півкулю. І саме тому, насмілюся стверджувати, знаходимося далі від розуміння природи Людини, її сутності, призначення, ніж жерці Давнього Єгипту. У всякому разі, такої нісенітниці, як твердження про «мавпяче» походження людини древні філософи не припускали. Звичайно ж, стародавні люди поступалися нам у розумовому (аналітичному) мисленні, тобто в лівопівкулевому» освоєнні світу.

Відомо, що права півкуля мозку відповідає за лівобічну частину тіла людини і, навпаки, ліва півкуля мозку – за правобічну. Тому можна сказати, що в допотопному (правопівкулевому) світі домінували лівоарійські тенденції; «брали гору ліві гіперборейці («люди брунатного світла»). Атланти (толтеки, ацтеки, інки, майя) – усе це представники цивілізацій «лівоарійської руки». Тобто вони є прапредками «оберменшів» у гітлерівсько-нацистському розумінні. Звичайно, торували собі дорогу і правоарійські тенденції в житті народів, але я веду мову про історичну домінанту. У даному випадку вона була протилежної орієнтації, що й породило цивілізоване людиноненависництво, про яке згадувалося раніше. Тому цей світ і загинув у Потопі (його цілком свідомо знищили Небесні Сили).

У післяпотопній цивілізації, у середовищі «Ноєвих народів усе-таки домінують правоарійські сили та тенденції. І незважаючи на кількаразовий прорив у нашому житті «демонів Атлантиди» (наприклад, німецький фашизм), людство знаходить у собі сили знову і знову ставати на «правий» – божественний шлях. Тому можна бути впевненим, що сучасний світ не загине в небесному вогні чи в потопі. Трагічного кінця світу не буде, оскільки такий кінець уготований лише лівоарійським цивілізаціям, у яких домінує правопівкулеве і загальмоване лі-вопівкулеве – розумове – мислення.

ПРАУКРАЇНА-АРАТТА: ПЕРЛИНА СТАРОДАВНЬОГО СВІТУ

Ты знаешь край, где все обильем дышит,
Где реки льются чище серебра.
Где ветерок степной ковыль колышет,
В вишневых рощах тонут хутора.
Л. Толстой

– Рух аріїв на захід врешті породив Аратту – квітучу країну в середньому Придніпров'ї. Почав складатися великий арієзований світ (Великий арійський пояс – Гімалаї – Алтай – Кавказ – Дніпро. – Карпати), геополітичним і духовним стрижнем якого була вісь Агарті – Аратта. Народи, які групувалися навколо Придніпровської Аратти, являли собою своєрідний духовний центр, що активно протистояв темним силам післяпотопного світу.

Спроба перевороту в Єгипті і утворення Іудейського царства, удари гіксів по Єгипту, Троянська війна, Ассиро-іудейська війна, розорення Ізраїлю і великий полон євреїв, пелопоннеські війни, греко-персидське протистояння, скіфоперсидські конфлікти, походи Македонського – все це окремі прояви одного великого духовного протистояння: Єгипту з його високим інтелектом, але низьким духом, і Сонячної Аратти – оплоту аріїв, які утверджували в світі разом з високим інтелектом високу духовність.

Я стверджую: без знання Аратти немає знання України й українців. Але все це загальні фрази, я це розумію, тому спробую в подальшому пояснити сказане.

КРАЇНА ПЕРШИХ ЗЕМЛЕОРАЧІВ

Чужих меж нами нет! Мы все друг другу братья Под вишнями в цвету.

Из древней японской поэзии

...П'ятдесят мандрував я століть. Бачив війни, і мир, і дозвілля, Оріянські шляхи – їхню кміть. Л. Силенко

Гуру вів далі:

– Вишню в Припонтиду принесли ари з країни Куш. Вони ж принесли її і на Японські острови. Щоправда, японську вишню-сакуру не порівняти з вашою. Але все одно: це предмет поклоніння японців, як і гора Фудзіяма. «Проминула весняна ніч, білий світанок перетворився на море квітучих вишень», – співають вони здавен. Впевнений, так співали й жителі вашої благословенної землі, яка за давнини називалася Араттою.

Від автора:

Нині термін «Аратта» замерехтів в історичній літературі і публіцистиці. А тоді, на початку 70-х років, ми з Гуру неодноразово запитували про нього істориків, включаючи й «фахівців» з України. У відповідь – здивування.

Академік О. Окладников, який сумлінно «перекопав» увесь Сибір і Монголію, сказав: «Чудес і великих переворотів у археолога ми вже не чекаємо, хоча може бути відкрита та чи інша локальна цивілізація, щось на зразок Аркаїму. Навіть дно океанських глибин в цілому обстежене. Супутники дуже допомагають. Відкриття арійської країни Аратти у тому вигляді, як Ви її витлумачуєте (духовний центр Західного світу), було б переворотом в історичній науці. Схаменіться, Юрію Михайловичу! Адже немає відповідних артефактів! Щоправда, Аратта часто згадується в шумерському епосі».

Незважаючи на такі закиди академіка-археолога, я продовжував розмірковувати. І фактів – матеріальних і особливо інтелектуальних – ставало дедалі більше. Виявляється, за багато віків до введення християнства на Русі була своя писемність (св. Іоанн Златоуст називає її скіфською грамотою). А відомий нам із школи Кирило (він же візантійський дипломат Костянтин) знаходить у Корсуні в русів «Руські письмена», якими були написані Євангелія і Псалтир. Святим Кирилові й Мефодію довелося лише «підправити» готову абетку, не винаходячи нічого нового.

І хозари, виявляється, взяли писемність «від Русі і писали зліва направо, а літер було 22», – свідчить арабський літопис. Лише зараз, коли на книжковому ринку з'явилися раніше заборонені публікації, нам відкривається ціла епоха – «епоха Рун-віри», великої культури русів, яка розквітла у Північному Причорномор'ї, – культури всесвітньо-історичного значення. Але послухаємо Гуру.

– Історія вашого народу, Юрію Михайловичу, – це далеко не період після монгольських

погромів і навіть не 1000 років після Великого Володимира, а 7000 років, які минули після Рами. Тобто вона починається зі створення нашого підмісячного світу. Сюди сягає коріння Аратти, нині забутої, проте колись однієї з головних цивілізацій світу, не гіршої від Єгипту, Месопотамії та Прадавньої Індії. Залишки цих цивілізацій, на відміну від Аратти – арійської держави на землі України, видно неозброєним оком, тому що вони будували наддовговічні споруди – піраміди, різні вежі, храми, веранди [Ґуру мав на увазі Вавилонську вежу і Баальбекську веранду]. В Єгипті є будівлі, яким по 20–30 тисяч років, – знаменитий сфінкс, наприклад, що дістався від Атлантиди, чи піраміда Джосера…

Аратта, яка обіймала в період розквіту території нинішніх Полтавської, Черкаської, Київської областей і далі на захід все Придністров'я до самого Дунаю, не будувала пірамід і храмів, не створювала монументів, проте дала людству набагато більше.

По-перше, писемність. Чи потрібно пояснювати її значення? Сучасна писемність Європи походить не з Єгипту й Месопотамії, а з Аратти. Я маю на увазі писемність алфавітну, яку фінікійці тільки розповсюджували.

Вважається, що алфавіт винайшли стародавні греки і від них пішла буквена писемність. Тут помилка. Греки (елліни) одержали алфавіт від іонійців, які, у свою чергу, перейняли його у кіммерійців, а ті ще раніше – у прашумерів Аратти. Тобто це був алфавіт вашої землі. Грецька писемність – це модернізований девангарі (шрифт ведичного санскриту), який принесли арії на землі Північної і Південної Припонтиди.

Далі. Аратта причетна і до виникнення двох провідних мов стародавнього світу, які й нині ще використовуються у науці й медицині. Це давньогрецька і латинська. Тут велику роль відіграли етруски.

Я вже говорив, що мова – не тільки засіб комунікації, а й база знань. Давньогрецька й особливо латина давно перестали бути засобом комунікації (стали мертвими мовами), проте, як і санскрит, залишаються базами знань сучасного людства. Переконатись у цьому неважко: читайте уважно словник латинських чи санскритських термінів, і ви побачите, як розширюватиметься ваш кругозір і поглиблюватимуться ваші знання. Не випадково в основу освіти XVII століття було покладено вивчення античних мов.

Адже це дивно з вашої точки зору… Як могло так статися, що в бронзовому віці, в епоху примітивної технології, відсутності (як гадають ваші вчені-історики) науки, виникла система термінів, що розкриває зміст сьогоднішніх наук, понять, концепцій, поглядів: атом, електрон, протон, ген, інформація, радіо, телевізор і т. д. і т. п. Терміни ці хтось придумав раніше, ніж народилися об'єкти? Так, так. І я ще раз наголошую: грецька і латина – це семіотичні системи, створені в неземних умовах, а не в умовах життя пастушачих племен (еллінів та латинів) і дані нам як засіб опанування нових галузей знань. «Мова – від Бога», – говорив видатний український філолог О. Потебня.

Давньогрецька прийшла до греків через фінікійців, які прямо були пов'язані з Араттою, цю використовувала інтелектуальний санскрит. А латина подарована аборигенам Апеннінського півострова через етрусків – також вихідців із Аратти. І всього мені відомо п'ять досить досконалих мов, спеціально створених представниками Вищого Розуму і подарованих земним народам, – дзіан, іврит, інтелектуальний санскрит (на відміну від пракриті), давньогрецька і латина. І якщо ми говоримо, що мова – душа народу, то, отже, Аратта вклала «душу» в «тіла» двох великих народів минулого, які багато в чому визначили риси нашої післяпотопної цивілізації.

Аратта використовувала як інтелектуальний санскрит, так і розмовний – пракриті. Корені цих мов – у всіх індоєвропейських мовах, але більш за все – у слов'янських й особливо в українській.

Розквіт Аратти припадає на IV–III тисячоліття до н. е. І це цілком закономірно. Друга поява арійських племен з центру Азії відкрила нову еру аріезації народів Припонтиди. Почалося могутнє піднесення і процвітання Трипільської культури. На основі санскриту були збагачені і розвинуті місцеві діалекти, виникла єдина мова народів Європи [Більш детально про це йдеться у розділі «Таємниця слов'янської абетки»].

Цього разу арії принесли на землю України плуг із залізним лемешем, залізну сокиру, залізну борону (це кінець ІІІ тисячоліття до н. е., коли в Середземномор'ї ледве засвоїли бронзу!), тверду пшеницю (до них сіяли тут полбу, ячмінь, просо), гречку, вивели породу великих білих «арійських» волів і корів (до цього були малорослі одомашнені тури). І, звичайно ж, принесли традиційну вишню, яка стала основним садовим деревом. «Садок вишневий коло хати» – відколи існує ця українська прикмета! І зазвучала всюди сопілка, і потяглися з поля великі череди вайлуватих корів, і заспівали ранком півні («східні птахи» також були принесені аріями), і закрутилися на пагорбах вітряні млини, і потонули в темній зелені вишневих садків білі мазанки хуторів. І заблищали під сонцем золоті поля достиглих хлібів.

Але були в Оратанії й сталеві короткі двосічні мечі (вони збереглися і в «римські часи»), і траплялося, тривожно звучали войовничі наспіви волинок. Стріли, випущені з луків зі спеціально оброблених рогів тура, летіли на відстань до 400, а з вітром – іноді до 700 метрів! Цей рекорд повторили лише через 3 тисячі років монголи. Навколишній світ був диким і суворим. Аратті довелось будувати антиварварські вали. Потім цей досвід повторять римляни (Троянів вал), китайці (Велика Китайська стіна), британці (Андріанів вал) та ін. Але перші в історії противарварські вали виникли в Середньому Придніпров'ї. Це так звані Змієві вали, судячи із залишків, величезні споруди, що нагадують Велику Китайську стіну. Змієві вали датуються рубежем ІІІ–ІІ тисячоліть до н. е., вони все ще не вивчені вашими археологами. Це якісне явище в історії світу епохи четвертого Місяця – перший великий знак протистояння варварства й цивілізації.

ТЕХНОЛОГІЯ ПРОДУКТИВНОГО ТИПУ

Підняв сумку з сирої землі Микула Селянинович, та й мовив:
– У цій сумці вся тяга земна. І тягар орача я ношу в ній.
Билина

– Поговоримо більш детально про хліборобську виробничу технологію – основу всього післяпотопного землеробства.

Найпоширенішими злаками допотопного світу були рис, кукурудза (Американський континент), ячмінь. Основним зерном післяпотопного (яфетичного) світу стала пшениця – злак, технологія масового виробництва якого створена праукраїнцями. І справа не просто в зерні, а в самій технології. З нею пов'язаний основний внесок Праукраїни в соціальний прогрес людства. Це арійська технологія у повному розумінні слова.

В Аратті, на степових і лісостепових просторах України, з її помірним кліматом, великою кількістю річок і озер, благодатними земельними угіддями, розвивалася система технологій творчого типу, які забезпечували динамічне поліпшення виробництва пшениці, ячменю, проса, гречки, гороху, овочів, садових, баштанних культур у досить суворих кліматичних умовах. Удосконалюються збруя тяглових тварин, плуг, культиваційне знаряддя, зерно- і овочесховища, виробництво кормів, млини, мистецтво приготування їжі. Народжується інтенсивне землеробство і скотарство, наукові агросистеми… Усе це українське Трипілля, започатковане ще за часів Рами, отримало після повторного пришестя аріїв на землі України наприкінці ІІІ тисячоліття до н. е.

Мені хочеться повторити: ім'я «арій» пов'язували з терміном «орати». А термін «орати» був синонімом систематичної, творчої, благородної праці землероба – головного чинника переходу від збирального примітивного господарства і кочового способу життя до осілого, цивілізованого, культурного укладу. Саме цей – «арійський» – вид праці і забезпечив свого часу створення і розвиток європейської цивілізації, яка зароджувалася на вашій Батьківщині.

Потім виникла індустріальна технологія, яка породила промисловість та індустріальну цивілізацію. Батьківщина цієї технології – Англія, про що ми добре знаємо з шкільних підручників. Зараз світ починає освоювати ще одну технологію – інформаційну. Ця

доленосна технологія, заснована на комп'ютерах та інших засобах інформатики, приведе до народження нової – інформаційної – цивілізації. Але першоосновою всіх цих технологій, їхньою первісною базою все-таки слід вважати агротехнологію степового землеробства, виплекану і вдосконалену до тонкощів на землях України (без неї людство не вибралося б із стану збиральництва і кочового способу життя).

Звідси, з земель України, пішли арієзовані народи на захід – в Європу, впритул до Ірландії і Скандинавії, в Малу Азію, в Середземномор'я. І несли вони перш за все трипільську агротехнологію виробничого типу і сонячну мітраїстську віру, тобто те, що дає «стабільний хліб» і високу духовність. Цікаво, що ця хліборобська «оріянська» технологія збереглась до цього часу. Потім, правда, стали мудрувати: «зелена революція», тепличні умови, транспортувальне скотарство, стійлове утримання худоби, вирощування білкової маси на хімзаводах. Це зовсім недавно, лише в XX столітті. Та й то багато що із цього перебуває під великим сумнівом.

Думаю, що зовсім не випадково українці поселяються в тих місцях на Землі, де є особливий ґрунт – чорнозем. До відкриття чорноземів Нового Світу впродовж тисячоліть ми постійно зустрічаємо археологічні знаки їхньої присутності на чорноземах євроазійської смуги між Карпатами і Гімалаями. Пізніше, вже в новітній час, українці освоїли чорноземи заморських країн Північної і Південної Америки та Австралії.

Чому українці та праукраїнці селяться переважно на чорноземах? Відповідь на це запитання допоможе визначити внесок вашого народу в цивілізацію минулого, допоможе зрозуміти ваше історичне призначення, вашу історичну місію.

Розселяючись по всьому світові, українці завжди брали з собою насіння хлібної пшениці і залишалися тільки там, де були умови для її вирощування. А пшениця може продукувати придатне для випічки хліба якісне зерно на чорноземі у відносно помірному кліматі. Отже, українцям Господь заповів вирощувати хліб – бути годувальниками народів Землі.

Вперше таку місію праукраїнців відзначив «батько історії" Геродот: «Над алазонами (тобто над Середнім і Верхнім Дністром – *Ю. К.)* живуть так звані скіфи-орачі, які сіють хліб не для власного вжитку, а на продаж». Ця розповідь написана ще в той час, коли цивілізованим народом вважалися тільки єгиптяни, які називали греків «дикими данайцями» і використовували їх лише в допоміжному війську найдавніших фараонів. Отже, найцивілізованіший народ тогочасного світу через відсутність потрібних кліматичних умов і чорнозему не міг вирощувати хліб, а купував його у ваших пращурів – оріїв [Докладніше див.: Канигін Ю., Ткачук 3. Українська мрія. – К., 1996].

ЗЕМЛЯ, ДЕ БУЛИ ПРОКЛЯТІ ТИРАНИ АТЛАНТИДИ

Ми – трипільці, народ, що Європі Дав божественну кміть, перший міт.
Л. Силенко

– Тепер ще один штрих до теми Аратта, – вів далі Гуру. – Правду кажуть: багато знати ще не означає глибоко розуміти.

Світова історична наука ще й сьогодні має досить поверхове уявлення про перші цивілізації на Землі. Такими вважаються Давній Єгипет, Месопотамія, протосеміти, нещодавно відкриті праіндійські культури в долині Гангу та деякі інші. З хронологічної точки зору вони дійсно перші, але з генетично-еволюційної – вони… останні: Цього деякі дослідники не хочуть зрозуміти і дивуються: як це так? Перші цивілізації, за логікою, повинні бути нерозвинутими, примітивними (це ж неоліт і бронзова доба!), а вони у духовно-культурному відношенні, навпаки, стоять значно вище Стародавніх Греції і Риму, не кажучи вже про середньовічну Європу. Звісно, що «пізні» греки вважали себе учнями «ранніх» єгиптян, та й ми нині з нашою наукою багато в чому ще не дотягуємо до

інтелектуального, духовного рівня прадавніх людських спільнот. Маються на увазі їхні філософські, космологічні погляди, особливо медичні та інші знання про людину, її духовну природу тощо.

Та це ж парадокс! «Перші» цивілізації у нашому розумшні мають вигляд ненормальних, таємничих. Давні греки – нормальні, це діти людства, а прадавні єгиптяни, протосеміти, шумери, халдеї – це, за словами К. Маркса, «ненормальні, старі діти» – за віком маленькі, а за досвідом зрілі.

Справа в тому, що так воно і є: в генетичному плані вони, дійсно, є останніми цивілізаціями допотопної доби (четвертого історичного кола людства). Це не що інше, як залишки, осколки великого дивовижного світу – Атлантиди, – що загинув у XII тисячолітті до н. е. «Залишки» Атлантиди багато чого передали народам нової, післяпотопної, доби, а самі, при речені історією, загинули.

Післяпотопне людство почало нове – п'яте – історичне коло. І першими – дійсно першими – у глибинному (генетично-еволюційному) розумінні тут були трипільці! На вашій українській землі виникла перша цивілізація післяпотопного людства, яка започаткувала сучасні європейську і американську цивілізації.

Стародавній Єгипет і Трипілля ніяк не можна порівнювати. Перший – старий, великий, мудрий, але віджилий. Друге – велике, сильне, молоде, яке започаткувало післяпотопне цивілізоване життя людства (принаймні західної його частини), Звичайно, не всі це сприймають, особливо в Німеччині й Росії. І цілком зрозуміло чому. Трипілля – це питання про центр, «пуповину», витоки сучасної цивілізації.

Україна, звичайно, не є «прабатьківщиною аріїв», як дехто вважає. Вже зазначалося, арії вийшли з півночі, їхня прабатьківщина – за «хребтами Рифейськими». Вони прийшли на українські землі і започаткували тут першу цивілізацію людства – «орійську», хліборобську цивілізацію. Це питання потребує подальшого вивчення. Як виявляється, Трипілля було першою цивілізацією не тільки в генетичному, а й у хронологічному плані. Уже 7 тисяч років тому в ареалі Дніпра – Дністра мали місце компактні поселення «міського» типу, була писемність – дві головні ознаки цивілізації. І вам, українцям, про це потрібно знати, цим потрібно пишатись і докладати зусиль, щоб про це знав весь світ.

Отже, арії заснували Трипілля, інші цивілізації післяпотопної епохи (Андронівську культуру, Аркаїм, цивілізації в долині Гангу тощо). Важливо те, що всі вони були «хліборобські», пов'язані з обробітком (оранкою) землі. В тих умовах перехід до хліборобської праці виступав головним чинником соціального прогресу. Допотопні цивілізації (Атлантида) чи її післяпотопний осколок Єгипет не використовували оранку землі як основу свого господарства. Зрошувальне чи підсічне землеробство ґрунтується на інших засадах.

Єгиптянам, писав Геродот, «не потрібно було трудитися, прокладаючи борозни плугом, розпушуючи землю киркою чи займаючись іншими виснажливими роботами на ниві, як це змушені були робити інші народи» [Геродот. История. – С. 84].

Багата пісенна спадщина Аратти розкриває нам не тільки матеріальний потенціал, а й духовну сутність новонародженої цивілізації. Із численних переказів можна зробити висновок, що народжувався світовий хлібороб – ваш великий предок, починала формуватися нова, більш висока духовність, яка ґрунтувалася на поклонінні Сонцю, любові до Людини. Іншими словами, на історичну орбіту виходило якісно нове післяпотопне суспільне утворення з усіма ознаками справжньої цивілізації: поселеннями міського типу, писемністю, релігією Откровения, яка згодом трансформувалася в Учення Христа.

Нову «непоказну» цивілізацію, що виникла на землях Праукраїни, влучно охарактеризував французький вчений Е. Шюре: «Тут були прокляті тирани Атлантиди, їх неправедне життя, зокрема загальна розпуста. Тут був проклятий обтесаний камінь як символ рабства, а необтесаний камінь і вугільні блоки із скель стали символами свободи і єдиними жертовниками, гідними богів. Вони (нові народи – *Ю. К.)* бажали жити тільки на свіжому повітрі, в хижках із дерева, або навіть у військових колісницях. Вони мешкали серед

хвойних і букових лісів, де паслись олені і лосі (додамо – коні, бики-тури, бізони – *Ю. К.).* Ніяких незграбних храмів-гігантів, покритих металом, де сочиться кров жертв, де виблискують статуї із оріхалка і золота, що приносять підозрілу вдачу, а тільки споконвічний камінь під відкритим небом, на просторих землях, де життя людини регулюється змінами пір року, рухом Сонця і зірок. Атмосферні явища стали відправною точкою в релігійному навчанні» [Шюре Э. Божественная эволюция. – М., 1997. – С. 86–87].

Звичайно ж, між старим, приреченим на зникнення, світом і новонародженою Араттою точилася тисячолітня боротьба. Вони нагадували собою два полюси в післяпотопному світі: перший був концентрацією пітьми, другий – концентрацією світла.

Кожна цивілізація, яка вмирає, залишає після себе знаки, символи, де закодовані її духовні й інтелектуальні досягнення. За термінологією Гегеля (німецький філософ знаки називав пірамідами), нам у спадок переходять піраміди, що містять чиїсь чужі душі [Див.: Гегель Г. В. Энциклопедия философских наук. Философия духа. – Т. III. –С. 470]. Завдання полягає у тому, щоб дешифрувати ці знаки і зрозуміти закладені в них «душі».

Єгипетські піраміди містять в собі велику, але стару і чужу для нас «душу», «темний світ», який не відповідає нашій духовності. А ось степові кургани – це щось рідне, своє. Вони є антиподом єгипетських пірамід. Тому тут не можна проводити аналогію, як це роблять деякі автори [Див.: Шилов Ю. Космические тайны курганов // Тайны мира. – К., 1996].

Наші степові кургани містять арійську душу. Це знаки першої в світі післяпотопної цивілізації, яка ґрунтується на «орійському» (орному) землеробстві. І зроблені вони із землі не тому, що поблизу не було каміння. В Єгипті також його небагато. В Україні досить граніту. Земляні кургани являють собою символи, знаки нової життєдайної людської спільноти – людей-оріїв, «людей сонячного світла».

РУН-ВІРА – НЕ ЯЗИЧНИЦТВО

Я – дитина Дніпра, Сонця, Грому, Ритм моїх почувань непростий: Він походить з Дажбожого Дому – Вічно рідний і вічно Святий!

Л. Силенко

– Рун-віра – найдавніша арійська релігія, заснована на рунах [Рун (санскр.) – «світло», «блиск», «блискавка»], тайних письменах, зміст яких – «нетутешнє», тобто дане шляхом Божого одкровення, знання. Вона – від друїдів, прадавніх європейських сонцешанувальників, одним з яких спочатку був Рама. Рама, як я вже говорив, облагородив друїдські культи, але «сонячний» зміст цієї релігії зберіг.

Це не тривіальне язичництво, не «народна» віра, заснована на примітивному обожненні сил природи, а «висока» релігія, закон, даний «згори» (як, наприклад, закон Мойсея, канони Будди чи заповіді Магомета). Релігійні одкровення завжди складні, засновані на глибоких філософських принципах і нетривіальному розумінні дійсності. Тому вони вимагають «книжного» вчення, і звідси разом з релігійними канонами «згори» дається й писемність. Друїдам спочатку були дані таємні (руничні) письмена, зрозумілі лише жерцям, потім – ведичний санскрит і шрифт девангарі.

У легендарній країні Куш сповідували світлу, «сонячну» релігію, засновану на вірі в Трійцю *(санскр.* – Тримурті). Брахма, Вішну, Шива – ці божества складали нероздільну єдність, подібно до християнських Бога-Отця, Бога-Сина і Бога-Святого Духа. Згодом, коли частина аріїв мігрувала в Тибет і далі в Індію, їх релігія, злившись з місцевою вірою Дзен (джайнізм), дала світові буддизм (V століття до н. е.) – симбіоз прадавніх вірувань брахманізму й джайнізму. Він став однією з трьох світових релігій. Що ж до індуїзму, то ця релігія й нині залишається дуже близькою до арійського мітраїзму.

У Тибеті, як уже мовилось, справа набула іншого повороту. З одного боку, тут

народився так званий ламаїзм, який є симбіозом буддизму, що прийшов сюди з Індії в IV столітті н. е., і монгольського язичництва. Ламаїзм взагалі пов'язаний з Шамбалою і прихильниками лівоарійської «Криги й Полум'я – тими самими, до речі, яких гітлерівці вважали своїми духовними вчителями. Особливо слід відзначити ламаїстську секту Бон-по, яка вульгаризувала арійське віровчення, звела його до расистських уявлень про надлюдину і надрасу, покликаних «врятувати й облагородити» людство. Ця секта – головний оплот Шамбали, а її представники – махатми – були прямими вчителями Гітлера і Гіммлера. Отже, йдеться про відгалуження арійського «сонячного» віровчення на тибетському ґрунті, тісно пов'язаного з лівими аріями (расистського напряму) і з їх духовним центром Шамбалою.

Але є й друга гілка, пов'язана з Агарті (духовним центром правоарійського крила). Це мітраїсти – представники «сонячної» релігії з її верховним богом Мітрою. Мітра – трансформований Вішну. Але Мітра не лише володар Сонячного Світла, а ще й любові та гармонії (санскритською Мітра означає також «друг»). У цій своїй іпостасі Мітра дуже близький до Ісуса Христа. Адже Христос, за Новим Завітом, – це Світло, це Любов, це Слово, що дає гармонію. І не випадково день народження Ісуса Христа – 25 грудня (Різдво Христове) збігається з днем народження Мітри (у персів народження цього сонячного Бога святкують 25 грудня).

На цьому я дозволю собі завершити теологічний екскурс, хоча розумію, що багато речей, пов'язаних з буддизмом, ламаїзмом, «бонпізмом», я сильно спростив. Але зверніться до відповідної наукової літератури. Я ж продовжу розповідь про вашу Україну, – вів далі Гуру.

Так от, на землі України арії принесли «сонячну» віру – мітраїзм. І він тут швидко прижився, став, якщо хочете, державною вірою Аратти. Імена божеств в Аратті були інші, але зміст віри той же, що й у країні Куш і пізніше в мітраїстському Тибеті.

Була в Аратті Свята Трійця – Тримурті – Дажбог (Брахма), Велес (Вішну, або Мітра), Стрибог (Шива).

Дажбог – це абсолют, «податель усіх благ, володар Сонця», і він же міфічний родоначальник росів – «Дажбогових дітей [Див.: Рыбаков Б. А. Язычество Древней Руси. – С. 247].

Велес – бог Землі, яка плодоносить, квітне під Сонцем забезпечує добробут людям. У «Слові о полку Ігоревім» русичі названі «Велесовими онуками». Стрибог – бог вітру (в духовному смислі, тобто вітру як Святого Духа).

І відповідно символами Аратти були тризуб (що позначав святу Трійцю – Тримурті) й арійський хрест (диск з чотирма променями). Рун-віра довго-довго жила в народі після офіційного прийняття християнства і, можу сказати, ще й нині живе. Автор «Слова о полку Ігоревім» – явний адепт Рун-віри й не приховує цього, сумуючи за часами Трояновими, згадуючи Дажбога, Велеса і Стрибога. Класичні богатирі руські вимальовуються по-різному, то як прихильники Христа («вклоняються і хрестяться по-писаному»), то як палкі прибічники Рун-віри, вороги християнської церкви (Ілля Муромець у билинах іноді погрожує зруйнувати церковні маківки).

В одній із билин київського циклу ми читаємо про Іллю Муромця – головного богатиря:

Он начал по городу похаживать – На божий храмы да он постреливать. А с церквей-то он кресты повыломал, Золоты он маковки повыстрелял. С колоколов языки-то он повыдергал. Заходил Илья в дома питейные, Говорил Илья да таковы слова: «Выходите-ка, голь кабацкая, А на ту площадь на стрелецкую, Подбирайте маковки да золоченые, Подбирайте вы кресты серебряны, А несите-ка в дома питейные…»

Але це вже інша тема – тема «перунізму», котрої ми торкнемось пізніше. Справа з тому, що мітраїстська віра має тенденцію вироджуватись у язичництво. На Русі в княжі часи так і сталося: князі, які приходили з півночі (ті ж Рюриковиче, примітизували «сонячну релігію», зводили її до схиляння перед ідолом Перуна. Перун – той же Зевс, або Амон. [Перун відповідає «лівоарійському» Індрі.]

Він – громовержець, бог грому і блискавки (пе – грім, рун – світло, блискавка). Це вже не світлоносний, люблячий Мітра, а те, що лякає і карає, вимагає поклоніння за страх, а не за совість. Але «перунівщина» оволоділа Північною Припонтидою за князівських часів, проте мало зачепила трудовий люд, народ залишився вірним Сонцю і Світлу.

Ось одна з молитов, якої волхви навчали народ: «Роде наш арійський, від Світлого Мітри, батька нашого Дажбога. Слава Роду нашому, Дажбогу й Урусваті! Слава наставникам нашим Велесу і Ладі та їх втіленням Волоту і Полоту, і Лелі, і Полелі!»

Довго ще так молилися в лісах України після Володимира Великого.

МОЛІТЬСЯ БОГОВІ ОДНОМУ…

Подай же руку козакові І серце чистеє подай! І знову іменем Христовим Ми оновим наш тихий рай. Т. Шевченко

Від автора:

Зараз немало людей в Україні переходять в Рун-віру (чи Мага-віру), яку вважають «своєю», «батьківською» вірою, а християнство – чужинською («іудейською»). Замість Ісуса Христа пропонується Дажбог [До речі, у праукраїнському пантеоні був не один «головний» бог (Дажбог), а три: Дажбог, Сварог і Велес, тобто Свята Трійця. І на зміну цій «народній Трійці» прийшов Перун – «князівський бог»». А останнього «усунув» уже Христос], замість Божої Матері Діви Марії – Лель (мати – родоначальниця племен України-Русі), замість християнських священиків – волхви, замість храмів – капища!.. Ось чого хочуть ці люди, ось що вони вважають «своїм», «рідним».

Останнім часом активно поширюються твори відомого українського поета з діаспори Лева Силенка, який проголосив себе засновником Мага-віри (варіант Рун-віри).

Мені важко зрозуміти цю безумовно талановиту людину. З одного боку, з калатанням серця читаєш зворушливі рядки поета:

Україна покликана Небом Хід Європі новий показать…

А з другого, якось не по собі робиться від його закликів: Краще ріки хай будуть богами, Ніж чужинцю (Христу – Ю. К.) поклони складать [Див.: Мудрість Української Правди // Наука Рун-віри.–К., 1996; Силенко Л. Гість з Храму предків. – К., 1996].

Я поважаю почуття співвітчизників, що звертаються до витоків нашої ментальності, до святих джерел нашого духу. Однак давайте задумаємося. Все наше велике минуле – велике, але ж… минуле. Звичайно, про нього потрібно пам'ятати, його потрібно глибше вивчати, навіть культивувати. Але чи можна повернутися в. своєму національному житті на 1000 років назад? Чи можна повернути історію, змінити духовні орієнтири, весь спосіб життя? Це по-перше.

По-друге, кажуть, що християнство – не наша, а єврейська віра. Яка ж вона єврейська, коли іудеї її у свій час відкинули. У них своя віра – іудаїзм. А християнство прийняли. усі народи (західні), нині скрізь у передових країнах Західного світу панує Вчення Ісуса Христа і Його Церкви. Тому й зветься європейська цивілізація християнською. Відійти від християнства – це значить вилучити себе з сім'ї цивілізованих народів, відкинути себе на десять століть в минуле. Це ж національне самогубство!

Ми прагнемо побудувати сучасну цивілізовану державу. Духовними підвалинами такої держави є не лише власні надбання, а й всесвітній досвід! Тому ми не можемо повернутися до «народних» вірувань далеких предків, до племінних відносин.

По-третє, хіба християнство не є для нас батьківською вірою? Хто були запорожці? За що і проти кого вони воювали? Що стверджували наш гетьмани, від Вишневецького до Хмельницького і Полуботка?

По-четверте, деякі автори намагаються довести, що християнство насаджувалося

насильницькими методами, а з його прийняттям почала руйнуватися Русь-Україна. Це неправда. Навпаки. Згадайте, чим була Київська земля до і після князя Володимира. Звичайно, у такій великій справі, як запровадження християнства на Русі, та ще й у часи «темного» середньовіччя не можна було уникнути насильства і кровопускань. Але в цілому Київська Русь дуже швидко і досить легко, цивілізовано повернулась до нової релігії. В Києво-Печерському патерику написано: «Ми так швидко і легко повірили в Христа тому, що його назвали хлібом».

По-п'яте, не можна не враховувати, що наш Тарас Шевченко в своїх віршах постає активним прибічником саме Христа, його Святої Матері:

Все упованіє моє
На тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє твоє,
Все упованіє моє
На тебе, Мати, возлагаю,
Святая сило всіх святих,
Пренепорочная, благая! Читачам, напевно, відомо, що позицію Л. Силенка поділяють деякі письменники в Україні. Так, на думку С. Плачинди і О. Бердника, вчення Ісуса Христа – це не що інше, як псевдохристиянство. «Потік псевдохристиянства, що так хутко був запущений лжеапостолами в духовне поле земних жителів, деформував Благу Вість, перекрутив її, поглинув навалою нахабних проповідників…"[Бердник О. Тайна Христа.–К., 1996. – С. 164–165]. Бог-Отець не вирішив долю людини, людства, планети в цілому. Він створив не богоподібну людину, а звіра. І Син Божий не змінив ситуацію на краще.

«Рішення Сина Божого було на диво просте і абсолютне: подарувати людям свій геном, прилучити жителів Землі до Божественного Життя… Проте що означають ці тяжкі роки кривавої земної історії? [Бердник О. Тайна Христа. – С. 164–165].

Наведені висловлювання нагадують мені «більшовицькі скарги»: «Ми погано живемо тому, що держава не дає нам достатньо грошей, пільг, безкоштовних путівок у санаторії…». Ну, а що ви робите для поліпшення свого становища? Якби Господь відразу реалізував те, чого хоче О. Бердник, тобто з самого початку організував «божественне життя» на Землі, то людині залишилося б тільки сидіти і ловити вареники, які самі стрибають із макітри їй прямо в рот.

Людина, хоча і за допомогою Бога, сама повинна протистояти сатані, прагнути зробити божественне життя на Землі. Якби Бог це зробив за людину, не було б еволюції, історії. Смисл історії в тому і полягає, щоб людина пройшла важкий шлях від звіра до Бога. За християнським вченням, вирішальна роль в цьому процесі належить самій людині – вона несе відповідальність за себе, за рівень життя на Землі. Бог дав людині можливість, потенцію, він підтримує її у ділах праведних. А все інше залежить від індивіда і народу.

Врешті-решт справа не тільки в бездушних закликах до Рун-віри. Нині складається така ситуація, коли значна частина людей, особливо молоді, взагалі живе бездуховним життям, тобто прогнала Бога, Дух із своєї душі. Всі помисли, всі устремління не виходять за рамки побутових, тілесних, матеріальних інтересів. Дехто захопився різноманітними віруваннями, нерідко чужими християнству і слов'янській душі. Інші впали в атеїзм – відкрите заперечення Бога і всього святого – чи пантеїзм (Бог – природа, Бог – сама людина, іншого немає), а то і в сатанізм (магічні обряди, містику, чорну магію).

Як тут не згадати біблійне: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: «Я Христос». І зведуть багатьох» [Мт. XXIV. 4–5].

Питання це велике, складне, і в нас воно було за сімома печатками. Потрібна елементарна просвіта народу, потрібно донести до кожного громадянина, що християнство – це ніяка не «жидівська» віра, а віра, що охопила практично все цивілізоване людство. Ісуса визнають «верховним» Богом і Аватаром майже всі інші релігії світу. А Рун-віра хоч і не тривіальне язичництво, але все-таки примітивна порівняно з християнством віра.

«Перунівщина», яка панувала в Київській Русі, насаджувалася князями «зверху» і суперечила духовним прагненням «Велесових онуків».

У наш час з'являється дедалі більше подвижників вчення Ісуса серед наукових працівників, які ґрунтовно аналізують Біблію, тлумачать її положення з раціоналістичних позицій. Це знамення часу.

ТАЄМНИЦЯ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ АБЕТКИ

Кто из вас откроет Книгу Бытия, Чтоб прочесть в отчаянье, что тебе, Земля, В глубине столетий начертали мы То, что шифровали светлые умы? На страницы тайны будет свет пролит, Ключ от этой тайны – русский алфавит! Ключ от этой тайны – русские слова! В это вы поверить сможете едва! Ключ от этой тайны в Библии лежит: Два значенья зверя в сказке про Левит. Послание землянам с планеты Ядивод

[Послание землянам о планеты Ядивод. – К., 1991. – С. 48]

Від автора:

Дивні вірші. І дивне їхнє джерело. Але в цих словах – істина. Ми приступаємо до дуже важливої частини нашої оповіді про Припонтиду як духовний центр Західної цивілізації, історичний її першопочаток. Письмо, місто і релігія Одкровення – три символи цивілізації. Не може бути такого, щоб витоки письма, міського будівництва та цивілізації були в різних регіонах Землі. Про міста і релігію Одкровення з її єдинобожжям ми вже говорили. І не тільки ми. Понтійське, а точніше трипільське, місто відкопане В. Хвойкою сто років тому, значиться в анналах історії як біблійний Єрусалим, спущений з Неба. Дажбогова віра – і нині світло в пітьмі. Тепер – писемність. Якщо ми не доведемо, що письмо післяпотопного людства має праукраїнське (араттське) коріння, сенс нашого дослідження виявиться певною мірою проблематичним.

– Але як можна довести те, що не доводиться?! – обуриться бодай трохи освічений історик і назве клинопис Дворіччя, ієрогліфи Єгипту і Китаю, абетку Фінікії та Стародавньої Греції. – Усе це існувало вже тоді, коли не лише слов'янської писемності, а й самого слов'янства ще не було! Адже лише в IX столітті писемність принесли з Болгарії на Русь Кирило та Мефодій. А українське письмо – варіація слов'янського – взагалі починається з XIV–XV століть! Що тут скажеш? Латинське прислів'я *«Hic Rhodus, hie Salta!»* (Тут Родос, тут стрибай) перекладається і по-іншому: «Не бреши, а докажи!»

ЛІНГВІСТИЧНА ПЕРШІСТЬ АРАТТИ

Многое в развитии алфавитного письма до сих пор не ясно.

Библейская энциклопедия

Сенсацій у вивченні історії алфавіту було багато. Ще недавно, на початку минулого століття, винайдення абетки приписувалося фінікійцям (кінець II тисячоліття до н. е.), у яких її нібито запозичили греки (VIII ст. до н. е.). А вже далі – євреї, етруски, римляни; германські народи, слов'яни (в останню чергу, звісно). І раптом… Зразки алфавітного письма знаходять у євреїв часів Мойсея (XV ст. до н. е.). І навіть раніше. Хананеї (семітська народність), які працювали в єгипетських копальнях, вишкрябували на камінні молитви ще в 1600 році до н. е. Фахівці твердять: «Це найкращі зразки алфавітного письма на його ранній стадії» [Библейская энциклопедия. – С. 284].

З'ясовано: хананеї, які жили на землях нинішніх Лівану, Сирії, Палестини, мали алфавітне письмо у 2000 році до н. е. (на 1000 років раніше фінікійців). Їхня абетка схожа на староєврейську, фінікійську, старогрецьку. На цій підставі почали вважати винахідниками

алфавітного письма хананеїв, тим паче, що вони мали все-таки родинний зв'язок із фінікійцями і жили по сусідству. Ось висновок академіка О. Потебні «Найбільшим внеском хананеїв у світову цивілізацію є винайдення алфавітного письма». І з цим можна було б погодитися, але абетка хананеїв (2000 р. до н. е.) дуже схожа… на нашу рідну кирилицю, датовану 863 роком н. е., нею написані старообрядні книги, які використовуються і сьогодні. Через три тисячоліття протягнулася незрима інтелектуальна нитка історії! А може, їх багато, цих ниток, які ведуть до єдиного джерела відомих нам алфавітів післяпотопного світу? І цілком ймовірно, що таким джерелом є наша древня Аратта-Оратанія.

Розібратися у всьому цьому можна лише за поглибленішого розуміння людської мови, аніж те, яке нам прищепили адепти марксистського мовознавства.

Переконаний, чим далі, тим більшої методологічної сили набиратиме вже цитований нами вислів О. Потебні: «Мова – від Бога». Адже очевидно, що, лише беручи до уваги космічні чинники, вчені-лінгвісти матимуть реальні можливості просунутися вперед у пошуках першоджерел алфавіту.

ТРИ ЛІНГВІСТИЧНІ ТАЄМНИЦІ

И им был ниспослан Свыше дар языков и пророчеств. Библейская энциклопедия

Людська мова і способи її кодування не передаються у спадок біологічно. Вона – творча здатність людини називати речі своїми іменами, тобто спроможність визначати. Це знаряддя Правди, хоча люди перетворюють його і в засіб брехні. Платон наголошував: «Треба шанувати, як Бога, того, хто уміє чітко визначати і повідомляти», тобто того, хто добре володіє мовою. Уже на перших сторінках Біблії йдеться про те, що Бог, нагородивши людину великою здатністю до мови, влаштував їй екзамен на предмет того, як вона її використає. Усіх тварин і птахів Бог «до Адама привів, щоб побачити, як він їх кликатиме. А все, як покличе Адам до них, до живої душі, – воно ймення йому» [Бут. ІІ, 19]. У мові виражається світогляд народу. Мова формує інтелектуальний та духовний простір етносу і, отже, націю. Мова – безсмертна душа народу, його незнищенна субстанція, вічний його феномен. Це загальновідомо.

Але майже невідомо, точніше не визнано, те, що мова в її вербальному та писемному вираженні є знаряддя Бога (Вищого Розуму) в його програмному управлінні цивілізацією («І Слово було у Бога, і Слово було Бог» [Іоанн. 1,1]). Лише враховуючи це, ми збагнемо, чому всі теоретики і диктатори сатанинського штабу заглиблювалися в нетрі лінгвістики (Маркс, Ленін, Гітлер, Розенберг), а деякі (наприклад, Сталін) явили себе світові як «корифеї» мовознавства. І чому б це?

І тут постає важливе запитання, яке обминають патентовані лінгвісти, особливо матеріалістичного ґатунку: яка мова, яке слово мається на увазі? Мова, безумовно, виступає засобом людської комунікації. Саме до цієї функції марксисти переважно зводять усе мовознавство. Проте це занадто звужений підхід. Ми мало що зрозуміємо в історичному мовознавстві, якщо обмежуватимемося лише зазначеною властивістю мови. Більше того, мова як комунікативний засіб загалом не така вже й істотна характеристика людини. За нею важко відрізнити людську мову від мови вищих тварин і навіть «соціальних комах». А візьміть писемність. Чи набагато відрізняються собачі помітки від зарубок на деревах, зроблених дикуном?

З'ясовано, що мова тварин вельми диференційована і складна. А комунікативна система, приміром, мурашника – диференційованіша і складніша, ніж система управління людськими колективами.

Так що у формально-інформаційному плані людська мова – лише більш-менш досконалий винахід, який за своїми якісними характеристиками мало чим відрізняється від

того, що дано тварині. Уся суть – у змісті повідомлень, тобто у смисловій наповненості мови.

Людська мова є носієм знань (інтелекту) і духовності. У цьому й полягає її принципова особливість, її «божественність»! Саме така мова одержала у всіх народів назву «книжна мова», а система її кодування – «книжне письмо», «книжна грамота». Лише з урахуванням духовно-інтелектуальних функцій мови ми зрозуміємо слова О. Потебні: «Досконалість первісної мови могла виявлятися не тільки в милозвучності, а й у шляхетності змісту. Божественна мова повинна була у всьому відповідати первісному, блаженному стану людства» [Потебня А. А. Мысль и язык.–К., 1993. – С. 12].

Отже, книжна мова. Саме вона виступає базою знань, які з'явилися 2,5–3 тисячі років тому в умовах примітивного господарювання і відсутності практично науки. І в цьому немає нічого дивного, оскільки вона може виступати носієм інтелекту вищого, аніж інтелект її народу-користувача.

Як приклад таких мов можна було б назвати старогрецьку та латинську. Ці мови та їх писемність – дарунок Небес. Вони відзначаються довершеністю форм, структури, а головне – змістовною наповненістю. Такі мови не могли виникнути спонтанно у народів бронзового віку. Пам'ятаєте у Пушкіна: «Слышу умолкнувший звук божественной эллинской речи»? Мова Піфагора, Сократа, Платона, Софокла, Есхіла, Арістотеля, Сенеки, Плутарха, Ціцерона вражає навіть сучасних інтелектуалів своєю довершеністю, глибиною і багатством.

Хіба ж це не дивно: майже всі наукові та інженерні терміни, без яких сучасне людство обійтися не може, старогрецького чи латинського походження (або коріння)? У пошуках назв нових феноменів, що відкриваються сучасною наукою, ми звертаємося, як правило, до слів 2- і 3-тисячолітньої давності! Електрон, протон, нейтрино, ген, мікроскоп, бактерія, вірус – ці та багато інших слів (понять) виникли на тисячі років раніше, ніж стали відомими самі денотати (речі). Звичайно ж, таке можливе лише в зрілій мові високого рівня!

Воістину на початку були слова, а потім з'явилися речі, котрі треба було позначити. Нові відкриття протягом багатьох століть вільно лягали в русло вже існуючої мови. З огляду на це ще більше вражає санскрит. Почитайте уважно тлумачний словник санскриту, і ви переконаєтесь, як розширюється ваш кругозір (розуміння Бога, Всесвіту, людини). Сама мова неначе вела греків та римлян, «тягнула» за собою шляхом нарощування інтелекту (знань, розуміння довколишньої дійсності).

Не випадково в Європі до початку XIX століття латина була визнана мовою науки, а в медицині це становище зберігається й досі Та й навчання здебільшого зводилося до опанування старогрецькою та латинською грамотами.

Стародавні греки та римляни наперед одержали наукові поняття і категорії, до багатьох з яких вони так і не додумалися. Лише наука наших днів завершує освоєння цих понять-символів! Атом, електрон, електрика, ген, інформація, кібернетика, ентропія, нейрон і таке інше – усе це основоположні поняття сучасної науки. Навіщо вони були потрібні грекам і латинянам у бронзовому віці?

Парадокс щезає, якщо підійти до осмислення цього феномена із сучасних – інформаційних – позицій. Основи знань – не речі та їхні почуттєві зразки (це тільки німецький філософ Е. Гуссерль закликав: «Назад до речей!»), а семантичні посилки (слова, символи, поняття). Пізнання відбувається не так, як вважали марксисти (спочатку, мовляв, у людини народжується загальна думка про предмет, тобто ідея, а потім він шукає слова для її вираження), а так, як вважав Платон і підтверджує Біблія: людині наперед дається Слово (символ, «порожнє поняття»), яке вона, навчаючись, наповнює смислом. І такі феномени, коли мова (і за формою, ї за змістом) деяких народів вища від їхнього реального інтелектуального стану, вчені відкривають нині доволі часто. Наприклад, мова африканського племені догонів має такі поняття, як «нейтрино», «прецесія» тощо.

А звідки поповнюється багаж знань кожного з нас? Виявляється, усі свої знання ми одержуємо не шляхом прямого контакту з дійсністю, не від речей, об'єктів (так навчаються лише тварини), а з інформаційних джерел: від мами з татом, зі школи, вузу, з газет, книжок, журналів, кіно, радіо, телебачення тощо. Людина сприймає слова, запам'ятовує, аналізує і в

міру їх розуміння формує свій інформаційний потенціал. Так і цілі народи.

Вони мають своїх «учителів» (інформаційні джерела). Греки й римляни, приміром, одержали лінгвістичні системи, які дозволили їм не лише самим створити великі цивілізації, але й виступити у ролі вчителів усіх наступних народів Західного світу з нами включно.

Грецькі мудреці тільки тим і займалися, що осмислювали дані їм «зверху» поняття. Не Демокріт і не Левкіпп придумали слово «атом», не Платон увів у обіг терміни «космос», «хаос», «макрокосм», «ідея», «електрон». Не Піфагор винайшов неозначені рівняння третього ступеня і навіть не він придумав «Теорему Піфагора». Не Платон і не Арістотель самі добували ті знання, котрі дійшли до нас в їхніх творах. Ні! І ще раз ні! Ці знання вони лише ретранслювали, передали нам від стародавніх народів (єгиптян, етрусків та ін.). Академія Платона, яка існувала близько 900 років, була створена зовсім не для «першодобування» знань шляхом експериментів і «терзання» природи, а для дешифрування й передачі готових знань (переважно езотеричних, закритих) новому світу.

Таким чином, я хочу підкреслити: латина – не витвір римської цивілізації, а, навпаки, римська цивілізація – витвір (звичайно, у певному сенсі) латини. Те ж саме можна сказати про грецьку цивілізацію та багато інших, куди проникали мови вищого рівня. До таких передовсім належав санскрит. Ця мова була головним знаряддям арієзації багатьох народів. Його духовна іпостась перейшла і в нашу православну мову.

Саме із санскритом та його попередником сензаром пов'язана третя лінгвістична та історична таємниця (перші дві – з грецькою мовою та латиною). Про неї ми поговоримо окремо.

СВЯЩЕННА МОВА ЛЮДСТВА

Пятикнижие Моисея, «Китайская библия» Шу-Цзин, Пураны Индии, Халдейская книга чисел и египетская книга Тота-Гермеса – из одного источника, записанного на сензарском языке – тайном священном языке – со слов Божественных существ, продиктовавших его Сынам Света в центре Азии при самом начале нашей расы.

Е. Блаватская

Як ми вже зазначали, існують мови високого інтелектуального рівня (бази знань) і мови, так би мовити, таємничі, що виконують функції носію трансцендентних ідей і божественної духовності. Про них ведуть мову О. Блаватська та інші езотерики. Точніше, це одна мова, яка має лише свої різновиди…

Людству дана «зверху» не тільки певна «сума» позитивних знань, а й коштовніше багатство: трансцендентні ідеї, духовні цінності – основи Істини, сенсу людського буття, фундаментальні знання про Бога, Всесвіт, творіння людини, початок світу і про релігії Одкровення. Усе це зафіксовано у священних книгах особливим книжним (алфавітним) письмом, яке є «наскрізним» для цивілізацій різних історичних періодів. Мови, звичайно, різні, проте смисл їх один і алфавіт, по суті, один.

Смисл Святого Письма прикритий символами – якби він був «оголений», його неможливо було б подати різним народам і в рівні історичні періоди. Ці символи дуже глибокі, складні й багатозначні. Ще О. Блок говорив, що справжній символ має бути темним у своїй основі. Якщо символ усім зрозумілий, він уже не символ, а ілюстрація, яка довго не живе. Символ працює не тільки на інтелект, свідомість, а й на почуття, підсвідомість. Ось такими символами (словами, словосполученнями, алегоріями) і закодоване трансцендентне учення в Біблії, Авесті, Ведичних книгах. Для фіксації таких символів і потрібне алфавітне письмо. Ні ієрогліфами, ні піктограмами, ні складовим, ні звичайним рунічним, ні тим паче вузликовим письмом смисл Біблії, Пуран, Авести у всій необхідній глибина, багатозначності не зафіксуєш. Високодиференційоване буквене письмо (алфавіт) – лише воно може бути адекватним інструментом кодування священних ідей Неба, які відображають сенс буття і призначення людини як богоподібного створіння.

Є всі підстави вважати, що таким вимогам найбільше відповідає старослов'янський алфавіт (найперший у післяпотопному світі!). Він, по суті, є трансформацією санскриту – найдавнішої мови аріїв-гіпербореїв. Цей алфавіт виступає писемною основою слов'янської мови – мови істинної віри. І ось що цікаво: останні слова Ісуса Христа як Боголюдини були сказані саме санскритом. У Євангелії від Матвія читаємо: «А коло години дев'ятої (перед смертю на Хресті – Ю. К.) скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи? «Елі, Елі, лама савахтані», цебто, «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене ти покинув?» [Мт. XXVII. 46].

Далі св. Матвій зауважує, що ніхто з присутніх не міг'Зрозуміти тих слів. І євангеліст писав правду. Адже вони (слова) прозвучали санскритською мовою. «Елі» з ведичного санскриту перекладається як «Бог». Більшість дослідників схиляються до думки, що саме ведичний санскрит (і його трансформований алфавіт – старослов'янська писемність) є тією мовою, якою вперше було записано книгу Буття. А вже за часів Мойсея її переклали на іврит.

На підтвердження сказаного дозволю собі ще раз зацитувати «Послання землянам з планети Ядивод»: Хорош славянский наш язык – Но весь он – информации россыпь. Составь гармонию из букв, Цифр, что есть у вас в почете, То, может, Книгу Бытия Совсем другой уже прочтете, Другой, подстрочный перевод, Что вам представится из строчек, Заставит мыслить, может быть, И действовать без проволочек [Послание землянам с планеты Ядивод. – С. 31].

Крім того існує й інша версія, за якою післяпотопна історія людства (її активний період) розпочалася на землях Праукраїни з тих часів, коли із Космосу землянам були «спущені» плуг і так звана «Всіясвітська грамота». Остання, цілком ймовірно, і є тим старослов'янським алфавітом (трансформованим писемним санскритом). А сталося це в 5508 році до н. е. – році, який на Русі вважався роком створення світу [Якщо бути більш точним, то плуг і алфавіт були спущені землянам 25 грудня 5508 року до н. е. Ця дата увійшла в історію як день народження арійського Мітри, а пізніше – день народження Ісуса Христа].

Але не можна забувати, що трансцендентні ідеї і знання, якими керується людство, йдуть не тільки від Бога, але й від… сатани. Є священні книги від Бога і є книги антибожественні, «освячені різними псевдоученнями, чорними релігіями та орденами. Вони теж створені тим же алфавітним письмом! Алфавіт у цьому аспекті індиферентний: і Біблія, і марксистські антибожественні трактати, і гітлерівська «Майн кампф» написані однією мовою та алфавітом. І євангеліє від Бога, і євангеліє від сатани мають однакову буквену фіксацію.

Сатана обрав священну мову людства для поширення своїх розтлінних книг і текстів, що зовні не відрізняються від божественних. У підсумку людство має два ряди алфавітних писань, які йдуть із глибин допотопного світу. Обидва називаються священними, одначе абсолютно протилежні одне одному. Людино! Сама роби вибір між правим і лівим, чорним і білим, рятівним чи згубним, правдою і брехнею!

Один ряд – божественний. До нього належать: Книга Єноха, арійські Пурани, священні тексти Аратти, Авеста, Мойсеєве П'ятикнижжя, Євангелія та ін.

Другий ряд – люциферівський. Його представляють: Дзіан (книга каїнітів, ровесниця Книги Єноха), КнигаТота-Гермеса, яка перейшла з Атлантиди до єгипетських жерців, єгипетська Книга мертвих, Книга Адонірама (масонська), ліvoарійська «Ура-Лінда», так звана чорна (сатанинська) біблія, Книга чорної магії та ін. [Ми беремо лише західну серію фальшивих першокниг, і то далеко не повністю. Хоча існує і східна серія таких манускриптів, ще численніша]

Джерела цих рядів першокниг людства, звичайно ж, різні і навіть протилежні. І даремно О. Блаватська, а за нею і весь легіон її послідовників (Безант, Гурджієв, О. Реріх) намагаються змішати ці ряди, вивести їх з одного джерела. Адже «горе тим, – записано в Біблії, – що зло називають добром, а добро – злом, що ставлять темноту за світло, а світло – за темряву» [Іс.V.20].

СЕНСАЦІЇ В ІСТОРИЧНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ

На этих дощечках были греко-готские и санскритские буквы…
Ю. Миролюбов

Сенсація перша: Велесова книга – правослов'янське Буття. Розшифровані тексти Велесової книги несподівано розкрили багатющу історію наших пращурів від початку I тисячоліття до н. е. по VIII століття н. е. з напруженим інтелектуальним та духовним життям праслов'янських народів, їх воєнними подвигами, їх героями і богами, згодом «перелицьованими і перенесеними в інші землі. Тут зауважимо інше: перед враженими істориками та лінгвістами постала слов'янська абетка I тисячоліття до н. е., причому в такому вигляді і словесному звучанні, що й нині – через 3 тисячі років – ці письмена без особливих зусиль можна читати і розуміти (треба тільки знати українську мову).

І можна зрозуміти ейфорію вітчизняних коментаторів Велесової книги, що побачили це на власні очі: «Хай знає мій народ, що задовго до хрещення Київської України-Русі, ще до винаходу рівноапостольними Кирилом та Мефодієм слов'янської абетки (власне, письма, запозиченого з праукраїнської культури-цивілізації) стародавні українці уже тривалий час володіли власною абеткою, та ще й не одною, оскільки лише Трипільська культура відома двома звуко-буквеними письменами, а це ж за 5000 років до н. е., задовго до славнозвісних древніх цивілізацій зі своїми малюнковими, клинописними, ієрогліфічними пам'ятками писемної культури».

І ще: «…палеографічне прочитання тексту свідчить про те, що:

– абетка праукраїнського літопису є усталеною, стародавньою, яка своїм графічним зображенням більшості літер «перейшла» у слов'янську азбуку Кирила та Мефодія, започаткувала її і дала життя писемності багатьох слов'янських народів;

– рівень культури староруської писемності настільки високий, а буквений склад – надзвичайно наближений до живої мови, що інші письмена залишилися позаду на багато століть, а то и тисячоліть» [Федоренко Д. Спочатку був Даждбог… – Кривий Ріг, 1994. – С 5].

Отже, в останні 2–3 десятиріччя виявлено алфавіт (письмо), який існував у Понті (на землі Праукраїни) ще до того, як греки одержали свою азбуку від фінікійців. І він був не гірший від будь-якого з відомих на початку I тисячоліття до н. е. Це перше. Друге: понтійський алфавіт дуже схожий на нібито запозичену нами в болгарів кирилицю. Точніше, кирилиця схожа на нього. І третє: він дуже схожий на найперших з відомих у світі алфавітів – хананейський (2000 р. до н. е.). Підозріло схожий… Запам'ятаймо це, читачу, і підемо далі.

Сенсація друга: гети – руські. Греки називали їх етрусками й тірренами, римлянами-тарсенами, самі себе вони іменували расенами й русами. Крім шедеврів мистецтва (живопису, скульптури), чудових зразків гончарного ремесла, житлового і палацового будівництва, вони залишили численні написи і розгорнуті тексти. Фахівцям було ясно, що етруський алфавіт (дуже схожий на фінікійський) ліг в основу латинського письма. Те ж стосується і римських» цифр. А от прочитати і зрозуміти етруські тексти ніяк не щастило протягом багатьох десятиліть: «Загадкові етруски!", «Ні на що не схожа мова!» – такими вигуками рясніють трактати західних учених. На Заході виникла ціла наука – етрусколотія, яка виявилася, проте, повернутою… не в той бік (далі ми пояснимо, що мається на увазі).»

І раптом… Ці написи і тексти, над якими десятиліттями марно «чаклували» фахівці Західної Європи, виявилися такими, що легко читаються і розуміються знавцями старослов'янської (особливо давньоукраїнської) мови – мови Київської Русі. Поважні лінгвісти зіставляли етруські слова з французькими, німецькими, але не могли додуматися до смислових аналогій цих слів з… українськими. Наприклад, читали по-етруськи: «сну», «ути», «ру», «сопіл», живас», патакс», «багети», «нуна» тощо. І сушили голову, що за мова? Чи не марсіанська, бува? А це ж майже наші сучасні слова – сон, «їсти», «рука», «сопілка», «життя», «птах, «неня»… І згадали, що знаменитий Страбон писав, що етруски принесли зі Сходу мелодійну мову і «любов до музики, танців і веселощів», тобто наші звичаї, у тому

числі збережену і досі пристрасть до бучних свят. А етруські мечі, щити, шоломи й лати – це із Трої.

Словесні етрусько-українські аналогії можна продовжувати майже до безконечності: «кувана» – кута мідь, капек» – капище, «поя» – поїлка, «торна» – торована дорога, «пилу» – поле, «ени» – вони…

Ось як виглядають (у нашій транскрипції) заключні рядки головного етруського напису на золотій пластинці з Пирги: «Авил ени ака пулу мква». Переклад: «Роки – вони як поле макове».

І все це не могли прочитати західні аси лінгвістики… А можливо, не хотіли?

Я схильний вважати, що не хотіли. Прорив в етрускології відбувся зовсім недавно, оскільки не хотілося «освіченій» Західній Європі підняти завісу над «Світом Припонтиди». Адже стає зрозумілим: ніби гілки могутнього дерева, стародавні й сучасні мови Європи сходяться до спільних коренів, до єдиного витоку: нашої Аратти, лінгвістичного «казана» яфетичного світу. Це особливо ясно стало після третьої сенсації.

Третя сенсація: у 1995 році вже згадуваний лінгвіст-шумеролог А. Кифішин відкрив протошумерські письмена на півдні України (в районі Мелітополя), датовані трьома тисячоліттями раніше, ніж глиняні таблички Дворіччя, які досі вважалися першими пам'ятками писемності. Газети з цього приводу писали: «Це перевертає уявлення про стародавню культуру. Досі вважалося, що історія почалася у «благодатному півмісяці» (в районах нинішніх Сирії та Лівану). Тепер з'ясовується, що шумерські перекази сформувалися не в колі землеробських районів Межиріччя, а пов'язані з…Кам'яною Могилою, що біля Мелітополя». Далі йдеться про те, що в археології здійснив колосальний прорив не історик, а лінгвіст. «… І жителям Росії, і жителям України, – продовжує газета, – буде приємно усвідомити, що на їхній землі відкриваються вогнища світової цивілізації. Фраза із старого анекдоту «Росія – батьківщина слонів» стає ледь не пророчою» [Независимая газета. – 1996. – 14 мая].

Причому тут Росія – важко сказати, адже відкриття пов'язане з півднем України. Від Мелітополя до Росії далі, ніж до Туреччини. Але факт справді сенсаційний, і передусім в галузі історичної лінгвістики. Він свідчить: існувало протослов'янське, або, якщо хочете, протоукраїнське, коріння писемності, яке стосується усього післяпотопного світу.

СЛОВ'ЯНСЬКА МОВА ВІД НАЙДАВНІШИХ ЧАСІВ

Славянский язык – это индоевропейский язык, в целом сохранивший архаичный тип.
Л. Менье

У біблійного Фарсіса (Тарсена) та його синів була одна корінна мова, принесена з Півночі в Аратту арійськими народами Ювала і Тубала. Мається на увазі санскрит, який існував не тільки як ведична мова, але і як пракрити (так звана мова практики).

Ведичний санскрит вважався священною мовою брахманів (волхвів). Він, як і відповідне письмо, не зазнав істотних змін. Це була мова посвячених, своєрідний тайнопис, її і понесли сини Тарсена по всьому Західному світу як важливий атрибут великого духовного учення Сонячного Мітри. Вона стала сакральною, лягла в основу Старого Завіту, Пракрити контактувала з місцевими говірками, зазнавала впливу різних соціальних прошарків, регіонів їх проживання, а відтак постійно трансформувалася, як і засоби її фіксації. Крім алфавітного письма, в Аратті використовувався клинопис (складове письмо), принесене прашумерами, різноманітні види демотичного (народного) письма, зокрема вузликове. Застосовувалося також і рунічне письмо. Знаменита глаголиця, до якої ми ще повернемося, являла собою суміш санскритської абетки та північно-європейських рун [Слід зазначити, що в літературі розрізняють європейське (західне) та азіатське (східне) рунічне письмо].

Йшли століття й тисячоліття. Окрім національної диференціації, мала місце і складніша для розуміння функціональна лінгвістична диференціація. Санскрит (усний і писемний) у своєму первісному нордичному вигляді є універсальною мовою. Він виступає і носієм трансцендентних учень (високої духовності), і базою прагматичних (позитивних) знань, і комунікативною системою суспільства. Фахівцями доведено: санскрит багатший і глибший, приміром, за англійську мову.

Знання, представлені санскритом, неможливо з достатньою адекватністю відтворити англійською мовою. А навпаки, виявляється, можна [див.: Чаша Востока. – С. 81].

В Аратті відбувся «розподіл» різних сторін великої універсальної мови, яка відзначалася синкретизмом, що характерно для четвертого історичного кола розвитку людства [Зустрічаються і радикальніш! судження про лінгвістичну першість Аратти: «Розвиток археології показує, що українська мова передує грецькій, шумерській, єгипетській, іранській» (Червоний В. Г. Українське словотворення від Трипілля до Іудеї. – Рівне, 1995. – С. 4)].

Як правило, підкреслюють, що санскрит склав основу усім індоєвропейським мовам. Але не завжди помічають, що ця основа по-різному впливала на них. Так, мови старогрецька й латинська (від пелазгів, етрусків) увібрали в себе прагматичну сторону санскриту, тобто його здатність виступати базою наукових знань, знаряддям освіти. Ця інтелектуальна функція санскриту якраз і надала величі античним мовам. Ученим ще належить ґрунтовно дослідити коріння грецької та латинської мов, які через пелазгів та етрусків сягають нашої Аратти.

Далі. Санскрит є мовою молитов, священнодійства, пророцтв. Ця його властивість (через антів, кельтів, венедів, склавинів) перейшла до староруської мови і відповідно в її абетку. Саме тому мова русів (слов'ян) неспівмірна з античними мовами за набором позитивних (прагматичних) понять. З огляду на це наша мова бідніша за грецьку й латинську. Зверніть увагу на засилля в ній іншомовних інженерних, технічних та наукових термінів.

Водночас праслов'янська мова самодостатня і незрівнянна щодо фіксації духовних параметрів людського буття. В цьому плані нам (українцям, росіянам) не бракує термінів і понять. Навпаки, їх у нас позичають. Немає кращого засобу для вираження православного Вчення Божого, невичерпності Божественного Абсолюту, Господа Бога, вселенського розуміння суті Людини, її творінь, її душі, найскладніших проблем життя і смерті, аніж велика слов'янська мова та її абетка. Так, вона слабіша (бідніша) як знаряддя фіксації фізичних реалій від латинізованих мов Європи. Одначе це, як мовиться, справа наживна. Головне, що наша мова глибоко і всеохопно виражає сферу духовного, те, до чого прагне у своєму розвитку людина й людство на шостому колі всесвітньої історії.

Вище йшлося про різні гілки величезного «лінгвістичного дерева». А тепер спробуємо з'ясувати, куди сягає його коріння. Одразу зазначу, – в землі Північного Причорномор'я. До такого висновку схиляють дослідження німецьких істориків, лінгвістів-сходознавців Г. Вірта і А. Побеля. Як відомо, це вони були ініціаторами археологічних розкопок на півдні України в 1942–1943 роках, мета яких – віднайти лівоарійське коріння «нордичної» раси. І дослідники мали рацію. Шумери-лівоарійці у дотрипільські часи жили саме на землях Аратти. Очевидно, знайдені під час розкопок докази дали змогу Вірту висунути версію про нордичне, арійське походження протописемності: фінікійців він тепер подавав не як винахідників, а лише ретрансляторів алфавіту нового людства. Однак точка зору вченого на спільність протомови індоєвропейців і стародавнього рунічного письма в середині 30-х років (напевно, на догоду фашистській ідеології) трансформується. Він починає говорити про протогерманське походження алфавітного письма. І все-таки. Великий інтерес німецьких вчених до протоукраїнських могильників у 40-х роках дає підстави вважати, що батьківщиною алфавітного письма є земля Аратти.

Російський дослідник А. Кифішин, мабуть, лише повторив відкриття, здійснене Г. Віртом стосовно тотожності шумерського письма Кам'яної Могили (під Мелітополем) і

клинопису Месопотамії.

Як би там не було, але центр походження писемності вдалося «зсунути" із Месопотамії та Фінікії далеко на північ, виявити глибинні зв'язки алфавіту з письменами Північного Причорномор'я та Центральної Європи.

Відомий російський історик-традиціоналіст О. Дугін пише: «Нові дослідження… ще раз підтверджують висновки професора Германа Вірта про походження протописемності і пов'язаного з нею міфосимволічного комплексу з єдиного нордичного джерела, з проторунічного кола, а не з фінікійського близькосхідного культурного центру, який був, у свою чергу, лише одним з багатьох регіонів поширення рунічного письма (через шумерів, які прийшли з Аратти – *Ю. К.)* і рунічної мудрості. Руський і слов'янський світ (точніше, праруський і праслов'янський – *Ю.* К.) із своєю дохристиянською символікою є одним із прикладів нордичної (арійської – *Ю. К.)* традиції, яка зберегла багато із своїх аспектів цільними і недоторканими, у той час як інші культурні форми Європи зазнали впливу вторинних змішаних культур Півдня, далеких від північної чистоти й духовної прозорості, властивих примодіальній гіперборейській традиції» [Дугин А. Мистерии Евразии. – С. 167].

Стосовно цього є і категоричніші судження. Відомий лінгвіст Геральд Харман твердить: «Перша у світі система писемності виникла не в Межиріччі (Іраці), а на дві тисячі років раніше у центрі Європи [Цит. за: Космос давньої України. – С. 41].

Усе це – великий крок до істини, але тільки крок. Історична (порівняльна) лінгвістика переживає кризу, яка лише загострюється а міру накопичення фактичного матеріалу. Назріла потреба в методологічному прориві – новому розумінні феномена людської мови та системи її кодування. Лише це дозволить зрозуміти таємницю слов'янської абетки та інші загадки історичного мовознавства. Староруська абетка, гадаю, якось «випливе» із глибини історичної пам'яті цивілізованого людства або «присниться» нам, як свого часу приснилася просвітителю Русі св. Кирилу.

ТАК ЩО Ж ВИНАЙШОВ КИРИЛО?

Славянский язык и русский – одно есть. Нестор-летописец

А тепер подивимося, яка панує плутанина в думках про походження слов'янської грамоти. Цитуємо найновіший навчальний посібник з історії слов'ян: «Кирило-Костянтин вважається творцем слов'янського письма, і та абетка, якою І користуються досі болгари, серби, росіяни, українці, білоруси і чимало неслов'янських народів Євразії, називається кирилицею, Насправді ж Кирило винайшов іншу – штучну – абетку, а саме – глаголицю. Ця абетка утворена із складних і незвичних для слов'ян значків **[** Иллюстрированная мировая история.–М., 1997.–С. 34].

От тобі й на! Виходить, св. Кирило винайшов зовсім інше – «складні і незвичні для слов'ян значки», тобто глаголицю, яка до того ж і не прижилася. А те, що розійшлося по всьому слов'янському світу (і не тільки слов'янському – євразійському, тобто пішло до народів Середньої Азії, Сибіру та ін.) – це лише помилково «приписується» Кирилу [«Багато учених нині схиляються до думки, – пише А. Мединцева, – що Кирило створив саме глаголицьку абетку, а не всім відому кирилицю, що носить його ім'я». Медынцева А. У истоков славянской письменности // Наука и жизнь. – 1985.–№ 12. – С. 92]. Тоді за віщо увесь слов'янський світ вшановує св. Кирила та його брата св. Мефодія (щорічно 24 травня відзначається День слов'янської писемності)?

І ще зауваження фахівців: «Здавалось би, історія слов'янського письма достатньо ясна. Але… Почнемо з того, що найдавніші слов'янські рукописи написані двома абетками (кирилицею та глаголицею – *Ю. К.).* Кирилиця передує глаголиці, чи вони існували і використовувалися одночасно? До якого часу належать найдавніші слов'янські рукописи? Де вони написані? Чи мінявся буквений склад їхніх абеток? На ці та багато інших запитань відповіді немає» [Там само. –С. 92].

Ближче до істини доволі поширена версія (особливо в Україні), що Кирило, власне, нічого не винаходив, а, прибувши до Корсуня, лише підправив або, скажімо, модернізував уже існуючі письмена, додавши до них 4 літери із грецького алфавіту. Тобто Кирило несподівано виявив на Русі шукане – письмо, схоже в основі своїй на три «священні» письма: староєврейське, грецьке і римське (на яких до того часу переписувалася Біблія). Треба було лише підправити це письмо, довести до кондиції, щоб воно поширилося по всьому слов'янському світу.

Багато це чи мало? Здається, мало, але це тільки здається. Для цього передусім треба було знати староєврейське, грецьке, латинське і слов'янське письмо. Кирила можна назвати слов'янським Мойсеєм. Адже Мойсей також не винаходив біблійну мову і первісний текст книги Буття, а лише «відкрив» їх для більшого загалу, зробив їх широкодоступними, перевівши з розряду таємних, езотеричних учень в учення для всього народу і дописавши кілька розділів.

Св. Кирило не винаходив ні глаголиці, ні кирилиці, він вивів із небуття («езотеричних глибин») святе письмо (алфавіт), яким було зашифровано Учення про Бога, світ, людину. Це алфавіт першокниг людства – Книги Єноха, ведичних першокниг, священних текстів Аратти [Частково ці тексти представлені в Піснях птаха Гамаюн та Велесовій книзі]. Записане в них Учення прийшло в Аратту з Півночі. Потім звідси пішло воно у Дворіччя та Єгипет, де й було відроджене Мойсеєм (звісно, з певним доопрацюванням) у вигляді П'ятикнижжя [На саркофазі Тутанхамона у знаменитій піраміді в Гізі виявлено напис… старослов'янською мовою. І який напис! «У віки несе істину сущим, що ти убити намагаєшся, перешкоди ставлячи». Автори тексту докоряють фараону Єгипту, який виступав споконвічним антиподом Аратти. Див.: Глазова Н., Лада В. Вселенские тайны пирамид и Атлантиды. – М., 1997. – С. 45]. Учення було «відкрите» всьому єврейському народу разом з алфавітом, який виявився схожим і на грецький, і на латинський, і на старослов'янський «материнський». Бракувало лише 4 літер, їх і додав Кирило до алфавіту, знайденого в Корсуні. їздив Кирило і в Хозарію і там побачив той же алфавіт, що і в Корсуні, з 22 літер. Додавши до нього ще 4 літери, він одержав щось на зразок грецького алфавіту.

Але знань 4 мов для цього було замало. Тут відіграли роль містичні чинники. Руська абетка наснилася Кирилу… під час його перебування в Моравії. Вона раптом вияскравилася в його свідомості як первісний носій великого, надісланого «зверху» Учення, що лягло в основу Біблії, її грецького, латинського і слов'янського перекладів.

У такий спосіб Київська Русь ніби відкрила свою завісу, і ринуло сюди світло грецької християнської книжності. Учення Христа швидко поширилося по Русі-Україні, всьому слов'янському світу. Не тільки Старий і Новий завіти, не тільки молитовники, а й твори великих візантійських учених-богословів, а також твори Арістотеля та інших грецьких мудреців пішли по всій Русі – від Дону до Сяну і від Корсуня до Новгорода. І даремно пізніші «фахівці» виводили слов'янську грамоту цілковито із грецької чи болгарської. Просто старослов'янська грамота, виплекана в Аратті, на деякий час ніби зникла, згодом знову випливла на поверхню і повернулась на круги своя. Мав рацію М. Ломоносов: «Слов'янська мова ні від грецької, ні від латинської, ні від жодної іншої не походить; отже, сама по собі існує споконвіку…» [Ломоносов М. Избранные философские произведения.–М., 1950.–С.468].

Виходить навпаки: старогрецьке і латинське, а також староєврейське («біблійне») письмо походить від староруської абетки.

Діяльність св. Кирила відображена в багатьох стародавніх джерелах. Так, чорноризець Храбр (сучасник Кирила) у праці «Про письмена» зазначає, що слов'яни «римськими і грецькими письменами писали слов'янську мову…». Це були «книжні мови». А своє – «старе» – письмо «було в тайні». Кирило, володіючи чотирма мовами (латиною, грецькою, староєврейською і болгарською), «побачив» їхню спільну основу – старослов'янське «таємне» письмо. Уже цитований нами О. Дугін підкреслює: «… слов'янська азбука є настільки ж давньою, як і грецька, санскритська, староєврейська чи китайська, бо всі вони

походять з Вічного джерела (сакрального Учення – Ю. К.), порівняно з яким навіть найтриваліші проміжки часу подібні миттєвостям» [Дугин А. Мистерии Евразии. – С. 169].

Відомо також, що Кирилу в Херсоні представили діда з «довгою бородою і синіми, як небо, очима». Він дав Кирилу Євангелія і Псалтир і заговорив мовою, схожою на мову його матері (праслов'янську – Ю. К.). А самі книги були написані літерами відомих Кирилу азбук (латина, грецька, староєврейська) і доповнені рядом невідомих знаків. Дід виявився русичем із «країни великих рік». Ця абетка постала перед нами з відкриттям Велесової книги! Її і доповнив Кирило чотирма літерами. Так народилася кирилиця – велика книжна мова русичів.

І ринув, повторюємо, на Русь потік перекладів з грецької та латини не лише релігійних, але й світських книг. Також і в Чехію, Польщу, Болгарію… Київська Русь вийшла на орбіту світової культури. І так було до XVIII століття («Енеїда» Котляревського – переробка Вергіліевої поеми).

І тепер зрозуміло, чому противники християнської віри – прибічники Мага-віри та її пророка Л. Силенка – вважають святих Кирила і Мефодія «жидівськими ставлениками», губителями української духовності»: християнство швидко поширилося по всій Русі завдяки книжній мові, яка стала мовою руської (української) православної церкви.

Таким чином, до Кирила й Мефодія вважалися священними три мови: староєврейська, грецька і латинь. А їхня «праматери» старослов'янська була в «езотеричному небутті». Кирило «відкрив» її і увів до складу священних мов Західної цивілізації.

АЗЪ – БОЖЕСТВЕННИЙ СИМВОЛ

Я єсмь Альфа і Омега. Біблія

Містичний санскрит – священна мова таємного Учення, надісланого «зверху» і збереженого ведичними жерцями Арктиди. В Індії, куди він був принесений із загиблої країни Куш (Ар'я-Варти) на рубежі III-II тисячоліть до н. е., санскритська мова та її письмо називались «брахмані». В Аратті, куди вона була принесена із Північної Європи ще раніше (у V–IV тисячоліттях до н. е.), санскрит одержав назву «мова птахів». Тим самим наголошувалося її небесне походження. Це мова мітраїстських містерій та молитов. Нею ж написана Книга Єноха – попередниця Старого Завіту, принесена в Арктиду із пітьми допотопних тисячоліть і тут збережена вищими жерцями правоарійської орієнтації.

Була своя священна книга і у жерців ліворійської орієнтації, яка зберігалася в культурному центрі Туле. Вона стала попередницею «окультних письмен», таких, наприклад, як Книга Адонірама, Ура-Лінда і певною мірою сатанинська біблія (різні її редакції). Ця священна книга нордичних ліворійців була написана також алфавітним письмом – тим же, що й правоарійська Книга Єноха. Адже літери алфавіту самі по собі нейтральні і можуть бути носіями ідей будь-якої спрямованості («Майн кампф», «Міф XX століття», «Маніфест Комуністичної партії» і лютеранська Біблія написані за допомогою одного алфавіту).

Нордичне першоджерело староруського алфавіту, звичайно, ще належить обґрунтувати. Але в рунічних переказах проглядається зв'язок письма Аратти з нордичними містичними письменами. Наприклад:

Аз – стародавнє творіння Азгарда І короля Вальхалли.

Це рядки із стародавнього протоскандинавського переказу, написання літер якого чимось нагадують… нашу кирилицю, її перша буква – Аз – водночас означає займенник 1-ї особи – Я, що свідчить про високу духовність самого письма (Я – людина, особистість – на першому місці!).

Комуністична система боялася цього «Я». Побутувало радянсько-пролетарське прислів'я: «Я – остання літера алфавіту». Але в літургійних книгах православ'я у всі часи лунало грізно-велично: «И Азъ воздам!» Не випадково було також вилучено «і» – рунічний

(арійський) символ духовності. В українській абетці цей символ зберігся. І от ми бачимо: староруське «Азъ», грецьке «Аль-фа», єврейське «Ал-еф» сягають корінням у старогерманське «Ас» – Бог; індійське Ат-ман» – Я, Бог; єврейське «Апі» – Я; шумерське «Апі» – Я, Бог і навіть біблійне «Адам» – Атман, Я, Бог. А якщо усе це перевернути, то виявиться, що в основі цих означень лежить найголовніше, чим живе Всесвіт, – Бог й Особа, а саме: руське (українське) Аз, колись принесене аріями в Аратту, розчинене в інших мовах і раптом знову воскресле з пітьми століть наприкінці першого тисячоліття в Київській Русі.

Бог – «Ага», «Атман», «Ас» – та його «іскра» – «Людина – Аз – Я» – ось перша літера священної староруської абетки!

Хоч як би там було, слов'янська назва першої літери та її збіг з особовим займенником («Аз») є напрочуд яскравою вказівкою на споконвіку арійський сакральний світогляд, зафіксований у староруській абетці, елементи якого несподівано випливли у IX столітті (у кирилиці) в новому і свіжому православно-слов'янсько-нордичному за походженням алфавіті [Докладніше про це див.: Дугин А. Мистерии Евразии].

СВЯТЕ СЛОВО «РУСЬ»

Слово було серед людей, але люди не бачили і не чули його.
Біблія

КІНЦЯ-КРАЮ НЕМА СУПЕРЕЧКАМ

Что в имени твоем?.. А. Пушкин

Від автора:

Відомий біблійний вираз «святе сім'я народу» сповна стосується імені «Русь». Етимологія цього слова, тобто його зміст, суть не визначені и досі. Чимало маститих дослідників різних часів – від Страбона, Плінія і Птоломея до Вольтера, Гердера і Гаммера – намагалося розкрити його таємницю, його походження.

В Росії дискусії навколо назви «Русь» розпочалися ще за Петра І, а набули особливої гостроти у зв'язку з встановленням істини у питанні про походження Російської держави. На цій стадії активну участь у полеміці брали і вітчизняні вчені М. Костомаров, М. Максимович та ін.

Якщо говорити коротко, то предмет суперечки можна було б сформулювати так: або слов'яни-русичі, їх культура, держава – автохтони Східної Європи, або вони не мають місцевого (понтійського) коріння і сформувалися під визначальним впливом іноземців, зокрема, заморських вихідців – варягів (норманів).

Дискусія розпочалася в Петербурзькій академії наук, членами якої в той час були переважно німці. Академіки Г. Байєр, Г. Міллер висунули норманську теорію походження Русі (її держави і самої назви). Проти виступив М. Ломоносов зі своєю «прусською» версією походження варягів. Потім у дискусії взяли участь В. Татіщев, І. Болтін (вони відстоювали «фінську концепцію») та норманіст А. Шлецер.

На початку XIX століття активно обговорювалася' чорноморсько-хозарська» версія Г. Еверса і норманська теорія М. Карамзіна. Трохи пізніше крайній норманіст М. Погодін намагався спростувати «литовську теорію» М. Костомарова, Але в цілому в Росії у XIX столітті домінували все-таки норманісти. Адже не випадково 1000-літній ювілей Російської держави відзначався саме в 1862 році – році легендарного запрошення варязьких князів до Новгорода (862 р. н. е.). Тут і поставили розкішний пам'ятник з нагоди цієї події.

Звичайно, за таких методологічних уподобань Київ повністю ігнорувався. Однак до кінця XIX століття ситуація дещо змінюється. Справа в тому, що була поруйнована опора норманістів – «Повість врем'яних літ», де міститься легенда про запрошення у 862 році

варягів на Русь, а також згадка про те, що Руссю називали один із північно-германських народів, від яких немовби і походить назва наших земель.

Поруйнував цю опору академік О. Шахматов. На підставі ретельних досліджень древніх руських літописів вчений дійшов висновку, що текст, у якому йдеться про ототожнення варягів з Руссю, в «Повість врем'яних літ» введений більш пізнім переписувачем у 1111 році. У ранніх її, так би мовити, виданнях (наприклад, 1093 р.) йшлося про те, що варяги одержали назву «Русь» лише після прибуття їх до Києва.

Хоча академікові Шахматову до кінця й не вдалося звільнитися від норманістських поглядів, справу все-таки було зроблено, її успішно продовжили С. Соловйов, С. Гедеонов, Д. Іловайський, І. Срезнєвський, М. Надєждін та ін. У своїх публікаціях вони викривали розбійницькі дії скандинавських дружин, розвінчували всілякі вигадки стосовно імені «Русь». Академік С. Соловйов, наприклад, у своїх дослідженнях апелював до наявних джерел, у яких родовід російського народу починався з біблійного Мосха, сина Яфета, а назва «руси» походить від «розсіювання на великих рівнинах», ім'я «слов'яни» – від «слави предків». Зокрема він часто посилався на відомого українського церковного діяча, історика, філософа L Гізеля, котрий у своєму «Синопсисі» також виводив від Мосха і засновників Києва (Кия та його братів), і давньоруських князів Аскольда і Діра [Див.: Соловьев С. М. История России с древнейших времен. – М., 1962. – Кн. 7. – С. 145–146].

У XX столітті ця проблема інтенсивно розробляється Б. Ключевським, З. Долегою-Ходаковським, Є. Ридзевською, Б. Рибаковим. Дослідники дали досить розгорнуте і переконливе обґрунтування провідної ролі Південної Русі у формуванні державності і культури України і Росії [Однак не можна сказати, що нині серед вітчизняних істориків немає прихильників давно розвінчаної концепції. Взяти хоча б «Малий словник історії України».–К., 1997.– С.347].

Звичайно ж, чимало західних істориків і лінгвістів залишаються на старих позиціях. Вони ототожнюють варягів з Руссю, посилаючись при цьому на 2–3 топоніми, що знаходяться в Скандинави та Пруссії [Див.: Всемирная история в иллюстрациях. – Т. 3.–С. 74]. Але якщо дотримуватися такої логіки, то варто підрахувати «руські» топоніми і гідроніми не тільки на просторах Припонтиди, а й по всій Східній Європі і всьому Середземномор'ю. Щоб хто не говорив, а численні джерела переконливо свідчать: назва «Русь» («русич», «расен», «тарсен», «рас», «русин») була досить відомою у період Київської Русі. Вона відбивала історичний процес розвитку слов'янства і вплив слов'янського суперетносу на перебіг світових подій. Взяти хоча б візантійські хроніки, де Русь згадується вже з 852 року, або римські (католицькі) джерела, де про народ рос знали з 839 року. Я вже не говорю про численні арабські пам'ятки.

У розвиток вищесказаного дозволю собі висловити і таку думку: ім'я «Русь» було широко відоме ще за 1,5–2 тисячі років до появи на історичній арені народу рос та його держави і навіть до появи слов'янської раси та самої назви «слов'янин». Адже словом, що має корінь «рус», «рас», «ар» у сиву давнину називали все, що було пов'язано із землею, землеробством, новою орною технологією обробітку землі, яка поширювалася із Аратти (Північного Причорномор'я).

Цілком ймовірно, що першими ввели в обіг цей термін шумери. Вченими у місті Урук знайдено написи зі словом «рус», що означає «світлий», «русий», «русявий» на відміну від «чорноголових», як називали себе шумери. Із Месопотамії слово «рус» разом із праіудеями (Авраам) потрапило в Єгипет. До Палестини його принесли гікси – засновники Єрусалима – «Руського стану». На північ Європи воно прийшло з ашкеназами, залишивши там відповідні топоніми. Переконаний, що саме ця обставина і породила норманську версію походження «Русі»

Пізніше термін «Русь» активно використовувався грецькими і римськими письменниками (Тацит), арабськими вченими, які навіть Понт Евксинський назвали «Руським морем». Але особливо активну роль у поширенні й утвердженні імен «Русь», «русичі» відіграли на початку І тисячоліття до н. е. етруски-расени – потомки хетів і троянців. За ними

йдуть скіфи, котрі створили єдиний племінний союз з етрусками. Згодом вони мали з етрусками навіть спільного бога Таргітая, а також спільну назву тарсени [Див.: Братко-Кутинський О. Феномен України. – К, 1996. – С. 209].

РУСЬ – ІМ'Я БІБЛІЙНЕ

... І будеш для них сторожею. Біблія

Установити істинний зміст поняття «Русь» можна, лише відмовившись від традиційного історико-матеріалістичного підходу. Адже, як пише історик С. Лєсной: «Офіційна теорія походження Русі зовсім помилкова» [Лесной С. Откуда ты, Русь? – Ростов-на-Дону, 1995. – С. 12].

Ім'я «Русь» – біблійне, якщо хочете, містичне (пророче, програмне.: Тут ми маємо той неординарний випадок, коли в розумінні об'єкта (етносу, країни, землі) потрібно йти від імені, а не навпаки. Це Слово-доля, що означає «глава», «проводир», «вождь» [Саме так з давньоєврейської перекладається слово «рош»]. Воно дано «згори» історичному народу, точніше суперетносу (расі), що змінює свій образ, але не змінює своєї суті, свого покликання протягом тисячоліть післяпотопної історії. Ім'я «рус» (расен, русич) було відоме всьому світу від «початку часів», воно ж на першому плані і «наприкінці часів». Майже всі події світової історії XX століття відбуваються на землі слов'ян чи за їх участю. «Рус» поставив на коліна Європу і став загальним ім'ям в усьому світі, його сприймають як велику таємницю – з подивом, надією і страхом. До князя Рош персонально, так би мовити, звертається і сам Господь, оберігаючи його від надмірної гордині і попереджаючи: не чіпай Ізраїль, а щодо інших народів пропонує бути їм вождем [Див.:Єз. XXXVIII.7].

Сутність таких історичних народів «наскрізного» значення, як євреї, руси, германці можна зрозуміти лише з урахуванням їх трансформацій на різних етапах еволюції людства. Поняття «Русь», «руси» часів Аратти, Аттили, Київської Русі і післямонгольського періоду, а тим більше радянського чи пострадянського часів, звичайно ж, позначають різні явища – різні народи і держави. Проте, незважаючи на істотну трансформацію, слово «Русь» має свій «наскрізний» зміст, пов'язаний з неминущою історичною місією провідного суперетносу, що бере на себе основний тягар історії, зазнає найбільш складних «експериментів» і перипетія у процесі просування людства на п'ятому колі еволюції.

У Біблії слово «Рош» (Рус) вживається чотири рази: у Таблиці народів як ім'я правнука Якова – Ізраїля та книзі Єзекііля – як ім'я північного народу, котрий повинен стати вождем багатьох народів. Але ім'я «Рош» похідне від «Тарсен». До русів також мають відношення біблійні Тувал (Фувал), Мешех, Тирас.

Отже, імена «Русь», «руси» з урахуванням їх трансформації (зумовленої історичною необхідністю та неточностями під час перекладу) згадуються на багатьох сторінках Біблії. Звичайно ж, по-різному називали вихідців з легендарної Аратти – синів Тарсена та їхніх спадкоємців. Та й зміст у слово «Рус» вкладався подвійний: «землероб» (носій нової аграрної технолога), «глава», «проводир» тощо. Але за цим різноманіттям не можна не бачити того загального, що характеризує суперетнос русів, – бути провідною ланкою, йти в авангарді народів післяпотопного світу і випромінювати світло високої духовності.

Плутанина з терміном «Русь» зумовлена тим, що наукова філологічна й історична література базується на латинізованих джерелах. У Європі тривалий час науковою мовою була латина, а біблійні джерела представлені перекладами з грецької, з так званого «Толковника сімдесятьох»[Це стосується майже всіх слов'яномовних перекладів Біблії]. Звідси – розбіжності в написанні одних і тих самих термінів, наприклад, у російськомовній Біблії і «світській» літературі. Скажімо, «Тарсен» грецькою пишеться як «Фарсіс», «Тубал» – як «Фувал» чи «Фовел», «Рус» – як «Рас» чи «Рош», «Мосох» – як «Мешех». Якщо все це врахувати, то ситуація з терміном «Русь» стає набагато зрозумілішою.

У Бутті серед синів Ноя названо Яфета, а серед синів Яфета – Явана, від якого народилися: Єліса, Тарсен (Фарсіс), Кіттім і Доданім. Тарсен – молодший брат греків. Це ім'я містить у собі санскритський корінь – ар: Тар-сен. Він, уже зазначалося, перекладається як земля. Тарсени уособлювали скрізь хліборобів, носіїв науки і землеробського досвіду. Ім'ям Тарсен називали в Палестині прибульців з Аратти. Етруски також називали себе тарсенами-расенами.

І дійсно, звучать ці терміни майже однаково. Тарсени-расени особливу активність виявляли в середземноморському регіоні. Про це десятки разів згадується в Біблії. За деякими даними, вони навіть заснували однойменне, найбільше на той час, торгове місто на південно-східному узмор'ї Іспанії. Трохи пізніше там виник Малий Карфаген. Є думка, що і Великий Карфаген на північному узбережжі Африки також заснований тарсенами (читай: русичами), а не фінікійцями. Фінікійці просто перетворили його у свою колонію.

У зв'язку з цим трохи по-іншому слід розглядати Пунічні війни і походи карфагенського полководця Ганнібала на Рим, землю своїх пращурів з іспанської «Тарсенії». Та й зовні Ганнібал дуже схожий на слов'янина, а за звичками – на нашого доблесного Святослава. І не випадково в І столітті н. е., коли Рим усе ще залишався язичницьким, Карфаген виступив одним з оплотів християнства.

Тут можна згадати і такі біблійні факти: сам наймудріший Соломон (Ізраїль) і Фінікія вели інтенсивну торгівлю з іспанським Тарсеном, а пророк Йона під час морського переходу до Тарсена потрапляє в утробу киту.

ПЛЕМ'Я ДАЖБОГА І ЖІВИ, І РОСІ…

То потомки Дажбога и Живы, И Роси – русалки прекрасной, То народ великий и славный, Племя по имени Русь.
Песни птицы Гамаюн

Народ біблійного Явана [Від Явана назва «Іонія»–позначення західної частини Малої Азії (Південної Припонтиди). Цікаво, що в текстах Старого Завіту Іонією називається і Греція] разом з гіперборейцями Ювала, як вже зазначалося, дав першопоштовх Аратті. І це було на зламі V–IV тисячоліть до н. е. Тарсени (нащадки Явана) через Девкаліонову катастрофу і трансформацію Понту з озера у відкрите море просувалися далі на північ – на територію нинішнього Криму, у степи Наддніпрянщини та Наддністрянщини. У цих місцях наприкінці V тисячоліття до н. е. і виникла велика цивілізація, згодом названа Трипіллям. Тут і треба шукати коріння Русі.

Особливе (містичне) значення в даному разі має географічний «трикутник»: Київ – Біла Церква – гирло річки Рось. Останнім часом усе більше вчених відходять від норманської версії і схиляються до того, що «корінь племені Русь лежить у Середній Європі». А ті племена, що жили на території від Карпат до Дніпра, – це не що інше, як «чудом уцілілий східний відріг Русі». Германського ж племені Русь ніколи не існувало [Див.: Лесной С. Откуда ты, Русь: – С.5].

Що ж, і це вже добре. Але цілком логічно припустити, що відрогом Русі виступає саме Середньоєвропейська Русь, а її корінь лежить між Дністром і Дніпром. Про це говорять і результати розкопок, і найдавніші легенди. На нашу думку, саме звідси русичі творили свою історію, йшли не тільки в Середню, й у Південну Європу і навіть в Іспанію.

Родичі тарсенів (інші сини Явана – Кіттім і Доданім) йшли разом з ними. Народ Кіттім з Аратти пройшов Малу Азію і заснував на островах Середземного моря славетну Крито-Мікенську цивілізацію. Доданім пішов далі. Він «породив» фракійців і латинян, що відіграли разом з етрусками-расенами свою роль у виникненні Давнього Риму.

Варто відзначити і таку деталь. Частина народу Доданім належить до відомих троянців, серед яких були так звані ліві арії. Після розгрому Трої саме вони пішли в Північні Альпи й далі у Балтію, де справили вплив на формування римлян та германців. Цікавим є щодо цього

катрен Нострадамуса: Германия станет могучей и сильной, Ее укрепляет троянская кровь.

Насамкінець хотілося б зауважити, що германський етнос, хоч і зв'язаний з Араттою, але сформувався він в основному як антипод слов'янського суперетносу. Вірогідно позначився вплив «лівоарійського Доданіма й особливо таємничого народу Ашкеназ, ім'ям якого Біблія позначає царських скіфів.

РУСЬ-ГАРДАРИКИ

В скандинавских сагах о «древних временах» описываются поездки в далекие сказочные страны, особенно в Гардарики, или Русь.
М. Г. Стеблин-Каменский

Поговоримо ще про одну найдавнішу назву наших пращурів та їхньої країни. Я маю на увазі назву, що дуже часто зустрічається в скандинавських сагах та легендах, – «Русь-Гардарики». Гардарики перекладається як «земля міст». Нормани, збираючись на Русь, ще в часи Мономаха казали: «Йду в Гардарики».

Фахівці й досі сперечаються: звідки така назва? І роблять висновок (помилковий), що ніби цим підкреслювався високий рівень містобудування на Русі [Див.: Рыдзевская Е. А. Древняя Русь и Скандинавия. – М., 1978. – С. 96]. Приємно, звичайно, таке чути, але… Важко уявити, що 1000 років тому величезні простори Київської Русі були заповнені містами.

Поглиблене дослідження цього питання дає змогу зробити висновок, що «країна Гардар» *(gardar)* у даному разі вживається не в урбаністському значенні (для цього у шведській мові існують інші слова – *borg, urbs)* і не в значенні «країна фортець» (для цього є слово *tungard),* а в значенні «огороджена земля», «садиба» чи, якщо хочете, «хутір». «Гард» перекладається як «паркан», огорожа», «ар – «земля», «ґрунт». Тому «гардар» слід розуміти як «країна осілого (садибного) землеробства».

Отже, як не дивно, ми знову і знову приходимо до тієї ж сільськогосподарської семантики.

Звичайно ж, міста Аратти-Трипілля, як і міста Аркаїма чи Мохенджо-Даро, – це не ахейські міста-полиси і не римські «урбси». Вони відбивали насамперед специфіку аграрної цивілізації. Це невеликі, всього лише в кілька гектарів, щільно забудовані притулки навколо храму чи майданчика для поклоніння Сонцю. За стінами міста – поля, городи, худоба на пасовищах. Серед полів будувалися більш «легкі» житла типу наших білих мазанок, навколо яких розбивалися сади, виставлялися пасіки. Поза містом розташовувалися кузні, численні майстерні: гончарні, ткацькі, залізо- і мідеплавильні, шкіряні тощо.

Міста в Аратті виконували функції молитовних місць (храми, місця жертвоприношень), а також були своєрідними просвітницькими центрами. Тут навчали грамоті, переписуванню текстів, готували жерців. В екстрених випадках у містах ховалися від ворогів, тут людність проводила свої зібрання. То як же по-іншому можна назвати цю землю, як не «Гардарики».

Відзначимо ще одну, суто «цивілізаційну», характеристику такої назви. Практично всі цивілізовані суспільства в ті давні часи огороджували свою територію валами. Зводилися вони і нашими пращурами. Як уже зазначалося, такі вали не стільки захищали від варварів, скільки виконували радше символічну («знакову») функцію – функцію цивілізаційних кордонів. Варварам не так вже й важко було піднятися на них у потаємних місцях (адже забезпечити надійну охорону таких величезних споруд було просто неможливо).

Отже, термін «Гардарики» має й іншу етимологію – «огороджена країна», тобто цивілізована, що відокремила себе від варварського світу.

Нарешті, необидно враховувати і такий момент.

З кожним роком у поле зору вчених потрапляє дедалі більше доказів про спорідненість «Русі-Гардарики» і Скандинавії. Взяти хоча б недавні спільні американо-шведські дослідження, їх результати переконливо засвідчили, що батьківщиною так званих норманів є

наші приазовські та придніпровські землі [Див.: Ellis-Davidson H. R. Pagan Scandinavia. – New-York, 1995. – P. 80].

А про що говорять виявлені сліди відносин з Руссю – різноманітні за своїм характером і змістом пам'ятки: рунічні написи, саги (історичні і казкові), поезія скальдів, «правди», географічні та історичні твори? Усі вони містять слова «Русь», «Гардарики».

Таким чином, слово «Гардар» йде з підсвідомості народу. Це народне (а не книжне) слово, що використовувалося в найдавніших сагах і означає прабатьківщину скандинавів [Див.: Рыдзевская Е. Л. Древняя Русь и Скандинавия. –С. 122]. Адже Русь – це «земля обітована», давно втрачена батьківщина норманів. Як уже зазначалося, свою назву вони здобули від племені Ашкеназ, що прийшло в найдавніші часи з півдня.

Хоч би що стверджували фахівці, а все це не випадково, як не випадково і те, що багато античних міфів мають відношення до подій на берегах Борисфену. Взяти хоча б ті ж подвиги Геракла.

РУСЬКИЙ ХРЕСТ

Удрученный ношей крестной, Всю тебя, земля родная, В рабском виде Царь Небесный Исходил, благословляя.
Ф. Тютчев

То що ж від чого походить? Назва «Русь» від назви «Швеція» чи, навпаки, «Швеція» від «Русі»? Історик-тради-ціоналіст О. Дугін, з посиланням на французького етнолога Р. Генона, пише: «Задовго до приходу слов'ян на територію Росії регіон південноросійських степів від Чорного моря до Південного Уралу давні арії, що населяли його, називали «Житло Богів – Велика Швеція». Остання значно пізніше перемістилася разом з германськими племенами до Скандинавії, яка і стала Житлом людей – Малою Швецією». Саме територією «Великої Швеції» протікали ріки давніх аріїв Та-накевіль, чи Ванакевіль («рукав ріки, де живуть вани»), і Дніпро (Данапру, або грецькою «Борисфен»). Саме ж слово «Швеція» – *Sweeden* – скоріше означало «світлий, білий, світловий». Але саме цей індоєвропейський корінь «szet» логічно й етимологічне близький до російського слова «святий». Крім того, індуська традиція дотепер пам'ятає про *«Sweta Dvipa»* – «Білий острів», чи «Континент», що лежить на північ від Індії. Найчастіше *«Sweta Dvipa»* означав символічний острів Варахи, який знаходиться на Північному полюсі – місці споконвічного проживання давніх прапредків індусів [Дугин А. Мистерии Евразии. – С. 16].

Про що йде мова в наведеній цитаті? А про те, що наша прабатьківщина – Північне Причорномор'я називалося в стародавні часи (7–6 тисяч років тому) Шветою Двіпою – Країною Світла. І не тільки тому, щотут жили світлі, «богоподібні» Сини Людства (арії, які прийшли з півночі), а насамперед тому, що в гирлі Дністра був розташований правоарійський духовний центр і святилище аріїв.

Швета Двіпа – це щось на зразок правоаріиського духовного центру в Гімалаях Агарті. Від нього поширювалося духовне світло на схід до Південного Уралу і на північ до нинішньої Скандинавії, де і виникла «Мала Швета Двіпа» – дочірній арійський центр, навколо якого і формувалася країна Швеція.

Пам'ять народу зберегла духовні зв'язки «Малої Швети Двіпи» (Швеції) з «Великою Шветою Двіпою" (Араттою) ще з доварязьких часів. «Таким чином, – відзначає О. Дугін, – світла, біла, свята країна (Швеція – Ю. К.) у найдавніші часи пов'язувалася з російськими землями, що могло глибоко вкоренитися у свідомості людей – не тільки аріїв, чиї сакральні контакти збереглися і після того, як їх мовна і традиційна єдність була зруйнована, а й інших палеозойських автохтонних народів» (що жили на європейській території нинішньої Росії – *Ю.К.)* [Там само].

Ці сакральні зв'язки і є основою відомого з історії шляху з варяг у греки. Офіційна наука витлумачувала його як засіб економічного співробітництва Півдня і Півночі і ще як

напря мок походів войовничих норманів на Русь і Візантію. І це правда, але не вся і не головна правда. Насамперед це був «ду ховний промінь», що йшов з Аратти («Швети Двіпи») на пів ніч, до «Малої Швеції», і на південь, до Візантії.

Другий «промінь» йшов від Гімалаїв до Карпат. Він мав назву «Махас Патхи» – Великий арійський пояс, через який здійснювався вплив індоаріїв на Західний світ. Цей «промінь» уособлювали кіммерійці, потім сармати, гуни.

Вказані два духовних промені, перетинаючись у районі Києва, утворюють Руський хрест. Центром такого перети нання й одночасно серцем, витоком священної Руської землі прийнято вважати «сакральний трикутник»: Київ – Біла Церква – місто Родень (місце впадання ріки Рось у Дніпро).

Священним (сакральним) коренем самої назви Руської землі (Русі) є санскритські слова *«ros», «rase»* (світлий, кра сивий, червоний). Звідси – *«red»* (англійське), *«rouge»* (французьке), *«rot»* (німецьке). Усі ці терміни перекладають ся як «червоний», «ясний».

Щодо слова «руський» як прикметника, уживаного як іменник для назви росіян, то воно увійшло в обіг лише в XV столітті. Ніхто, крім росіян, в усьому світі не називає себе прикметниковим ім'ям. Адже не говорять про себе: «ми анг лійські», «ми французькі» чи «ми польські». Справа в тім, що після Куликовської битви, власне кажучи, сформувалися дві держави: Русь Литовська (чи просто Русь) і Русь Татарська, котру пізніше почали називати Московією. Але московити аж ніяк не ототожнювали себе з ординцями, корінними татарами. Вони завжди підкреслювали: «Ми – не Орда, не ординські татари, ми татари руські». Саме дивний симбіоз Північної Русі і Татарської Орди породив цей незвичний термін «ру ські», що спочатку був прикметником до слова «татари». І це цілком закономірно. Адже тривалий час Росія (Московія) була азіатською країною, Руссю Татарською. Погляньте на географічні карти часів царя Олексія Михайловича. На них Московія позначена як Татарія, а поруч розташувалися «Новгородська земля», «Русь Литовська». Але останні належали більше до Західного світу, були ніби вже Європою.

Перший крок на шляху перетворення Росії в Європу зробив, як відомо, Іван Грозний. Саме він скорив Великий Новгород. Досить рішуче в цьому напрямі, як ми пам'ятаємо, діяв Петро І. Завершила європеїзацію російського суспільства Катерина II. Однак термін «руські» як прикметник до давно відмерлого слова «татари» залишився.

Залишився і Руський хрест, хоча давно пішли в минуле і шлях з варяг у греки, і Великий арійський пояс. Залишився як символ великої історичної місії Русі – українців, росіян, білорусів. І цей хрест ми нестимемо в новому тисячолітті.

ГЕНОТИП РУСІ-УКРАЇНИ

Поляни ж жили осібно і володіли родами своїми, і до цих братів, отже, були поляни, і жили кожен з родом своїм, на своїх місцях, і володів кожен родом своїм.

Повість врем'яних літ

Вище ми вже говорили про ключову роль християнської релігії, церкви у становленні українського народу, формуванні його духовних основ, етнічної самобутності. Але антропний принцип підходу до етносу зобов'язує нас йти далі і показати «кровне споріднення» нашого народу, його батьків по материнській і батьківській лініях. У даному випадку йтиметься про більш відчутні, матеріальні основи етносу – його генотип. Одразу ж зробимо застереження. Тут головне не форма носа, не колір очей чи волосся. Хоча це теж треба враховувати [Гітлерівський «тваринний расизм» цьому приділяв особливу увагу. Расистів просто дратувало те, що серед українців і росіян дуже багато білявих, круглоголових, довгоногих з блакитними очима, тобто людей з явно арійськими ознаками. Було навіть три варіанти горезвісного плану «Ост», що розрізнялися саме ставленням до різних груп українців].

Народи, як і люди, не падають з неба. Вони також народжуються в конкретну історичну

добу і від конкретних батьків у результаті «метисації» (злиття чоловічого і жіночого начал). Тільки на рівні етносів цей процес не до такої міри детермінований і не так чітко проявляється, як у випадку з окремими людьми.

Материнську основу русько-українського суперетносу склали автохтони Наддніпрянщини і Наддністрянщини: поляни, анти, древляни, кривичі, роксолани. Я не буду докладно характеризувати ці народи – їхнє походження, племінні союзи, які вони створювали (скажімо, антський союз чи союз древлян). У цілому це, повторюю, автохтони степової і лісостепової смуги Припонтиди (узбережжя Руського моря) від Дунаю до Азовського моря. Особливо розширювати цей список, як це зроблено у «Повісті врем'яних літ», не слід. «Повість» писалася на зламі XI–XII століть, у добу розквіту Києворуської імперії, і в ній перелічуються, поряд з південно-руськими (відзначеними вище) народами, також мешканці лісів Східної Європи, Півночі, Поволжя (весь, чудь, меря, череміси, мурома, перм, печора, литва, дреговичі, сіверо, мордва та ін.). Ці племена і народи були асимільовані пізніше Руссю-Україною (а деякі не асимільовані й досі). У «Повісті» через кому називаються і народи, що становлять «тіло» Русі-України, і народи, що були колонізовані русько-українським суперетносом. І це спантеличує. На береги Москви-ріки, до угро-фінських племен, наприклад, Русь (слов'яни) прийшла лише в IX столітті. А я веду мову про початок Русі-України (I-IVст.). Варто повторити список: поляни, анти, древляни, кривичі, роксолани. Це народи «сколотсько-сарматського кореня». Сармати, що прийшли в степи України в III столітті до н. е. і потіснили царських скіфів, освоїли землеробство, а місцевим племенам передали свої мітраїстські вірування. Тривали інтенсивні процеси асиміляції, «розчинення» сарматів у кельтському (сколотському) етнічному «морі» Припонтиди. Давня Дажбогова віра автохтонів підкріплювалася і підсилювалася вірою Сонячного Мітри.

Читач може зауважити, що мати буває одна, а тут ціла низка материнських етносів. Проте нічого алогічного тут немає. В духовно-ментальному, та й фізичному розумінні всі ці племена такі близькі, що становлять одну-єдину етнічну основу. Звичайно, між полянами, древлянами, кривичами, антами, роксоланами були мовні розходження, але скоріше діалектного характеру. Мали вони й культурні відмінності, зокрема, що стосується традицій, звичаїв, способів ведення господарства тощо. А як же інакше, географічне середовище в кожного племені було своє, специфічне.

Однак архетип, ментальні основи, душа та історичні долі були, якщо не однаковими, то дуже схожими. Адже своїм корінням (духовним, генетичним) вони сягають предків-оріїв, «Дажбогових дітей». Еталоном, можна сказати, були поляни. Нестор пише: «Поляне бо своих отец обычаи имяху тих и кроток, и стыдение к снохам своим и к сестрам и к деверям велико стыдение имуще; и брачные обычаи имяху: не хожаще по невесту, но провожаху вечер, а заутру приношаху что на ней вдадуче» [Повість врем'яних літ. – К., 1990.–С. 20]. Такі характеристики були притаманні й іншим племенам степу і лісостепу. А от мурома, радимичі, вятичі, сіверо та ін. були інакшими: «живяху зверским образом, живуще скотски: и убиваху друг друга, едуще все нечисто, и браченье в них не быша, но умыкают у воды девиц» [Там само]. Ці племена «окультурювалися» пізніше, в IX–XII століттях, вже у рамках Києворуської імперії за визначального впливу наших материнських народів.

У «Повісті врем'яних літ» до таких «некультурних» племен віднесені й древляни. Переконаний, що це було зроблено пізнішими літописцями так званої Лаврентіївської школи на догоду династії Ярославичів-Рогволдів, які ненавиділи князя Володимира і його древлянський рід (по матері). Помилковим є також твердження про те, що древляни були вічними ворогами полян [Див.:Шамбаров В. Е.Русь: дорога из глубин тысячелетий.–М., 1999.–С. 430]. На наш погляд, найбільш правильно подається історія древлян у дослідженнях А. Кура [Див.: Кур А. А. Из истинной истории наших предков].

У даному контексті цілком доречним є питання: а хто ж були батьки наші, тобто народи, які виступили чоловічим (запліднюючим) началом у процесі зародження русько-українського суперетносу? Таку роль у цьому історичному «акті» виконали тиверці. І ні в якому разі не готи і не царські скіфи, як думають деякі історики. Саме тиверці-християни

після жорстокого придушення двох іудео-галілейських повстань у кінці І – на початку ІІ століття н. е. почали повертатися на свою прабатьківщину (Прикарпаття) з розореної римськими військами Галілеї. Тут вони, злившись з антами, полянами, і започаткували русько-український етнос, заплідднивши його неосяжною силою мислі і духу.

ХТО НАЗВАВ НАС СЛАВАМИ?

Ты древний корень Руси, где сердечней чувство и нежнее славянская природа. Н. Гоголь

Розібратися в етнічній ситуації на сході Європи заважає вкорінений стереотип, відповідно до якого спочатку виникла слов'янська раса, потім вона розпалася на дві гілки: західну і східну, а вже від останньої пішли свої гілки: Русь і далі три братерських народи (російський, український, білоруський). Така схема здається очевидною, але вона помилкова. Насправді все було навпаки.

Феномен Русі, якщо так можна сказати, більш ранній і більш «об'ємний», ніж феномен слов'янства. Слов'яни – одна з назв руського суперетносу, причому не власна і не зовсім вдала. Термін «слов'яни» – мовний, а не етнічний. Це прізвисько. «Справжня історична наука, – справедливо пише А. Кур, – не знає ні слов'янської раси, ні слов'янського народу, ні слов'янських племен. Давні вчені, історики, літописці, книжники нічого не говорить про слов'ян. Вони їх не бачили тому, що слов'ян не було» [Кур А. А. Из истинной истории наших предков. – С. 297]. А хто ж був? Були руси. І цих русів було безліч, їхнє ім'я лунало по всьому тодішньому світу.

Нагадаємо, слов'янин» – трансформована етимологічна форма «слав», чи «склаб», що з латини (slave) означає «раб», «невільник». Так римські автори, а з ними царські скіфи, а пізніше хозари називали «живий товар», що надходив з Північної Припонтиди на ринки Середземномор'я. Згодом ця назва укоренилася – 60 народів у епоху Середньовіччя говорили мовою, яку називали слов'янською. Так буває… «Німці» теж зневажлива назва етносу (від слова «німі»). Але вона прижилася, хоча самі германські народи так себе не називають. Вони іменують себе – «дойч». Таким чином, термін «слов'яни» – не історичний. Це прізвисько, але, на жаль, воно прижилося у слов'ян.

Уже цитований нами історик С. Лєсной з подивом відзначає: «…для слов'ян, найбільшого в минулому і нині народу Європи, не знаходиться місця, коли йдеться про їхнє походження! Усі народи: германці, романці, кельти, угро-фіни та ін. – мають свою батьківщину, але тільки не слов'яни» [Лесной С. Откуда ты, Русь? – С. 6]. Дійсно дивно, як і дивна та плутанина, що панує в офіційній історичній науці з приводу походження русів, слов'ян, українців.

Отже, слов'ян як особливого суперетносу не було. Була Русь, представників якої називали славами, склабами, слов'янами, і все це йшло не від терміна «слава' (мов, славили Бога, тому і «слави», як сказано у Велесовій книзі), а від латинського *slave.*

Такі відомі в минулому автори, як Клавдій Птолемей, Агатемерус, Мойсей Хоренський, Ритор Захарія та ін., чимало сторінок у своїх творах присвятили могутньому народу рогів (русів), що жив на величезній території від Дону на захід. Вони згадують і Волгу – «ріку русів»…

Лише більш пізні дослідники, в основному германські (включаючи і «російських німців», що наїхали після Петра 1 до Росії), почали підкреслювати «різницю» між слов'янами і Руссю. Виходило так, що спочатку з'явилися слов'яни (відокремившись від балтів, атож!), а вже потім усілякі там українці, росіяни, білоруси та ін. І звичайно ж, ці слов'яни були малокультурними: навіть не мали своєї писемності. Що характерно, таких поглядів й нині дотримуються деякі російські автори [«Слов'яни не мали своєї писемності, до того як вона була створена слов'янськими просвітителями Кирилом і Мефодієм у IX ст.» (Петрухин В. Славяне. – М, 1997. – С. 3)].

У багатій скарбниці першоджерел про наших предків (міфах, сказаннях, свідченнях іноземців тощо) також практично не згадуються слов'яни. Йдеться про Русь, причому вся історія русів так чи інакше поділяється на 2 частини: міфологічна (від Адама до праотця Оря) і власне історична (від Оря до Аски (Аскольда) і Єрека (Рюрика)) [Див.: Мифы древних славян. – М, 1991. –С. 250]. Остання в спеціальній літературі дістала назву «Доолегова Русь». Академіки Б. Рибаков, Д. Лихачов, П. Толочко ввели в обіг поняття «Давня Русь» як альтернативу поняттю «Київська Русь». Імперське замовлення тут очевидне: була нібито у давнину Русь, яку загубили татаро-монголи. А на її руїнах виникли одразу три народи: росіяни, українці і білоруси. Україна в цій схемі виступає не прямим продовженням старої Русі, що називалася Київською, а всього лише однією з трьох гілок, головна з яких, звичайно ж, Велика Росія («збирачка» руських земель). До неї і «приліпилися» дві інші гілки – Мала та Біла Русь.

Але повернемося до поняття слов'яни. Я зовсім не претендую на оригінальність у своєму судженні про суто зовнішнє (не історичне) і навіть випадкове походження назви найбільшої раси Західного світу. З цього приводу вже чимало написано. «Слов'янства ні як єдиної політичної, ні як єдиної культурної і тим більше мовної спільності, – відзначає А. Лебедев, – ніколи не існувало» [Лебедев А. Н. Образование славянского мира. – К., 1997. – С. 69]. Головний висновок, який слід було б зробити зі сказаного – остаточно переглянути усталену концепцію про «слов'янське дерево» та його численні гілки, серед яких ледь видно українську «гілку».

Переконаний, Русь-Україна – корінь усієї могутньої раси, іменованої за традицією слов'янською. У Північній Припонтиді, на наших землях, виник цей корінь – корінь Русі, який увібрав у себе «соки» більш давніх цивілізацій, що вибухали вулканічною енергією творення і переходили у спадок поколінь. Саме звідси і піднявся вгору «стовбур», що обростав густою «кроною» багатьох слов'янських народів.

ПРО ЄВРЕЇВ

Это нация в нации. Наполеон

СОНЯЧНИЙ УДАР ПО ЄГИПЕТСЬКІЙ ПІТЬМІ

Здесь изнемог высокий духа взлет.
Данте

– Всесвітньо-історична місія іудеїв розпочалася в XV сто літті до н. е. з широко відомих, дуже цікавих, але й досі належ ним чином не розгаданих подій, що мали місце в Єгипті – ін телектуальному і духовному центрі Ойкумени. Героями тих подій були євреї на чолі з Мойсеєм, а режисерами – арії з придніпровської Аратти й тибетської Агарті.

Вашим історикам і в голову не приходило, що то були доленосні події не лише для євреїв, а й усього світу. Дослідники змушені кожного разу так чи інакше до них повертатися, «розв'язуючи» єврейське питання. Але справа не тільки в цьому…

– То що ж це за події? – намагався я поквапити Гуру, котрий, як помітив читач, полюбляв розпочинати здалека.

– Їм присвячена майже вся друга книга Мойсея Вихід – 42 сторінки щільного тексту. Згадуються вони і в інших місцях Біблії. Та й деякі дослідники пишуть про них як про якийсь дивний зигзаг історії в пітьмі століть. Міркуйте самі.

Самісінький розквіт єгипетської цивілізації. Апогей, так би мовити… До влади приходить новий фараон. Цілком законно, з тієї ж династії. І…розпочинає революцію. Змінює своє династичне ім'я Аменхотеп IV на Ехнатон, нищить найсвятіше в єгипетській релігії і культурі – її непохитні тисячолітні пам'ятки – храми, культові споруди, гробниці,

статуї богів тощо. Релігію відміняють. Поклоншня Амону та іншим богам суворо забороняється, руйнуються їхні статуї, скасовується символіка, храми зачиняються. Жерці й усі інші, як сказали б ви, «церковники» зазнають репресій, запроваджується нова релігія, нові свята і звичаї, нові мистецтво й монументальна пропаганда. Повсюди вигуки: «Грабуй награбоване!» До храмів прибувають «народні комісари» і наводять тут свій порядок, нерідко ставлячи до стінки «жрецьку контру». І все це раптово, як у вас 1917 року штурмували Зимовий палац за сигналом «Аврори». Дійшло навіть до зміни столиці, як і у вас, – на 6-му році правління Ехнатон переїхав до новозбу-дованого міста на північ від Фівів, на безлюдному березі Нілу. І що особливо вражає, були «викинуті» *з* найбільшої піраміди (піраміди Хеопса – однієї із семи чудес світу) мумії фараона Хуфу та його дружини.

Зрозуміло, не сам Ехнатон все це вигадував і коїв. На арену виходить якась бойова партія – «авангард пригноблених», її численні, добре організовані, фанатично віддані новій ідеї прихильники. А сам фараон-революціонер увійшов у історію як «фараон-єретик».

За свідченням істориків, новий фараон і його партія спиралися на рух пригноблених трудящих мас, привертали їх на свій бік за допомогою добре поставленої пропаганди, спекуляцій гаслами на зразок «Хто був нічим, той стане всім!» В одному з тогочасних папірусів сказано: «Земля повернулася, наче гончарний круг; жебраки сповнені радощів». Важко собі уявити глибину і масштаби потрясіння, що сталося в самому серці давнього світу. На той час Єгипет був найбільшою державою світу, виступав законодавцем культури та релігії.

Майже 20 років тривала ця страшна вакханалія. Потім з'являється новий фараон, чоловік дочки Ехнатона – Тутанхамон. Останній проганяє фараона-єретика й повертає країні старий лад: пошанування традиційних богів, усталені традиції, звичаї. Тутанхамон переїжджає до старої столиці – Фівів, а нова порожніє і згодом зникає в пісках. Перебудова закінчилася. Єретика Ехнатона рішуче викреслюють зі скрижалів і літописів, про нього навіть заборонено згадувати. Революціонери вислані за межі країни. Життя Єгипту пішло по-старому.

– Що ж це було? І навіщо творилося?

– Це запитання ставлять багато істориків, а відповіді не знаходять. А було ось що. Приблизно за 500 років до згада них подій в Єгипті зі сходу, з Аравійської пустелі, прийшло Якове плем'я (одне із семітських племен) і осіло в долині Гошена. Чисельність його постійно зростала. З кожним роком воно міцніло матеріально і духовно. Поступово, використо вуючи свій інтелект і організованість, пришельці почали за ймати ключові позиції в єгипетському суспільстві, і не тільки у владних інституціях, ай в економічній сфері. Але щоб зрозу міти «біблійну драму», яка сталася згодом, до кінця, потрібно врахувати таке: і势 пануюча в Єгипті народність, й іудеї, які зайшли сюди пізніше, походять із загиблої Атлантиди, хоч і належать до різних рас. Єгипет у свій час був колонією Ат лантиди. Тут атланти поставили свого сфінкса, що й тепер стоїть. І цілком природно, що сюди, у власні володіння, кину лася частина потерпілих від катастрофи.

Іудеї, схоже, «прийшли до столу їств, коли всі місця були вже зайняті», їх привів Авраам приблизно в 2000 році до н. е. Тому вони й залишилися на відміну від інших «атлантів (єгиптян, шумерів, ефіопів) без землі обітованої. Зазнавши лиха, поневірянь у тривалих мандрах аравійськими пустелями, іудеї сподівалися знайти притулок у своїх «друзів по нещастю» – єгиптян. Врешті-решт вони також мали право жити в колишній колонії Атлантиди.

Вважаючи себе елітною частиною населення, іудеї майже не займалися матеріальним виробництвом. Вони не вирощували хліба, не будували пірамід, іригаційних споруд, тощо. Їх восновному цікавили наука, культура, мистецтво, медицина, управління, торгівля, лихварство. Через змішані шлюби, приховування своєї національності (як це зробив біблійний Авраам, віддавши власну дружину Сарру фараонові в наложниці) іудеї поступово проникли навіть до жрецької касти н династичного клану фараонів. Та й чисельно згодом вони становили вже п'яту частину населення країни.

Отже, в іудеїв, повторюю, були всі підстави і себе вважати господарями Єгипту (колонії Атлантиди). Однак єгиптяни не поступалися своїм становищем правлячої касти. Тому два історичні народи жили на невеликій території Нільської долини, як два ведмеді в одному барлозі. Євреї (іудеї) вважали за припустиме грабувати єгиптян, обдурювати їх, хитрувати, забирати золото. Єгиптяни також не залишалися в боргу – вживали до них репресивних заходів, влаштовували погроми. Одне слово, читайте Біблію.

Цілком природно, за таких умов надзвичайно загострювалось «єврейське питання», процвітав антисемітизм, доходило навіть до геноциду. (Саме так варто розцінювати наказ фараона вбивати єврейських немовлят чоловічої статі, аби підірвати демографічний потенціал іудеїв). Згодом переслідування переросли в ранг державної політики. Іудеїв заганяли до гетто, змушували виконувати найтяжчі роботи. Це виготовлення цегли, обробка каменю, відновлення та будівництво іригаційних споруд тощо. Так, їх звели до становища державних рабів або, принаймні, кріпаків. Однак остаточно зламати іудеїв було не так просто, адже вони проникли в усі «пори» суспільства, справляли особливо значний вплив на правлячу еліту. В ситуації, що склалася, вони стають організуючою силою знедолених мас єгипетського суспільства, обіцяють їм світле майбутнє і таким чином беруть реванш.

Звичайно, переворот Ехнатона не був суто єврейською справою. Але євреї зіграли в ньому дуже важливу роль – керівну. Так би мовити, в Єгипті вони розпочали те, чим закінчили в Росії через 3,5 тисячі років, – пролетарську революцію.

Пролетарські революції в усі часи (чи то революції єврейських ізгоїв в Єгипті, чи люмпенів і рабів у Римі, якобінців у Франції, пролетаріату і солдат в Росії) мають лише епізодичне, проміжне значення, а в підсумку реалізують зовсім інші цілі, далеко не ті, до котрих прагнули ізгої.

У даному випадку євреї стали знаряддям далеких аріїв, за допомогою якого останні завдавали «мітраїстського" удару «єгипетській пітьмі»:

О, Юрію Михайловичу, це ціла детективна повість – з агентами, стеженнями, явками, паролями!.. Очолив змову Мойсей, високопоставлений представник касти жерців.

Ось у двох словах його біографія: під час чергового геноциду, коли фараон звелів убивати єврейських немовлят, мати новонародженого помістила хлопчика в кошик і пустила його за течією річки (а можливо, хтось таки підбере й порятує). Порятувала Мойсея донька самого фараона, котра прийшла на річку купатися. Він став її улюбленим сином. Зростав і виховувався при дворі, згодом став «утаємниченим»' жерцем храму Амона, а фактично (за допомогою матері) – другою людиною в державі. Мати – сестра нового фараона – в ньому душі не чула й ладна була задля нього на все.

У Біблії говориться, що Мойсей, побачивши безправність і горе свого народу, вступився за нього й підняв його на повстання. Згодом повстання придушили, а євреїв вигнали з Єгипту. Почався їхній вихід у землю обітовану.

Насправді ж все було не зовсім так, складніше і цікавіше. Перше (справжнє) ім'я Мойсея – Хозарсиф (згадаймо хозарів на землі українській) [Про це йдеться в езотеричній літератури Див., напр.: Шюре Э. Великие посвященные. – СПб., 1914. – С 142]. І народився він від полоненої ашкеназки (народність у районі Кавказу) та багатого єгипетського єврея. Однак найголовніше, про що мовчить Біблія: Мойсей за допомогою матері, інших вельмож скинув з престолу фараона Аменхотепа IV і зайняв його місце, назвавшись Ехнатоном. Хозарсиф, Мойсей і Ехнатон – одна особа [За відомостями єгипетського жерця та історика Менефона, Мойсей був жерцем бога Озіріса. Менефон також стверджує, що Мойсей був сином принцеси Термутис, сестри фараона Рамзеса II, і звали його Хозарсиф]. І революція ця робилася «згори», за невидимою режисурою агентів з арійської Аратти.

Ідеологічним і політичним центром змови був Мадіамський храм на горі Хорив (на Синаї), служителі якого поповнювалися за рахунок мандрівників з північного сходу та півночі – кіммерійців, скіфів, ашкеназів, гіксів, То були добірні, високоінтелектуальні мислителі й вожді. Дехто представляв саму Аратту, а верховний служитель храму Іофор був зв'язаний з тибетською Агарті, хоча й належав до ефіопської раси.

Та головне – сам вождь, великий пророк, законовчитель євреїв Мойсей був «арієзованою» особистістю, по матері нащадок царського роду ашкеназів. У духовній (езотеричній) історії такі збіги не можна вважати простою випадковістю. Вони мають доленосне значення, тут криється велика мета. Через 2000 років Хозарсиф – Мойсей (його дух) з'явиться на землі Аратти – його духовна сутність тут матиме велике втілення, про що скажемо пізніше.

Єврейські знедолені маси в Єгипті боролися за «світле майбутнє». Про це переконливо свідчить їх улюблена пісня:

Долго в цепях нас держали,
Долго нас голод томил,
Черные дни миновали,
Час искупленья пробил!

– Що ви кажете! – стрепенувся я від подиву. – Це ж пісня російських революційних мас!

– Ви маєте рацію, – мовив Гуру, – проте ця пісня прийшла в Росію з глибин тисячоліть, принесли її члени Бунду[«Загальний єврейський робітничий союз у Литві, Польщі і Росії», заснований 1897 року].

Так от, світле майбуття обернулося жахливими стражданнями цілого народу. Кількасот тисяч простих людей було вигнано 8 країни в безлюдну пустелю. Йдеться, до речі, не лише про євреїв. Активну участь у перевороті брали всі знедолені, серед них було особливо багато ефіопів і маврів.

Ціле покоління вимерло, блукаючи пісками, потерпаючи від голоду й холоду. Однак великі жертви, багаторічні поневі ряння не пропали марно. Народилася нація. Народився вели кий закон Мойсея. Народилося «Світло Єгипту».

У чому полягає духовний смисл єврейського перевороту в Єгипті? У заміні єгипетських культів (Сонце без променів, Амон – бог Сонця, що не світить і не гріє: вогонь всередині. Сонце в пітьмі) мітраїстською (сонячною) релігією. Мой сей – Ехнатон, прийшовши до влади, почав нищити культ Амона. Його «темні» символи замінювалися мітраїстськими «світлими»: Сонцем з промінням у вигляді рук, що тягнуться до людей. Одним з перших повелінь Ехнатона було: зобра жати Сонце у вигляді диска з променями-руками, що обійма ють усіх. Інакше кажучи, Мойсей, виконуючи волю Агарті й Аратти, домагався «розгерметизації» Єгипту, «розкриття» пі раміди, визволення внутрішнього вогню.

Поразка мітраїстської революції в Єгипті обернулася ве личезною перемогою! Повторюю: народилося «Світло Єгип ту», яким вважається вчення Мойсея.

Від автора:

В деяких дослідженнях наводиться інформація, яка навіть «посилює» версію Гуру про «арійський вплив» на Мойсея. Так, відома цариця Нефертіті (дружина фараона Аменхоте па – Ехнатона), виявляється, була принцесою з месопотам ської держави Мітанії – країни аріїв, палких сонцепоклонни ків. Вона й пропагувала відповідну ідеологію у вищих колах єгипетського суспільства під час перевороту [Див.: Дугин А. Мистерии Евразии]. Відомо й те, що вже старий Мойсей оженився на доньці священнослужителя Іофора, яка згідно з Біблією була мавританкою, тобто арійкою (маври, як і маурі, – нащадки стародавніх гіпербореїв з пів нічної країни Мо-Уру) – Піраміда в перекладі зі старогрецької, – продовжу вав Гуру, – означає «вогонь, що палахкотить всередині». Во гонь Єгипту не світив світові, зануреному в пітьму. Мойсей розкрив єгипетську піраміду, визволив її вогонь. Це могла зробити людина, котра добре знала вчення єгипетських жер ців. Саме такою людиною був великий Мойсей – втаємниче ний вищого ступеня, жрець одного з головних єгипетських храмів. Усе краще в єгипетському культі було включене до вчення Мойсея, котрий пристосував його до душі єврейської нації. Таким чином, розпочалася доба формування цілісного викінченого вчення, що зрештою впливало й на християнську релігію. Іудеї почали виконувати свою історичну місію: фор мувати Біблію – програму людства, на яку згодом спирати меться Учення Христа, – головну Книгу всього хрещеного світу.

Але одразу, після виходу, перед євреями постали нові завдання, їм явився Бог – Яхве, котрий заборонив поклонятися будь-яким іншим богам. Яхве зажадав від євреїв національної самоізоляції – розриву духовних зв'язків з усіма народами й расами. Мойсей заборонив поклоніння Сонцю. І в цьому криється великий смисл. Ген спочатку дозріває окремо від жіночого організму.

ЇМ ДОВІРЕНЕ СЛОВО БОЖЕ

Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю.
Біблія

– Уявіть собі, що ви нічого не знаєте ні про двостатевість людства, ні про чоловіків, а вам говорять про жінок. Чи збагнете ви, що таке жінка? – так розпочав Гуру свою чергову розповідь про євреїв.

– Взаємодія чоловічого н жіночого начал лежить не тільки в основі біологічної, а й історичної еволюції. Арії втілюють собою жіноче начало всесвітньої історії. У цьому полягає їхня місія. А чоловіче начало – за іудеями. Тому й не можна до кінця зрозуміти ні аріїв, ні іудеїв, якщо розглядати їх окремо. Це два полюси підмісячного світу.

– Єдність протилежностей? – похизувався я знанням ленінської діалектики.

– Якщо хочете, то саме так. У цьому й полягає суть арійсько-єврейської проблеми, над вирішенням якої тривалий час б'ються історики й політики різних мастей. Спір за Сіон! – з якоюсь іронічною патетикою вигукнув Гуру. – Скільки списів зламано, скільки крові пролито! Скільки люті, жовчі, безглуздя, дикості! А все – расовий принцип!

Тут я вперше побачив спокійного, доброзичливого Самдена роздратованим. Закривши зблислі гнівом очі й стиснувши губи, він якусь хвилинку сидів мовчки, намагався взяти себе в руки.

– Хочете знати, в чому головна помилка нашого сві ту? – продовжував Гуру. – Подивіться, як розв'язувалася в ньому «єврейська проблема». Я не збираюся докладно ха рактеризувати цей історичний народ. На цю тему написано й видано гору літератури, є «Єврейська енциклопедія»… Торк нуся лише того, чого не розуміють, точніше, не хочуть, вперто не хочуть розуміти.

Сподіваюся, ви знаєте, що євреї – нащадки Авраама, Йосипа і Якова-Ізраїля (Богоборця), ті, кому дав закон Мойсей, перетворивши їх у націю, з ким уклав договір сам Бог, пообіцявши їм своє покровительство и землю. Єдине, що від них вимагалося, так це вірності й неухильного дотримання заповідей (даних через Мойсея), а також поведінки згідно з певними морально-етичними нормами. То було близько 3,5 тисячі років тому. Але й тепер – у духовному розумінні – це той самий народ, який переконливо спростовує тезу вашого приятеля Л. Гумільова про те, що строк життя будь-якої нації – 1,5–2 тисячі років. До речі, це важливо й для розуміння української нації.

В народі, як і в людині, душа важливіша за тіло. Сутність людини – це не м'ясо, шкіра, кістки, а насамперед душевні якості. Те ж саме можна сказати й про народ. «Тіло» єврейського народу багато разів оновлювалося за 3–4 тисячі років. А душею він залишився таким же, як і за Мойсея. І не випадково, повертаючись до своєї землі обітованої, він повертається до своєї одвічної мови й релігії (іврит й іудаїзм в Ізраїлі мають державний статус).

Єврейський народ зберігся духовно (хоча, як уже говорилося, тіло оновлювалося не раз). Причина цього – своя національна релігія, свій єврейський Бог. У аріїв, навпаки, нічого національного в Мітрі немає. Бог Сонця для всіх, хто хоче йому вірити. Арії неначе «баражують» землю, точніше, північну півкулю. Вони приходять до інших народів, підносять їх духовно й водночас асимілюються, «розчиняються» в них. Поле діяльності аріїв – уся північна півкуля, окрім Китаю.

Як вже зазначалося, аріїв як народу або етнічної групи давно немає. Етнічно вони припинили своє існування близько 1,5 тисячі років до н. е., виконавши свою головну місію: забезпечили перехід людства від збиральництва, примітивного скотарства й полювання до агротехнології «виробничо-степового» типу, виплеканої в легендарній країні Куш і прищепленої пізніше в Аратті (Трипільська культура).

Всесвітньо-історична місія євреїв: створити, виростити духовний «геном» і потім ввести його в тіло яфетичної раси, тобто запліднити арієзовані народи. Цей духовно-інтелектуальний «геном» створювався протягом двох тисячоліть специфічного ізольованого життя єврейської нації, яка, зазнаючи на собі жорстоких експериментів історії, відпрацьовувала до дрібниць закони життя – етику, мораль, віру. А дозрів він у вигляді вчень Мойсея – Христа на початку нашої ери. В єврейському середовищі народився не просто Бог усього яфетичного (арієзованого) світу, народилося ціле вчення, досить складне, але й досить досконале.

Цілком зрозуміло, що Вчення Мойсея – Христа могло народитися лише в середовищі високоінтелектуального народу з величезним історичним досвідом, складною долею. Такий жереб випав євреям, які успадкували інтелект Єгипту, проте відкинули його дух, стали на шлях вироблення соціального «генома», спроможного виступити духовним зародком сучасної цивілізації.

А що ж арії? Вони виконували зовсім іншу, однак не менш складну й відповідальну місію – готували середовище» «тіло» для сприйняття іудейського «генома». Християнська релігія вимагала попередньої цивілізаторської місії, підготовки світу в економічному, етнічному, морально-політичному і духовному талані.

Місіонери намагалися «запровадити» християнство серед негрів й індіанців Америки, арабів і китайців. І що ж? Навіть там, де це вдавалося зробити, християнізація не приносила особливих результатів. У багатьох регіонах воно існувало штучно. Християнство, протягом 1,5 тисячі років виплекане досить дорогою ціною в Палестині, входить «у плоть і кров» яфетичних, народів, які тривалий час (протягом 1,5 тисячі літ) інтелектуально й духовно готувалися до цього. Сим (євреї), записано в Біблії, з'єднується з Яфетом, але не з Хамом.

Отже, потрібні були тисячоліття для формування «партнерів». Пише після відповідної підготовки вони з'єдналися. Рік створення світу в аріїв – 5508, а в євреїв – 3760 до н. е. Окремі начала, окремі долі аж до Христа. Нарешті Християнське вчення, у якому духовно злилися іудаїзм і мітраїзм. А далі в землях України станеться й етнічне єднання.

Таким чином, євреї, в духовному розумінні представляючи активне, чоловіче, начало, запліднюють яфетичний світ. їхній основний знак – зірка Давида – і є знаком зачаття, входження «чоловічого в жіноче» (один трикутник «входить» в інший). Ви думаєте, чому ім'я єврейського Бога – Ієгова – не вимовляється вголос? Я вам розкрию таємницю: Ієгова означає «фалос» (чоловічий член). Причому, не член людини-чоловіка, а чоловічий член взагалі (в розумінні чоловічого начала в усій живій природі). Деякі ваші «вчені» – антисеміти – непристойно іронізують: мовляв, Ієгова – це х… собачий» [Див.». Климов Г. Красные протоколы. –М., 1992. – С. 174]. Вони через свою обмеженість не знають, що культ фалоса, причому відкритий, був досить поширеним в стародавньому світі й мав шляхетний, життєстверджуючий смисл.

А правильний смисл Ієгови, як і зірки Давида, один: чоловіче й жіноче начала, об'єднані в одне ціле. Тут я погоджуюсь із американським професором В. Вавиловим, котрий у книзі «О ветхозаветном Боге й светочах его» (Нью-Йорк, 1972) розшифровує ім'я Ієгова як словосполучення «Іяхава», де Ія – фалос, а Хава – жіночий орган. І зміст ясний: Бог – творець життя, яке виникає лише за умови поєднання чоловічого й жіночого начал. Так і в історії: арії єднаються із семітами, породжуючи високодуховну, інтелектуальну цивілізацію.

Говорячи про законодавця іудаїзму Мойсея, відомий письменник-езотерист Е. Шюре зазначає: «Жінки боялися холодного й непроникливого погляду молодого жерця, як зачинених дверей, що ведуть до храму Ізиди… Вони передчували ворога жіночої стихії в цьому майбутньому засновникові релігії, чоловіче начало якої було найбільш абсолютним *і*

найбільш незламним [Шюре Э. Великие посвященные. –С. 138].

А Мітра – арійський Бог, навпаки, представляє жіноче начало, джерело життя, яке уособлюється Сонцем. Ієгова в поєднанні з Мітрою дає Ісуса Христа. Християнське вчення – це складний конгломерат іудаїзму (вчення Мойсея) й арійських «доповнень», узятих кусом на Сході, а також виплеканих у середовищі єсеїв (секта, у якій виховувалися Іоанн Хреститель й Ісус Христос).

Однак дивно, що досить часто віруючі в Христа вороже ставляться до євреїв. Це роблять навіть ті, хто вважає себе освіченим християнином. Але ж Біблія вчить зовсім протилежного. Євреї ведуть своє духовне начало від Якова, перейменованого в Ізраїля. «Яків, або Ізраїль», з позиції вашої віри, виступає символом або представником усієї Церкви Божої на Землі. Вислів «Яків, сім'я Якове, чада Якові» (тобто євреї – Ю. К.) часто вживають стосовно всього товариства істинно віруючих на Землі [Див.: Библейская энциклопедия. – С. 311].

Символічно те, що історичні місії двох супернародів (аріїв і євреїв) розпочалися з національних катастроф, великих виходів і руху до земель обітованих (аріїв – до Північної Припонтиди, євреїв – до Палестини). Однак не менш символічно й те, що Яфет «прийняв» Сима на землях України.

ЗНАК І ЗНАННЯ – СЛОВА ОДНОГО КОРЕНЯ

Да людям редко что и нужно, кроме слов. Что в них есть мысли, верят без разбора.
Гете

– Ми вже говорили про те, що великі писання: і ваша Біблія, і наша Рігведа, і єврейська Тора, й арабський Коран, і перська Авеста – це символьні (знакові) системи, якими зашифровані знання про Бога, Світ, Людину, зміст життя, історію, місце в ній рас і народів. У них – метафорична, алегорична форма викладу, яка приховує найглибшу семантику (смисл). За це чіпляються противники релігії, підсовуючи малотямущим людям тенета писань і трактуючи їх буквально, тобто помилково. «Чи можна нагодувати, як це стверджує Біблія, одним буханцем хліба п'ять тисяч чоловік? – диву ються вони. – Де ви бачили, щоб манна сипалася з неба, люди ходили морем, «аки по суху», або дівиці народжували без злягання з чоловіками?»

Але ж це знаки. Важливо зрозуміти їх вміст, що за цим усім криється. Існують широко вживані символи величезної інформативності.

Найбільша помилка нашого матеріалістичного віку – байдуже, несерйозне ставлення до знаків і символів. Звідси все наше неуцтво – сум'яття духу і розуму. Знак і знання – слова одного кореня. Світ – це розкрита книга, знаки – її алфавіт. Емпірична історія відштовхується від артефакту, і ми часто не бачимо смислу в історичному процесі. Смислова, духовна історія, про яку йдеться, відштовхується від символу, намагаючись зрозуміти його значення, розшифрувати.

Я, наприклад, ще в таборах запитував зеків – колишніх військових – і навіть охоронців, що означають зірочки на їх форменому одязі – на погонах, рукавах, головних уборах – і навіть над Кремлем. Ніхто не зміг пояснити. Ніхто не замислювався над тим, коли і як пентаграма [П'ятикутна зірка] стала головним символом країни Жовтня. Якби маси людей знали, що вони носять на собі знак сатани (у Гете Шауст викликає Мефістофеля, малюючи п'ятикутну зірку; це місце в перекладі опускалось за радянських часів), гадаю, їх ставлення до дійсності було б іншим.

ЗНАКИ АРІЇВ. ХРЕСТ – ЖІНОЧЕ НАЧАЛО ЖИТТЯ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ

– Основні арійські знаки – хрест, тризуб, жовто-синій прямокутник (введений ще Рамою), знак Сонця (коло з променями або просто коло).

Антиподами їх є: свастика, мальтійський і тевтонський хрести, чорний прямокутник. Це також арійські знаки (в семітичному світі їх немає), але вже асурів – «коричневих» аріїв, «відщепенців», які згодом створили «нордичне» відгалуження раси. Свастика (зокрема повернена за годинниковою стрілкою) може бути й загальноарійським «нейтральним» знаком, аналогічним знаку Сонця.

Зупинимось лише на одному з них – хресті.

Багато хто думає, що хрест поширився у світі тому, що на ньому був розіп'ятий Ісус Христос. Християнська церква так витлумачує свій основний символ: хрест у Давньому Римі був місцем і знаком ганьби і смерті. На ньому закінчували життя найзапекліші негідники, найнебезпечніші злочинці. Господь Ісус Христос, замучений на хресті, а затим воскреслий, змінив зміст хреста, перетворив його на знак життя і величі.

Взагалі це правда. Але є два моменти, розголошення яких церква уникає. По-перше, Ісус помер не на хресті, а на Т-подібній споруді. Хрест – перехрестя і, отже, повинен мати чотири кінці. Існують хрести: католицький, мальтійський, єрусалимський, енкалпіон (чотирикутний), православний (восьмикутний), андріївський (скошений-чотирикутний), тевтонський (шестикутний)…

Але хрестів з трьома кінцями не буває. По-друге, хрест вже існував за багато тисячоліть до Христа, і не лише в християнському світі, а й у Тибеті, Індії, Давньому Єгипті, в Україні часів Трипілля і Рун-віри. Христос і його апостоли нічого не говорили ані про хрест, ані про хресне знамення, та й у Старому Завіті про нього ні слова.

Офіційно він став символом християнства з 680 року, коли IV Константинопольський собор ухвалив символ ягняти замінити символом людини, розіп'ятої на хресті. До цього хрести з'являлись у християнській атрибутиці спонтанно (у тому числі й у вигляді ягняти на хресті, якого знаходили на малюнках у катакомбах ранньохристиянської доби).

Хрест у IV столітті принесли на своїх штандартах гуни – спочатку в Україну, потім у Західну Європу. До цього ми повернемось, а поки що запам'ятаємо: поширення цього знака в християнському світі почалося з України. Тут із часів Аратти були мітраїстські хрести (перехрестя з диском посередині, тобто знак Сонця). Саме християнський хрест був поставлений у I столітті апостолом Андрієм. Перший у світі храм із хрестом на куполі побудований батьком Аттили князем Мун-діухом (слов'яни його звали Мунчуком) 418 року на південній околиці сучасного Києва. Відтоді цей знак використовується в усьому яфетичному (арієзованому) світі від Атлантики до Тихого океану, а також на Американському, Африканському, Австралійському континентах. У семітичному і хамітському світах (Давній Єгипет, Іудея, Давні Греція і Рим, сучасний Ізраїль, нехристиянські країни Африки, весь арабський світ) цей символ не вживався [Існує, напевно, один виняток: зображення єгипетської богині Ізиди часів Стародавнього царства. Богиня сидить з немовлям на руках, а на задньому плані видніється хрест]. И у цьому криється глибокий зміст.

Що ж означає хрест? Це стилізоване зображення Сонця як джерела світла і життя на Землі та інших планетах (так-так, були життя й цивілізація не лише на планеті Земля). За часів Рами і пізніше в країні Куш хрест мав вигляд сонячного кола з чотирма пасмами променів. Згодом коло зникло, залишились чотири кінці (перехрестя). До речі, в Києві, в Софійському соборі і Печерській лаврі, маківки прикрашені давньоарійськими хрестами (колами з променями).

Сонячне життєдайне начало стосується насамперед людини і всього живого – воно жіноче начало, жінка. Таким началом в історії людства – світлим, життєдайним, жіночим – були арії за часів Рами, тобто з VI тисячоліття до н. е. Хрест – їх фундаментальний символ, який поступово став символом усього яфетичного світу.

ТРИЗУБ – ЗНАК СИЛИ СВЯТОГО ДУХА

Всевидючі очі Шиви – три веди, які наближають до нас Божественний нектар серпоподібного Місяця.
Рігведа

– Тризуб – складніший і загадковіший знак, ніж хрест і зірка Давида. Це арійський знак сили Святого Духа (духовності, підтвердженої «вагомими» матеріальними факторами). Він – не ознака інтелекту (таким є сувій Тори, який інакше називається знаком Мойсея), а саме знак духовної сили. У нашому підмісячному світі, на жаль, чиста духовність виявляється нежиттєздатною: її знищують руйнівні, сатанинські сили, їм треба протиставити все, що підтримує духовність, зберігає Боже Світло. Тут можна використовувати будь-які чинники, навіть силу зброї, армії, держави тощо. Аби вони слугували Добру і Світлу.

У християнстві тризуб символізує Святу Трійцю (або арійсько-мітраїстську Тримурті). Зміст взагалі той же: творчий акт (творіння) не може здійснюватися лише одним Духом. Потрібна енергія Бога-Отця і Бога-Сина, використана в ім'я Святого Духа. Бог-Вседержитель, Бог-Творець – обов'язково триєдиний Бог (Бог у трьох іпостасях).

Історія тризуба *у* літературі, як правило, подається за такою схемою. Його коріння іде з Атлантида (від Посейдона, її верховного покровителя), потім він переходить у спадок до Єгипту, античного світу, скіфів і, нарешті, до київського князя Володимира. По-перше, тут плутанина, насправді він не міг бути в Єгипті; по-друге, тризуб, повторюємо, знак суто арійський, як і хрест.

Останнім оплотом загиблої атлантичної цивілізації був архіпелаг Посейдонія, покровитель якого – Посейдон із тризубом. Про це чітко говорить і Платон. Але річ у тім, що атланти відвернулися від Посейдона (тобто «забули бога» і потонули в гріхах). Вони почали вклонятись Тоту (Гермесу), а згодом взагалі панування над людьми перейшло до Зевса. У міфах Стародавньої Еллади Посейдон публічно звинувачує Зевса в узурпаторстві.

Відвернувшись від Посейдона, атланти віддали перевагу «голому» інтелекту над духовністю, втратили моральність, потонули в розпусті, почали зводити статуї самим собі і вклонятись їм як богам. Бездуховний інтелект – джерело зла. Духовність, не підкріплена конкретними вчинками, досить швидко «випаровувалась» із усіх шпарин суспільного життя. Саме тому Божий Промисел і згубив гріховну Атлантиду.

Нащадком загиблої Атлантида був Єгипет, який звеличав бога Тота з його знаком піраміди. Тризуб же в Єгипті ніколи не був і не міг бути елементом символіки. Те ж саме – і в античному світі, що в цілому знаходився під впливом Єгипту (в античного Нептуна тризуб – просто знаряддя кари і погрози, не більше, ніж вила, на які наколюється морська живність). Інакше кажучи, в античному світі глибокий зміст тризуба був вихолощений. Проте його зберіг і поглибив арійський світ. Цей знак був державним гербом у Ар'я-Варті (країні Куш), а потім поширився на Тибет, Індію, Персію, Скіфію і, нарешті, став державним гербом Київської Русі.

У Тибеті тризуб дуже поширений. Тамтешні ченці (я з ними не раз це робив), відправляючись у святі місця, обов'язково беруть із собою дунг-катанг (тризуб). Наші священні тексти стверджують, що Посейдон був батьком людей і богів, Творцем, Охоронцем і Руйнівником світу – точно так, як індійсько-мітраїстська Трійця: Брахма, Вішну і Шива, де Брахма – Творець, Вішну – Охоронець, а Шива – Руйнівник світу. Саме тризуб асоціюється з трьома божествами: праве вістря означає Брахму – Батька світу, його Творця, ліве – Вішну, Захисника і Охоронця світу, а середнє – Шиву, Руйнівника, Згубника світу. Звичайно, вартий знищення той світ, який заслуговує на це, тобто який втратив духовність, потонув у гріхах.

Потрібно сказати, що все соціально-політичне життя Київської Русі з часів Володимира, а згодом і України йшло під знаком тризуба, і не лише у формальному, але й у реальному плані.

ЗІРКА ДАВИДА – ЧОЛОВІЧЕ НАЧАЛО ЖИТТЯ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Символ еврейства – звезда Давида – это символ двуполости. Два перевернутых треугольника. В древней символике это символы соединенных мужского и женского начал.

Г. Климов

– До основних семітичних знаків належать: зірка Давида (шестикутна), зірка Соломона (п'ятикутна), сувій Тори (знак Мойсея), семисвічник (єврейські знаки), знак Місяця (напівмісяця) (єврейський і арабський знаки), зелений прямокутник (арабський знак – знак ісламу, який набув антиізраїльського змісту).

Пентаграма (п'ятикутна зірка Соломона) може бути і нейтральним, загальнолюдським знаком (як вона звичайно застосовується масонами). Все залежить від її кольору і окантовки, про що скажемо пізніше. Наприклад, на прапорі США цілих 50 пентаграм (за кількістю штатів). І ці знаки (п'ятикутні зірки) свідчать про те, що державу США утворювали масони, за масонськими принципами. Вашингтон, Джефферсон, Франклін, Лінкольн – видатні діячі масонства.

Особливої уваги заслуговує зірка Давида. Це чоловічий знак (трикутник у трикутнику – «злягання»). Одночасно це знак обраності, геніальності – в цьому значенні він виступає як «нейтральний» загальнолюдський знак і використовується масонами.

Антисеміти, зокрема «коричневі», приписують цьому знакові зловісний зміст (сіоністську змову проти людства, панування над світом тощо). Це безглуздя. Зірка Давида є на надгробках Пушкіну, Мусоргському, Чайковському – як «Божа позначка» обраності, геніальності. В такому значенні він поєднується з основним змістом – «чоловічого сім'я», запліднення. Адже саме ті, хто йде попереду, найталановитіші, духовно запліднюють, програмують весь народ.

Інше безглуздя: зірку Давида вважають антихристиянським, диявольським знаком. Навпаки, цей знак, як і Старий Завіт, визнає і християнська церква. В храмах Київської Русі поруч із хрестом безліч зображень шестикутної зірки – подивіться хоча б на розписи стін залишків Успенського храму Києво-Печерської лаври. Богом обрані, відзначені зіркою Давида – це найкращі представники людства, чиї ідеї, знання, думки закладаються в основу масової свідомості; вони – світло всього людства. Адже геніальні твори обраних – Біблія, Веди, Авеста, Коран, твори Конфуція, Гомера, Данте, Ютот-Йондана [Видатний давньотибетський учений], Шекспіра, Гете, Пушкіна, Шевченка – це

і є програми для всіх націй і кожного з нас. Ми їх читаємо, вивчаємо, вбираємо і тим самим формуємо свій дух та інтелект. У такому програмуючому значенні зірка Давида стикається із знаком Місяця (напівмісяця). Ми вже говорили про Місяць як про величезний програмуючий апарат, що регулює земне життя. Жовта, місячного кольору, зірка Давида немов антипод золотого, сонячного кольору, хреста. Вони полярно протилежні, як чоловік і жінка» Полярність (єдність протилежного) – необхідна умова еволюції, народження нового.

Таким чином, арії та семіти (іудеї) мають різні знакові системи, що символізують два «наскрізних» начала світової духовної історії. Цих народів як генетичних організмів (тобто аріїв часів Рами та іудеїв часів Авраама) давно немає; вони асимілювалися, розчинилися в інших народах. Сучасні євреї – зовсім не ті, чим було бен-їзраїльське плем'я часів Мойсея чи іудейсько-ізраїльський етнос часів Соломона. Нема на землі зараз і «чистих аріїв» (даремно їх шукали гітлерівці в Європі й Азії). Але залишився дух, основи релігій, ідеали, символи. Залишилась велика арійська ідея, яка пройшла скіфську, слов'янську, давньокиївську стадії і нині виявляється у високих прагненнях народів Східної Європи і «серединного» серед цих народів – українського.

ДВІ СИМВОЛЬНІ МОДЕЛІ СВІТУ Й ЛЮДСТВА

Пятиконечная красная звезда, ставшая символом России с 1918 года, должна была погасить свет креста и христианства.
Р. Штейнер

– Є дві системи знаків, що символізують еволюцію Всесвіту (в даному разі під людством розумітимемо п'яту, себто сучасну, расу, що веде свою історію від Рами, точніше, від початку його місії на землях України – 5508 року до н. е.).

Ці дві знакові системи антагоністичні, і цей антагонізм (полярність) становить основу розуміння «наскрізного» історичного протистояння «правих» і «лівих» – Агарті і Шамбали, Аратти і Єгипту, Трої і ахейців, Великої Гунії і Риму, Олександра Невського й тевтонців, аристократів і комуністів, демократів і фашистів, аріїв-слов'ян і так званих «чистих» аріїв та багато інших.

Умовно ці дві символьні моделі можна назвати арійською і єгипетською.

Базовий знак першої – коло *(санскр.* – мандала). Це символ Сонця – відкритого джерела світла, тепла і, отже, всього життя природи й людства. Дуже незначною модифікацією цього знака є коло з чотирма променями. Це вже хрест – головний знак мітраїстської («сонячної'») релігії. В Київській Русі хрест був саме такий (у перехресті – диск); він і досі залишився на банях давньоруських церков. З часом зазнав стилізації: зник диск, зосталося саме перехрестя. Третій знак цієї арійської системи – тризуб. Він розкриває, «продовжує» знак хреста – символу Сонця. Сонце ж дає: 1) променисту енергію; 2) світло; 3) тепло. І все це в єдності; не можна розділити промені, світло й тепло. В той же час це різні речі. Так і Трійця – один Бог у трьох іпостасях. Є й інші знаки цієї системи, але ми зупинимося лише на трьох головних: колі, хресті, тризубі. Вони, як бачимо, нерозривно зв'язані. І додамо, це знаки Ар'я-Варти, Агарті, Аратти, Аттили, Київської Русі, України. Решта слов'янського світу зберегла тільки хрест.

Антиподом цієї знакової системи виступає єгипетська модель. Базовий знак тут – піраміда. Вона, як вже говорилось, означає вогонь, що палає всередині, приховане, скуте полум'я, точніше – коричневе світло. Коло, нагадаємо, – відкрите Сонце, вогонь, що дає світло й тепло. Смисл піраміди й бога Гермеса нерозривний: закритість, герметичність. Ще раз наголосимо: еволюція кола – хрест (коло з променями). «Продовження» піраміди, її смислове тлумачення – свастика, тобто хрест із заломленими променями. Все те ж: промені наштовхуються на перепону й ламаються.

Часто можна читати й чути: свастика – також знак світла, сонця. Це так, але – прихованого, «коричневого» світла, сонця, що не дає променів, вогню всередині, який може «прорватися» назовні у вигляді вибуху.

Дуже цікава деталь – просто-таки вигадка сатани: будь-який вибух і процес розвитку рослин зображуються однаково, одним символом. І справді, подивіться стрічку уповільненої зйомки атомного вибуху й прискореної – зростання гриба – не розрізните. І там гриб, і тут гриб. Частіше вибухові процеси – копія розвитку квітки.

І в цьому омана свастики: наче той же хрест, той же знак світла, проте – зовсім протилежне. Хрест – вибух життя (розквітла квітка), свастика – вибух бомби, що вбиває життя. Хрест – од Сонця, свастика – від піраміди. *До* речі, відомо, що свастика поширена не лише в Індії (від Шамбали!), а и у Давньому Єгипті – «знак Амона».

Так от, білий колір, знаки кола, хреста, тризуба – право-арійські», від Агарті до українського православ'я. Коричневий колір, знаки піраміди, свастики – лівоарійські, екстремістські: від Шамбали до гітлерівських «оберменшів». І не випадково гітлерівці взяли свастику й коричневі тоги в Тибеті, в шамбалістів. Ви запитаєте: а чому ж більшовики не застосували свастику? По-перше, тому, що більшовизм дуже сильно замішаний на семітизмі й звідси – іудейська пентаграма. По-друге, більшовики не були проти свастики, як і фашисти нічого не мали проти зірки: на перших прапорах гітлерівців (за часів Рема) була п'ятикутна зірка. Війна й гітлерівські безчинства всіх отверезили…

Піраміда, свастика, як я вже казав, символізують «лівих». Теоретики-окультисти

фашистської Німеччини були активними прихильниками принципів давньої секти «Крига і Полум'я». Тому й не дивно, що фашистська ідеологія заснована на теорії льодяного поля, яка увібрала в себе ідеї шамбалістів, теософів та інших. Професор Горбігер, наприклад, повчав: усе засновано на ідеї прихованого вогню (згадаймо знак піраміди), точніше – вогню всередині льоду або, навпаки, льоду всередині вогню (ефект однаковий – вибух!). Як виник наш Всесвіт? Дуже просто, вважає Горбігер. Було величезне тіло високої температури – в мільйони разів більше, ніж теперішнє Сонце. Воно зіткнулося з гігантським скупченням космічного льоду. Це розпечене тіло глибоко проникло в крижаний масив (прихований вогонь, піраміда). Протягом сотень тисяч років не відбувалося нічого. Зате потім – велетенський вибух! У такий спосіб наш Всесвіт розширюється дотепер.

Чому Сонце не вибухає? Тому що воно відкрите і поступово «спливає'» своїми променями. Щоб стався вибух, треба перекрити, зламати промені («свастика»).

Отже, існують дві антагоністичні системи арійських знаків, що відбивають дві полярні гілки арійського суперетносу та арієзованих народів. Основну гілку представляли праві арії, скіфи-сколоти. сармати. русичі (слов'яни) і т. д., побічну – лівоарійці, царські скіфи, готи, тевтони, німці, що сповідували фашистську ідеологію. І зовсім окремо стоїть семітська система знаків; знак Тори (сувій), шести- і п'ятикутні зірки, семи-свічник, жовтий колір. У середині семітичного світу їм протистоїть знак Місяця (півмісяця) й зелений колір. Це знаки ісмаїлітів – нащадків Ісмаїла (арабів, котрі вороже настроєні до євреїв). Але це – особливе питання, далеке від арійської проблеми [Ця теорія має багато подробиць, котрі ми не беремо до уваги. Тим більше, що є відповідна література, Див, напр.: Повель Л., Бержье Ж. Утро магов].

ДО РЕЧІ, ПРО МАСОНІВ

Тьма на Западе глубока, Если солнце не взойдет; Луч приемля от Востока, Вы на нас лиёте свет, Гимн русских масонов

– Загальновідомо, що масони звели інтелект на п'єдестал пошани, а знакові символа в них – опора справжніх знань.

Масони – «продовження» теми великого духовного протистояння: Агарті – Шамбала, – Єгипет – Іудея, Про значущість цієї теми, у вас майже не розкритої, свідчить уже сам перелік імен. Масонами були майже всі ідеологи та діячі Великої Французької революції – Вольтер, Д'Аламбер, Дідро, Руссо, Робесп'єр, Марат, президенти Сполучених Штатів Америки – Вашингтон, Джефферсон, Франклін, Лінкольн, великі вчені та письменники – Ейнштейн, Рассел, Рабіндранат Тагор і т. д. Широко охопив цей рух Росію, де масонами була, без перебільшення, значна частина видатних людей – інтелектуальних і духовних лідерів нації: Петро І, Меншиков, багато князів і графів – Трубецькі, Рєпніни, Черкаські, Куракіни, Прозоровські та ін.; Татищев, Херасков, Новиков, Фонвізін, Радищев, Павло І, майже всі лідери декабристів, Пушкін, Суворов, Кутузов, Герцен, більшість філософів XIX – початку XX століття, Реріх, Горький, О. Толстой. Весь склад Тимчасового уряду – масони. Видатні більшовики, наприклад, Зінов'єв, Чичерін, Воровський, теж входили до різних масонських орденів і сект. Перелічувати можна до безкінечності. Всього у світі нараховується до 4000 лож, сект, товариств тієї чи іншої гілки масонства.

І що ж, усі вони, як іноді можна почути або прочитати, «вороги людства», слуги сатани, сіоністи, змовники? Ні, звичайно. Загальна основа масонства як історичного явища інтелектуальна, точніше, езотерична. Вони простежують шляхи помилок людства, виступають проти фізикалізму нашої науки, для них Космос – не просто фізичне явище, не мертвий простір, а «живий організм», що впливає на Землю не лише енергетично, але й інформаційно, духовно.

Існують чотири основних «канали», якими до нас надходять із далекого минулого знання найвищого рівня, тобто «нетутешні»: два арійських – Агарті, Шамбала в Тибеті, два

західних – іудейський та єгипетський. Вони мають символьний вираз, а розкриваються і використовуються шляхом з'ясування семантики (змісту) великих знаків і знакових систем: єгипетських, іудейських, арійських. От чому масони культивують знаки піраміди, шестикутної та п'ятикутної зірки, трикутника, семисвічника, хреста, кола тощо, вивчають священні тексти людства – єгипетські Книгу Гермеса и Книгу мертвих, іудейські Старий Завіт і Талмуд, східні санскритські тексти, тибетську Книгу мертвих, Євангелія тощо. І оскільки в них насправді зашифровані «нетутешні» знання, багато з яких за рано відкривати широкому загалу (візьмемо, приміром, знан ня про психотропну зброю чи масовий гіпноз), всі масони – езотеристи або навіть окультисти. Важливого значення вони надають посвяченням, клятвам, містичним обрядам, талісма нам. До речі, піонерський заклик: «Будь готовий! – Завжди готовий!» – масонський.

Відповідно до джерел езотеричних знань масони поді ляються на західних і східних, мають ложі іудейської, єгипет ської, тибетської, індійської орієнтацій. Відповідно різниться також їх символіка.

Але, по-перше, в усьому потрібна міра; крайнощі завжди призводять до помилок. Не можна не бачити того, що багато які ложі і секти компрометували первісну ідею «вільних каме нярів» – ідею високого знання, духовного ідеалу, яким по винні слугувати люди, спрямовуючи духовний розвиток на ко ристь людства, на створення суспільства добра, розуму, рівності, братерства. Є й розенкрейцери, що вдарилися в сата нізм, і жидомасони, що мріють про світове панування, і войов ничі атеїсти, які «знищують» Бога, і просто ненормальні, що проповідують повну відмову від «умовностей цивілізації». Пам'ятаєте слова великого українця Гоголя: «Чого тільки нема на тій ярмарці!»? Таких масонів треба просто боятися.

По-друге, навіть масони із здоровим глуздом, при всій їх прогресивності і бажанні щастя людству (взяти хоча б вище названі імена – більшість із них щиро служили і багато дали своїм народам), не могли узгодити своїх поглядів з право слав'ям, арійською ідеєю Ісуса Христа – Спасителя люд ства.

Так чи інакше, а російські масони підривали православ’я, церкву в Росії, сповідували пантеїстичні ідеї Шамбали. Вони вважали себе віруючими, але об'єктивно все як таки були роз садниками атеїзму, а пізніше, як і Лев Толстой, – «духовни ми вождями більшовизму». Хочу підкреслити, що в Україні масонство не знаходило поживного ґрунту, тому що тут були досить глибокі корені православ'я. Але Україна завжди була і залишається під прицілом масонів. Її світла арійська ідея їм як більмо на оці. І вам, українцям, потрібно бути пильними.

Як тільки молодий Петро І повернувся з Європи, де він був прийнятий у тамплієри, по суті, почалася руйнація церков, монастирів. Та й церковний розкол, який стався за Петра (пам'ятаєте Никона та Аввакума – їх боротьбу?), також наслідок підступів західних масонів. Не випадково він збігся із. створенням у Москві Німецької слободи.

Був масонський натиск і на Україну. Я маю на увазі місіонерів-протестантів. Проте яскраво вираженого церковного розколу тут не сталося.

Протестанти-масони впевнили Петра відтяти голову Руській православній церкві, скасувати патріарха, сильно «урізати» монастирі, сплюндрувати головні з них. Удари посипались і на Києво-Печерську лавру. Аж до грудневого повстання 1825 року масонство в Росії процвітало.

Тут потрібно згадати Феофана Прокоповича, вихованця, а згодом ректора Києво-Могилянської академії. Він став протестантом, масоном, духівником самого Петра І, його найближчим соратником і вчителем. Певний час він очолював російську ложу, куди входив Петро І, і навіть був некоронованим імператором «всея Русі»: його слово було законом для Петра і всієї Росії. Вони збиралися в Сухаревій вежі. Петро довіряв Прокоповичу найпотаємніше. Не випадково той узяв шефство над молодим Ломоносовим – позашлюбним сином Петра.

– Невже?

– Ломоносов – син холмогорської селянки і Петра, який двічі бував в Архангельську.

Зніміть з нього перуку, до дайте вусики – буде вилитий Петро. І за вдачею такий же га рячий. А ви думаєте, чого холопський син прибув до Петер бурга і одразу ж потрапив у вищий світ? Катерина II його боялась як можливого претендента на престол, а коли він ос таточно спився і постарів, особисто нанесла йому візит. Так от, Петро довірив цю таємницю масону Прокоповичу, той згодом – масону Шувалову, і вони піднесли Ломоносова.

Прокопович же відправив юнака на стажування до Києво-Могилянської академії.

Взагалі таємниць у династії Романових чимало. Ви, напевно, знаєте, що вона перервалась на Петрі III? Син Катерини Павло – син не Петра III, а графа Салтикова. За наказом імператриці Єлизавети Петрівни Катерина понесла від графа. Подальші імператори Росії – від гілки Салтикових (і вони знали про це).

– Однак повернімося до масонства. їхня духовна база: підміна Бога-Творця природою і людиною. Трикутник за місць хреста! Війна Богові! Геть святих! «Мета масонів – ус тановити торжество людини над Богом!» – говорив зять К. Маркса П. Лафарг і продовжував: «Війна Богові, проткну ти небо, як папір, – у цьому весь прогрес!» О. Блаватська, познайомившись з Лафаргом, подалася до Лондона, де зустрі лася з К. Марксом і стала однією з його помічниць. А адепт Блаватської Гурджієв уже в нашому столітті проривався до Гітлера й Сталіна.

Потрібно підкреслити, що всі масони хоч-не-хоч підпадають під вплив атеїстів, більшовиків, фашистів, духовна основа котрих так чи інакше корениться в Шамбалі (недарма їх усіх тягне до Тибету).

КИЇВСЬКІ ПАРАДОКСИ

Но что дано мне в щит вписать? – Датуры тьмы иль розы храма? Тубала медную печать Или акацию Хирама?
М. Волошин

– Повторюю, я нічого не маю проти масонства як такого, – вів далі Гуру, – хоча й не поділяю його принципів: «інтелект вищий за духовність», «людина є Бог» та інші. Зрештою, це питання свободи совісті. Але ж усе можна довести до соціально небезпечних крайнощів і спотворень. Взяти хоча б так званих жидомасонів або подвижників «живої етики», які культивують ідеї «Білого братства».

На відміну від Петербурга або Москви соціальний клімат в Україні характеризувався підвищеною духовністю. Мекка всього слов'янства – Печерська лавра – світила яскраво і далеко. І не лише Печерська, а й Почаївська лавра, Михайлівський Золотоверхий, інші обителі Києва, Харкова, Одеси, Львова. То є світочі великої духовної сили. Та й українська духовна еліта, починаючи з Григорія Сковороди й Івана Котляревського, не відокремлювала духовне світло («знання серця») від інтелектуального осяяная («знання голови»).

Після розгрому в 1826 році Південноукраїнської ложі, її так званих штаб-квартиру селі Кам'янка, Кишиневі (тут був посвячений у масони О. Пушкін), київському домі генерала В. Раєвського, і особливо після антимасонського вердикту Миколи І «вільні каменярі» в Україні так і не змогли підвести голову [Південноукраїнська масонська ложа в офіційній історії СРСР звалась Південноросійським товариством декабристів]. Вони весь час перебували в підпіллі, з якого вийшли тільки 1905 року. Наскільки знаю, власне українських впливових лож після 1826 року не існувало, хоча ложі франко-масонів все ж таки були – в Києві, Харкові, Одесі.

Українських масонів об'єднували Варшавська й почасти Московська таємні ложі (М. Грушевський, наприклад, був пов'язаний з польським братством). Існував масонський «осередок» на Сумщині – тут часто бував П. Чайковський. Ви, напевно, знаєте зворушливу історію, як ще не визнаний геніальний композитор Чайковський, котрий зазнав нужди, раптом став одержувати з «невідомого джерела» значні суми, достатні для безбідного життя. Цим джерелом виявилася дружина залізничного магната Надія фон Мекк. Вона ж

підтримувала матеріально й сумських масонів. На їхніх зборах твори П. Чайковського виконували як священні гімни.

Збиралися масони й у маєтку М. Пирогова під Вінницею. До речі, під їхнім впливом великий хірург заповів поховати себе не за християнським, а за єгипетським обрядом, тобто муміфікувати. Так дві мумії і лежать досі – одна в Москві (Ленін), друга – під Вінницею (Пирогов).

Але хочу сказати про інше. Масони всієї Росії не могли не проявити себе саме в Києві – матері руських міст, центрі слов'янської духовності. Культ символів для них є головним, бо, власне, розуміння знання в них тлумачиться як символьне уявлення дійсності. І за допомогою цих символів вони робили виклик православ'ю, неначе насміхаючись над його канонами та «невіглаством» віруючих, котрі навіть збагнути не могли змісту знаків довкола себе.

Узяти хоча б пам'ятник святому Володимиру. Як ви розумієте, це не рядовий приклад, бо йдеться про одну із святинь Східної християнської церкви. Так от, наші прочани ще до революцій не йняли віри власним очам, коли роздивлялися як слід цей пам'ятник. Споруда, звичайно, красива, велична, нічого не скажеш, й місце обрано вдале. Але зроблено його на масонський взірець, як з точки зору зовнішнього оформлення, так і з точки зору самої ідеї. Зовнішня атрибутика – з арсеналу розенкрейцерів. П'ять сходин, восьмикутний постамент (5 і 8 – числа сакральні), знаки «акації Хірама», троянди на хресті, кельми й циркулі «вільних каменярів», усілякі змії, стрічки й стовпи, жезли й, головне, знак Бафомета (суто розенкрейцерівський ритуальний знак – рогата потвора, що символізує сатану). Християнська церква вбачає в ньому велике блюзнірство розенкрейцерів.

Найцікавіше те, що тут відсутній будь-який камуфляж; масонські знаки подано відкрито, й на це практично ніхто не звертає уваги. Коли я був 1973 року біля пам'ятника, то запитав екскурсовода групи екскурсантів; «Що б це все означало?» «Пам'ятник зведено в псевдовізантійському стилі», – була відповідь. Про масонство в той час, напевно, й поняття не мали.

– Тай тепер, я думаю, – підтвердив я.

– До «1917 року наші вчені намагалися розібратися в усьому, та не встигли, а далі «Советы» закрили нам шлях до Києва. Тільки й дізналися, що на останній стадії над проектом пам'ятника працював відомий і, треба визнати, талановитий

скульптор П. Клодт (це його приборкувачі диких коней прикрашають Анічків міст у Петербурзі). Чавунний п'єдестал для пам'ятника виготовив власним коштом купець Новиков на власному заводі в Калузі. Обидва вони – розенкрейцери (купець Новиков – онук одного з головних російських масонів – публіциста й видавця М. Новикова, засадженого Катериною II на 15 років до фортеці). Подальші коментарі зайві.

Другий приклад – Володимирський собор, головний храм Української православної церкви. Рішення про його будівництво було прийняте невдовзі після безславного закінчення Кримської війни з метою, так би мовити, зміцнення російського духу. Заклали будівлю 1862 року (через 9 років після відкриття пам'ятника Володимирові). Добудували 1876 року, після чого почали розписувати. Тут теж можна бачити руку «вільних каменярів», хоча, на відміну від пам'ятника, в більш закамуфльованому вигляді. Ні, річ не в іконах і чудових фресках, написаних в основному великими майстрами, включаючи О. Васнецова и М. Нестерова (людей глибоко християнських за духом), а в антуражі – орнаментах і деталях архітектури. Ми бачимо ті ж самі сакральні 5 сходин, безліч восьмикутників, стилізовані пентаграми в обрамленні «акації Хірама», мальтійські хрести, зміїв, що скрутилися у вигляді вісімки, інші масонські символи.

Правда, відсутній головний знак сатанинського крила розенкрейцерів – Бафомет. Та натомість на самісінькому верху першої арки бачимо не менш зловісний символ – накладені один на одний трикутники: жовтий перекриває червоний. Зовні скидається на зірку Давида, та це не вона: за сакральним змістом то знак душогубства – знищення крові як матеріального носія душі.

– А що ж таке «акація Хірама», що ви її не раз згадували?

– Хірам, точніше, Хірам-Авів – прабатько всього західного масонства. Особа історична: фінікійський будівничий, котрий керував спорудженням храму Соломона в Єрусалимі. Він затвердив основоположні принципи масонства. Вбитий жадібними і заздрісними підмайстрами. На його могилу покладено гілки акації – символ вічності інтелекту, розуму. Жив Хірам, як ви розумієте, за тисячу років до н. е. Ось звідки йде дух «вільних каменярів», а не з цеху британських будівельників XVI століття, як написано у відкритих підручниках з масонства.

– Припускаю можливість збігу, – провадив далі Гуру, – проте у випадку із собором і пам'ятником їх занадто. Десятки суттєвих деталей архітектури й орнаменту… Можу ще додати: у Володимирському соборі п'ять арок, десять ко лон (по п'ять з кожного боку) – числа сакральні для масонів, суто розенкрейцерівська атрибутика. І така дивина: собор, власне, не має головної своєї частини» – іконостаса. За місць п'ятиярусного іконостаса (обов'язково п'ятиярусного – це вам скаже будь-хто з православних священиків, – кожен ярус має власне призначення) тут мармурова стінка з кілько ма живописними портретами святих. Одне слово, є над чим замислитися в цьому чудовому храмі.

Друга дивина вже іншого, як на мене, роду: на видному місці у Володимирському храмі, ліворуч від входу, – яскравий портрет Андрія Боголюбського, причому не у вигляді богослухняного смиренника, а такого собі Аніки-воїна з мечем у руках, який зібрався на рать. Андрій із Суздаля, можна сказати, руїнник київських святинь, не кращий за степовиків. Він і його рать, що 1169 року нагрянули у Київ із Суздаля, немало знищили і вивезли ікон, немало вигубили киян. З нашестя Андрія Боголюбського й розпочинається занепад Києва. Думаю, некоректно виставляти напоказ українській пастві образ цього суздальського князя.

– Але ж прізвище он яке – Боголюбський.

– Дістав він його не через особливу любов до Бога, а тому, що народився в селі Боголюбському, одній із вотчин Юрія Долгорукого – його батька. 1 зазнав цей князь поганої смерті – його вбили свої ж.

Свідчення про масонів в Україні, їхні таємні виклики православ'ю (я назвав лише деякі) мають особливе значення в наш час, коли розпочався складний і тривалий процес духовного відродження нації. Уважне, зацікавлене ставлення до навколишніх знаків, прагнення збагнути їх семантику – важлива риса культурної людини, і не просто культурної, а патріотично настроєної – чи йдеться про віру, чи про дух народу або рідної землі. Я не припускаю, щоб, скажімо, мусульмани «не помітили» у своїх храмах чужу символіку. А ви, українці, не на докір вам буде сказано, якось байдуже проходите повз просто-таки кричущі знаки навіть у центрі священного Києва. Кому і які пам'ятники тут стоять? Які назви майданів і вулиць? Про що вони промовляють? Яке за ними криється минуле – славне й мудре чи ганебне й безглузде? Який стиль архітектури? Всі ці питання досить делікатні й дуже важливі в духовному плані.

МИКОЛА РЕРІХ І «БІЛЕ БРАТСТВО»

Не только театры, университеты и вокзалы должны быть красивыми, но и тюрьмы, и бойни. Красота есть Бог.
Н. Рерих

– В контексті нашої розмови не можу не згадати ще раз М. Реріха – не тільки великого художника, великого прихильника арійської ідеї, а й великого масона, чиї ідеологія і доля, наче крапля роси, відбили суть світового масонства.

До революції він разом з дружиною і синами виїхав за кордон, де став теософом і вищим ієрархом ордену «Великий Схід Франції».

1924 року він створив у США центр інтернаціонального мистецтва «Коріона Мунді» й видавництво «Алатас – обидві організації вихваляли більшовизм.

Особливо підтримували Реріхів Всесвітня організація молодих масонів і ліга «Білого братства». 1926 року М. Реріх відряджений на з'їзд теософів у СРСР, а з Москви (за таємною угодою з радянським урядом) він вирушає до Гобі й Тибету. В Тибеті Реріх і його дружина потрапляють до махатм Шамбали, звідки привозять послання до радянського уряду. Головний зміст послання: уславлення Леніна за те, що нищив

християнські церкви; радянський комунізм названо «царством Майтрейї» на Землі; виправдовування концентраційних таборів як місця перевиховання людей; вчення Леніна проголошено вищим досягненням людства; зверхників СРСР закликають діяти до кінця й повністю знищити всі християнські святині, зокрема Києво-Печерську лавру, Михайлівський монастир. «Леніна прийміть як знак чуйності Космосу», – говориться у посланні махатм Шамбали.

Більшість картин Реріха прикрашені масонськими символами. На нього було покладено «особливе завдання» світового масонства – дати духовне виправдання радянській атеїстичній системі.

Така доля кожної, навіть великої людини, яка стає на шлях масонства: відмова від Бога, православ'я, звернення до ідей «лівоарійської»» Шамбали.

Ви, українці, повинні особливу увагу звернути на так зване «Біле братство» – «паросток» Теософічного товариства, заснованого 1875 року О. Блаватською (вашою землячкою) та англійським полковником Олькоттом. Блаватська заявляла з приводу свого товариства: «Наша мета не в тому, щоб відродити іудаїзм, а в тому, щоб стерти з лиця землі християнство, особливо православ'я з його київськими святинями». «Біле братство» створювалося як «буфер» між масонами і теософами. Саму Блаватську проголосили посланницею масонської «Білої ложі», а її наступниця А, Безант була одночасно Великим генеральним інспектором змішаного масонства (33-й ступінь посвячення!).

Олені Реріх (улюбленій учениці А. Безант) і її чоловікові Миколі Реріху випала роль ідейних натхненників «братства», яке стояло б «вище» західних масонських лож і об'єднувало Схід і Захід, буддизм і православ'я. В межах цього товариства почав формуватися орден софіанців – реформаторів російсько-української православної церкви. Членами цього ордену були філософи С. Булгаков, М, Бердяев, С. Франк, С. Ремззов, поети О. Блок, А, Бєлий, письменники М. Горький, О. Толстой і навіть Г. Зінов'єв (саме за його ініціативою софіанців і вислали з Радянської Росії 1922 р. Слідом поїхав і М. Горький).

«Біле братство» намагалося об'єднати буддизм і християнство; молитви Ісусу Христу і Діві Марії тут мають рівну цінність з мантрами Крішни. А Микола Реріх, відповідно до буддистської концепції переселення душ, був оголошений втіленням Сергія Радонезького. Але справа навіть не в цьому. Бог врешті-решт один. Найголовніше те, що «Біле братство» разом із теософами і масонами-розенкрейцерами виправдовувало більшовицький атеїзм, гоніння на православну церкву, що почалися за Леніна.

Реріхи – і Микола, і Олена – свої таланти (а це були насправді талановиті люди) спрямовували на розхитування підвалин православ'я. Скажімо, хрест вони тлумачили як подобу людського тіла: мовляв, не якомусь богові, а людині треба вклонятись. Навіть на своїх картинах Реріх малював себе в ролі одного з великих стовпів православ'я – Сергія Радонезького.

«Геть Христа, геть галілеянина!» – ось гасло масонства. Замінити Бога людством, народом – ось завдання нової релігії, як розумів її масон Пєшков-Горький, котрий висунув принцип: «Народушко – це бог». «Білі брати» поділяли цей підхід до релігії, але більше апелювали до буддійського пантеїзму й безбожжя.

Чималий успіх «Білого братства», спрямованого на підрив православ'я, пояснюється тим, що люди були підготовлені відкриттями Реріхів (творами Олени й високомистецькими, принадними картинами Миколи, що стверджували пантеїзм – віру не в Бога, а в божественну Природу). М. Реріх був легатом «Великого Білого братства» (АМОРК) – містичного ордену розенкрейцерів, пов'язаного з Теософічним товариством. Сама назва «Біле братство» – запозичення з «Агні-йоги» Олени Реріх. Саме Реріхи провістили пришестя наприкінці XX

століття «сучасної Майтрейї» – втіленої «Матері світу» – і вказали, що це станеться в самісінькому центрі православного світу – в Києві.

– Тепер, – розповідав далі Гуру, – коли у вас, у Києві, бачу на вулицях натовп бритоголових хлопчаків у рожевих хітонах, чую тужливі східні звуки кришнаїтських співів упереміш з молитвами до Ісуса Христа, не дуже дивуюся. Таланти Реріхів спрацювали. Публіка прихильно слухає ці голоси. І не виключено, що ось-ось з'явиться у вас нова Майтрейя а претензією на заміну собою одвічно світлих, святих образів Діви Марії та її Божого Сина [Це Гуру сказав 1991 року, коли був у мене в Києві. Через 1,5 року в нас і справді з'явилася Ісус-Марія].

А взагалі річ не в Реріхові як художникові, картини котрого заспокоюють, звеличують людську душу, не кажучи вже про властиву їм якусь неземну красу. Річ – в ученні «Білого братства», автором якого скоріше можна вважати його дружину Олену [У грудні 1994 року рішенням Архієрейського собору православної церкви вчення Олени й Миколи Реріхів «Жива етика» («Агні-йога»), а також учення О. БлаватськоІ «Теософія» піддано анафемі як несумісні з християнством. Відтепер їхнім послідовникам заборонено відвідувати православні храми, їх не допускають до причастя (див.: Комсомольская правда. – 1994.–27 декабря)].

Учення відбилося і на багатьох картинах художника. Ось, наприклад, остання картина М. Реріха (до речі, знаходиться в Києві) «Наказ учителя». Вона глибоко символічна: в горах край провалля сидить людина. Проти неї над безоднею ширяє білий лебідь – символ одлітаючої душі. И відчувається якась магічна сила, що притягує людину до цієї прірви, чується наче заклик спокійно й гідно звести рахунки з життям. За вченням Христа, це смертний гріх. За вченням Будди, свідоме «зведення рахунків» із земним життям, «відпуск душі» – діло гідне, що звеличує людину, вільну розпоряджатися собою в усьому. По суті, цьому вчили і Маркс, і Гітлер. А на практиці вони та їх сподвижники створили суїцид. І в цьому принципи буддизму і західного масонства перехрещуються.

П'ЯТИКУТНА ЗІРКА СОЛОМОНА – ГОЛОВНИЙ ЗНАК МАСОНСТВА

Скажи, что Бога нет,
Что вера есть обман.
Масонская песня

– Масони начебто нічого не вигадують: використовують ті самі основні знаки, що й релігії світу: хрест, зірку Давида, пентаграму, трикутник, свастику (східні ложі), семисвічник. Єдине «нововведення» – «знак смерті» (череп і схрещені кістки), який означає, що масони не бояться померти. Одне слово, наче й те… та не те! У ці знаки вкладають інший зміст – не Божий, а «людський». У масонів хрест – символ не Сонця (і, отже, не Бога в арійському, християнському розумінні), а людини. Абсолютно те саме означає і п'ятикутна зірка (це той же хрест, символ людини, але з гострими кінцями й роздвоєними «ногами», тому й п'ять кінців). «Бог – це сама людина, іншого Бога немає! Усе для людини, все в ім'я людини! Людина – це звучить гордо! Людина священна!» – ось який (горьківський) зміст у пентаграмі. А в хресті? Замініть слово Бог словом людина… А маленька шестикутна зірка? Це не святе Боже творення світу й життя (як у іудаїстів), а… творення людське, «злягання людей» задля зачаття нового життя. Також, як бачимо, проступає «людський зміст». А трикутник? У релігії (в єгиптян, наприклад) – це Бог. У масонів – людина (донизу кутом – чоловік, догори – жінка).

Одне слово, будь-який знак у масонів має єдину мету: підмінити Бога людиною. Це, на перший погляд, дуже гуманно. Та насправді звідси є лише два шляхи: або до атеїзму, або до сатанізму. У сатаністів трикутник кутом догори означає Бога, донизу – сатани. Так само й п'ятикутна зірка: догори одним променем – людина, навпаки (двома променями) – диявол. А вже атеїзм у масонів – річ звичайна. Більшовики в Росії взяли за основний символ п'ятикутну

зірку, що «стоїть» на двох ногах. Вона й означає атеїзм: «людина замість Бога», створення не Божого, а «людського» земного раю – комунізму. Щоправда, й сатана обіцяє людям рай на Землі.

Пентаграма стала основним символом Росії з 1918 року; запропонував її спочатку як армійську емблему Лев Троцький з підказки американських масонів. Зірка виявилася найпридатнішим атеїстичним символом. Усі масони (особливо «Біле братство» Реріха) вітали більшовицький розгром церков у Росії.

Пентаграма (символ: «людина замість Бога») сподобалась і гітлерівцям. Спочатку фашистським прапором було червоне полотнище з п'ятикутною зіркою. Згодом Гітлер (помилково!) визнав радянську зірку за жидомасонський знак і взяв за емблему шамбалістську свастику. Слід зазначити, що й п'ятикутна зірка не була відкинута зовсім. Вищі втаємничені ордену СС під час зібрань на чолі з Гиммлером у присутності Гітлера обов'язково медитували на яблуці. Розріжте яблуко по «екватору» – і ви побачите зірку.

Знак п'ятикутної зірки має різні нюанси й варіації. Найстрашніший, екстремістський за смислом, – це зірка в колі (чим увінчані наші висотні будинки). Сатаністи вважають, що диявол піде в останній і рішучий бій проти Бога під прапором з червоною зіркою.

Ви тепер розумієте, чому в Україні масонство завжди Мало відносно слабкі позиції. Зрозуміло також, що більшовизм і східний атеїзм у принципі не могли б самозародитися в Україні – вони сюди принесені. Але ж це не значить, що більшовизм в Україні сам собою «відімре» – з ним необхідно боротися.

Треба зрозуміти, що ваша національна ідея – те, що найдорожче вам, те, за що ви відповідальні перед святою пам'яттю предків і перед Богом, – це антипод ефемерної інтернаціональної, антинародної, класової ідеї. За Біблією, класова боротьба – «підуть брат на брата, син на батька» – виникає при хворобливому, згубному стані суспільства. У нормальних умовах класи співробітничають, об'єднані національною ідеєю. І той, хто розпалює класове протистояння, в цивілізованих країнах вважається злочинцем.

І як би не хитрували сучасні комуністи, що «не поділяють крайнощів минулого», вони – за класовий підхід до суспільства, який протистоїть національній – арійській – ідеї.

НАСТУП І ВІДХІД АРІЇВ

Мы беглецы, и сзади наша Троя; И зарево наш парус багрянит!
М. Волошин

ТРОЯ І АРАТТА

Жахливу битву народів Залишили світлі боги.
Гомер

– Найцікавіші й вельми великі події, що значно просу нули вперед «арійську всесвітньо-історичну місію і поставили на перший план світової арени Припонтиду (Велику Скіфію), сталися в період з XVI по VI століття до н. е. 1000 років – великий, звісно, період. Але ж і зсуви тектонічні.

Почалися вони із завоювання Єгипту гіксами (гіксосами) у XVI столітті до н. е. Це перший арійський удар по єгипетській темряві, завданий ще до руху, розпочатого Мойсеєм. Є певний зв'язок між походом гіксів і наступною «єврейською революцією», але про це поки що не будемо говорити.

Отже, у 1678 році до н. е. Єгипет підкорили гікси. Західні історики про це говорять мало і в загальних рисах: прийшли із Сирії, підкорили, потім їх вигнали. По-перше, гікси поклали початок Середньому Царству в Єгипті. По-друге, вони прийшли не з Сирії, а з…

Трипілля. Так-так, з вашого Подніпров'я. Про це свідчить хоча б спільна атрибутика в похованнях. По-третє, ймовірно, що гікси встановили в Єгипті… руську династію, яка правила 108 років. У славнозвісній книзі Е. Бікермана «Хронологія древнього світу» говориться, що 22-а династія єгипетських фараонів – 5 фараонів! – мала прізвище Шишаки. Як вам подобається; єгипетський фараон… з запорозьким прізвищем Шишак! Це ж майже Голопупенко на золотому троні, – посміхнувся Гуру і додав:

– А візьміть стародавній Шумер. Там також трапля ються, так би мовити, «запорозькі» прізвища. Вже цитований дослідник шумерської цивілізації С. Крамер пише, що однією з найбільших сенсацій для шумерологів є доказ того, що відомі закони царя Ур-Намму (сьогодні вони визнані найстародавнішими у світі) створив не він, а його помічник і спадкоємець – якийсь Шульга [Див.: Крамер С. История начинается в Шумере. – С. 10].

– Однак, – продовжував Самден, – єгипетський дух переміг. У 1570 році гіксів прогнали, хоча їхня справа мала певні наслідки: вони підготували «сонячну революцію" Аменхотепа – Мойсея, про яку вже йшлося.

Далі поговоримо про славнозвісну Трою. Це арійське поселення. Троя – процвітаюче місто-держава біля гирла Босфору. Воно виросло під впливом прибульців з півночі (кімрів-борисфенітів) і було більмом на оці у греків-ахейців, які «розсілися» по берегах Егейського моря, «наче жаби довкола ставу» (вислів Аристофана). Троя – назва скіфська; греки називали її Іліоном – містом Сонця (звідси «Іліада» – поема, де описана війна за Трою). Своїм економічним і духовним корінням вона сягала кудись на північ, до легендарної Амазонії, і на схід, до малоазійських та іранських степів.

Там, на півночі, була процвітаюча Аратта, а на сході – скіфські племена, що готувалися рушити до Північної Припонтиди. Крихітні грецькі «царства» не могли налагодити з Троєю партнерських стосунків. Троя їх пригнічувала своєю перевагою в культурному й військовому відношенні. У троянців були не лише міцні стіни, а й дволезі сталеві «арійські» мечі (це в бронзовому віці). Останні, цілком очевидно, були не місцевого виготовлення.

Перша навала греків, що мали бронзову зброю, була відбита з ходу. Грецькому героєві Ахіллу довелося робити спецзамовлення самому богові Гермесу – потрібні були щит, шолом і лати особливої міцності (про що докладно описано в «Іліаді»). А ви думаєте, чому залізний вік в Середземномор ї розпочався відразу після троянських подій? Він розпочався з коротких сталевих мечів, якими ще до Трої були озброєні амазонки Північної Припонтиди. Уявіть: золотоволосі, вільні, непереможні красуні з блискотливими мечами на стрімких, як стріли, конях – то феномен суто арійський [На землях України з давніх-давен були поширені також арійські луки (з турячих рогів), стріли яких летіли на відстань до 400 м. Про це вже згадувалося вище]. Але я захопився.

Події Троянської війни, точніше – довкола неї в основному розгортаються в ареалі нинішнього Чорного моря, всього його узбережжя. Це змушує багатьох істориків думати, що Троя – то Ольвія (південь Придніпров'я) або навіть Гелон (Середній Дніпро). Але ні, вона там, де її в XIX столітті розкопав Шліман, – на Босфорі. І в окрузі, що особливо не подобалося місцевим басилеям, постало багато арієзованих поселень, які підтримувались Араттою.

Тиск аріїв зростав, пружина стискалася, й Аттика вибухнула. Десять років (1194–1184 рр. до н. е.) за намовлянням Єгипту хвилі «грецького (ахейського) моря» накочувалися на арійський форпост, поки не поглинули його. Протиборство було досить жорстоким. Навіщо? Не можна ж усерйоз вважати, що небачені раніше кровопролиття, багаторічні героїчні зусилля багатьох народів не лише Аттики, а й віддалених районів Середземномор'я (навіть ефіопи з берегів океану прийшли і вв'язалися у війну) робилися через грецьку красуню Єлену, котру вкрав, точніше, повів за собою Паріс – троянський принц. Навряд чи слушні й міркування ваших істориків-матеріалістів: мовляв, сякі-такі греки (тоді вони ще не були благородними еллінами) вирішили пограбувати багату Трою.

У Гомера знаходимо глибше, духовне, трактування мотивацій походу на Трою:

Хто ж із безсмертних богів їх (греків – Ю. К.)спонукав до ворожого спору? Син

Громовержця і Лети – Феб, прогніваний царем. Отже, в основі лежить духовний чинник – Феб – бог Сонця. «Сонячна», арійська, першопричина. І сама Троя (Іліон) – «місто Сонця». І храм Сонця стояв у ній. І жрець Аполлона (Аполлон – той же Феб, бог Сонця) верховодив у ньому. Питання стояло так: під чиїм духовним впливом буде Середземномор'я – під «північним», арійським, чи «південним», єгипетським? Це питання й розв'язувалося протягом І тисячоліття до н. е. – розв'язувалося і силою духу, і силою інтелекту, і силою зброї. «Сонячна» (мітраїстська) Аратта була неначе трамплін, звідки арії робили стрибки до Середземномор'я, над яким нависали тіні єгипетських пірамід й витав дух Амона.

Греки в Троянській війні взяли гору. Куди ж тікають мешканці Трої? На північ, до Припонтиди, гирл Дунаю і Дніпра, до Аратти. Тут, за 20 кілометрів від гирла Дніпра, засновують славнозвісну Ольвію. Частина троянців подалася на Крит, де також виникла цивілізація арійського типу. А хто ж приходить на допомогу троянцям? Світловолосі амазонки з арійськими мечами з північних країв. І головного губителя арійської Трої Ахілла зрештою вбиває бог світла Аполлон (аналог слов'янського Дажбога). А натхненник греків-переможців Менелай поспішає до антиарійської цитаделі – Єгипту, щоб принести жертву його богам.

З усіх героїв Трої, як відомо, порятувався лише Еней. Іван Котляревський геніальним чуттям відкрив у Енеї запорожця («Еней був парубок моторний і хлопець хоч куди – козак»). Сакральна Україна через Енея-запорожця поєдналася з арійською Троєю.

Троянська епопея закінчилася. Але драма арійсько-єгипетського протистояння розгорталася далі. На черзі були пелопоннеські й греко-перські війни.

СПАРТАНЦІ – СИНИ АВРААМА

Знайдено» в Писанні про Спартанців та Іудеїв, що вони – брати й від роду Авраама.
Біблія

– Тут ми порушимо тему, невідому у вашій історії: знамениті спартанці – євреї. У Біблії про це прямо й докладно йдеться, та цю Книгу Книг у вас ще мало читають…

Так ось, як мовиться, «не києм, то палицею». Арії, зазнавши поразки у Троянській епопеї, далі діяли через знамениту Спарту. Наступ на «темний світ Амона» тривав, але вже обхідним шляхом…

Крихітна держава на півдні Пелопоннесу стала черговим арійським форпостом. Створити його допомогли іудеї, хоча в цілому вони займалися внутрішніми справами, не виходячи далеко за рамки землі обітованої – Палестини. Спартанці виявилися нащадками Авраама – прабатька євреїв, які у свій час переселилися на Балканський півострів, і прилеглий до нього острів Пелопоннес. За етнічними ознаками вони були рідними братами іудеїв, хоча й не знали закону Мойсея, бо пішли з роду значно раніше, ще до написання Тори.

Звичаї спартанців багато в чому нагадували іудаїстські (громада, кругова порука, регламентація життя, жорстка програма виховання дітей). І ось іудеї шлють до них послів з нагадуваннями про кровну спорідненість («ми з вами брати») і пропозиціями союзу в боротьбі з «духом Амона» за «спільну справу». Спарта відповіла згодою і невдовзі розпочала війну з Афінами.

Іудеї-спартанці підкорили весь Пелопоннес, його населення (ілотів) зробили своїми рабами. Згодом Спарта розгромила афінян і практично заволоділа всією Грецією. Допомагала спартанцям грецька аристократія, яка за духом була «проіудейська».

– А до речі, Юрію Михайловичу, – тут Гуру лукаво глянув на мене, – чи знаєте ви, що Сократ був іудеєм? І Піфагор також? Платон – ні, але він пройшов іудейське виховання в Іліополі (Єгипет). Вам ніколи не пояснювали, чому Сократа змусили прийняти отруту? У 404 році до н. е. в Афінах спочатку гору взяла проіудейська верхівка, а згодом цю верхівку

повалили антисеміти, котрі почали «очищати» Грецію від іудейського впливу. У 399 році немало видатних людей Афін пішло з життя. Серед них був і Сократ.

Але на бік іудеїв стали перси, котрі встановили гегемонію над Грецією. То там, то тут спалахували греко-перські війни. По суті розпочалася тогочасна світова війна, її фронт проходив від Вавилона до Аратти. То був натиск арієзованого світу на світ, що перебував під єгипетським впливом, а іншими словами – протистояння «синів сонячного Мітри» й «синів Амона»

З одного боку барикад, так би мовити, були Афіни, Македонія, італійські племена під владою Риму, Єгипет (що перебував у тіні). З другого – Спарта, Персія, ряд малоазійських племен. За ними стояла Скіфія (Трояна).

За своїм сценарієм розвивалися події у Дворіччі та Палестині. Хоча вони й розпочалися раніше греко-перських війн, однак за своєю суттю були пов'язані з останніми. Мається на увазі насамперед підкорення Ассирією Іудеї, зруйнування храму Соломона в Єрусалимі та велике полонення євреїв (коли всю іудейську еліту вивезли до Вавилона). Перси, як відомо, визволили євреїв з полону, повернули їм Єрусалим і 528 року вторглися до Єгипту.

Широкомасштабні події в районі Середземномор'я в цілому позитивно вплинули на «арійські справи». Духовна гегемонія Єгипту істотно ослабла. Арієзований народ – перси – запанував над Вавилоном, Єгиптом, Грецією. «Арійська хвиля» йшла вперед. Але доволі несподівано «світ Амона» завдав потужного контрудару… Прошу вибачити мене, що досить часто вживаю військову термінологію. Але боротьба була справді гостра, не на життя, а на смерть. За царювання Александра Македонського, сина Амона (Александр був «подвійного народження»), розпочався тимчасовий відхід арійської всесвітньо-історичної хвилі. Небезпека нависла над Махас-Патхи – Великим арійським поясом.

РЕВАНШ ЄГИПТУ

Он выполнял миссию Зевса. Уточним: речь идет, без сомнения, о Зевсе-Амоне; там, в святилище египетского оазиса Сива, на Александра была возложена эта миссия.
А. Боннар

– Тепер зосередимося на деяких широковідомих подіях світової історії, суть яких, певен, ще й досі ми не осягнули.

Мається на увазі насамперед дивовижно стрімкий похід Александра Македонського на схід. Його мотиви, цілі, результати не можна аналізувати без урахування «арійського чинника», Скіфії та її ядра – Придніпров'я.

У середині IV століття до н. е. арієзація тодішнього світу сягнула дуже далеко, терези світової історії вочевидь хилилися на користь Персії, Аратти і Скіфії. Після греко-перських війн, у яких, як уже говорилося, брали участь майже всі народи Середземномор'я, еллінський світ конав у руїнах міст-держав. Над Елладою свою гегемонію встановила крихітна Македонія. Навіть в Афінах верховним правителем був скіф – Демосфен.

І тут на історичну арену виходить, точніше – вдирається юнак незвичайної долі. Він так вразив уяву істориків усіх часів, що навіть про його коня Буцефала буде написано силу-силенну літератури. Ім'я його – Александр Македонський. Кожен учень, кожен гімназист згідно з навчальною програмою мусив знати, що цей освічений, жорстокий і запальний юнак (вихованець Арістотеля!) народився о 9-й ранку 12 березня 357 року до н. е., прожив 32 роки. У 19 літ вступив на царський трон, 12 років воював, здолав і підкорив 14 еллінських і 22 варварські народи, заснував 17 Александрій – міст, розкиданих від Єгипту до Гіндукушу й Гангу, пройшов зі своїми доблесними гоплітами 20 тисяч кілометрів, став царем Азії. Більш непереможних полководців історія не знає, – далеко Наполеонові! Його можна було б назвати царем усього тодішнього світу, коли б… коли б не Скіфія… Велика Скіфія, що встала на його шляху.

Однак дуже багато невідомих подій, пов'язаних з походом Александра, західні

дослідники чомусь намагаються не помічати. Так, спочатку був кидок на північ, до задунайських степів, до володінь скіфів. «Переправившись через Дунай і знищивши невеличке містечко, Александр скорив ворожих йому готів і скіфів», – пише француз Анрі Боннар, повторюючи придворних літописців Македонського. Але ж ні! Він їх просто не наздогнав. Повторилася історія з Дарієм І. Летючі кінні загони скіфів баражували степ на обрії і зникали, щойно македонці наближалися до них. Проскакавши від Істру [Нижня течія Дунаю] до Тирасу [Давня назва Дністра], юний завойовник, як у вас кажуть, плюнув та й повернув туди, звідки прибув. Тільки й сказав: «Такий народ перемогти не можна».

Потім розпочалася «грецька місія», мета якої – об'єднати, оживити вимотаний війнами і внутрішніми чварами еллінський світ, прогнати персів з берегів Егейського моря, закрити їхні бази в Середземномор'ї. Розгромивши війська Дарія ІІІ при Іссі, Александр з тріумфом пройшов до самого Єгипту, де приніс жертви богам і виявив знаки щонайглибшої шани до тисячолітніх обрядів і містерій. Жерці Єгипту дарували йому всі титули фараонів, обожнювали його.

Александр був більше сином своєї матері Олімпії, нестямної вакханки, що віддавалася богові Діонісу в безумстві танцю, у сп'янінні екстазу, ніж сином царя Македонії Філіппа. Він хотів за всяку ціну одержати відповідь на питання, що мучило з дитинства: хто ж його справжній батько? У пустинному святилищі Амона під час ушанування святих храму, куди полководця допустили жерці, йому підпопів сам Бог: він син Амона-Зевса, він «подвійного народження», зачатий Олімпією від самого Громовержця [Зевс – грецька назва єгипетського бога Амона]. І саме він долею покликаний стати на шляху арієзації світу, порятувати справу Єгипту, зупинити натиск яфетичних народів. З того моменту, як душа Александра пізнала таємницю, його переконаність у своїй єгипетській місії, вважають деякі історики (А. Боннар та ін.), надзвичайно зростає і стає непохитною.

Варто наголосити: «єгипетська місія» Александра (саме так вона відклалася у пам'яті багатьох поколінь) – то «анти-яфетична» (антиарійська), а зрештою, антискіфсько-сколотська місія. Справа в тому, що яфетичні народи в основному заселяли великі північно-східні простори, що йменувалися Великою Скіфією. На південь від Великої Скіфії лежала Персія, теж яфетична країна – антипод хамітського Єгипту [Єгипет у Біблії іноді називається «землею Хамовою». Його також називають ім'ям Міцраїма – одного з синів Хама].

У Єгипті йому було сказано: «Справа Амона, твого справжнього батька, в небезпеці. Не цар Філіпп, котрого ти допоміг убити, твій справжній батько, а Громовержець – Амон». І напівп'яний Александр (до речі, він завжди перебу вав у стані алкогольного сп'яніння, тому й не дивно, що помер у 32 роки від білої гарячки) кинувся у бій.

Македонський рушив у глиб Азії, маючи військо приблиз но в 100 разів менше, ніж у «царя Азії» Дарія ІІІ. Уявіть собі: від 1 до 100 за однакового озброєння! Його блискучі перемо ги просто неймовірні, якщо підходити до них традиційно. За бігаючи наперед, скажемо: так само важко пояснити з позицій здорового глузду і його наступні поразки та відступи в Індії, Середній Азії, які звели нанівець попередні тріумфи полко водця.

Що я хочу цим сказати? А ось що. Візьмемо для прикладу одну з битв – битву під містечком Гавгамели, неподалік руїн Ніневії. У Дарія – дуже досвідченого полководця – більш як мільйон воїнів, у тому числі до 50 тисяч кіннотників, що за ймали досить зручні позиції. Александр мав у своєму розпо рядженні близько 5 тисяч кіннотників і 30 тисяч піхотинців. Результати битви: розгром Дарія, котрий тікає і ховається в горах; у македонців втрати становлять 100 чоловік убитих, у персів – 400 тисяч.

– Та як це можливо?.. – перебиваю Гуру питанням.

– Це втручання чинника Х, який ви, матеріалісти, нази ваєте збігом обставин. Однак тут ніякого збігу обставин не було. Мільйонна, добре озброєна армія оточила 30 тисяч гоплітів. І раптом… напівп'яний Александр з палаючими очима, яскраво-білим султаном на шоломі, із загоном охоронців врі зається в щільні шеренги противника. Він, як богатир у били ні: «Праворуч махне – ляже вулиця, ліворуч махне – провулочок». Куди Александр не ступав на

полі бою в радіусі 20 метрів, якась невідома сила збивала з ніг і відкидала маси воїнів, перекидала на спини коней. Панічний жах передавався від ближчих до дальших рядів, і незабаром вся мільйонна маса перського війська почала тікати, знищуючи в товкотнечі сама себе.

– Але чому? Як?

– Це Шамбала – невидимий парапсихологічний вплив… Характерно, що цього разу він був видимий – над рівниною, де роїлися в битві люди, завис НЛО (про це йдеться в багатьох хроніках). Однак за всім цим стояла Шамбала – покровитель хамітського Єгипту. Не вірите?

– Ні, звичайно.

– Тоді поясніть самі, – посміхнувся Гуру. Я не знав, що відповісти.

Від автора:

Через два роки після тієї розмови, навесні 1976 року, до новосибірського Академмістечка приїхав нікому не відомий тоді історик Л. Гумільов з циклом публічних лекцій під загальною назвою «Проблема царів» [Інтелектуали, що групувалися довкола Будинку вчених Сибірського відділення АН СРСР, тоді мали можливість запрошувати до себе «екзотичних особистостей». У листопаді 1972 року вони запросили навіть О. Солженіцина, що спричинило переполох у місцевих парторганах. Солженіцин, правда, так і не потрапив до Академмістечка (каюсь, я разом із секретарем райкому партії Р. Т. Яновським брав участь в акції «недопущення» опального письменника до наукового центру Сибіру)]. Йому з великими ваганнями дозволили прочитати лише 5 лекцій (про Цезаря, Македонського, Чингісхана, Наполеона), і то з умовою: не торкатися історії Росії XX століття і взагалі нової історії, особливо радянського періоду. Мені доручили опікати, точніше – стежити за ним. Ми зблизилися: після лекцій я двічі запрошував вченого на вечерю. В домашній обстановці він говорив мені те, чого не міг сказати в аудиторії. За його словами, Македонський мав унікальне (сильне) біополе. Перебуваючи в граничному збудженні, він вводив людей у транс в радіусі до 20 метрів. Такими здібностями, але меншою мірою були наділені Наполеон, Гітлер, Сталін. Це нагадує масовий гіпноз, але не зовсім… Лев Миколайович підтвердив розповідь Гуру про дивний перебіг битви Македонського з персами, але пов'язав ці химери не з НЛО та Шамбалою, а з біополем полководця.

– Після здобуття титулу царя, – вів далі Гуру, – Александр мав проміжну мету – ліквідувати Великий арійський пояс (Гімалаї – Алтай – Кавказ – Карпати) й розгромити Скіфію, заснувавши безліч грецьких міст – Александрій – з єгипетськими богами та святилищами на Алтаї, у Північній Припонтиді, особливо в Подніпров'ї.

Куди втік Дарій III з рештками перського війська? Виявляється, на північ, до тих самих скіфів, своїх братів по духу. Македонський рушив до Каспійських воріт, потім увійшов у зону арійського поясу і тут наштовхнувся на гнучку, наче вібруючу, але міцну, непорушну стіну. Такою стіною були скіфи, котрі нависали з півночі, з берегів Борисфена й Танаїсу, вимотували військо й, нарешті, повністю розбили передові загони завойовників. Це сталося на берегах Яксарту (Сирдар'ї).

Численні радники намагалися втягнути Македонського в скіфську кампанію, підштовхували його піти на захід і зруйнувати арійський пояс.

Але скіфи поставили надійний заслін завойовникові, повели війну на знищення фаланг Дворогого (так звали скіфи Александра).

Великий степ, від Каспію до Карпат, населений різними народами, виявився, на диво, монолітним. Повсюдно на сходках князів-степовиків переважали одні й ті самі розмови – про небезпеку з південного сходу, про Дворогого завойовника, котрий гірший за Дарія I, хоче знищити наших богів, наші звичаї, віддати в рабство дружин і дітей; Папай. [Папай – бог скіфів] не хоче, щоб Борисфен і Танаїс були обсаджені Александріями з їхніми язичницькими вівтарями. І вібруюча стіна дедалі міцнішала.

Геніальним чуттям Александр зрозумів, що північний похід призведе до поразки, й вирішив повернути військо на південь, до Індії, сподіваючись досягти глибинних районів

Тибету. Дійшов до берегів Інду, священного Гангу, І тут йому почала зраджувати фортуна. Наміри Македонського іти далі, до Тибету, Небесних гір, до заповітних районів великих махати, перестали здійснюватися. Чому? Агарті почала вважати, що «єгипетський місіонер» надто далеко зайшов, надто багато пролив крові. Індійські мудреці відмовлялися спілкуватися з завойовниками. Погрози не діяли. Один із мудреців, аби виказати свою зневагу до страждань і самої смерті, попрохав Александра запалити вогнище. Потім ступив у нього і згорів без єдиного зойку на очах украй збентежених македонців.

Александр організовує низку експедицій для обстеження течій Інду й Гангу, пошуку маршрутів до Шамбали. Та раптом – наслання! – збунтувалася армія. Воїни зажадали негайного повернення додому. Після тривалих розмірковувань наодинці у своєму наметі полководець звелів поставити колону з написом: «Тут зупинився Александр».

Замість тріумфального походу додому (до Македонії) через Скіфію було обрано шлях на Вавилон. Македонський хотів повсюдно, і в Персії, і в Індії, прищепити культ Геракла (свого улюбленого героя). І це в країнах Авести й Махабхарати з їх тисячолітніми традиціями арійської мудрості. Примітивний Геракл з його подвигами, що виказують не інтелект і духовність, а фізичну силу, чоловічу потенцію, не міг замінити Заратустру чи Ману, Вішну чи В'яса.

Реваншистська місія Єгипту закінчувалася дивними маскарадами й оргіями у Вавилоні, що знову набув статусу «розпусниці». Спочатку Александр улаштував бенкет на 9 тисяч персон, потім масове одруження (80 пар і він з донькою Дарія на чолі шлюбної процесії). І тут раптово помирає у 32 роки «від лихоманки» (насправді – від білої гарячки).

Чи був Александр на землях України? Був, двічі. Перший раз, як уже говорилося, дійшов до Дністра із заходу, рухаючись від Істру. Другого разу, переслідуючи Дарія південноукраїнськими степами, дістався Дону. Його полководці (це добре відомо) доходили до земель Полтавщини. «Я, – з гордістю промовляв Александр, – переможець персів і мідян, бактрян і саків, парфян і хоразміїв, котрі живуть до самого Каспійського моря, я, котрий перейшов Кавказ за Каспійські ворота, переправився через ріки Окс, Танаїс (Дон), Інд, перейдений раніше тільки Діонісом…»[Цит. за: Боннар А. Греческая цивилизация. – М., 1992. –Т. 3. – С. 217].

Існує думка, що Александр хотів замкнути кільце своїх походів, тобто рушити додому зі сходу землями України й дійти до Істру (Дунаю). Але скіфи завадили.

Завершуючи свою розповідь про завойовницькі походи Македонського, Гуру знову торкнувся біблійних тлумачень походження та еволюції народів земної кулі. На його думку, лише так можна зрозуміти особливості розвитку арійської ідеї в кінці І тисячоліття до н. е. В цей період основним представником правоарійської місії виступали скіфи-сколоти, що мешкали на землях сучасної України.

– Отже, – продовжив Самден, – після походів Македонського в Припонтиді з'являється народ Тувал – праукраїнці. В апокрифічних частинах Біблії подано більш докладний перелік нащадків Яфета: гікси, луви, кельти, галли, анти, венеди, франки, бургундці, англи, сакси, лужани, бодри, дреги, поляни, в'яти, радими, ляхи, криви, словени, тираси, тували, мешехи (махи). А от про германські племена говориться якось непевно. В цілому вони не були арієзовані. Лише їх частину, яка дала пагони англосаксів і пруссів, можна вважати «арійською». Тому, як виявляється, Гітлер не там шукав представників чистої арійської раси. «Чистої» взагалі немає від часів країни Куш. Але якщо під чистотою розуміти, так би мовити, найближчу генетичну належність до біблійного Яфета, то це кімри, скіфи-сколоти, анти, роши (расени, або «слов'яни»), руси («русичі», або «українці»). До ліворійців належали готи й тевтони. Вони завжди боролися з правоарійським світом, особливо русичами.

Слова «слов'яни» і «українці» я беру в лапки, бо в біблійних текстах таких термінів немає. Є Рош у канонічному тексті, «расени» й «руси» – в апокрифах. Але термін руси стосується корінного південноруського народу, тобто сучасних українців, а нинішні росіяни представлені як Мешех і мосхи («московити»).

– А чому ж у біблійних текстах немає імен слов'ян і українців – прямих, як ви сказали, нащадків аріїв? – запитав я.

– Тому, – відповів Гуру, – що це імена не власні і не історичні, тобто не «справжні», і біблійні ясновидці бачили це. Як ми вже говорили, слов'яни спочатку не називали себе слов'янами, їх так називали інші, недоброзичливі до них народи. Слов'яни називали себе Рош (расенами). А українці спрадавна називали себе русами (русинами). Ось ваше власне законне ім'я. І в біблійних текстах воно позначене. То потім вас назвали українцями й малоросами, а з часом знову українцями.

Ваша нація, що зветься нині українською, почала формуватися на скіфській, точніше, сарматській основі одразу після походів Александра Македонського. Велику роль у цьому процесі відіграла також Галілея (батьківщина Ісуса Христа), про що згадується в Біблії, але докладніше про це трохи пізніше.

НА ПРАПОРІ АТТИЛИ – АРІЙСЬКИЙ ХРЕСТ

Воды старого Дона мы переплыли силою наших коней, Воды молодого Дона мы одолели силой креста и молитв. Впереди наш Ерак [Молодий Дон – то Волга, що у VIII столітті н. е. впадала в Азовське море. Єрак – стародавня назва Дніпра]…

Походная песня гуннов

ГУНИ – ВИЗВОЛИТЕЛІ?

Жестокий разгром гуннами многих европейских народов создал им на Западе репутацию головорезов и разбойников, в то время как китайские авторы характеризовали их как народ, наиболее культурный из всех «варваров».

Л. Гумилев

– Одна з нісенітниць історії стосується гунів. Досить часто їх характеризують як кровожерливих завойовників Європи [Міф про гунський народ як некультурний, жорстокий, ворожий європейській цивілізації етнос активно поширюють німецькі автори, починаючи з готського історика Йордана. Втім, воно і зрозуміло: свою «європейську історію» гуни розпочали з нищівного удару по готських племенах, що осіли на землях Праукраїни, а закінчили розгромом римських легіонів разом з тими ж готськими загонами (Каталаунська битва) і укладення союзу з галлами (племенами того ж кореня, що й нинішні прикарпатські галичани)], їхнього Аттилу – напівдиким, жорстоким царем. Навіть у підручниках розповідається, як Аттила їздив колісницею, куди запрягалися дівчата скореної Паннонії.

То все вигадки. Аттила – одна з найвизначніших, величних постатей історії, не менша за Александра Македонського й, безперечно, більш значима за Чингісхана.

А в суто людському плані ні Александр Великий, ні Чингісхан у жодне порівняння не йдуть з Аттилою. Александр – це вовкулака, особистість мстива, люта, глибоко розбещена, і коли про нього пишуть в основному добре, то це за принципом: «переможців не судять». Ми вже говорили, що він був причетний до вбивства свого батька, царя Філіппа, легко віддавав накази про знищення мирних мешканців багатьох переможених міст, занадто зловживав алкоголем, перед смертю залишив свою чергову дружину – дочку Дарія, «найкрасивішу дівчину Азії», незайманою і два дні пиячив зі своїм євнухом – партнером по гомосексу. В Бога не вірив: сам себе вважав за бога й вимагав, щоб йому поклонялися.

А Чингісхан? Це теж якась потвора. Для збереження свого здоров’я пив жир, топлений з тіл хлопчиків, убитих спеціально для нього. Не вмів ні писати, ні читати. Його навіть

жорстоким назвати не можна, як не назвеш жорстоким вовка. Він просто нищив людей, не задумуючись над тим, жорстоко це чи ні.

Нічого такого не можна сказати про Аттилу. Він народився 401 року в місті, що стало потім Києвом. Батько його – Мундиух (син гунського царя Доната), мати – руська княжна з племені руськолунів, яке жило на узбережжі Азовського моря (до речі, з цього племені згодом пішов і рід князя Олега, засновника династії Ольговичів на Русі). А правив цим племенем за часів Мундиуха князь Кий, котрий і віддав за Аттилу свою сестру.

– Кий?

– Так-так, той самий Кий, якого вважають засновником столиці України. Він доводився дядьком Аттилі, тому й турбувався про виховання, навчання свого улюбленого племінника. Своїм струнким станом, білим тілом, блакитними очима, темним волоссям Аттила відрізнявся від свого брата, котрий народився від іншої матері – кипчацької княжни. Аттила був письменний, сповідував кипчацьку мітраїстську релігію, тобто вірував у Тенгріхана (аналог арійського Мітри). Німецькі історики й літератори доклали багато зусиль, щоб показати Аттилу лише з негативного боку. В багатьох творах (наприклад, в романах Фелікса Дана «Битва за Рим», «Аттила») він зображується кривоногим, малим на зріст, нечепурою, жорстоким варваром, який навіть власних дітей ненавидів так, що міг задавити їх копитами свого коня. Це брехня. Йому більше підійшов би епітет не «жорстокий», а «суворий». За різні провини він виносив переважно одне покарання – смерть. Такі були часи.

Аттила рано виявив військові і дипломатичні здібності. 18-20-річним юнаком водив полки в походи, їздив навіть до Візантії й Паннонії як дипломат. Невідлучно при ньому був Кий. Коли ж Аттила посів царський трон, Кий став фактично «другою людиною» імперії і, звичайно, крім усього іншого багато зробив для зміцнення її столиці. Померли вони в один рік (453).

Про значущість Аттили в історії свідчить створена ним імперія, що простягалася від Атлантичного до Тихого океану, від Балтики до Середземного моря. її столицею був Київ. Тут, точніше – на південно-західній околиці нинішньої столиці України, на місці стародавнього міста Гелона, зруйнованого перським царем Ксерксом, стояв палац «короля Аттили» [Цю думку поділяють деякі історики. Див., напр.: Василенко І. К. Велика Скіфія. –К., 1991].

Історик того часу Йордан так описує цю місцину: «…Поселення (тобто Київ – *Ю. К.)* було як велике місто; дерев'яні стіни його були зроблені з гладких дощок. З'єднання між ними були такі щільні, що вони ледве помічалися. Виділялися й триклінії, що простягнулися на значному просторі, і портики, що розкинулися в усій своїй красі. Площа подвір'я була оточена парканом, і уже його розміри давали змогу скласти уявлення про палац. То було житло царя Аттили, котрий тримав під рукою весь варварський світ. Саме йому він віддавав перевагу над усіма іншими завойованими містами».

Як я вже казав, ми, адепти Агарті, сповідуємо смислову, аналітичну історію. А ваші історики часто знають багато, а розуміють мало. Дехто з них гунів повністю уподібнює монголам (прийшли, спустошили, підкорили, подалися далі), а дехто їх ототожнює зі скіфами, інші – із слов'янами або уграми (засновниками угорської нації) тощо. В кожній з існуючих версій є частка правди. Але для розуміння великої проблеми гунів (найважливішого чинника історії України, слов'янства і всієї Європи) конче потрібно враховувати кілька моментів:

1. Гуни (хуну) – то ціла доба (майже 3 тисячі років) в житті Євразії, доба, що розпочалася у XVIII столітті до н. е. в Китаї і закінчилась у XIII столітті н. е. в Європі.

2. Це суперетнос, до якого входило багато народів, різних за етнічними й соціальними ознаками, рівнем культури, менталітетом, мовою. Тому коли стародавні історики пишуть, що гуни голили бороди, дотримувалися певних правил гігієни, любили китайські шовки, делікатесне печиво, багато хто з них був письменний, а їхні царі мали палаци, то це правда. Але не грішать проти істини і ті дослідники, які говорять, що гуни – дикі степовики, які не злізають з коней, заросли волоссям і брудом, не визнають, крім халабуд, будь-якого іншого

житла, споживають м'ясо після розпарювання його між власним стегном і спиною коня, зачинають і народжують детей у тісних кибитках. Такий «широкий» спектр характеристик зумовлений тим, що окремі гунські племена і народи розділяє географічна віддаль у 3–5 тисяч верст і часова відстань у 500–1000 років.

3. Гуни – це багато дружніх між собою племен і народів, що «осідлали» й зберігали арійський пояс – Великий степ. Л. Гумільов пише: «Межуючи на сході зі стародавньою цивілізацією Китаю, а на заході з культурою західноєвропейського напівконтиненту, Великий степ з півночі обмежений непрохідною тайгою, а з півдня – гірськими хребтами. Така географічна цілісність, населена різноманітними народами зі своїми господарськими навичками, релігіями, соціальними установками й мораллю, всіма сусідами сприймалась як своєрідна єдність, хоча зміст домінуючої ознаки ні етнографи, ні теоретики, ні соціологи не змогли визначити [Гумилев Л. М. Хунну.– СПб., 1993. – С. 8].

Це і є Велика Гунія, світова імперія Аттили, яка потім розпалася на низку каганатів. Л. Гумільов уловив те, чого ніяк не можуть збагнути інші: що ж «цементувало» багато століть цей різноликий, різноманітний, що розтягнувся на 10 тисяч верст, степ? Лише підхід до історії людства з позицій духовності дає правильну відповідь: домінуючим чинником тут виступала арійська ідея, духовна вісь Агарті – Аратта. Це великий шлях аріїв – шлях духовного зростання людства, що веде до єдиного Бога, до істини, до сонячних висот. Замикає його Припонтида – колиска слов'янства та української нації, яка ще скаже своє слово.

4. Гунами називалися арієзовані (натхнені аріями) народи. Серед них провідну роль – чимдалі, тим більше – відігравав етнічний субстрат хуно-сяньбі, з якого пізніше постав тюрксько-монгольський етнос. На початку IV століття н. е. хуно-сяньбі вийшли на землі аланів та угрів і звідти рушили до Європи, точніше, до Північної Припонтиди, поглинаючи безліч племен. 376 року вони вийшли з Кубані, форсували «два Дони»[Див. виноску до епіграфа цієї глави] й рушили до Борисфена. Саме таких гунів і знає Європа, їх ще називали білими.

Арійське ядро цих кінно-людських мас становила нечисленна хуно-сяньбі-кипчацька народність, що дозріла фізично й духовно у-степах Алтаю. Вона втілювала собою інтелектуальне й духовне єство білих гунів, які увійшли до Припонтиди.

5. Нам відомо, що гуни на чолі з Баламбергом на прохання антських князів розбили остготів і рушили до Дніпра. Готи стали васалами гунів, які об'єдналися з антами, іншими праслов'янськими племенами. Везеготи (західні), злякавшись, почали відходити з правого берега Дніпра до Дунаю. 376 року завершилось визволення всього Нижнього Подніпров'я від панування готів, які століттями пригнічували праслов'янські племена. Готи прийшли до Припонтиди з північного заходу, із земель Пруссії. Це був своєрідний удар «лівих» аріїв (згодом вони сформували тевтоно-рицарські антислов'янські ордени), завданий «правим» аріям. Він знаменує собою черговий етап протиборства Шамбали і Агарті.

Якщо скіфи-сколоти прийшли на землі України, щоб протистояти антично-грецькій експансії (експансії «єгипетського духу»), то гуни прийшли сюди, щоб протистояти лівоарійській експансії з північного заходу (експансії тих, нащадки котрих називатимуть себе «оберменшами» йноситимуть свастику). Гуни, як і скіфи-сколоти, не тільки не боролися з праслов'янами, а, навпаки, асимілювавшись з місцевими племенами, утворили з ними одне ціле.

Л. Гумільов, котрий ретельно вивчав гунську проблему, пише, що важко зрозуміти, чого й навіщо гуни знялися з родючих кубанських просторів і вирушили за Дон до Дніпра, А пояснення тут одне – духовна місія. Цей похід гунів – дуже важлива сходинка в історії слов'янського світу, він не дав загинути Великому арійському поясу: готи з півночі «свинею» вже врізалися в головну частину великого арійського тіла, що розкинулося від Гімалаїв до Карпат.

ВОНИ РОЗЧИСТИЛИ ШЛЯХ ХРИСТИЯНСТВУ

Что представляли собой люди Аттилы, которых европейцы назвали «варварами»? Почему на их знаменах был крест? Какой то был крест? И так ли дики и невежественны были кипчаки, как их представляют учебники истории?

Мурад Аджиев [Аджиев М. Тенгри-хан и Иисус Христос // Новое время. – 1993. – № 42]

– З приходом і зміцненням гунів розпочалося не просто велике пожвавлення торгівлі й культури в Припонтиді (гуни, зокрема, вигнавши готів, звільнили живильний шлях із варяг у греки, відновили зв'язки Подніпров'я з морським узбережжям, з грецькими містами тощо), а й розпочалася політична історія Русі-України, усього слов'янства.

Чого не розуміють ваші історики? Наприклад, прочитавши в літопису: «Рутила (цар гунів) ходив з Руссю на Візантію», роблять висновок: отже, була Руська держава, й гуни в союзі з нею ходили на Візантію. Але це зовсім не так! Гуни просто злилися з «місцевою» Руссю і становили одне політичне утворення. Зверніть увагу, монголів били й виганяли з Русі, а з гунами ніхто на Русі не воював і ніхто з Русі їх не виганяв. Вони свої, вони злилися з Руссю й повели її та весь приєднаний до неї слов'янський світ на Рим і подолали його! Але про це трохи пізніше.

Отже, місія гунів у праслов'янському світі мала, по-перше, політичний, а по-друге, що особливо важливо, духовний характер.

Гуни зміцнили на Русі мітраїстську віру, що похитнулася, зупинили наступ «перунізму» (язичництва), культивованого готами, тобто розчистили шлях християнству.

Звичайно, гунів не можна назвати християнами в загальноприйнятому розумінні цього слова, але поміркуйте самі: на їхніх прапорах був християнський хрест. Вони поклонялися «людині-небу» Тенгрі (творцю світу, що народився від земної матері й Небесного Духа). Ця кипчацька релігія, яку культивували на Алтаї, ґрунтувалася на величезних духовних масивах Тибету (Агарті), Індії, Персії. І, що цікаво, не лише хрест, а й основну церковну атрибутику тенгріанства принесли до Припонтиди гуни: ікони, кіот, іконостас, лампади, ладан, парчевий одяг священиків, молитви із земними поклонами тощо. Та й саме слово храм – «харам» (майдан перед палацом) – кипчацьке. В Києві, Харукані [Харукань – головне місто гунів-кипчаків на сході Малої Гунії – постало водночас з відбудовою й відродженням Києва за Аттили], інших поселеннях Припонтиди всі ці церковні атрибути запроваджувалися й удосконалювалися раніше, ніж в Західній Європі. Перший у світі храм з хрестом на куполі з'явився у Києві саме за часів Аттили.

Зверніть увагу: Аттила на чолі об'єднаного слов'янського війська рушив чомусь на Рим. Він не напав на Візантію, яка першою у Європі прийняла християнство і стала таким чином союзницею гунів.

Воїни Аттили перетворили в руїни саме північні міста Римської імперії. Там процвітало язичництво. Це незаперечний факт. Так само, як і те, що папа римський Лев 1452 року став перед Аттилою на коліна, благаючи пощадити Рим. Але не благання римського «жерця» зупинило полководця, а хрест, який, напевно, уперше з'явився в руках папи. То був тенгріанський хрест! Саме такий, як на штандарті Аттили. Він порятував Рим, залишивши його Вічним містом. Цей епізод зобразив великий Рафаель, щоправда, папу художник змалював не на колінах, а на коні.

Після походу Аттили Європа впевненіше пішла по шляху зміцнення і поширення християнства. Дива не було. Гуни мечем і пікою запровадили свою релігію, причому не аріанську (перекручену форму християнства), а ще ту, «доготську», «андріївську», яка стала згодом православ'ям. Тож не з катакомб постав християнський Рим, а, скоріше, з Києва.

КИЙ, КУЙ, КИЇВ І НАРОД РОШ

И пошли Кий, Щек, Хорив – три сына Ария – глядеть иные земли.
От них произошел славянский род, живущий доселе.
Велесова книга

– Вже досить тривалий час точаться суперечки про те, хто, коли і як заснував Київ. І я переконаний, що їм не буде кінця, бо йдеться про надзвичайно унікальне, історично багатофункціональне, «вічне» місто, подібне до Єрусалима, Рима або Лхаси.

У полеміці, пов'язаній із заснуванням Києва, простежується та ж лінія боротьби між так званими «жителями півночі» й «жителями півдня», що й у дискусіях про Русь взагалі – її заснування, назву, перших князів тощо. І це цілком закономірно. Адже проблема Києва невіддільна від проблеми Русі й України.

Коли ми говоримо про заснування Києва, завжди потрібно додавати: яка іпостась Києва мається на увазі.

– Як одного з перших поселень на Землі? Відомо, що перші поселення на місці нинішнього Києва з'явилися ще 20 тисяч років тому (за «домісячного» періоду).

– Як «стартового майданчика» архаїчних аріїв? 5508 року до н. е. – в рік «створення світу», коли прабатько аріїв Рама почав свої проповіді на березі Борисфена.

– Як столиці прадавньої Аратти – Оратанії? В кінці III тисячоліття до н. е., коли зі сходу до Трипілля прийшли із загиблої Ар'я-Варти рештки дітей Сонця й Степового вітру.

– Як столиці Сарматії? Наприкінці І тисячоліття до н. е. (про що говорить і Клавдій Птолемей).

– Як одного з центрів християнського світу? У 55 році н. е., коли перший апостол Христа Андрій поставив на київських горах хрест.

– Як столиці Великої Гунії – найбільшої імперії всіх часів? У 20-ті роки V століття за батька Аттили царя Мун-диуха (Мунчука).

– Як духовного і певною мірою політичного центру іудейства? На початку IX століття и. е., коли Київ став Гао-натом (духовною академією іудаїзму), а хозари тимчасово встановили над ним свою гегемонію (Київ намагалися навіть перейменувати на Ціон) [Ціон – від назви гори Сіон у Палестині].

– Як столиці держави Київська Русь? У середині IX століття за часів князювання Олега Віщого.

– Як матері міст руських? У X столітті, коли почала поставати велика імперія з центром у Києві, що охопила практично всю Східну Європу.

Безперечно, всі ці дати істотні. Однак з позиції духовної історії найістотніша дата – *55* рік н. е., коли Андрій Первозванний хрестом позначив центр біблійного народу Тувал (галілеян, які прийшли з батьківщини Ісуса, – предків галичан-українців). І не просто позначив, а провістив, що за цим місцем велике майбутнє, воно стане центром християнського світу [Відповідна проповідь Андрія Первозванного широко представлена в літературі].

Як відомо, в далеку давнину сягає і дата заснування Єрусалима [Існує версія, що Єрусалим заснували вихідці з Трипілля (тобто з берегів Борисфена) – гікси за 500 років до того, як туди привів євреїв Мойсей. І назвали його Русалем («Руський стан»). Однак версія потребує перевірки]. Але у даному випадку сам Бог вказав на Єрусалим як на місто миру й благоденства (так перекладається ця назва зі староєврейської). Багато разів це місто руйнували дотла. 135 року до н. е. на його території пройшлись навіть плугами на знак того, що з Єрусалимом покінчено назавжди. Але марно. Стоїть і стоятиме Єрусалим – центр трьох світових релігій!

Так і Київ. Лише протягом останніх двох тисячоліть шість разів вигорав і нищився дотла. Хто тільки його не громив! Готи, печеніги, половці, «свої» суздальці, монголи, татари-кримчаки. А якщо говорити про руйнування його святинь, то сюди потрібно додати й більшовиків. Проте живий Київ!

Бурхливо розвивався Київ за Аттили (433–453 рр.). Цьому особливо сприяв його сподвижник і наставник, русько-лунський князь Кий – друга особа в державі, фактичний правитель столиці. З ім'ям Кия – справжнього патріота своєї землі – безпосередньо пов язане виникнення адміністративного центру загальнослов'янського утворення – Великої Гунії. Після смерті Аттили і Кия місто багато десятиріч залишалося в руках племені руськолуней (інша назва – роксолани). Їхні князі, нащадки Кия, – Лебедян, Веренез, Велик, Сережень – послідовно правили Києвом і навколишніми землями.

Тут я перервав розповідь Гуру.

– Звідки у вас ці дані? Я, наприклад, не раз чув і читав, що Київ заснував один із хозарських правителів на ймення Куй, тому місто слід називати не Київ, а Куїв. Отже, Куй…

– Боюсь вас образити, – заперечив Гуру, – але в Росії кажуть: «Від такого чую». Як у вас язик повертається!.. Дійсно, є така версія, але це не що інше, як вигадка тих, хто бореться за Київ. Бути засновником Києва дуже престижно для будь-якого народу, адже такий народ стає історичним.

Хозари дійсно заволоділи Києвом у IX столітті. Вони почали засновувати у місті іудейські храми, школи і справді мріяли створити тут столицю (замість зруйнованого Єрусалима). Але з кожним роком набирало сили руськолунське князівство. Роксолани почали «підпирати» Хозарський каганат і Київ з півдня.

Нарешті на історичну арену виходить Олег – руськолунський князь, великий історичний діяч, котрий остаточно заволодів Києвом, встановив на Русі великокняжу династію Ольговичів. Ця династія закінчилася лише зі смертю Володимира Великого.

Від автора:

В літературі більше поширена версія, за якою Олег доводився родичем Рюрикові. Він тимчасово князював у Новгороді. 880 року Олег пішов Дніпром і шляхом хитрощів та обману заволодів Києвом. Тамтешніх законних князів Аскольда і Діра було вбито. Влада перейшла до Олега, який правив від імені сина Рюрика Ігоря.

Отже, скрізь князювали тільки Рюриковичі, і ніякої династії Ольговичів не було. Але ж відомий історик Микола Аркас зазначає: «Тим часом з інших джерел історичних виявляється, що Олег не був ні опікуном, ні воєводою Ігоря, але був такий самий князь київський, як і Ігор. Чи був він йому родич (тобто чи був він Рюрикович – *Ю. К.),* теж не знати» [Аркас М. Історія України-Русі. – Одеса, 1994. – С. 69].

Гуру продовжував:

– Через 4 роки після кінця правління Володимира князем став Ярослав, який дістав згодом два прізвиська «Кривий» і «Мудрий».

Ярослава лише номінально вважають сином Володимира. Насправді його батьком був убитий Володимиром литовський князь, а матір'ю – литовка Рогніда, яку київський князь узяв собі за дружину. Отже, безперечно, державний діяч Давньої Русі Ярослав не мав ні краплі руської крові (це одна з відомих версій генеалогії перших київських князів). Але все це потребує вивчення.

З Володимира Мономаха починається інша, «північна», династія Рюриковичів, засновник якої прийшов до Новгородської Русі з Пруссії. Від нього пішли Юрій Долгорукий (засновник Москви) і його син Андрій Боголюбський – руйнач руських святинь, котрий зі своїми воїнами порубав чимало київських ікон. А вже далі – Олександр Невський, Іван Калита, Іван Третій, Іван Четвертий – усе це «північна» Русь, Рюриковичі, Московія.

Чому про це кажу? Справа у тому, що з приходом до влади в Києві Рюриковичів в історії починаються підтасовки фактів. Насамперед це стосується походження Русі, її назви, столиці, діяльності окремих князів тощо.

Натомість істинного, глибоко патріотичного Несторівського літопису «Откуда єсть пошла земля Руськая» в обіг вводиться літопис Сильвестра, де роль роксоланських князів принижується, а роль Рюриковичів (варягів), навпаки, звеличується. Наприклад, за словами Сильвестра, Кий не був князем. Це всього-навсього «перевізник на Дніпрі». І назву Русі немовбито дали варяги (Русь – слово нібито шведське), і Київ, і державність заснували також

вони.

Згодом ці погляди почали розвивати німецькі історики, яких активно підтримувала офіційна наука царської Росії (адже царі були дуже «замішані» на німецькій крові).

Проте задовго до хибної норманської теорії серед літописців, книжників (руських, польських, чеських, візантійських) існувала, як на мене, південноруська, або, коли хочете, ваша національна, українська доктрина походження слов'ян, Русі, Києва та їхніх назв. Сила-силенна літератури, особливо відкриті недавно тексти Ізенбека [Інша назва – «Велесова книга»], дає підстави говорити про скіфо-сарматську доктрину. У нас на Тибеті про неї говорили як про звичайну річ.

Ви, українці, – стародавній народ роси – ось що каже Біблія. Вашими предками є всі корінні племена, які жили сотні й тисячі років тому у Північній Припонтиді. Античні автори-дослідники називали їх по-різному: кімри, скіфи, сармати, словени, руси, русичі тощо. Проте все це – народ Рош (Рус) на різних ступенях свого історичного розвитку. І «серце» цього великого народу лежить між Дніпром і Дністром (у Біблії ця земля називається Тирас). Саме тут жили сармати, від них пішли роксолани (руськолуни); вони дали назву річці Рось на Київщині. Сюди ж у І столітті н. е. прийшли галілеяни, «земляки» Ісуса Христа, котрі, змішавшись з роксоланами, дали сильну етнічну парость – сучасну українську націю, яка розмістилася на території Галич – Київ – Харукань і далі на схід.

Українці – це п'ята генеалогічна сходинка прадавнього народу, що прийшов сюди в часи Трипілля, – сходинка після кімрів, скіфів, сарматів, слов'ян (рош).

Гуру замовк на мить, лукаво примружив очі й закінчив:

– Ось як було. А ви кажете: Куй…

РОСИ ЗНИЩИЛИ РИМ

Битва была страшная, кровопролитная, такая, что другой подобной не было ни в те времена, ни в минувшие столетия.
З. Гиббон

– Офіційно Римська імперія почала розпадатися десь через років 20 після смерті Аттили. Однак не можна не визнати, що смертельного удару їй завдав саме Аттила, під командуванням якого в той час перебували сили усього слов'янства (народу Рош). І похід проти Риму Аттила розпочав з Києва разом зі своїм кращим полководцем і дядьком-радником Києм. Долю Риму вирішила Каталаунська битва, про яку намагаються якомога менше говорити не тільки західні, а й ваші історики. То був тріумф слов'янства як політично й духовно єдиної раси з українським «стрижнем». Вже потім слов'янство почало «колотися» на окремі етноси.

Каталаунська битва була найграндіознішою, найжорстокішою, найкровопролитнішою за всю історію людства, аж до битви під Ватерлоо. З обох сторін у ній брало участь більше 600 тисяч чоловік – піших і кінних мас, що водночас зійшлися у найзапеклішій січі. Римські війська очолював великий полководець Аецій. їм допомагали ті ж таки готи (для котрих гуни завжди були «кісткою в горлі»). А на боці слов'ян (що теж символічно!) опинилися галли, «родичі» карпатських галичан.

Численним, добре навченим римським легіонам Аттила спочатку протиставив «ударний кулак» з кращих слов'янських військових формувань, а потім скористався тактикою «розсипного бою», запозиченою у скіфів. Ще одна деталь: Аттила нав'язав ворогові бій не вранці, як завжди було прийнято, а з настанням ночі, коли римляни й готи, добре повечерявши, полягали спати. Це збентежило противника. Битва тривала кілька днів, римляни, зазнавши великих втрат і страшенно виснажившись, пішли з поля бою. Аттила рушив на столицю імперії, в Італію.

«Гунський елемент» українства і взагалі слов'янства підкреслюється в різних

історичних документах. Наприклад, в універсалі Богдана Хмельницького «До всіх українських людей» сказано, що вони походять від предків русів, які у V столітті н. е. під проводом свого короля Одонацера перемогли величезну римську армію (645 000 чоловік) і 14 років панували в Римі.

Сім століть Рим під духовною орудою Єгипту панував у Європі й усьому світі. Однак слов'яни у V столітті н. е. поклали цьому край, принісши до Європи хрести й храми. Слов'янство стало одним з вирішальних чинників світової історії. І залишається ним і понині: майже всі основні події XX століття розгортаються на землях слов'ян. Візьміть хоча б останні дві світові війни… 90 відсотків загиблих у цих війнах лягли у слов'янську землю. І зовсім свіжий факт. Ми є свідками доленосних для всього людства подій, пов'язаних із загибеллю комуністичної системи. Ці процеси також відбуваються в основ ному на слов'янських землях. Але повернемося до минувшини

СИМ У НАМЕТАХ ЯФЕТОВИХ

І розсіє вас Господь по всіх народах.
Біблія

СИМ УВІЙШОВ ДО ЯФЕТА

Евреи от слова «eber», что значит пришелец из чужой земли.
Библейская энциклопедия

– Ми підійшли до досить важливого питання, – почав Гуру, – я навіть не знаю, як визначити те, що сталося на землях України протягом VIII–IX століть, аби довести вам його значущість. Не можу говорити про це без хвилювання, бо йдеться про третю доленосну подію світової історії – другу після народження Ісуса Христа. Я не дивуюсь, чому її фактично не помічають ваші історики, – знаю їх рівень, ідеологічну зашореність і повне ігнорування духовного, тобто головного, чинника історичного процесу. Народження Христа позначене «зорею вранішньою» і початком нової ери, а другу важливу подію ніяк не відзначено. її свідомо уникають, тим самим, як ви говорите, напускаючи туману…

– Та що ж сталося?! – не стримався я.

– На землях України відбулося одне з основних і перших пророцтв Біблії, пророцтво самого Ноя, батька всіх народів післяпотопного світу, – урочисто сказав Гуру. – Якби навіть нічого більше не сталося на вашій благословенній землі, то й тоді вона заслуговувала б на назву центру світу разом з Палестиною.

– І що ж це за пророцтво?! – напосідав я, дуже заінтригований.

– Пророцтво Ноя про те, що нащадки Яфета охоплять величезні простори у північних країнах, а нащадки Сима з його вірою і церквою об'єднаються, зіллються з нащадками Яфета. Яфет і Сим опиняться в одному наметі. І це відбулося в Україні, в Придніпров'ї, в Києві… Русь Київська стала лоном усього величезного «тіла» яфетичного світу, через яке Сим запліднив його, ясна річ, у духовному смислі. Зрозумійте, Юрію Михайловичу, заради цього і створили Мойсей і Христос велике вчення. Без цього акту духовного запліднення світу вся іудейська і вся християнська історія позбавляються змісту! Духовне зачаття Європи відбулося зі сходу через Україну.

За півтори тисячі років до цього Європу підкорив (духовно) єгипетський бог Амон – він же Зевс, – який, перетворившись на Бика, спокусив і повіз її морем на своїй спині подалі від арійського впливу (від кіммерійців, які осіли в Припонтиді). Європа на півтори тисячі років опинилася під греко-латинським (античним) впливом. Античний же світ знаходився в цілому під «опікою» єгипетських фараонів.

– Я говорив, що у басейні Середземномор'я сталися битви народів, розколотих на дві групи – одна під духовним началом аріїв, інша – Єгипту. Суперечка йшла взагалі за Грецію і Рим – під чиїм впливом вони опиняться. З одного боку – Єгипет, Вавилон, Ассирія, Македонія. З іншого – Аратта (Праукраїна), Троя, Скіфія, Персія, Спарта. Але фактично античний світ залишався під єгипетською гегемонією, і це відбилося на духовному стані всієї Західної Європи. Іудейський духовно-соціальний «ген» ніяк не міг запліднити цю красуню.

У VIII столітті євреїв вигнали з Іспанії. Згодом католицизм виробив в собі сильні антиіудейські «ферменти», що перешкоджали реалізації біблійного пророцтва про поселення Яфета в наметах Симових. Іспанська інквізиція загалом носила антиєврейський і антимусульманський характер.

А схід Європи, точніше, Припонтида прийняла Сима у своє лоно. И звідси він пішов у Західну Європу. Варто наголосити, лише після цього почалося духовне перетворення, і Європа відшукала втрачену істину.

Про що понад усе піклувались євреї? Що диктував їм закон Мойсея? Ізоляцію! Ніякої асиміляції з іншими народами, ніяких позитивних контактів, ніякого запозичення віри, звичаїв, культів інших народів! Іудаїзм – національна релігія єдиного богообраного народу. Тільки з ним Бог уклав договір про союз і ні з ким більше. Інші – варвари, язичники, гої. І треба робити все, аж до вжиття жорстоких заходів, аби Яфет достроково не потрапив у семітські намети; в цьому полягає завдання іудейської церкви і держави. Ось квінтесенція Мойсеевих законів.

І раптом на землях далекого Північного Причорномор’я один із тюркомовних народів – осколок гунського суперетносу – «входить до наметів Симових», приймає іудаїзм. І самі іудейські пастирі цьому всіляко сприяють. Палестина немовби перетворюється на степ Припонтиди, а Єрусалим – на Київ.

Як? Чому? Навіщо? Явище надзвичайне, його не пояснити ні економічними, ні політичними, ні етнічними факторами. Але воно має духовний зміст.

– Як це сталося?

– Через 70 років після розп'яття Ісуса Христа у точності збулося біблійне пророцтво про руйнування іудейського храму в Єрусалимі, загибель Ізраїлю і розсіювання євреїв по інших народах і країнах. Проникнення іудеїв у Європу на ранніх етапах – це ціла драма, кульмінація якої припадає на Іспанію VII–VIII століть. Європейський Яфет не пішов до «наметів Симових».

Незабаром була створена інквізиція в Західній Європі, а згодом почалися ганебні хрестові антиарабські та антиіудейські походи і погроми.

І тоді Сим заходить до Яфета з іншого боку – через східний край Європи, де на руїнах імперії Аттили утворився Хозарський каганат. Наприкінці VIII століття державною релігією хозарів став іудаїзм. Це була єдина іудаїстська держава в світі з часів загибелі Ізраїлю (І ст.) до відродження нового Ізраїлю 1948 року, тобто вже у XX столітті.

Генетично хозари були тюрками, вихідцями з берегів Амуру. Розумієте тепер, чому Сталін утворив Єврейську автономну область у Хабаровському краї? Але то не чисті тюрки. На східних берегах Чорного моря жив народ ашкеназів (їх родоначальник – онук Яфета), високих на зріст, рудоволосих, білошкірих. Хозари – змішання тюрків з ашкеназами. Ця «суміш» і стала іудаїстською за духом, тобто вона прийняла іудейську віру. Я вже говорив, що мати Мойсея (його справжнє ім'я Хозарсиф) була родом із племені ашкеназів. Тепер дух Хозарсифа-Мойсея вселився в «тіло» свого народу і через нього – в хозарів. І відбулося це на українських землях.

Хозари-їудаїсти заволоділи Києвом, майже усією територією сучасної України і поширили свій вплив до Новгорода. Киш став духовною столицею не лише хозарів-ашкеназів, але й усього іудейського світу. Єрусалим у цей час втратив роль духовної столиці іудеїв, а їх святиня – храм – стояв у руїнах. З Палестини, з берегів Середземного моря, з Іспанії, інших країн Європи й Азії сюди, до Києва, ринули іудаїстські рабини, книжники, вчені, левіти. Тут виникли скінії, духовні школи, центри єврейського книжництва,

гаонат [Єврейська духовна академія] тощо. Вплив іудеїв *у* Києві був настільки сильним, що й досі існує версія про заснування цього священного для всього слов'янського світу міста євреями. Це не так, але вони дали поштовх розвитку Києва. Тут і розпочали руські князі Олег і Святослав боротьбу з хозарами – боротьбу за Київ, проти іудейського засилля на Русі. Якби не Олег ї Святослав (останній зруйнував навіть столицю хозарів Білу Вежу), у Києві був би збудований іудейський головний храм – копія знищеного єрусалимського. Його хотіли будувати на місці, трохи вищому від «стану Рами», де нині готель «Україна» (колишня «Москва»).

1016 року іудеїв-хозарів вигнали з Києва. Після загибелі Хозарського каганату їх витіснили на захід, на землі сучасних Польщі, Угорщини, Німеччини, країн Балтії (саме тут, включаючи й Україну,донедавна проживало 3/4 усіх іудеїв світу).

Таким чином, Сим увійшов у намети Яфета з Припонтиди. Проте генетично це не той, не біблійний, Сим, не палестинський. Це ашкенази – змішання тюрків із яфетичними ашкеназами з дуже невеликою домішкою ізраїльської крові, але запеклими» іудаїстами. Всі європейські, американські й російські верховоди й діячі «недавнього» минулого (XIX–XX ст.) – Ротшильди, Робесп'єри, Талейрани, Дізраелі, Моргани, Дюпони, вожді сіонізму (помірні й екстремістські), Вітте, Леніни, Троцькі, Свердлови», Сталіни, Берії, Кіссинджери, правителі сучасного Ізраїлю і т. п. – уст нащадки хозарів, їх предки вийшли із земель України. Вони, так звані східні євреї, – могутній історичний фактор. А ті, «справжні» нащадки Авраама з Палестини, так звані західні євреї («сефарди»), в основному вирощують виноград і пасуть овець на берегах Середземного моря.

Історія багато в чому зводиться до творчої інтелектуально-духовної діяльності аріїв та арієзованих народів. Якщо так її розуміти, то хозари-іудеї, які запліднили яфетичний світ, є важливим історичним фактором. Це, по-перше. По-друге, і це найголовніше, він безпосередньо пов'язаний з Україною. Так, так, Юрію Михайловичу, запам'ятайте: духовно-інтелектуальна «пружина» іудейства, створена євреями в своїх палестинах шляхом суворих вимог до себе, ізоляціонізму, служіння своєму національному богові Яхве і призначена для всього яфетичного (арієзованого) світу, була запущена саме на землях України. Тут же і закінчиться її дія, коли Сим покине намети Яфета, йдучи до свого богоданого Ізраїлю.

«СТЕПОВІ КОРСАРИ»

В літо 965. Пішов Святослав на хозар. Почувши, хозари вийшли назустріч із князем своїм Каганом, і зійшлися битися. І в битві здолав Святослав хозар і взяв столицю їхню Білу Вежу…

Повість врем'яних літ

Від автора:

Я довго намагався з'ясувати: хто такі хозари? Це не просте питання не раз розтлумачував мені Гуру, посилаючись на Біблію (він був переконаний, що саме з її допомогою можна зрозуміти цей народ, його історичну місію).

Хозари – це семітизовані гуни (їх не можна плутати з арієзованими гунами), які у IV–V століттях пройшли Північну Припонтиду (наші землі), осіли за Дніпром, в Паннонії (вигнавши звідти готів) і під керівництвом Аттили створили величезну імперію. Після її розпаду на історичну арену вийшло друге, «південне», семітизоване «крило» гунського супер-етносу, яке заснувало досить велику і агресивну державу – Хозарський каганах із столицею Біла Вежа (на Волзі).

Самі себе хозари відносили до яфетичних народів. У генетичному смислі це дійсно так – вони родичі кіммерійців. Якщо йти за Біблією, то це дев'ятий син Тогарми – Хуну-Хозар. Тобто це «онук» Гомера (кіммерійського супер-етносу), правнук Яфета [Див.: Бут. Х. 2].

Ключем до розуміння хозарів виступає досить загадковий народ ашкеназів. Ще у II

тисячолітті до н. е. вони створили декілька царств на східному і південно-східному узбережжі Чорного моря, які допомагали Ізраїлю воювати з Вавилоном [Див.: Єр. II. 27].

Дуже давно, за часів фараона Рамзеса II, в Ашкеназію, на територію нинішньої Абхазії, прийшло 16-тисячне єгипетське військо, у складі якого було багато єгипетських іудеїв. Через невідомі причини воно не повернулося на батьківщину, а асимілювалось з аборигенами. Причому єврейська частина війська (це приблизно 5–6 тисяч молодих чоловіків) «розчинилась» у місцевій народності, змінивши її менталітет. І це дуже важливо! Адже все населення регіону було навернуте до «Авраамової віри». Тобто на східному узбережжі Чорного моря відтворилося іудейське за духом і вірою царство ашкеназів, яке генетично близьке до скіфів і кіммерійців.

Неєврейські загони фараонового війська (3–10 тисяч чоловік) поступово асимілювалися з аборигенами Колхіди і сприйняли їх мітраїстську віру. Згодом, з невідомих причин, вони почали рухатися на північ і дійшли Волгою [Кочівники називали її другим Нілом або Ра. Ра–давньоєгипетський бог Сонця] до місцевостей, що мали назву – «Мосх-ва» (ведмеже болото, або хащі). Тут прибульці об'єдналися з тамтешніми угро-фінами і в результаті зародився народ мосхів – за латиною, «мозо-хов», по-слов'янськи – «московитів»[Згодом я дізнався, що цю версію поділяють багато дослідників – від римських істориків до російських літописців XVI–XVII століть. Див.: Кур А. А. Из истинной истории наших предков].

Слід зазначити, що частина кочівників згодом пішла далі, на землі сучасної Скандинавії. Тому й існує точка зору, згідно з якою саме нащадки народу Ашкеназ дали назву Північній Європі – «Скандинавія» [Див.: Библейская энциклопедия. – С. 66].

Одна з гілок гунського суперетносу поєдналась духовно і генетично з Іудейсько-ашкеназьким царством. Так виникли хозари, які вийшли на авансцену історії у VII–X століттях.

У Тогарми [Про синів Тогарми в канонічній Біблії нічого не говориться. Матеріали про них дав мені Гуру] було 10 синів: Авійор і Занур (нащадки не збереглися), Тарис (нащадки – караїми в Криму), Аваз і Уйгуз (нащадки – на Кавказі), Бізал і Тарна (нащадки асимілювалися). Народи, що пішли від Булгара, жили на Середній Волзі, потім роздвоїлися. Значна частина їх пішла через землі сучасної України до Дунаю, а інша й досі живе на Волзі (сучасні чуваші).

Найсильнішим (як воїн) спочатку став дев'ятий син То-гарми – Хуну-Сяньбі, потім уперед виступив десятий – Хуну-Хозар (торговець), який перемагав не стільки силою, скільки хитрощами. «Вони, – за свідченням сусідніх народів, – вміли вилущувати прибуток навіть зі зла». Найбільш поширеною в Хозарському каганаті була торгівля рабами, особливо слов'янського походження, які дуже високо цінувалися. Процес запровадження іудаїзму тут ішов «зверху». Першими іудеями ставали, як правило, представники керівної верхівки хозарських племен. Іудейська релігія витісняла мусульманські, християнські, язичницькі та інші вірування і звичаї. У стародавньому хозарському епосі є такі слова:

Все мужи испортились из-за вещей. Увидев имущество, они кидаются,
словно гриф на добычу. Они держат свое имущество, заперев его,
не пользуясь им, Плача от скупости, они собирают
и копят золото. Не замечая родных и близких,
они стерегут имущество, А на родственников смотрят,
словно собаки. Из-за золота, забыв о Небе,
готовы удушить детей.

Керував Хозарським каганатом цар, але за ним стояв каган, якого ніхто не бачив. Лише в особливих випадках до нього могли звертатися безпосередньо цар і головний воєвода. Рано чи пізно каган засуджував їх до страти, точніше, до самострати (суїциду). У перших осіб каганату були «ритуальні» гареми (крім наложниць, яких вони купували десятками), де утримувалися жінки усіх підкорених племен (по одній від кожного). Найближчі до царя люди мали право прийти до його шлюбного ложа і на власні очі переконатися в силі і бадьорості свого покровителя.

Особливо жорстоко хозари поводилися з рабами і полоненими. За найменшу провину їх садовили на кіл або забивали батогами до смерті.

У Білій Вежі був розкішний храм Соломона. Однак його жерці обходились лише Талмудом. Тори, Біблії взагалі не знали. Це вже потім, у IX–X століттях, в Хозарію переселилося, як ми вже говорили, багато іудейських «просвітителів[1]».

Отже, розвиток торгівлі, грошових відносин на території Східної Європи, пов'язаний з діяльністю хозар-ашкеназів, позитивно впливав на суспільне життя регіону, хоча, повторюємо, чи не найголовнішим товаром «степових корсарів» були раби. Для поповнення своїх багатств хозари часто робили набіги на слов'янські селища. В билинах згадується «великий жидовин», з яким руські витязі билися на Дикому полі. Цей «жидовин»», ясна річ, був не палестинським іудеєм, а хозаром-ашкеназом.

Після розпаду Хозарського каганату більшість ашкеназів пішла на Захід.

ЧИ МОЖНА І ЧИ ПОТРІБНО ВИГАНЯТИ СИМА З НАМЕТІВ ЯФЕТА?

...Наша жизнь освящается историей евреев, их поэзией, их законами... В неоплатном долгу мы пребываем перед этим народом.
Б. Дизраэли

Гуру продовжував:

– Я не збираюся детально розкривати єврейську проблему. Суперечка про Сіон триває дві з половиною тисячі років. Скажу лише: єврейська проблема – це й арійська проблема. От чого не розуміють сперечальники.

Так, євреї – особливий народ. Ф. Достоєвський говорить про «внутрішні, таємничі закони, які захищають іудейську ідею і місію» [Достоевский Ф. Дневник писателя (март, 1877)]. За виробленою євреями програмою розвивається яфетичний світ. В основному, звичайно. Ні, скажете? А Біблія, а вся християнська церква? А моральні заповіді з Нагірної проповіді? А хіба вся наша» європейська цивілізація, що живе за законами і вченням Христа, не «стоїть» на плечах Мойсея? Що таке європейське Відродження? Це ж повернення до біблійної тематики у мистецтві, до біблійної моралі і життєвих устоїв після «ночі» раннього середньовіччя, коли істина була втрачена. Заберіть картини з біблійними сюжетами. Що залишиться від Рафаеля, Леонардо да Вінчі, Мікеланджело, Веронезе, Рембрандта, від Дрезденської галереї, Лувра тощо? Заберіть Парацельса, Бруно, Спінозу, Лессінга, Менделя, Планка, Ейнштейна, Фрейда, Бора, Борна, Фермі, Теллера, Неймана, Ландау, Вінера, Тамма і т. д. (перелічувати можна без кінця). Що залишиться від європейської науки? Борючись проти євреїв, людство бореться проти себе.

Хто тільки не намагався обмежувати переселення євреїв, виганяти їх з насиджених місць або просто знищувати! Виганяли їх із Іспанії (VIII ст.), з Києва (X–XI ст.), з Польщі, Німеччини. Наполеон намагався їх приручити (вимагав клятв, що вони стануть «нормальними підданими», як французи, а не «нацією в нації»). Царизм не пускав у Росію («межа осілості»). Тотально знищував євреїв Гітлер. «Приклав руку до «розв'язання» єврейської проблеми і Сталін… Дуже багато великих людей із ненавистю говорили про євреїв і обґрунтовували свої думки цитатами із священних для іудеїв Тори і Талмуда [«Злочинний народ» (Сенека). «Огидний народ» (Таціт). «Євреї–брехуни всі, без винятку» (Коран). «Євреї деруть шкуру з бідних людей» (Е. Роттердамський). «Це проклята раса…» (Е. Золя). «Краще язичники, ніж жиди» (Петро I). «Безжалісна нація» (Ф, Достоєвський). «Пройшлись» по євреях також Вольтер, Кант, Гете, Шіллер, Лютер, Гюго та ін]. І цитати, на перший погляд, убивчі: «Старого, юнака, і дівчину, і дітей та жінок позабивайте дощенту…» (Єз. IX. 6). «…Бо зроблю Я кінець всім народам, між якими тебе розпорошив, та з тобою кінця не зроблю», – говорить Бог євреїв (Єр. XXX. 11). «Народ Ізраїлю кращий із роду людського… Світ створений лише для євреїв, вони – плід, інші народи – лушпиння»

(Талмуд). Ну куди далі їхати! Стародавній Ізраїль наділив свого бога Ієгову, а отже, душу свого народу рисами надзвичайної жорстокості і людиноненависництва, мстивості і несправедливості. Він не має нічого спільного з гуманістом Христом. Ось мета євреїв: «І будуть царі за твоїх вихователів, а їхні цариці – за няньок твоїх. Лицем до землі вони будуть вклонятися тобі та злизувати пил твоїх ніг (Іс. XLIX. 23).

Єрусалимський храм – справжнє побоїще. Жерці по кісточки ходили в крові, піднімаючи одяг. По-садистськи вбивали тварин, а бувало й дітей. Їхні жертви, стоячи, повинні були стікати кров'ю від безлічі уколів (такий ритуал єврейського вбивства). Навіть царську сім'ю в Єкатеринбурзі хотіли вбити саме так. Але щось перешкодило, тому царя і його нащадків розстріляли.

Повторюю: куди далі їхати? «Лише Гітлер із його фабриками смерті міг урятувати людство від кровожерливих євреїв». Такі сентенції широко представлені в десятках книг і брошур. Євреїв звинувачують у тому, що вони вигадали капіталізм, а потім – соціалізм, і в тому, що «нав'язали» свого Бога, і в тому, що його вбили. Словом, у всіх гріхах.

А насправді, це перш за все вражаюче нерозуміння арійсько-семітської проблеми – стрижневої проблеми історії. Запаморочення, перекручування біблійних цитат, ігнорування суті й контексту Біблії й Талмуда – страшна, патологічна помилка навіть знаних інтелектуалів. Тому ще і ще раз наголошую: зміст Святого Письма потрібно розуміти не буквально. Не у фізичному (расовому), а в духовному смислі постають перед нами взаємини євреїв і, якщо хочете, «гоїв» [Інші народи, неєвреї]. Та й у самому житті потрібно бачити духовну основу. Що це означає? А от що: фізично євреї ввійшли в життя багатьох націй і народів. А духовно – навпаки, всі інші нації і народи ввійшли в інтелектуальний, релігійний, духовний дім, зведений іудеями. Що становить духовний світ – душу українців, поляків, німців, італійців, французів та будь-якої європейської нації? Християнство з його Богом, Трійцею, апостолами та їх ученнями, Біблією, молитвами, мораллю (заповідями), мистецтвом (міг вже говорили, що основний зміст усього європейського живопису, поезії – біблійно-християнський), філософією (моральний імператив Канта; Гегель, Фіхте, Соловйов, Розанов, Бердяев та весь ідеалізм), способом життя, святами, обрядами, віруваннями, обрисом міст (золотоверха Москва, собори Рима, київські церкви тощо). Звідки все це? Хіба не від Ізраїлю? Адже все давньоруське книжництво (за змістом) звідти. А чиї імена ми носимо – Марія, Андрій, Петро, Павло, Йосип, Яків, Іван тощо – звідки вони? Зайдіть у вівтарі наших церков: як і єврейські скінії, вони розділені надвоє. Там єврейський семисвічник, «ковчег» та інші атрибути. Подивіться на іконостаси. Там ізраїльсько-галілейські лики. Вслухайтесь у церковні співи. В них прославляється Ізраїль і його цар Христос або Давид, його святі.

– Я ось що скажу. Історичній науці потрібно врешті-решт подолати презентизм, тобто розгляд і оцінку подій минулого тільки як позицій сучасності. Посилаючись на Біблію, ми звинувачуємо сучасних євреїв у тому, що говорили й робили їхні пращури 2–3 тисячі років тому. Хіба так можна? Тоді й сучасних, монголів потрібно притягати до відповідальності за дії Чингісхана, не кажучи вже про німців з їх «есесівським минулим». Та й вашого брата – слов'янина – також. Адже княгиня Ольга, наприклад, творила геноцид тільки через те, що вбили її чоловіка – князя Ігоря.

То як же можна «виганяти» і знищувати євреїв? Фізично їх, напевно, можна ліквідувати, що й робили гітлерівці в роки другої світової війни. Але чи можна виганяти і нищити свою душу, свій духовний храм? Адже це не Сим оселився в наметах Яфета, а навпаки, Яфет – «нахлібник» у Сима (в духовному смислі). В Біблії кожна дрібниця важлива. А тут таке, пам'ятаєте: «Нехай Бог розпросторить Яфета, і нехай пробував в наметах він Симових…» [Бут. IX. 27]. Виходить, зозуля виживає пташенят із того гнізда, куди її підселили.

ТО ЩО, НЕМАЄ ПРОБЛЕМ?

Згаданий народ панує над усім світом.
Але абсолютна воля… залишає цей народ його
випадковій долі, творячи над ним суд.
Г. Гегель

– На мій погляд, ось що важливо зрозуміти: Біблія не є історією іудейського народу у звичному розумінні цього слова. Вчені-біблеїсти довели, що й вихід євреїв і прихід їх до землі обітованої, якщо й були в дійсності, то зовсім не в такому вигляді, як це подано в Першокнизі. Тут мається на увазі змістовне сплетіння подій. Це по-перше. По-друге, Біблія – програма дій не лише для євреїв, а й усієї яфетичної раси. Тут подається не те, що було, а що мало бути. І подається воно у закодованому, «згорнутому» вигляді. «Розгортання» цієї зашифрованої інформації в часі й просторі і є (в основному) нашою історією [На основі бесід з Гуру автор підготував матеріал про Біблію як програму людства. Він опублікований у журналі «Наука і суспільство». – 1993. – № 2,3. До нього і відсилаємо читача].

У Біблії передбачені з дивовижною точністю найважливіші події духовної історії. І вже багато з тих передбачень точно збулися (про народження месії Ісуса Христа, його смерть, воскресіння, зруйнування Єрусалимського храму, полонення євреїв, розселення їх по всьому яфетичному світу тощо.

По-різному поводилися євреї в історії (як по-різному поводилися й інші народи). Ніхто не збирається виправдовувати їх за корисливість, «безбожне» лихварство, «священну» війну на землі хананеиській проти філістимлян, фінікійців., фезереїв та інших народів, що піддалися духовно-ідеологічному впливу «лівих аріїв». На собі іудеї проекспериментували те, що розгорнеться потім у світовому масштабі. У Біблії записано, що неєвреї – гої, нелюди. Вони гірші за псів, тому підлягають поневоленню і навіть знищенню. «Убий усіх!» – вимагає Тора. Схоже, що іудеї запрограмували страшні речі на власну голову. Саме вони були оголошені «нелюдьми», виведені за рамки людської спільноти й перетворені на «об'єкт» політики. За час фашистської диктатури було знищено майже половину нації! Виходить, що «такі-сякі євреї» більше за всіх страждають у нашому світі.

А все-таки є проблема з євреями чи немає? Є! По-перше, від перекрученого розуміння Біблії і Тори страждають самі євреї. Одні, сприймаючи рекомендації Тори й Талмуда про «вищість» єврейської раси, про її приреченість панувати над світом, становлять «корпус сіоністів». Саме вони й мутять воду. Сіоністи талмудистського штабу, котрі, вважаю, ганьблять єврейський народ і змушують інші нації насторожено ставитися до іудеїв.

Талмуд – це підручник іудейської релігії, збірник релігійно-побутових законів і положень. Є дві редакції Талмуду – вавилонська та єрусалимська (пізніша). Відомо, що Талмуд цілком сформувався вже після розп'яття Ісуса Христа. До його творення приклали руку фарисеї і книжники – ті, проти кого боровся Христос.

Талмуд відводить величезну роль рабинам. їхнє слово вважається важливішим від положень Мойсеевої Тори. Саме в Талмуді євреї протиставляються неєвреям.

Слід зазначити, що ідея світового панування євреїв висунута не в Біблії, а в Талмуді. Вона визріла на півтора тисячоліття пізніше від появи Тори. У Біблії говориться про дещо інше: розсіювання євреїв по світу за їхні гріхи й слугування чужим народам і богам. А в Талмуді положення Тори про богообраність євреїв доведені до безглуздя, що використовувалось та й нині використовується для обґрунтування антиєврейських «акцій».

Мало того, – продовжував Гуру, – найвідоміші й найжорстокіші антисеміти були самі євреями або «напівкровками» (еврей по матері). Торквемада, Гітлер, Ейхман, Розенберг, Гейдріх, Сталін, Ягода, Берія – цих діячів усі знають, вони безпосередньо причетні до жорстоких репресій, катувань десятків, сотень тисяч, мільйонів своїх одноплемінників. І що характерно, усіх їх об'єднує «почерк» талмудистів: фарисейство, святенництво, догматизм, начотництво, фанатизм, патологічна жорстокість.

Звичайно, більшість єврейської еліти (керівники громадських організацій, політики, вчені) висуває досить виважені програми відродження Ізраїлю. У сіонізмі як такому нічого

лихого немає – це національний єврейський рух, що поставив собі за мету створення іудейської держави. Але талмудисти (екстремістське крило сіонізму) дискредитували цю нормальну ідею. Це щось нагадує лівоарійський рух, про який ми вже говорили.

Не втрачати розуму – ось чого вчить нас Святе Письмо [Як стало відомо, папа римський Іоанн Павло II у 2000 році (знаменному для християнства) на горі Сіон склав покуту за гріхи християнської церкви, особливо за її утиски щодо євреїв. Факт глибоко символічний]. І потрібно зрозуміти головне – ізоляціонізм євреїв. їм не можна асимілюватися. Не для того Бог розсіяв їх серед націй яфетичного світу. Вони несуть у собі «духовний ген» людства, який разом з арійською основою має сформувати внутрішній склад яфетичних народів. Яфет без Сима залишився б безплідним. Інтуїтивно це зрозумів Ф. Достоєвський: «Ув'язувати ізоляціонізм і «державу в державі» євреїв лише з утисками та почуттями самозбереження недостатньо. Наймогутніші у світі цивілізації, не досягнувши й половини сорока століть, втрачали політичну силу й племінні риси. Тут не саме по собі бажання самозбереження, а скоріш ідея, яка рухає і тягне щось таке масштабне й глибоке, про що людство поки не в змозі сказати свого останнього слова [Достоевский Ф. Дневник писателя (март, 1877)].

Вкрай важливо бачити глибоку духовну основу в житті історичних народів, завдяки якій вони «горіли, та не згорали». Це стосується не тільки євреїв, а й українців: жити 800 років, не раз втрачати власну територію, політичну незалежність, державність, закони, навіть багато в чому мову, віру (як було останні 300 років), втрачати й кожного разу повертати втрачене, знову і знову відновлювати мову, закони, державу. Глибоко переконаний, щоб витримати все це, вистояти і з оптимізмом дивитися в майбутнє, потрібно бути незвичайним, великим народом, про який людство ще почує.

СИМ ІДЕ ДО ВЛАСНОГО НАМЕТУ

Сядуть безпечно на своїй землі, і не буде вже нікого, хто б їх страшив… Поверну їх з народів, і позбираю їх із країн їхніх ворогів.
Біблія

– Сим, завершивши передречену Богом місію в наметах Яфетових, через 1000 років повертається до власного намету. Процес повернення ми спостерігаємо на слов'янських землях, особливо в Україні та Росії. Ізраїльська держава неначе адсорбує власних синів, «всотує» їх у себе. Тисячі й тисячі євреїв щороку вирушають до своєї історичної батьківщини. Цей потік зростатиме, й він у першу чергу зачепить не США, Англію, Францію, Німеччину, а країни колишньої Скіфії, де розпочалася єврейська інфільтрація у яфетичний світ.

У Біблії кілька сторінок присвячено поверненню євреїв до своїх палестин, причому це подається як світова подія, до якої «причетні» насамперед слов'яни (Рош), і особливо Росія й Україна (Мешех і Тувал). Йдеться про книгу пророка Єзекіїля (глави XXXVIII і XXXIX). Переконаний, що це виняткове за своєю інформативністю місце в Біблії ніхто не зрозумів – ні євреї, ні християнські біблеїсти. А саме тут описано фінал багатотисячолітньої іудейської місії. Фінал просто чудовий – повернуться сини Ізраїлю і створять процвітаючу державу:

«Піду на неукріплений край, знайду спокійних, що безпечно сидять в осадах без муру, і нема в них засува та воріт»[Єз. XXXVIII.1l].

Та чи випадково цей розділ про відродження Ізраїлю розпочинається словами звернення до слов'янства (Рош) і української (Тувал) нації? «Сину людський, зверни своє обличчя до Гога, краю Магога, князя Рошу, Мешеху та Тувалу, і пророкуй на нього, та й скажеш: Так сказав Господь: Ось Я проти тебе, Гогу, княже Рошу, Мешеху та Тувалу! І заверну тебе, і вкладу гачки в щелепи твої, і виведу тебе та все військо твоє…» [Там само. 2–4]

А далі – докладний опис тих кар, що нашле Бог на вас, росіян і українців, якщо заважатимете поверненню євреїв до «Ізраїлевого дому», до Палестини. Чому звернення саме до вас? Бо пророк Єзекіїль зі своєї далечини побачив у центрі із-раїльсько-арійської епопеї саме росів, точніше – українців, на землях яких Сим «сполучився» з Яфетом, давши потужний паросток великої християнської цивілізації, і з земель котрих він з гідністю йде до себе. Тож не заважайте Божій справі.

У пророцтві Єзекіїля сказано, що Бог визначив чільну роль росів, особливо українців і московитів, серед усього яфетичного світу. «Приготуйся, і приготуй… все зборище твоє, зібрані при тобі, і будеш для них сторожею» [Там само. 7], – сказав Бот князю Рошу, Мешеху й Тувалу, маючи на увазі нащадків Гомера (французів, англійців), дім Тогарми (вірмен), персів, лівійців та інших. Будь для них за духовного вождя, але тільки не заважай ізраїльтянам повернутися на «Ізраїлеві гори», бо то діло не людське, а «Моє, Боже». Ось смисл 38-ї і 39-ї глав книги Єзекіїля.

А намагалися чинити по-іншому. Були навіть спроби, щоправда, якісь несміливі, створити «дім Ізраїлів» на землях України. Ви гадаєте, випадково вашу столицю у 20-ті роки перенесли до Харкова з Києва, а останній вирішили готувати під «новий Єрусалим» на тій підставі, що колись місто перебувалов руках хозарів? І навіть ім'я йому придумали – Ціон. Велику роль тут відіграли хасиди – реакційна секта талмудистів. Але Господь не допустив… Потім, після розгрому сіоністської когорти Троцького, ви думаєте, випадково майже водночас сталися три події: Кагановича відкликали до Москви, столицю України повернули до Києва, а в Приамур'ї визначили «землю обітовану» хозарів (адже тюрки-хозари прийшли звідти) – створили там Єврейську автономну область?

У повоєнні роки перевагу почали віддавати Палестині. І саме СРСР у 1948 році запропонував створити там державу Ізраїль. А перший прем'єр-міністр Ізраїлю Голда Меір хіба не з України? А Моше-Даян, що розгромив єгипетську армію, хіба не випускник радянської військової академії? Але у 1967 році, а потім у 1971 ви ледве не ув'язалися у війну на Близькому Сході, яка закінчилася б для вас і всього світу трагічно (про це і йдеться, по суті, в книзі Єзекіїля!). Однак там мовиться не про «гарячу», а інформаційну війну. Бог інформує, попереджає вас – українців і росіян; не лізьте не у свої справи! А влізете, вам буде погано. Та й справді, нехай справджується одне з чудесних і дивовижних за своєю точністю пророцтв Святого Письма: «І пізнають вони (євреї – *Ю. К.),* що Я – Господь, Бог їхній, коли вижену їх у полон до народів, а потому позбираю їх на їхню землю, і більш не позоставлю там нікого з них [Єз. XXXIX. 28].

– Не проганяйте Сима, він сам піде до свого дому, коли настане «повнота часів», – ось розв'язання єврейського питання, просте й гуманне.

– Так вже весь і піде? Не може цього бути, – заперечив я.

– Заперечення приймається, – відреагував Гуру, – до Ізраїлю піде досить значна частина єврейського населення Східної Європи. Із США, наприклад, масового виїзду не буде. Однак єврейська проблема залишиться, незважаючи на асиміляцію. Ось гляньте, за статистикою, від 1/3 до 2/3 усіх єврейських шлюбів у різних країнах – це шлюби з неєвреями. За такого розкладу вже через 70–100 років євреї мали б щезнути. Але ж цього не сталося, хоча в сучасних євреїв, можливо, лише краплі крові залишилися від тих прадавніх.

У чому ж справа? У духовній, а не генетичній основі. І ця основа даватиметься взнаки.

З одного боку, антисеміти (ці злостиві люди) лякають арійські народи: Вічний жид, не пізнаний масами, мандрує світом. Цей різноликий феномен однієї крові, одних вроджених інстинктів, його проймає прадавня месіанська мрія заволодіти світом. В його крові немовби вирує тисячолітня стихія великої ненависті й жадоби помсти. Дух Пурима, як і 20 століть тому, неподільно володіє його душею, визначає його наміри і вчинки. В його очах завжди постають криваві видива ритуальних боєнь, коли жерці храму Соломона ходили по кісточки у крові принесених в жертву тварин [Парафраз із кн.: Мельский А. У истоков великой ненависти: Очерки по еврейскому вопросу. – Мюнхен, 1942. – С. 125. Саме тут говориться, що жидомасонській червоній зірці протистоїть арійський символ свастики і Гітлер «прожене

жида з арійських меж»]. Антисемітські ідеї особливо завзято поширювалися свого часу у фашистській Німеччині.

З другого боку, існує крайність сіоністського зразка. 1925 року в Нью-Йорку побачила світ книга представників «культурного єврейства» – письменника С. Рота й політичного діяча І. Зангвіля «Нині й назавжди». В ній автори подають таке пророцтво: «За багатостолітнє зневажання єврейства в Європі, особливо в Росії, з'явиться месник. Він знищить Європу. Помилувані будуть лише немовлята й неписьменні». Окремо говориться й про Україну – «центр слов'янського світу». «Україну Він (месник) перетворить на страхітливу пустелю. Всі молоді жінки – українки перед смертю будуть зґвалтовані в пам'ять про злочини, які коїлись тут колись проти беззахисного єврейства».

Ці дві крайні позиції буквально вели між собою «війну» на просторах слов'янських земель, де на початку XX століття проживала переважна більшість єврейства.

Напередодні першої світової війни практично повсюдно у світі євреї домоглися рівноправ'я. Окрім царської Росії, де ще залишалася межа осілості. Вона проходила, як відомо, в основному по території України.

Цілком зрозуміло, що весь цей історичний «накип» даватиметься взнаки. Тому біблійні пророки звертаються саме до вас, українців: будьте обережні в «кінці часів». Питання це досить делікатне, своєрідне, щось на зразок сімейного. У будь-якій сім'ї виникають проблеми у стосунках між чоловіком і дружиною. Та й вирішуються вони у різних сім'ях по-різному. У цивілізованих, культурних сім'ях – шляхом розумного компромісу, досягнення взаєморозуміння. В сім’ях малокультурних, варварських стосунки з'ясовують за допомогою скандалів, мордобоїв, лайок і, нарешті, розлучень.

Так і «єврейське питання» різні народи розв'язують по-своєму. Я, звичайно, не беру до уваги крайнощі – єврейський шовінізм або талмудистський сіонізм. Дійсно, не крайнощі вирішують проблему, їх просто потрібно уникати. Варто зрозуміти головне: без сім'ї, взаємодії жіночого й чоловічого начал, життя зупиняється й гине. Так само й наша цивілізація.

На завершення дозволю собі спрогнозувати: подолання «суперечностей» між євреями і неєвреями в найближчому майбутньому значною мірою залежатиме від розвитку нової релігії – іудео-християнства, – яка виникла після другої світової війни як симбіоз вчень Мойсея й Ісуса Христа. Нині ми спостерігаємо бурхливе зростання кількості іудаїстів і християн, що об'єднуються в межах однієї церкви. І в цьому немає нічого надзвичайного. Адже Бог у нас єдиний.

І все ж таки проблема, пов'язана з «поверненням Сима до власного намету», залишиться. Євреї, що вирішили остаточно визначитись із батьківщиною, вросли корінням в організм яфетичних народів, всотували їхні культуру, звичаї, мову (більшість із них взагалі не знає мови своїх предків). До того ж значна їх частина обіймає елітні місця в політиці, економіці, культурі європейських держав. Тому не так просто, очевидно, відірватися від цих коренів і податися на далеку батьківщину [Більш докладніше про це див.: Кемпбелл Х. Отпустите народ мой. – Нью-Йорк, 1995].

НАРОД ВІД ПЛЕМЕНІ ХРИСТА. ЕТНІЧНІ ОСНОВИ ХРИСТИЯНСТВА

Хто такий Цей Син Людський?
Біблія

Від автора:

Для розуміння унікальної природи Русі-України, її кореня, її духовного стержня першочергове значення має з'ясування етнічної основи християнства. Не хотілося б акцентувати увагу читача на клерикальних аспектах цієї проблеми. Серед спеціалістів вже

мало хто сумнівається в історизмі Христа і Його соратників. Цю точку зору поділяють навіть деякі історики-марксисти (взяти хоча б такого відомого радянського вченого, адепта ленінізму, як М. Покровський). До речі, сам Ф. Енгельс на схилі віку визнав, що Ісус Христос не просто історична, а реально існуюча божественна особистість. її воскресіння класик марксизму відносив до найважливіших подій світової історії. У передмові до перевидання своїх творів Ф. Енгельс писав: «Найновіші коппадокійські відкриття зобов'язують змінити наш погляд на деякі важливі події світової історії, і те, що здавалося раніше варте уваги тільки міфологів, повинно нині привернути і увагу істориків. Нові документи, які вражають своєю переконливістю, говорять на користь найбільшого чуда в історії, про повернення до життя Того, Хто був позбавлений його на Голгофі» [Цит. за: Стефан (Ляшевский). Библия и наука. – М., 1996. – С. 268. Із радянських видань Ф. Енгельса цей текст вилучено].

Богослови появу серед людей Христа-Спасителя і Його Вчення, яке стало духовною основою європейської культури, подають як Промисел Божий. Бажаючи ввійти в життя людей, Бог вирішив підкоритися логіці розвитку людського життя. І сам Христос безпосередньо занурився у життєвий потік часу.

Але ж не менш важливим є етно-історичний аспект цієї унікальної події, що не має собі рівних. У якому етнічному середовищі і чому саме в ньому це відбулося? Чий народ дав світові Матір Божу, Бога Спасителя і Його апостолів? Саме так ставить питання історик, богослов І. Раген: «Необхідно розкрити суть непорочного зачаття і народження Боголюдини, зрозуміти, що за цією системою образів, без якої ми не можемо обійтися, стоїть реальність: Бог явився Марії. Чому в галілейському Назареті? Чому саме в цей час? Чому саме цій молодій галілеянці?»[Раген Ив. Книга о Марии. – М., 1991. – С 7]

І дійсно, чому саме галілейський народ, його духовні надбання склали основу священного переказу християнства (на зразок того, як історія єврейського народу лягла в основу священного переказу іудаїзму). Справа у тому, що родоначальниками галілеян є архаїчні арії-гіпербореї, наші пращури, які прийшли в Палестину із Придніпров'я, Придністров'я і Прикарпаття [Див.: Кур А. Из истинной истории наших предков; Пане В.» Корінь

безсмертної України. – Львів, 1995]. Цілком ймовірно, що Ісус Христос, Його апостоли (крім Іуди і Павла), його двоюрідні брати, включаючи Якова – засновника першої християнської церкви в Єрусалимі, жінки, які супроводжували Ісуса, а також Іоанн Хреститель – всі арійського (індоєвропейського) походження. А християнство є розвинутою формою мітраїстської релігії. Воно увібрало в себе арійську духовність, якою відзначалася наша прабатьківщина – Аратта.

На користь такої версії свідчить той факт, що християнське вчення і релігія набули значного поширення саме серед індоєвропейських народів [Проте це зовсім не означає, що до становлення християнства не причетний іудаїзм. Адже ідея єдиного Бога – Творця Космосу і Людини в також важливою компонентою вчення Христа].

До такої думки підштовхує і творчість відомого англійського (працював у Німеччині) етнолога X. Чемберлена, расистські переконання якого змушували досить ретельно вивчати генеалогію Боголюдини і всіх її апостолів. В одній із своїх праць кінця 20-х років він писав: «Для всіх повинно бути очевидним, що Христос не був євреєм, у нього не було й краплі єврейської крові, а ті, хто назвав його євреєм, були просто невігласами або лицемірними людьми»[Chembcrlend H. Die Grudlagen des neunzehnten Jahitiunderts. – Berlin, 1928.–S. 71]. Але ж тоді хто він? Якого роду-племені? На це питання адепт «арійсько-нордичної зверхності» не дає відповіді. Причина тут одна. Пошуки генетичного коріння Христа кожного разу приводили Чемберлена в район Прикарпаття і Подніпров'я.

Нарешті, про приналежність до галілейського народу далеких предків нинішніх галичан свідчать літературні джерела: «Галли, кельти, галатяни (і галичани – *Ю. К.)* – це не що інше, як різні форми одного і того ж найменування» [Библейская энциклопедия. – 1891.–С. 150. Див. також: Кур А. Из истинной истории наших предков]. Отже, є підстави вважати, що історичне коріння галілеян знаходиться в Галичині. Думаю, тепер стає

зрозумілим, чому в глибинах народної пам'яті незгасимим є усвідомлення того, що Діва Марія, Христос, Його соратники генетичне близькі галичанам, а значить, і українцям.

Звідси – ідея вибраності, святості українського народу, його великих предків, які заклали основи європейської цивілізації.

На жаль, дехто з моїх опонентів замість того, щоб виявляти конструктивізм у підході до цієї складної теми, прагнення з'ясувати істину, займаються різного роду підтасовками, намагаються сказане мною довести до абсурду.

Пробачити можна П. Загребельному, котрий вважає мене «або генієм, або божевільним» на тій підставі, що я буцім-то Ісуса Христа приписав до українців. Він письменник, натура емоційна і цим все сказано. Але ось що пише вчений: «Українцями були об'явлені не тільки анти, а й творці древньої землеробської трипільської культури, які жили шість і більше тисяч років тому. Я вже не кажу про ту кричущу брехню, коли предками українців називають атлантів, а сам Христос об'являється українцем на тій підставі, що він був родом із Галілеї, яку нібито населяли галичани»[Павленко Ю. В. Происхождение и дифференциация древних индоевропейцев // Наука и наукознание. – 2000. – № 4. – С.8]

Деякі вчені, очевидно, не розуміють, що існує різниця між українцями і праукраїнцями. Ми ці поняття розрізняємо на зразок того, як це ми робимо, говорячи про дітей, батьків, дідів і прадідів. Називати трипільців українцями – це, звичайно, дурниця і «брехня». Але як можна заперечувати той факт, що вони є нашими далекими пращурами, так би мовити, дідівським поколінням.

Що ж стосується антів, то вони також не є українцями. Це наш материнський народ, який народив нас. І прямо-таки сакраментальним у наведеній вище цитаті є слово «нібито», покликане «спростувати» генетичний зв'язок галілеян і галичан. Можливо, хтось довів зворотнє? Тобто те, що галілеяни, гадати, галли і прикарпатські кельти (яких давньогрецькі автори називали галлами) не споріднені етноси? Але ж багато дослідників, зокрема Страбон, Д. Прічард, X. Чемберлен, В. Паж, А. Кур, вважають, що ці народи все-таки мають родинну близькість. І їх висновків ще ніхто не спростував.

Чим глибше я занурюю с в цю проблему, тим більше переконуюсь, що християнство, його висока духовність генетично зв'язані з племенами, які приходили на Близький Схід, попередньо «виварившись» в інтелектуально і духовно багатому, історично насиченому середовищі Північної Припонтиди. Його тут формувало не одне етнічне плем'я: арії, скіфи, сармата, алани, болгари, готи, гуни, хозари, авари, печеніги, половці, войовничі племена кельтів, галлів, франків, германців, англосаксів чи їх предків. Усі ці народи жили на нашій українській землі, поливали її потом і кров'ю, накопичуючи й залишаючи на ній знання, культуру, великі духовні цінності.

Дозволю собі трохи поміркувати на цю тему.

ХРИСТОС НЕ БУВ ЄВРЕЄМ

Христос не был похож на еврея. У него, как и у матери, были удивительно голубые глаза, и он удивительно был похож на свою мать.

Ф. Фаррар

Почну з банально парадоксального, здавалося б, факту: у Західній Україні існує повір'я, що Ісус Христос був… галичанином.

Уявіть собі, що це не так уже й далеко від істини… Ні в Біблії, ні в іншому серйозному джерелі Діву Марію, Ісуса Христа ніколи не називали євреями. «Ісус галілеянин», чи просто «Галілеянин» – от як фігурує він у Новому Завіті. А пригадайте наведений євангелістом Іоанном діалог: «Пилат увійшов у преторій, і покликав Ісуса, і до Нього сказав: «Чи ти Цар Іудейський?» Ісус відповів; «Моє Царство не із світу цього!»[Іоанн. XVIII. 33].

Та й зовнішністю Ісус не був схожий на єврея – це встановлено. У XX столітті дослідникам вдалося шляхом фотографування знаменитої Туринської плащаниці створити

найточніший портрет Ісуса Христа (він широко публікувався). Темно-русяве волосся, брови і рідка борідка – темні, Очі світлі, в них не побачиш застиглої, типово іудейської світової скорботи. Ніс невеликий, прямий, правильний. Чітко окреслений шляхетний рот. Саме таким він зображений і на багатьох неонах в українських храмах. Тільки маються на увазі храми не головні, а ті, в оздобленні яких більше проглядається глибинна традиція, а не «синодальний канон [У цьому переконаєтеся, обійшовши церкви в Києві: Миколи Притиска, Іоанна Богослова, Макаріївську та ін. Хоча ні в Біблії, ні в богословських працях, канонізованих церквою, ніде не описано зовнішності Христа, його рис. (Ю. *К.)*].

Про те, що Христос не єврейського походження, що він душею був з аріями, свідчить і його східне паломництво. 18 років Ісус перебував на Сході, в Індії, Тибеті, де тривало його мітраїстське виховання. Церковники, піклуючись про «чистоту віри», ретельно вичистили «східний колорит із Біблії. Лише в апокрифах східна епопея Христа залишилася. На рубежі XIX-XX століть на Заході з'явилися неспростовані відомості про перебування Ісуса Христа на Сході. Особливого галасу наробила публікація російського офіцера Нотовича, який знайшов в індійських храмах відповідні документи.

А ось зовсім недавнє свідчення фахівця в галузі символічної філософії Менлі П. Холла: «Відомо, що ранньохристиянські записи існують в Тибеті, а ченці буддійських монастирів на Цейлоні все ще зберігають свідчення про те, що Ісус відвідував їх»[Холл М. П. Энциклопедическое изложение масонской, герметической, каббалистической и розенкрейцеровской символической философии. – СПб., 1994.– С 694].

Потрібно зважати і на той факт, що повернувся Христос після східної подорожі не кудись, а саме в Галілею, де знайшов найбільшу підтримку. Тут він прочитав свої основні проповіді й здійснив основні чудеса. Із Галілеї Ісус ходив до Єрусалима, саме тут він з'явився перед апостолами після воскресіння з мертвих.

Церковні ієрархи, особливо католицькі, «національне питання» не вважають суттєвим. На їх думку, оскільки Христос з'явився в Ізраїлі, то він єврей. А Діві Марії вони навіть приписали родовід від самого царя Давида. Але це не відповідає істині. [Діва Марія народилася у 19 році до н. е. від батьків-галілеяи Якима і Анни у Віфлеємі. Вмерла у 48 році н. е. в Ефесі. Ісус Христос народився у 5-році до н. е. (біблійна дата Його народження неточна) від Діви Марії і Святого Духа в Назареті. Розп'ятий у 30 році н. е. у Єрусалимі Названим батьком Його був старий єврей Йосип Пантер (28-е коліно роду царя Давида) (див.: Библия. – Брюссель, 1989. – С. 2265, 2271). У Біблії сказано: «А Яків породив Йосипа, мужа Марії, що з неї родився Ісус, званий Христос»' (Мт. 1.16)]

Насправді ж, це досить гостра проблема, що має безпосередній вихід на расову політику. Як відомо, походженням Ісуса Христа серйозно цікавилися німецькі етнологи, починаючи ще з І. Гаммера. У цьому напрямі активно працював вже цитований нами духовний батько німецьких расистів X. Чемберлен. У процесі своїх досліджень, які охоплювали і наш край, він постійно натикався на арійсько-галілейське походження Ісуса. Це давало йому підстави з усією рішучістю заявляти, що Месія і Його соратники не мали жодної краплі єврейської крові. Однак профашистська орієнтація вченого не дозволяла йому бути відвертим до кінця і визнати, що плем'я Христа генетично і духовно пов'язане із галілеянами, предки яких – північнопонтійські кельти – прийшли в III столітті до н. е. із Прикарпаття через Балкани в Палестину.

До них у Північній Палестині вже багато століть жили нащадки гіксів, скіфів, троянців, сарматів, що приходили сюди з Припонтиди ще раніше. Тут багато міст і селищ з «руськими» назвами (Скіфополь, Рама), та й назва ріки Йордан запозичена в однієї з річок Дніпровського басейну. Фактично Палестина являла собою клаптеву ковдру. Головними тут були три провінції: Іудея, Самарія і Галілея. Вони мали статус автономних національних одиниць (між ними іноді навіть спалахувала національна ворожнеча), хоча політично це була єдина ізраїльська держава. Причому галілеяни настільки не вписувалися в Ізраїль, що цар Соломон віддає їх (20 міст землі Галілейської) Хіраму – язичницькому царю Тиру. Але і Хіраму ці міста не сподобались – не вписувалися вони в поганську Фінікію, бо життя в них

відрізнялося високою духовністю [Див.: Библейская энциклопедия. – С. 750. Тут, до речі, можна було б звинуватити західних істориків у підтасуванні фактів. Вони твердять, що Галілею заснували галли, що прийшли з Західної Європи в. часи римських завоювань. Біблія ж говорить, що Галілея вже існувала в часи Соломона, тобто 900 років до н. е. Вона формувалася ще в троянські часи і підживлювали її ті ж «етнічні соки», що й Трою, а саме: галли – кельти – скіфи–сармати, що рухалися з Північної Припонтиди. У галіленському – зовсім специфічному для Палестини – духовному середовищі і дозрівали передумови народження Вчителя. Звичайно, перші архаїчні галли не ті галілеяни, з яких походив Христос, його найближче оточення. Минуло як-не-як багато часу. Але духовне начало багато в чому збереглося і передалося у спадок]. І це цілком закономірно. Адже Галілея славилася своїми знаменитими друїдами – великими жерцями і великими провидцями. Ще й досі галілейські (друїдські) гороскопи, пророцтва дуже поціновуються не тільки на Сході, а й в Європі.

Існує версія, що духовність і вчення придніпровського Гелона (містичної столиці – святилища скіфів-сколотів, про яку пише Геродот) і всього Трипілля були передані палестинським єсеям (громаді, до якої належали батьки Пресвятої Богородиці і в якій виховувався Ісус Христос). Галілея спочатку була ніби діаспорою Галичини і Борисфенії.

Ця обставина, до речі, і ускладнила становище Ісуса Хряста в Ізраїлі, особливо в Єрусалимі: його вважали іноплемінником і навіть расове неповноцінним. Коли «чистокровні євреї кричали Пилатові: «Розіпни його!», ними якоюсь мірою рухало почуття патріотизму (ти ба, іноплемінник оголошує себе царем іудеїв!). А заступається за Христа дружина Пилата – галілеянка.

Гітлерівські ідеологи могли б цю обставину взяти на озброєння: гоніння на євреїв і католицьку церкву (остання започатковується апостолом Павлом – єдиним євреєм серед апостолів) могли освячуватися ім'ям самого Ісуса Христа, який потерпав від іудеїв. Але… У цьому «але» криється суть. Хто такі галілеяни? Гітлерівські «фахівці» кожного разу виявляли, що це східне відгалуження галлів (кельтів), які генетично пов'язані з племенами Північної Припонтиди. Тобто доєврейське населення Палестини становили нащадки гіксів і сколотів, що ходили в Єгипет через Палестину. Виявляється, ось куди сягає коріння народу, який дав світу божественну (в буквальному значенні) Особистість і цілий сонм святих. Це з одного боку. А з другого, ці ж галілеяни в середині І століття н. е. пішли на північ. Адже відомо, що після галілейського повстання у 66 році н. е. римляни вирішили стерти навіть пам'ять про непокірних назареїв і галілеян. Вони перейменували галілейські топоніми і самий етнос, давши йому ім'я, похідне від тодішнього римського імператора Тиберія: тиверці, Тувал. Вигнані зі своєї батьківщини, галілеяни (тиверці, Тувал) мігрували, як вже згадувалося, у Малу Азію (в основному в етнічно близьку їм Каппадокію), а звідти на ріки Дністер, Буг, Дніпро. Тут, асимілювавшись з аборигенами (нащадками кельтів і кіммерійців), вони створили Тиверію – об'єднання племен, що входило до антського союзу слов'ян. Тиверія позначена на старих мапах Подніпров'я.

За біблійною етнологією, чисельність і питома вага зайшлих у корінному населенні країни можуть бути невеликими, а проте достатніми для домінуючого впливу на весь етнос та його історію. Тиверці були меншиною на землях Північної Припонтиди. Але їхній духовний вплив визначив склад усього племінного союзу. І після розпаду антського (праслов’янського) об'єднання тиверці створили етнічну основу для формування Галичини, що стала українським сакралом.

Отже, Галичина (знову ж від Галілеї) стала сакралом (духовним коренем) Київської Русі, потім України. Усе це з німецькою педантичністю, хоча й у секретному режимі, дослідили і знали аналітики товариства «Аненербе».

Гітлерівські ідеологи потрапили в ситуацію типу: «і хочеться, і колеться». Звичайно ж, дуже заманливо було підкріпити расистські, особливо антиєврейські, ідеї фактами, які свідчили про «непричетність» до цієї нації християнського Бога. Але тоді довелося б розкривати генетичні корені Ісуса і Діви Марії. А вони (корені), як виявляється,

південноросійські, українські, тобто слов'янські. Нацисти вважали всю цю людність «архаїчною», неошляхетченою німецьким духом, кельтами, та й ще гунами.

Думається, що саме з цих причин німці виділяли галичан з загальної маси росіян, українців і білорусів. Хоча й кидається в око якесь подвійне ставлення імперської влади до галичан. То вони зближалися з ними (ще б пак! Адже це ж плем'я від Ісуса, Діви Марії та їхніх апостолів!), то віддалялися і влаштовували гоніння на їхніх лідерів. Згадаємо хоча б долю С. Бандери.

Цим, напевно, зумовлений і особливий інтерес окультних антропологів до галичан (серед останніх широко практикувалися виміри черепа, вивчення форми вух, носа тощо). До речі, відсутність вушних мочок (чи їхня нерозвиненість) у генетичних галичан і палестинських галілеян (свідчення спорідненості цих народів) на великому експериментальному матеріалі показали саме німці[Лівоарійська традиція вважає наявність довгих «висячих» мочок ознакою шляхетності. Тому в Атлантиці, південноамериканських країнах, у деяких народів Африки (з лівоарійським впливом) був культ патологічного подовження вух].

Врешті-решт фашистські ідеологи змушені були відсунути на задній план Ісуса Христа і Діву Марію, відкинути Євангелія і взяти за основу своєї расистської доктрини лівоарійську хроніку «Ура-Лінда», про яку мова попереду.

Але нам, українцям, особливо галичанам, нащадкам трипільських аріїв, треба пам'ятати і пишатися тим, що наші предки дали найбільш відому історії Особистість: Боголюдину, Ісуса Христа!

Тим більше, що це визначило потаємну суть нашого народу – його сакрал, його історичну долю!

Як же потрібно не поважати себе, яким потрібно бути байдужим до долі власного народу, щоб цей факт дотепер не зробити надбанням кожного українця. Тут великі претензії до наших вчених. Куди вони дивляться? Чому це залишається таємницею, захованою від нас і від усього світу на догоду німецьким доктринерам?!

Пояснюють іноді так: Христос – Син Бога, Абсолюту. Тому Він належить усьому людству. Добре, припустимо, хоча Христос – Боголюдина, яка з'явилася на світ у певному етнічному середовищі. Але ж Діва Марія, Богородиця – споконвічно людська істота чистої галілейської крові… Вона і становить у більш строгому розумінні наш національний сакрал. Тому і виходить, що наші пращури мають безпосереднє відношення до епохальних подій, а український народ перебуває у центрі священної історії.

Євангелія й інші християнські джерела однозначно визначають приналежність Ісуса Христа до галілейського народу. А от… Антихриста, що повинен з'явитися в наш світ «наприкінці часів», християнські письменники одностайно відносять до іудейського народу. Наприклад, в опублікованій недавно колективній праці ієромонахів Почаївської лаври сказано: «Святі отці: Іриней (Проти єресей, кн. 5, гл. ЗО), Іполит (Сказання про Христа й Антихриста), а також Іларій, Амвросій, Ієронім і Августин відзначають, що Антихрист буде іудейського роду, з коліна Данова»[Антихрист: материализация мистики в измерении времени. – Свято-Успенская Почаевская лавра, 1998. – С. 9].

ПРИКАРПАТТЯ: ІСТОРИЧНА БАТЬКІВЩИНА ГАЛІЛЕЯН

Це місце, де розгадуються всі загадки. Тут зв'язок між сьогоденням і майбутнім.

Ф. Герберт

В літературі міцно утвердилася баєчка, що галлами римляни називали західних кельтів за їх «півнячий» характер (див. «Записки про галльську війну» Юлія Цезаря, що так і не зумів скорити цей волелюбний народ). Насправді ж «галли» – корінна назва кельтів Північної Припонтиди – пішла від містичного міста Гелон – духовного центру праслов'ян,

зруйнованого персами в 521 році до н. е. Знаходилося воно у Наддніпрянщині. Існує й інша версія: «галли» – грецька назва кельтів.

Галльські племена (а їх було чимало – Цезар лише в Західній Галлії нарахував їх близько 50) з території Західної України (Галичини) у І тисячолітті до н. е. рухалися в Західну Європу і на Балкани. Ці «корінні галичани» привели сюди корів, білих (арійських) волів, принесли «східних птахів» (курей), житла типу українських хат-мазанок, полотняні штани, сорочки тощо. Залишили масу пам'яток, і яких пам'яток! Міста Галич (у Прикарпатті), Галац (у Румунії), Калиш, Гальштадт, Галичина, Галіція, Галлія (приблизно територія нинішніх Франції і Північної Італії).

Група галльських (галичанських) племен перейшла через Геллеспонт (протока Дарданелли) у Малу Азію і, осівши уздовж ріки Галіє, заснувала державу Галатію [Галатія–у давнину країна в центральній частині Малої Азії. Назва пішла від імені галатів-кельтів] (саме до цих галатів згодом звертався апостол Павло з посланням).

Частина галатів (галичан) пішла далі в Північну Палестину й оселилася біля озера Генісарет. Так утворилася Галілея – країна Діви Марії, Ісуса Христа і всіх Його апостолів, батьківщина великого християнського Вчення, що стало світовою релігією. «Хвилі» галльського руху докочувалися до Європи, Палестини із земель Праукраїни. Особливо великою була друга хвиля. «Галли-кельти, вдруге вийшовши із серця Сколотії (території України – *Ю. К.),* після знищення Гелона рушили на захід, оволоділи землями аж до Лаби (Ельби – Ю.К.), завоювали південь Європи»[Паїк В. Корінь безсмертної України. – С. 179].

Усе це широко відомі і незаперечні факти (лише у нас вони маловідомі!). Про них оповідають багато давніх істориків (Лівій, Страбон, Пліній, Йордан, Прокопій та ін.).

І не тільки давні. Відомий англійський історик і етнограф XIX століття Д. Прічард також доводив, що галли почали своє розселення з нашої Галичини (осьде їхня прабатьківщина!) і їхня мова близька праукраїнській. Він обстоював погляд, що галли-кельти були «родичами» скіфів-сколотів (корінного населення Праукраїни в І тисячолітті до н. е.) [Див.: Prichard O. Eastern origin of the Celtic nation. – London, 1857].

Важливо подолати в суспільній свідомості першу історичну «неточність», що галли і кельти – не одне й те саме і що вони буцімто не мають жодного відношення до української Галичини.

Німецькі автори, використовуючи твердження Страбона, що галли з Карпат – це чисті кельти, назвали їх германцями (латинський термін *«germani»* означає «чисті»). А нинішню Галичину включили до німецької Бастарнії. І вони вважають, що це цілком закономірно, адже її населяли «чисті», тобто германці! У цей німецький кунштюк повірив, на жаль, і М. Грушевський, що називав жителів давньої Галичини німцями.

Потребує виправлення і друга «неточність»: галілеяни, мовби, це ті ж іудеї і їх не можна виділяти в окремий народ. Хоча іншу область Палестини – Самарію – виділяли, а от Галілею всіляко намагалися» «злити» з Іудеєю.

Є дивне за точністю й інформаційною змістовністю пророцтво Ісаї: «Перша пора злегковажила край Завулонів та край Нефталимів [Земля Галілейська за жеребом дісталася родам Завулона і Нефталима], – а остання прославить дорогу приморську, другий бік Йордану, округу поганів. Народ, який у темряві ходить, Світло велике побачить, і над тими, хто сидить у краю тіні смерти, світло засяє над ними!»[Іс. VIII. 23-IX. 1].

Як бачимо, біблійний пророк підкреслює, що Галілея не була у пошані в іудеїв, оскільки була «поганською», жила «у темряві», І це не дивно, адже мітраїзм прибульців з півночі не міг вписатися в «істинну», з погляду іудаїстів, релігію. Також зверніть увагу, вище йдеться про приморський шлях (смугу уздовж Середземного моря, по якій йшли народи з півночі). Усе це благословляється пророком, що передбачає велич землі Галілейської, на якій засяє «світло велике», тобто християнське Вчення.

ГАЛІЛЕЯ – КАППАДОКІЯ – УКРАЇНА: ДУХОВНИЙ АСПЕКТ ПРОБЛЕМИ

Усі ж побентежилися та дивувалися, та й казали один до одного: «Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять?»
Біблія

Деякі вчені (Д. Прічард, В. Паік та ін.), аналізуючи світову історію І тисячоліття до н. е., особливу увагу приділяють так званій другій хвилі кельтського руху. А справа в тім, що в цей період на українських землях жили кельти, які злилися зі скіфами-хліборобами і стали, власне кажучи, автохтонами. Саме вони були справжніми хазяями Північної Припонтиди, мали свою духовну столицю-святилище – легендарне місто Гелон, де панував культ Дажбога та інших богів, що згадуються у Велесовій книзі.

Крім скіфів-сколотів (скіфів-кельтів)[» Сколоти – стерта етимологічна структура слова «кельти»] жили в Припонтиді і «чисті» кельти, не асимільовані з автохтонами. Вони, правда, мали інші вірування та звичаї. їхнім святилищем був протошумерський Храм – нинішня Кам'яна Могила. Тут жерці молилися іншим богам, головними серед яких були Одін (Одноокий) та Іштар (вона ж богиня шумерів) [Більш докладно про цедив.: Послание хозарам. – К., 1997].

Як вже згадувалося, перський цар Дарій, який вдерся з величезним військом до Скіфії у 522 р. до н. е., зруйнував обидва святилища – «правоарійське» (Гелон) і «лівоарійське» (протошумерський Храм). Після походу Дарія і почалася «друга хвиля виходу» кельтів з Північної Припонтиди. Скіфи-сколоти (скіфи-кельти) через землі Прикарпаття (Галичини) рушили на південь: на Балкани і далі – у Малу Азію.

А «чисті» кельти знову ж через землі Галичини рушили на північний захід Європи, дійшли до Ельби і навіть до нинішньої Англії. Чистих кельтів *(«germani Celtus»)* історики почали називати просто *«germani»* – «германці». Так і вийшло, що предки германців жили в Наддніпрянщині і Галичині, звідки прийшли на Ельбу і в Англію. Але нас цікавить духовний аспект цих подій. Кельти-сколоти під проводом жерців зі зруйнованого Гелона прийшли в Північну Палестину і тут, поблизу міста Скіфополь (у містечку Салюм), заснували мітраїстський храм. Він став духовним центром громади єсеїв, до якої пізніше належали батьки Діви Марії Богородиці і в якій згодом виховувалися Іоанн Хреститель та Ісус Христос.

У Біблії є таємничий персонаж – цар Салима, а при ньому жрець на ім'я Мельхиседек [Мельхиседек деякими релігійними письменниками ототожнюється із самим «містичним Ісусом Христом»], який радо прийняв Авраама, почастував його вином, «хлібом-сіллю», але одночасно зажадав від нього… десятину (частину доходів, призначену самому Богу). Де ці місця на карті? Де храм Мельхиседека? Хто він був насправді? З цих питань існують великі розбіжності в біблеїстиці. Одні дослідники тлумачать термін «Цар Салимський» як «Цар Єрусалимський». Інші схиляються до думки, що йдеться про єсейське містечко Салюм, яке знаходилось неподалік стародавнього, заснованого ще гіксами, «руського» міста Скіфополь [Див.: Библейская энциклопедия]. Але головне те, що Мельхиседек був хранителем мітраїстських містерій, принесених з далекого Гелона в Палестину.

Вже згадуваний нами філософ Менлі П. Холл пише: «Досліднику порівняльної релігії зрозуміло, що ці мітраїстські секрети, зібрані невеликою групою відданих справі філософів та містиків (так шанобливо автор називає вчених-жерців, що прийшли з Праукраїни з «другою хвилею» кельтського руху – *Ю. К.),* були вбрані в нові шати й у такий спосіб збережені на кілька століть під ім'ям містичного християнства (це за кілька століть до Ісуса Христа! – Ю. К.). Загальноприйнятим є припущення, що єсеї були хранителями цього знання, а також людьми, які ініціювали появу Ісуса і дали йому освіту. Якщо це так, то Ісус, без сумніву, був посвячений у тому самому храмі Мельхиседека, де за шість століть раніше посвячували Піфагора»[Холл М. П. Энциклопедическое изложение масонской, герметической, каббалистической й розенкрейцеровской символической философии. – С. 697].

Як відомо, саме Мельхиседек відіграв важливу роль у перетворенні Аврама в Авраама

– його відході від «халдейської пітьми і наближенні до мітраїстського єдинобожжя [Див.: Канигін Ю. М. Віхи священної історії. – С. 190–193].

ПЕРШІ УРУСИ

Она была женой богатого уруса…
Старинная песня

У Біблії часто згадується про великого віщуна Валаама. Персонаж начебто негативний. Він «полюбив нагороду несправедливості», як говорить про нього апостол Петро. У посланні Іуди (Таддея) сказано: «Горе їй, бо пішли вони дорогою Каїновою, і попали в оману Валаамової заплати, і загинули в бунті…» [Іуд. 1.11]. Поведінка Валаама ніби підтверджує приказку: «Кого не можна купити за гроші, того можна купити за великі

гроші. Ще в часи Мойсея цар моавітський Валак підкупив Валаама, який зажив слави великого мага, і попросив його проклясти ізраїльтян, що вдерлися до Палестини. Але замість прокльонів Валаам, натхненний Богом, став благословляти войовничих прибульців на чолі з Мойсеєм. Однак пізніше він, підкуплений великими дарунками, почав завдавати шкоди євреям, навертаючи їх зі шляху віри в бога Яхве в «поганство» (тобто посвячуючи їх у свою віру зорепоклонників).

Валаам – значна біблійна постать. Незважаючи на те, що великий віщун критикується авторами Книги Книг, його дуже вшановують в Росії я Україні. Особливо приязно до нього ставиться Руська православна церква. Валаамові присвячений один з найбільших духовних центрів православ'я – Спасо-Преображенський (Валаамський) монастир, розташований на острові в Ладожському озері.

Що ж це за персонаж? Безперечно одне, він – іноземець. Ім'я Валаам у перекладі з давньоєврейської означає «не належний народу моєму». Відомо також, що іноплемінний пророк походив з «якоїсь язичницької землі на схід від Палестини» [Мифы народов мира – ТІ.–С. 210]. І земля ця називалася Мадіамською, чи Мідією [Див.: Библейская энциклопедия. – С. 105]. Саме з Мідії в Праукраїну прийшли сармати (третій син Яфета Мадай). Вони є безпосередніми предками слов'ян. І Північне Причорномор'я у I–VI століттях частіше називалося Сарматією, ніж Скіфією.

У давнину Мідія (до підкорення персами) була унікальною країною – основним центром зерванізму (зорепоклонства), або країною магів. Зерваністи (маги) поклонялися «Ранковому світилу [В слов'янському перекладі Біблії «Ранкове світило» подано як «Ранкова зірка»], яким була Венера. Але під впливом арійського мітраїзму місце Венери заступило Сонце. В результаті складних духовних і політичних процесів, аналізувати які ми тут не будемо, – згадаємо лише про полонення ізраїльської еліти і ліквідацію елітних верств населення Мідії жорстоким царем Навуходоносором, – виникла «магія другої хвилі». Її жерці вважалися служителями великого Бога – творця зірок, у т. ч. головної зірки – «Ранкового, світила», яким виступало Сонце. Мовою санскриту «ранкове світило» означає «урус». Тому жерців – магів другої хвилі – називали ще урусами. Але ж сарматів-зерваністів, що прийшли в Припонтиду, також називали урусами. Це вони принесли на наші землі ідею слов'янських богів-близнюків – Білобога (бога добра) і Чорнобога (бога зла), які були аналогами зороастризьких Мазди й Арімана. Що характерно, пізніше зерваністи-уруси, не відмовляючись від своєї магії, визнали також Ісуса Христа своїм Богом, прийшли до нього і перші назвали його «Ранковим світилом» («урусом»).

В Росії й Україні сліди релігії зерваністів-християн збереглися до нашого часу. «Ісус – це типовий, яскравий, талановитий маг – зорепоклонник, зерваніст, астро-спейсор», – говорять про нього сучасні зорепоклонники-уруси. І ще: «Ми, зерваністи, справжні християни, і брат наш – Ісус Христос» [Див.: Сэй С. Звездопоклонники. – Алчевск, 1994. –С. 10].

Отож, Валаам був першим урусом. За 1400 років до народження Христа він прийшов у Палестину і пророкував прибуття сюди синів Яфета з півночі, у результаті чого тут повинні народитися новий Месія і нове велике Вчення. Він конкретизував пророцтво Ноя про входження Яфета в намети Симові: «Які, Якове, гарні намети твої, місця перебування твойого, Ізраїлю!», – вигукнув Валаам. І далі: «Я бачу його (Месію – Ю. К.), та не тепер, дивлюся на нього, та він не близький! [Числ. XXIV. 5, 17].

А згадаймо відомий біблійний епізод з магами-пастухами, що явилися у Віфлеєм на уклін до новонародженого Ісуса (улюблений сюжет великих художників Відродження). Це ті ж уруси з Мідії – шанувальники «Ранкового світила». Вони першими визнали в Ісусові Боголюдину і зробили все, щоб вберегти Його від царя Ірода, який влаштував побиття немовлят. Вони і назвали Христа «Урусом» – «Ранковим світилом». Згодом урус став однією з варіацій назви «рус», «русич».

КУМРАНСЬКА СЕНСАЦІЯ: ХРИСТИЯНСЬКІ ЄВАНГЕЛІЇ… ДО ХРИСТА

Многие современные ученые считают, что именно назареи были сектой, где зародилось христианство.

И. Свинцицкая[Свинцицкая И. С. Запрещенные евангелия. – М., 1966]

У 1946 році у Галілейській пустелі, на березі Мертвого моря, де проповідував Іоанн Хреститель, було знайдено схованку в скелі. Там зберігалися рукописи у вигляді шкіряних (пергаментних) сувоїв. Це так звані кумранські рукописи, що зчинили шарварок не тільки серед ієрархів і богословів католицької церкви, а й серед політиків. Утаємничити їх одразу Ватикан не встиг, тому громадськість, заінтригована надрукованими уривками, як то кажуть, вимагала «подробиць». І от через 50 років (!) нарешті ці рукописи почали оприлюднювати. Я впевнений, що їхнє осмислення може докорінно змінити усталені погляди на всесвітню історію: чітко окреслити визначальну роль слов'янства та його серцевини – «південноруського» народу в становленні і розвитку Західної цивілізації.

Ось чому Захід стривожений. Ще в 1956 році Ватикан заявив протест «проти будь-якого виведення християнства із сект єсеїв і назареїв, що жили в Кумрані» [Обсерваторе романо. – 1956. – 11 лютого]. Ще б пак! Адже ці секти не іудейські, а галілейські (кельтські чи навіть праслов'янські), що ворогували з іудаїстськими громадами і сектами ебіонітів (іудео-християн)!

Руська православна церква одразу втрутилася і висловила контрпротест: мовляв, навпаки, треба позитивно поставитися до кумранських знахідок: віруючих не повинно бентежити те, що «Вчення з'явилося раніше Христа» [Журнал Московской патриархии. – 1957. – № 12. – С. 64].

А річ у тім, що кумранські тексти в уривчастій, щоправда, формі збігаються з багатьма фрагментами… Нового Завіту. По суті, говорять майже те ж, що і чотири євангелія. І це за 300–400 років до написання євангелія і за 200–300 років до народження Ісуса Христа!

Наші церковні ієрархи відчули в кумранській знахідці щось важливе саме для східного християнства і почали «заспокоювати» Захід: «Не треба непокоїтися з того, що Ісус у своїх проповідях скористався ідеями, образами і словосполученнями загубленої в іудейській пустелі секти» [Журнал Московской патриархии. – 1957. – № 12. – С. 65].

Повторювали б кумранські рукописи Старий Завіт – і сенсації не було б (усе збігалося б з існуючими канонами). А то виходить, що Христос повторював настанови, які за 200–300 років до нього висловлювали русяві і блакитноокі пророки, що прийшли з півночі. І зовсім це не «пізні вставки», як твердять католицькі богослови, а справжні тексти IV–III століть до н. е.

Секта єсеїв, що сформувалася в Галілеї (неподалік від міста Скіфополя) у IV–III століттях до н. е. (коли сюди накотила друга хвиля кельтсько-галичанського переселення з

Прикарпаття), називалася «Новим Завітом». І Христос говорив: «Я приніс вам Новий Завіт». Себе єсеї називали «синами Неба». На чолі секти стояли «Учитель праведності» і 12 Його апостолів (старійшин). Вони виконували обряд обмивання в Йордані (водохрещення!). Сповідували переселення душ (вчення про інкарнації), як і прихильники «язичницької» Рун-віри в Північній Припонтиді [Перші християни теж сповідували переселення душ. Лише в VI столітті Всесвітній собор, на настійну вимогу візантійського імператора Юстиніана, виключив це положення з християнського віровчення]. Єсеїв називали також сонцепоклонниками і… Іванами (Яванами, Іоаннами), тому що серед них було багато «Іванів», чи «Яванів» [Знову ж таки, «жителі Півночі» поклонялися Дажбогу, а населення Північної Припонтиди саме і було колискою античних греків, яких називали «яванами»].

У багатьох літературних джерелах відзначається любов єсеїв до хліборобства. Вони також поклонялися Сонцю і Ранковому світилу. Для іудеїв, як відомо, це не було характерним.

Далі. Елітна частина єсеїв становила щось на зразок секти в секті. І їх звали назареями. Тут дуже важливо спростувати домисли і неточності, притаманні західній богословській літературі.

По-перше, було не дві секти – єсеїв і назареїв (останні користувалися книгами перших), а одна секта – єсеїв, її елітна частина носила назву «Присвячені Богу». У Біблії сказано, що назареї самі були класом подібно до пророків, і були прикладом самовідданості і праведного життя.

По-друге, термін «назарей» не зв'язаний з Назаретом, а означає «належний істині», «посвячений». Назареїв відлучали від звичайних людей і посвячували в істинне, «божественне життя. До них належали, зокрема, батьки Діви Марії та Іоанн Хреститель.

Та й імена в єсеїв-назареїв (як і взагалі у галілеян) – не єврейські, а наші (понтійсько-грецькі): батьки Діви Марії – Яким ї Анна, Іоанн Хреститель, апостоли Ісуса: Андрій, Петро, Іоанн, Пилип, Хома, Матвій, Таддей, Варфоломій…

По-третє, помилковою є теза Біблійної енциклопедії: «Через те, що Господь Ісус довго жив у Назареті, Він був званий назареєм» [Библейская энциклопедия. –С. 500]. Зовсім не так! Ісус, як і Іоанн Хреститель, входив до елітної групи єсеїв, тобто був «посвячений в істину». Іудеї почали називати цим їм ям усіх християн, що вийшли із секти єсеїв [Див.: Дії. XXIV. 5].

Щодо названого батька Ісуса – Йосипа, то про нього сказано так: «Йосип був людиною праведною і відданою єсеям» [Евангелие от Христа эпохи Водолея. – Гл. 1.12].

Отже, звідки взяті ідеї, образи, притчі і проповіді, якими користувався Ісус у своєму подвижництві? Вони були принесені в Галілею синами й онуками Тарсена з Карпат і Наддніпрянщини. А з відкриттям секти «Новий Завіт» і прочитанням кумранських рукописів стало абсолютно зрозуміло, що «основні моральні і богословські ідеї християнства вже існували в період його зародження» [Свинцнцкая И. С. Запрещенные евангелия. – С. 46].

Та й не могло нове релігійне («сонячне») вчення з його «жіночим началом» – Дівою Марією і Трійцею – зародитися в іудейському духовному середовищі. Адже закон Мойсея забороняв поклоніння сонцю і стверджував суто чоловічий єдиний абсолют у вигляді жорстокого і нещадного бога Яхве. І не випадково за християнським каноном день народження Ісуса Христа – 25 грудня – збігається з днем народження сонячного Мітри і всемогутнього Дажбога.

Євангелія писали саме галілеяни-назареї (члени секти Новий Завіт»), і в ньому, за свідченням фахівців, відчутно простежуються ідеї, притчі і навіть словосполучення північної Дажбогової релігії. Назареями спочатку ставали чарівники і волхви, що приходили в Галілею з храмів Наддніпрянщини і Прикарпаття.

На користь висунутої версії розглянемо ще один аргумент. У Новому Завіті, як вважають учені-біблеїсти, дуже сильними є «антиєврейські мотиви». Саме це є головною причиною того, чому іудеї визнають священною книгою лише Старий Завіт.

У Євангелії від Луки вина за розп'яття Ісуса покладається не на фарисеїв, а на народ. Не ієрархи іудаїзму, а юрба вимагала його розп'яття: «Кров його лежить на нас і наших

нащадках!» Більше того, автор Євангелія називає весь єврейський народ «рід зміїний [Лк. III. 7].

Звичайно, національний (расовий) фактор відіграв свою роль у трагічному суді над Боголюдиною. Як можна, не будучи іудеєм, називати себе «царем Ізраїлю»!

Щоб пом'якшити «євангельський расизм», деякі фахівці намагаються довести, що вищезазначені наголоси розставили вже пізніші політики, виходячи зі своїх кон'юнктурних міркувань. Чимало здивована релігієзнавець І. Свінцицька тим, що в Євангелії від Луки, більш далекому від іудейського переказу, слова «рід зміїний» відносяться до всього єврейського народу. Редактори цього Євангелія, відмежовуючись від іудейства, навіть Іоанна Хрестителя прагнуть протиставити іудейському народу» [Свинцицкая И. С. Запрещенные евангелия. – С. 21]. Але, за такою логікою, виходить, що не можна ганьбити жоден народ, а тільки експлуататорські класи.

Та ні ж, буває, що і народом (масами) оволодіває диявольська ідея. Треба лише розрізняти, як пише Іоанн Кронштадтський, народ і те зло, яке в ньому тимчасово оселяється. Євреї, німці, росіяни – великі народи. Але в певні часи ними оволодівали сатанинські ідеї (христовбивство, фашизм, комунізм). Ніхто від сатанізму не застрахований.

Взагалі існує величезна ранньохристиянська література антиіудейської спрямованості. І справа не в «пізніших вставках», а в тім, що вона (Євангелія) готувалася єсеями-галілеянами, які перебували з євреями в антагонізмі.

Нарешті, слід враховувати і те, що у І столітті н. е. в Палестині точилася запекла боротьба між християнами-назареями (секта єсеїв) та іудео-християнами (секта ебіонітів). Ебіоніти – суто іудейська секта – вважали Ісуса не Сином Божим, а рабом Божим, тобто звичайною людиною, народженою в єврейській родині (євреєм!), на яку лише у віці 30 років (під час водохрещення) «зійшов Дух Божий». Тобто Ісус – це лише пророк-чудотворець. Протистояння було таким серйозним, що навіть в «іудейській війні» секти єсеїв і ебіонітів поводилися по-різному. Читаючи Йосипа Флавія, мимоволі думаєш, що насправді це була не іудейська, а галілейська війна проти Риму, у всякому разі центр повстання знаходився у Галілеї.

А точніше, це була духовна війна молодого християнства проти деградованого римського язичництва. У Флавія є вражаючі сцени мужності і стійкості християн-єсеїв під час катувань, коли їх змушували відректися від своєї «сонячної» віри. Грецьке ім'я «Христос», тобто «Рятівник», ебіоніти відкидали і залишали тільки єврейське «Ісус», «Ієшуа» (Ієшуа – з єврейської означає раб). «Війна з римлянами, – пише історик-очевидець, – показала справжню силу їхніх (єсеїв – *Ю. К.)* думок і переконань. їх пригвинчували і розтягували, тіло їхнє палили і роздроблювали; на них випробовували всі знаряддя катувань, щоб змусити їх зганьбити Законодавця або їсти недозволену їжу. Але їх нічим не можна було схилити ні до одного, ні до другого. Вони непохитно витримували тортури, не промовивши слова, не проливши жодної сльози. Посміхаючись під час катувань, глузуючи з катів, вони легко віддавали свої душі, будучи впевненими у тому, що знову набудуть їх у майбутньому»[Флавий И. Иудейская война. – СПб., 1900. – С. 152–153].

ХРИСТОС І МІТРА

Митра – персонаж, связанный с идеей договора, а также выступающий как бог Солнца. Мифы народов мира

Поступове заповнення території Малої Азії (її західної частини), зокрема Палестини яфетичними народами з Північного Причорномор'я стимулювало проникнення сюди арійсько-мітраїстської релігії (Дажбогової віри). В процесі поєднання останньої з іудаїзмом виникло нове велике Вчення Христове. Безпідставно заперечувати вплив іудаїзму на формування християнства. Адже, повернувшись зі Сходу у свої «палестини», Христос аж ніяк не відкинув учення Мойсея, а синтезував його з мітраїстським світоглядом. Суть

християнства полягає в об'єднанні, злитті іудаїзму в його Мойсеевому викладі з сонячною вірою Агарті і Рами. Іншими словами, Ісус Христос – це єдність арійського і семітського духу. Його вчення стало наслідком входження причорноморського Яфета в «намети Симові».

Хоча і мітраїстський колорит у проповідях і Вченні Ісуса Христа незаперечний. Його відзначають, як ми вже переконалися, багато дослідників, пояснюючи це «ходінням» Христа на Схід. Але можна інтерпретувати «східний елемент» християнства, особливо раннього, інакше, а саме: цей елемент

принесений у Палестину (до єсеїв) з Північного Причорномор'я, куди. У свою чергу, був занесений індоаріями, Менлі П. Холл пише: «Ісус здобув виховання й освіту в єсеїв і пізніше був ініційований у їх найбільш глибокі містерії… Роки життя, про які нічого не відомо, він, певна річ, провів, ознайомлюючись з таємничими вченнями, пізніше переданими світу… Він прилучився до християнізації, возз'єднавши себе в такий спосіб зі своїм духовним джерелом» [Холл М. П. Энциклопедическое изложение масонской, герметической, каббалистической и розенкрейцеровской символической философии. – С. 699].

Сонячний Мітра (праукраїнський Дажбог) став носієм Вчення, що осяяло весь Західний світ. І ми не повинні забувати, що наші далекі предки – волхви і чарівники – століттями плекали основи цього Вчення в себе в Гелоні та інших святилищах на берегах Дніпра, Дністра, Дунаю.

Найбільш потаємне і особливе в християнстві, що відрізняє його від іудаїзму, – Діва Марія, Богородиця (жіноча основа творення сущого); Свята Трійця (триєдиний Бог); Водохрещення; св. Софія (Святий Дух, що живить Мудре Слово, Божественна мудрість); Христос як уособлення сонячної енергії і хліба насущного; «пряма» свастика (символ еволюції). Повторюсь, але ще раз наголошу: усе це ніяк не могло народитися в іудейському духовному та етнічному середовищі, бо воно йому суперечить.

Щоб упевнитися в цьому, варто нагадати у що трансформували сонячного Мітру ліві арійці-шумери, які принесли образ цього божества в Месопотамію – прабатьківщину семітських племен. За Геродотом, Мітра (Дажбог) перетворився у вавилонську Мілітту, ассирійську Венеру, яким непристойно вклонялися як жіночій першооснові зародження. Вражаючі своєю цинічністю, розбещеністю, гуртовим гріхом вавилонські містерії, пов'язані з Мілиттою, потім перекочували до Риму. Все це широко відомо з літератури.

СОФІЯ – БОГОРОДИЦЯ – ОРАНТА: СВЯЩЕННИЙ ОБРАЗ БАТЬКІВЩИНИ

Похотелося Вольге много мудрости… Из былин Киевского цикла

Думаю, що не помилюсь, якщо скажу, що символом таїни України, її священним образом виступає св. Софія [Софія (грец.) – «мудрість».

Десятинну церкву, побудовану раніше раніше Софійського собору, скоріше можна назвати «палацовою», хоча перші роки вона і виконувала роль митрополії]. Саме вона найбільш повно відбиває сутність українського етносу, його менталітет, душу, його духовну іпостась.

Під час будівництва перших храмів під ім'ям св. Софії важко було уникнути наслідування і навіть копіювання візантійської традиції. І не тільки візантійської, а й болгарської, переданої святими Кирилом і Мефодієм. Головний храм православної церкви в Константинополі – імені Софії, після закінчення будівництва якого його засновник Юстиніан вигукнув: «Я перевершив тебе, Соломон?», а також храм у Болгарії (де теж шанувалася св. Софія – недарма ж набагато пізніше столиця цієї країни одержала її ім'я) визначили безліч відповідних найменувань на Русі. Перший монастир, заснований ще Ольгою (X ст.), перший «державний» собор у Києві, що став митрополичим собором руського православ'я, Софійський собор у Новгороді, Софійський собор у Полоцьку». Як бачимо, св. Софія позначила добу християнізації Київської Русі.

Щодо Софійського собору в Києві, то цей архітектурний шедевр став сакральним (священним) символом України [Варто придивитися, вівтар головного храму християнської Русі-України «засіяний» знаками прямої і зворотної свастики, шо символізує споконвічну боротьбу світлих і темних сил]. У свідомості і підсвідомості нації укоренилися переконання, свята віра в те, що поки існує київська Софія – буде існувати і Україна. Попри все!

Чому ж саме Софія стала найбільш шанованим – «споконвічним» – образом нашого православ'я і навіть священним символом України?

Справа не у зазначеному раніше «наслідуванні» і не в самій особі християнської святої на ім'я Софія (про життя якої в Україні мало хто знає). Так, у перші роки поширення християнства в Римі були страчені сестри Віра, Надія, Любов і їхня мати, удова-християнка на ім'я Софія. Вона разом з малолітніми доньками загинула, як мучениця, але не відреклася від віри в Христа і заслужено канонізована церквою.

Але суть у тім, що київська Софія є одночасно образом Богородиці-Оранти, тобто її образ більш глибокий і масштабний. Київська Богородиця-Оранта – це сакральний образ самого Ісуса Христа [Мітра в сонцепоклонників – жіночого роду].

Свята Софія – Святий Дух, Слово-Творець, Божественна Мудрість! От які духовні глибини криються в нашій Софії-Оранті. А хіба не показово те, що нумерологічний код Мітри, Ісуса Христа, св. Софії й України однаковий і дорівнює 24, чи 6 (2 + 4)?

А що означає наш український тризуб? Це знак сили Святого Духа – інтегральний знак божественної Трійці. Сила її – у творчому Слові, у вищій Мудрості, знову ж таки у Софії. Усе це нам необхідно глибоко засвоїти і докласти максимум зусиль, щоб розкрити перед світом душу нації, її велику долю, її таїну.

Чому таїну? Тому, що Ісус Христос (а ми – народ від племені Христа і Діви Марії) на п'ятому історичному колі людської еволюції, що закінчується на зламі другого і третього тисячоліть, як Мудрість фігурує, на жаль, неявно. Це прихована сторона Божого феномена, яку затьмарили інтелект, зиск і влада грошей (усе продається і купується). Ергрегор України («духовна Україна»), позбавлений відповідної монади, багато століть не міг виявити себе, і нація опинилася ніби на узбіччі історичного шляху.

Тепер часи змінюються, і дуже швидко. Таїна України, прихована у священному, надзвичайно багатому і глибокому за змістом образі св. Софії, незабаром розкриється. Настає шосте історичне коло еволюції – ера Водолія, ера високодуховних народів, ера єднання інтелекту і духовності. Божественна мудрість – св. Софія – освятить подальший шлях людства, і настане період розкриття таїни України [На жаль, цього не бачать навіть ті автори, що пишуть про карму України. Див.: Московченко В., Поправко А. Карма України. – К., 1997].

У християнстві (особливо в православному) особистісне розуміння Софії представлено як Божественна Мудрість. Ориген описує її як щось «натхненне і живе». «У ранню добу розвитку християнства уявлення про Софію, – відзначає теолог, – зближалося з образом Христа-Логоса. Апостол Павло характеризує Ісуса поняттям жіночого роду, як «Божу силу і Божу Премудрість», а потім і як «Дух Святий» [Цит. за: Мифы народов мира. – Т. 2. – С. 465].

Характерно, що і на Русь християнство прийшло саме в образі св. Софії. Адже головні храми тут присвячувалися Софії. Та й на численних іконах присутній образ Софії-Христа, перед яким постали з молитвою Діва Марія та Іоанн Хреститель.

Ще раз підкреслюю, Ісус Христос, на відміну від Бога-Отця, уособлює собою і чоловічу, і жіночу основу, хоч він і не андрогін. Це особливо помітно в києво-руській інтерпретації Христа, де він з'являється… в образі св. Софії, тобто як Слово, що несе Божу Мудрість. Тут найбільш виразно проявляється мітраїстська основа християнства. Адже Мітра, як пише М. П. Холл, означає Сонце. Як божество він представляє жіночий принцип, і мирський всесвіт є його символом [Див.: Холл М. П. Энциклопедическое изложение… – С. 57].

«Оранта» у перекладі з грецької означає «молитовна» [Інший переклад слова «оранта»

– «стіна непоборна», що символізує захисну роль Русі в історії Західної Європи]. Зверніть увагу: Богородиця-Оранта (центральний образ Софії київської) молиться так, як молилися Дажбогу праукраїнці – звертаючи долоні до сонця. Хіба це не символ єднання

нашої давньої релігії і нового віровчення, народженого в Галілеї?

Отже, шановні співвітчизники, пишаймося своєю нацією. Генетичні й духовні риси галілеян втілились у біблійному Тувалі, засновникові п'ятої арійської генерації – українців, на яких лежить велика духовна місія,

УОСОБЛЕННЯ УКРАЇНИ

Боготечной звезде была еси подобна святая Великомученица Варвара.

Акафист св. Варваре

ВЕЛИКЕ ТРИПІЛЛЯ І БЛАГОСЛОВЕННИЙ ТАРАС

Стоїть душа перед усім святим. Т. Шевченко

– Українській нації, – якось зауважив Гуру, – притаманні досить унікальні риси. Насамперед, це так званий триполізм, обожнення українцями свого національного пророка Т. Шевченка і, нарешті, козацька домінанта вашого менталітету. Ви розумієте?

– Пробачте, Самдене, але я навіть слова такого не чув: «триполізм».

– Згоден, це мій власний термін – від слова «Трипілля», «Трипільська культура». До речі, Юрію Михайловичу, а ви знаєте скільки українців живе нині на земній кулі? Приблизно 75 мільйонів. З них на своїй історичній батьківщині мешкає менше половини. Інші де?

– По всій Землі, – сказав я.

– Тут ви й помиляєтесь. З 42–43 мільйонів українців, що мешкають за межами України, 90 відсотків живуть не «по всій Землі», як ви говорите, а в чітко локалізованих ареалах північної та південної півкуль. Гляньте: північна півкуля – це Кубань, південь Воронезької області, степовий Алтай, чорноземні степи Приамур'я, південь Канади, північ США. Південна півкуля – Аргентина, північ Австралії, частина Південної Африки. Це ж райони найкращих степових чорноземів і помірного клімату, тобто кращих на всій Землі умов для хліборобства!

І в самій Україні – майже третя частина найкращих чорноземів світу, та й у районах, про які йшла мова, – майже дві третини. Цілком спонтанно українці заселили й освоїли практично всю хліборобську смугу обох півкуль Землі з найкращим для зернового господарства кліматом. Чи випадково це? Ні. Планомірно? Також ні. Гадаю, що й самі українці цього не усвідомлюють.

Спрацьовують український архетип, підкоркова свідомість, які йдуть від славетної Оратанії, Трипільської культури, значення яких для людства ще не оцінено як слід. Я вже говорив, що на землях України народилась аграрна технологія виробничого типу, без якої не було б сучасної цивілізації. І технологія ця – дітище пращурів вашого народу. І цей «триполізм, ця пам'ять, цей інстинкт землероба – годувальника людства – в мозку українців. Його не могли витруїти ніяка міська культура, ніякий Мешех…

Український триполізм – явище ментальне, як єврейський сіонізм чи японський «фудзіямізм». Гора Сіон – не лише підвищення в Палестині, вона й у душі кожного єврея, як Фудзі – не лише вулкан, а «світоч японської душі». Я кажу не про крайній талмудистський сіонізм, а про здорове відчуття духовної батьківщини, яким пишаються євреї всього світу. Так от, «відчуття Трипілля», підсвідоме відчуття своєї Аратти, цієї хліборобської «Палестини», – в крові українців.

– Ну а національне божество? Це що таке?

– А ким є для українців Тарас Шевченко? Відвідуючи Почаївську лавру, я побував у навколишніх селах. І що ж? У кутках українських хат, оповиті рушниками, висять портрети Тараса. Наче ікони…

У духовній історії України феномен Тараса Шевченка – дуже важливий, переломний момент. З Шевченка, його Кобзаря почалося відродження народу. Шевченко – це нація, її адсорбент; Кобзар уособлює весь український менталітет, як крапля роси відбиває світ. Будь-яка важлива риса душі українця відображена у віршах і поемах Тараса. Тарас для українців – це не те, що Шекспір для англійців чи Пушкін для росіян. Він душа народу в прямому розумінні цього слова. І це не потрібно доводити українцям.

З Тараса почалося саме розуміння народу як «сім'ї єдиної». А його геніальне послання: «І мертвим, і живим, і ненарожденним…» Ніхто краще не сказав про націю. І менталітет самого Шевченка – менталітет Батька нації.

Українці втрачали державність, втрачали і мову (є велика частка правди в тому, що Україна і нині говорить не своєю, а «московською» або, в кращому випадку, «подвійною» мовою). Але вони народили і бережуть свого Тараса – охоронця нації, її душі. Коли я читаю Гегеля про те, що історичними можуть вважатися ті народи, які мають свою державність, я думаю: ви, німці, державність маєте, але у вас немає свого національного божества. Українці його мають, і в цьому запорука їх мовного, культурного, державного відродження, їх незнищенності.

Якщо брати історію духовного розвитку (а вона набагато важливіша політичної історії!), то українці можуть сказати німцям: «Пробачте і посуньтесь».

– Шевченко, напевно, подвійного народження, за вашою термінологією? – спробував я уточнити.

– Ні, Шевченко чисто земний, плоть од плоті свого народу, хоча справжній батько його був аристократом дуже високого рангу і людина високого духу. Мати – проста кріпачка.

– Хто ж він?

– Таємниця, – засміявся Гуру, – а щодо подвійного народження, то відомі поки два таких українці: М. Гоголь і князь Д. Довгорукий – нащадок давнього славетного роду. Жив на початку XVIII століття. В юності, будучи досить багатим, відомим, зрікся цього грішного світу, став ченцем. Але не встиг себе проявити – помер дуже молодим, років тридцяти. Цікаво, що менталітет М. Гоголя, який жив в Україні мало і писав російською мовою, чисто український на відміну, скажімо, від І. Франка. Ці дві великі фігури ми, звичайно, аналізували в Тибеті і зіставляли. Так от, за душевною структурою Гоголь – типовий галичанин, а головна його мрія – побувати на своїй «духовній батьківщині» (так він називав Галілею і місто Назарет, де народився Христос). Мрію цю він реалізував і згодом помер. А Франко – швидше західний тип душі. Очікується поява в Україні третьої людини подвійного народження. Це буде великий син багатостраждальної нації, її месія, вождь. Він уже народився, незабаром дізнаємось… У росіян, до речі, теж дві людини подвійного народження: Лєрмонтов і Достоєвський. І також очікується третій – месіанського масштабу.

– А Пушкін?

– Ні, ця національна святиня росіян чисто земна. Видатні люди не завжди переходять на вищий щабель життя. Пушкін (у попередньому народженні – Моцарт), коли став знаменитим, не витримав «мідних труб», розтринькав енергію тонкого плану, коротше кажучи, потонув у петербурзькій «суєті сует». Така суб'єктивна карма генія. Зате він стимулював еволюцію багатьох особистостей – і Тараса Шевченка також. Не випадково доля його привела до Брюллова – друга Пушкіна. Якби генії перейнялися ідеєю космічної ієрархії розуму, вони могли б швидко викласти свою суб'єктивну карму, адекватно реагуючи на оточення.

– Не зовсім зрозуміло.

– Це складне питання, яке ми поки що не будемо обговорювати.

– А хто Шевченко у попередньому народженні?

– Гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, дуже обдарована і освічена особистість, родом галичанин – пам ятаєте біблійного Тувала? Почав із того, що зруйнував Кафу – мерзотний бусурманський центр работоргівлі в Криму, випустив на волю тисячі невільників. Багато зробив для оновлення української церкви, для зміцнення державності, здобуття незалежності вашим народом. Помер від ран, одержаних у бою,

віддав своє майно українським школам. Це він почав створювати інтелектуальніш і духовний центр України – Києво-Могилянську колегію. Віддав на це багато власних коштів. Похований Сагайдачний у Києві, але його могилу не зберегли. Я знаю, де вона: під стіною Богоявленської церкви. И упевнений – могила ця буде відома кожному освіченому українцеві. От чию душу успадкував великий Тарас Шевченко пізніше, ніж Пушкін, реалізував свою карму. І не лише тому, що прожив на 10 років більше; «батько» помер, по суті, молодим 47-річним чоловіком. Тараса менше торкнулася світська «суєта суєт». На рахунку Пушкіна – 19 дуелей (деякі, щоправда, не відбулися – друзі перешкодили). А чого вартий його власноручний «лесбоський список», у якому налічується 73 особи – його перемоги над жінками. Хіба це не знижувало його духовність? У Тараса теж було щось такого плану – він був неодружений і життєлюб. Але в цілому йому випав на долю стоїчний і страждальницький спосіб життя; його душа немов резонувала з душею своєї багатостраждальної нації.

– Чи був він атеїстом? – запитав я.

– Та ви що!

– Всяке говорять…

– Так говорять верхогляди і вороги України. Але почитайте хоча б його поему «Марія». Чи можна більш зворушливо сказати про Божу Матір, про Бога? Шевченко, повторюю, це народ в мініатюрі. Духовність, віра і всяка відсутність гонору, що доходила до самознищення, – ось риси його душі. Візьміть поему «Гайдамаки». Трагедія знищення ї самознищення нації – ось її суть.

Взагалі ми в Тибеті читали «Кобзар» як підручник з національного питання, точніше, з проблем душі вашої нації.

– І ви знаєте, – продовжував Гуру, – Шевченко у своїй творчості поводить себе саме як «батько» в національній сипі. У нього серце кров'ю обливається, коли він бачить нещастя свого народу і головну їх причину: розрізненість, благодушність, індивідуалізм українців.

Обніміться, брати мої, – Молю вас, благаю.

Від прохань «батько» переходить до докорів, сарказму, погроз;

Схаменіться, будьте люди, Бо лихо вам буде!

Перепало дітям від «батька». Так і треба. Адже наскільки знижується колективний інтелект народу від розрізненості: «Аби мені було добре, а у сусіда хай корова здохне». А зайва повільність, надмірне «мудрування», прагнення когось «обдурити»… І врешті:

Я сам себе, дурний, дурю, Та ще й співаючи. Орю…

Все це негативні плоди тяжкої історії.

Про який національний інтелект може йти мова, якщо «голова» нації десятиріччями, сторіччями була то в Литві, то в Польщі, то в Росії. Звідти керували, звідси й елементи «баранізму», наївна віра народу й потурання своїм правителям!

– Ви, шановний Самден, почали лаятись, – зауважив я.

– Як же не лаятись, коли великий народ на щось чекає, немов відтягує своє пробудження. Знову пригадую слова Тараса:

І день іде, і ніч іде. І, голову схопивши в руки, Дивуєшся: чому не йде Апостол правди і науки?

Але пробудження нації неминуче і близьке. Воно відбудеться.

КОЗАЧЧИНА

Сходить сонце золотаве, Як козацька булава.

Народна пісня

Поникли головы козачьи, Как будто смятая трава. *Т. Шевченко*

– Про українську козаччину багато сказано. І все правильно: і що Запорозька Січ – якийсь аналог західних рицарських орденів, і що «січовики» здійснювали єдино можливу в тих умовах форму державності та збройних сил, і «ватажний» характер козацьких походів тощо. Але чого майже не помічають, так це духовного аспекту козаччини. Запорозька Січ була насамперед найважливішим духовним фактором життя всього тодішнього світу. Без перебільшення!..

Січ була знаряддям виконання українським народом загальноісторичної місії. Великий провидець Мішель Нострадамус (його шанують в Агарті, в Шамбалі – не дуже) у своїх до краю стислих катренах спеціально говорить про це:

Гряде новий,
стократ привабніший звичай
Старому бусурманському на зміну.
Де мова тішить слух,
там Борисфенів край
Початок зрушенням покладе, злама рутину.

Йдеться про кінець XVI – початок XVII століття, коли українська вщент сплюндрована земля завдяки Запорозькій Січі знову стала фактором світової історії. Кілька віків тут була «рутина». Життя ледь жевріло «там і сям», але не було «цілісного начала», не було позитивної еволюції. Така «рутина» була дуже страшною для Західної Європи: та багатовікова стіна, об яку розбивалися орди войовничих кочівників, руйнувалась – шлях до багатого європейського столу наїдків був вільний. Без руської Кліо осиротіла Європа жила у якомусь важкому очікуванні. Зі сходу нависала чорна хмара: Туреччина могла легко кинути в Європу до 500 тисяч фанатичних вояків. Московія? Вона в XVI–XVII століттях не мала регулярного війська й сама ставала легкою здобиччю поляків і навіть кримських татар. Бусурманська хмара вже сунула слов'янськими просторами на захід і північ; здавалось, її ніщо не зупинить.

І тут сталося диво: на диких дніпровських перекатах, немов з-під землі, як із річкових хвиль, виросла Січ.

– Юрію Михайловичу! – вигукнув Гуру. – Це треба зрозуміти! Це якийсь Божий зигзаг світової історії. Ніякі Геродоти не могли його передбачити. Туреччина вже передчувала вікторію, дивлячись на принишклу в смертельній журбі католицьку Європу, як раптом під самим її носом постав якийсь вусатий голодранець із «шаблюкою» в руці й пістолями за пасом і сказав блискучому султанові: «Хоч ти і лицар, і перед тобою тремтять усі народи, а чи зможеш ти голою с… на їжака сісти?»[З листа запорожців турецькому султану Махмуду IV]

Цей «їжак» і зупинив експансію, звів'кордони між християнським (арієзованим) і мусульманським (семітичним) світами, повернув богиню Кліо в Північне Причорномор'я. Я бачив багато приватних листів та офіційних документів Османської імперії, у яких наче рефрен повторюються слова: «І звідки вони узялися на нашу голову, ці запорожці! Видно, за наші гріхи перед Аллахом!»

Повторюю: Запорожжя – духовний, а отже, основний, найсильніший фактор тодішнього світу. На Січ приймали лише за одним критерієм: «Перехрестись!» І головним гаслом тут було: «Стати на захист батьківської віри!

Завважте, цілу плеяду гігантів духу дала Січ: Дмитро Вишневецький, Іван Виговський, Іван Підкова, Северин Наливайко, Петро Сагайдачний, Пилип Орлик, Богдан Хмельницький, Іван Мазепа… Це ж далеко не всі. Вони й великі полководці, і політики, і просто воїни-лицарі. Але найголовніше – вони люди найвищого ґатунку, справжні нащадки аріїв.

Запорозький фронт, так би мовити, в цілому був повернутий на схід і південь. Але запорожці розбиралися й у тонкощах християнства, тому їх стосунки *з* католицькою Польщею були непростими. Папську церкву вони не жалували, хоча й захищали її від мусульман, які готувалися відповісти на хрестові походи. Слово «папа» санскритське, означає «гріх, недолік». Його бездумно прийняв Захід у період втрати християнської істини.

І папська держава довгий час вважалася гріховною, антихристовою.

Запорозька Січ – ми це спеціально вивчали в Тибеті – була високоморальною, справді християнською державою в тодішньому світі. Не порівняти з Доном. Гуляти запорожці вміли, як і донці, але вони ніколи не знищували і не грабували своїх, православних. Пам'ятаєте, у Тараса Шевченка:

В червоних штанях оксамитних Матнею вулицю метуть…

А тепер згадайте волзькі й заволзькі епопеї С. Разіна, О. Пугачова! Не випадково запорожці не приєдналися до військ Степана Разіна, хоча той дуже активно запрошував українців до спільних дій.

На Хортиці ж правив закон. Злодійство, розпуста, гноблення своїх, безбожжя жорстоко каралися (згадайте «Тараса Бульбу»). На Дону процвітала работоргівля, навіть торгівля дітьми. Старшина мала гареми, кріпаків… Та й церква не була в такій пошані.

Взагалі держави й державні мужі того часу майже всі були глибоко аморальні та безбожні. Запорозька Січ виникла за Івана Грозного, моральний рівень якого відомий. Справа дійшла до «спільних» (чоловічих і жіночих) монастирів, до відвідання ченцями і черницями спільних лазень, до багатоженства бояр і державних мужів на зразок магометанських дворів. Україна нічого цього не знала, хоча розташована поряд із Туреччиною.

Між донцями й запорожцями не було добрих відносин, швидше навпаки. Пригадайте популярну у вас пісню про українку Галю, яку донські козаки «підманули», а потім повісили «догори ногами». Різна й організація: у запорожців – братерство вірних Христу, рицарський орден; у донців – військові поселення. Не знаю, що було б, якби Катерина II не знищила Січ, але уявити собі не можу запорожців у ролі жандармів, які приборкують народні демонстрації (як це робили донці). Донці – слуги царя, запорожці – вольниця, «самі з вусами», уособлення держави, нації.

Багато що було зроблено, аби стерти з пам'яті народу Запорозьку Січ. Вона не випадково (ми це добре знали в Тибеті) виникла там, де плекали український дух. Тут скіфи ховали своїх царів, тут загинув великий воїтель Святослав, тут збереглися ще капища архаїчних аріїв. І от сюди в гіркі години стікалося українство в пошуках кращої долі.

І закономірно, що козацька Україна, як у колишні давньоруські часи, стала знову прикладом для Європи як в інтелектуальному, так і в духовному плані. Відзначу хоча б першу в світі конституцію (гетьмана Пилипа Орлика –1710 р.) і першу «національну» (україномовну) Євангелію (середина XVI ст.). Коли християнський світ ще молився латиною, а Московія – старослов'янською, козацька Україна мала уже свій так званий Пересопницький Новий Завіт рідною мовою, створений на кошти княгині Анастасії Заславської[Він зберігся. На Пересопницькій Євангелії приймають присягу президенти сучасної України]. І це перша українська книга – вона, як бачимо, також народжена козацькою Україною.

Думаю, не випадково козацькі місця затоплені за допомогою гребель. Все це справа одних рук: і Київське море, і Чорнобильська АЕС, і черкаські розливи. Тут затоплена ваша духовна Атлантида.

А образ запорожця – цього гіганта духу, справжнього рицаря-арія – витруєний із пам'яті народної.

Хто описав Січ як горно, у якому формувалися дух і почуття українців? Розлука, проводи на Січ, чекання, тривога за коханих, зустрічі… От звідки глибина почуттів, от звідки пісні України, що беруть за душу! Гоголь все це описав. Але мало, хочеться більшого. Та й не знаєте ви цих писань Гоголя – вони в книзі, яка, вважай, заборонена: «Вибрані місця з переписки з друзями» і в кількох статтях та нотатках письменника.

Цю частину бесіди Гуру закінчив так:

– Я передбачаю докори істориків: мовляв, не показав головного – Січ була особливою формою держави, Козацькою державою. Але, по-перше, про це писав Д. І. Яворницький. По-друге, вважаю, що духовна основа Січі – щось не менш важливе, не менш характерне для української нації. В ній, у маленькій нездоланній Хортиці, – арійська душа великої нації.

Для розуміння українського народу важливо розвіяти помилкові думки стосовно того, що козаки (не тільки запорозькі, а взагалі козаки як «східнослов'янське явище») – не кріпаки-утікачі, не «маргінальні» верстви населення, які відірвалися від своїх садиб і блукали світом, а самостійний етнос. Його родовід (в духовному плані) своїм корінням сягає кшатріїв – того прошарку арієзованого населення, що уособлював собою воїнів-богатирів, захисників нації та її держави. Кшатрії – члени другої (за значущістю) з чотирьох каст арійського суспільства, люди сили і дії, керівники, воїни, державотворці [Див.: Словник езотеричних термінів. – К., 1993]. Вони й стали «матеріалом», з якого консолідувався той особливий народ, що створив Запорозьку Січ і почав відігравати дуже помітну роль в історії усього Західного світу. Менталітет цього народу значною мірою є відбитком арійського менталітету, притаманного давнім східним аріям. Звідси і знамениті «оселедці», вуса (саме такі аксесуари були у праіндійських аріїв), і шаровари, широкі, «як Чорне море», і яскраві пояси (атрибути індійського одягу), і бойовий гопак (копія войовничого танцю «непокірних кшатріїв»). Потрібно все це вивчити, проаналізувати як слід, і тоді ми зрозуміємо, звідки «сини степу» черпали великі сили, нездоланність, щирість душі, державне мислення.

НАЦІОНАЛІЗМ БЕЗ ЕГОЇЗМУ

Пізнай самого себе.
Дельфійський оракул
Хто назве речі своїми іменами, той побудує Всесвіт.
Конфуцій

Останній раз я бачив Гуру у вересні 1992 року, за місяць до його смерті. Скориставшись відрядженням до Єкатеринбурга, я на кілька днів злітав в Улан-Уде. 89-річний старий вже не виходив з дому, сидів, точніше, напівлежав у кріслі. Розум був ясний, хоча говорив плутано.

– Дивний ви народ, – почав він бесіду зі мною, – суперечливий. З одного боку, життєлюбність, спокійна вдача, гордість. Не польський гонор, а саме гордість… Ну, козак Мамай… З другого – самоприниження і самознищення. Так-так, перечитайте «Гайдамаки» Шевченка – зрозумієте…

– Що ж нам робити?

– Зрозуміти самих себе, свою націю. Кожний, навіть останній вигнанець має знати, до якого народу він належить. От над чим потрібно працювати. Ви – народ Припонтиди – центру післяпотопної цивілізації. Три тисячі років тому сталася Троянська епопея. Підсумок – пелазги, які перетворили напівдиких греків на великих еллінів; етруски, які перетворили латинських мисливців і пастухів на могутніх римлян. А хто стоїть біля витоків цих світових подій? Кіммерійці – засновники Трої – з берегів Борисфена, Танаїса, Істра. Вони – улюблені сини Яфета.

Дві з половиною тисячі років тому: Велика Скіфія, що розкинулася по всьому арійському поясу – від Істра і Карпат до Паміру. А серце де? Та тут же, в Північному Причорномор'ї, в Придніпров'ї, в землях арійських, землях скіфів-сколотів – ваших пращурів. Півтори тисячі років тому: Велика Гунія – від Атлантики до Тихого океану, від Балтики до Каспію. А центр? Ваша Київщина. І вона ж колиска слов'янської раси – двигуна історії. Тисяча років тому: Київська Русь – найвеличніша держава середньовіччя, більша від Римської імперії. А ядро? Воно в назві… Воно у вас, у вашому народі, у вашій багатостраждальній землі.

Удар монголів був страшним. Державний поступ нації зупинився. Культурне життя завмерло на найвищій ноті. Вас позбавляли мови, держави, інтелекту, столиці, релігії, імені. Ви стали малоросами, хохлами. Але ж ім'я Русь, роси, русичі, русини гриміло по всьому світові. І весь світ знав: це Київська Русь, це люди з берегів Борисфена, нащадки великих кіммерійців, скіфів, антів, великих київських князів – усіх, хто протягом тисячоліть створював і розширював духовний, інтелектуальний, культурний простір для розвитку інших

народів, менш за все думаючи про себе, хто, нарешті, ліг кістьми під ударами монгольських орд і тим урятував західноєвропейську цивілізацію.

І от як пише про вас, славетних русичів-борисфенітів, ваша чудова поетеса Ліна Костенко:

Все людство вже збулось, – Ми ще стоїм на старті.

Чи не парадокс? Чи не гірко усвідомлювати це? А можливо, мав рацію наш спільний друг Лев Миколайович Гумільов – можливо, ваша нація вмирає від старості (вірніше, вмерла ще минулого століття, коли ви стали малоросами)? За його теорією, строк життя народу 1,5 тисячі років, і ваш народ, отже, мав уже тричі вмерти. Де ваш початок – у славетній Припонтиді чи в королівській Польщі?

Я старий, скоро помру, тому дозволю собі торкнутися найделікатнішого питання. Знаєте, яка думка мене непокоїть протягом 60 років вивчення вашої країни? Думка така: чому і навіщо ви українці?

– ?!

– Так-так, навіщо вам бути українцями? Гадаю, відродження національної самосвідомості змусить вас змінити ім'я… В Україні я ставив це питання різним людям. Спочатку вони дивувались, от так, як ви… Але, вислухавши мене і подумавши, погоджувались.

Справді, Україна називалася Руссю і до, і після монголів. Вона – ядро, серце великої Русі від Уралу до Вісли і від Білого до Чорного моря. Але саме у ядра, у серця, й забрали ім'я Русь, залишивши його за окраїнами – Московією і Білорусією.

Назва «Україна», по-перше, не має глибоких історичних коренів, хоча й стала звичною. Вона з'явилася лише в XV столітті у польських державних актах і хроніках [Нещодавно я дізнався, що слово «Україна» один раз промайнуло в хроніці XIII століття]. Потім практично зникла на три століття (Україна стала Малоросією). І тільки в XX столітті з'явилася знову. По-друге, ця назва дана не вашим, а чужим народом, який підкорив вашу країну, точніше, частину її. Саме в Польській метрополії в XV столітті почали називати залежні руські землі «українними». Україна – окраїна (провінція) Польського королівства. І як не вправляйся, іншого змісту ви не знайдете. Україна – це не власна назва. Так само, як, скажімо, Німеччина. Німці, ми вже говорили, називають свою країну Дойчланд.

Таким чином, «Україна» не має конструктивної семантики і не є власним ім'ям. Швидше навпаки. Якщо ж розуміти під «Україною» просто «країну», «край», то тоді це ім'я вже не власне, а знеособлене.

– Але вже стільки пісень створено про Україну,це ім'я для нас – ліричний образ.

– Воно й залишиться… в ліриці. Як було у творчості Шевченка. Воно й годилося для бездержавної нації. Але держава, та ще й з такою історією потребує меткішого, доленосного офіційного імені.

– Як же назвати?

– А як було: Київська Русь. А жителі – русичі, або русини. Дивіться, що роблять євреї: не лише назву країни, але й мову залишають тритисячолітньої давності. Бог із ним, що є Росія, Білорусь… Це не заважає вам бути Руссю Київською. Але назвати, звичайно, має не хтось, а сам народ… Шляхом референдуму.

Тут і Сильвестр сплутав. Він говорить, що назву Русь дали варяги («Од варяг бо прозвана земля наша»). Ні, це власна назва Київської землі. Навіть, коли новгородці чи смоляни вирушали до Києва, вони говорили: «Іду в Русь». В старовину вважали: ім'я визначає долю. Ваша країна мала й ще одне доленосне ім'я – Оратанія. Це було дуже давно.

Але Русь не набагато молодша від Аратти (Оратанії) – ця назва з'явилася за півтори тисячі років до приходу в Припонтиду варягів. Вона – від кіммерійців-етрусків, що потрапили на Апеннінський півострів із Трої. А до Трої вони були в Аратті. Слова з коренем «рус» у латинізованих мовах так чи інакше означають зв'язок із землею, землеробством, агрокультурою: «рустика» («селянка»), «рустикал» («сільський») тощо. Троянці, що прийшли на Апенніни, почали називатися етрусками тому, що вони родом із Аратти – із

країни землеробства – і принесли свою землеробську культуру. Звідси пішов термін до галлів: Русильон – у Франції (землеробська територія), Русіана – над Рейном тощо. Таким чином, Русь через «етрусків» сягає корінням в арійську Аратту. У цих назв – «землеробська» семантика.

Тут можна багато наводити фактів. Права притока Дніпра – Рось, а притока річки Етрус у Болгарії – Росиця. І там, і тут є селища з назвою Трої. І все ж це деталі. Головне – духовний зміст. Рустикальність – латинізований термін, що означає «схильність до землеробства». Я б увів термін «триполізм» (від Трипільської культури), що означає потяг українців до землі. Рустикальність і триполізм мають однаковий зміст. Як і скіфський міф, у переказі Геродота, про золотий плуг, що впав з неба, як і сколотський міф про ярмо – головні атрибути степової агрокультури, котрі визначили навіки долю слов'ян-русинів.

Далі, Русь (роси) – біблійна назва південнослов'янського народу на відміну від московитів, біблійна назва яких Мешех і Мосхі (Бут. Х. 2; Єз. XXXVIII. 2). Під час руйнування імперських режимів і національного відродження дедалі більше народів змінюють свої імена, підбираючи історично значущі, глибокі за змістом назви. Бурят-Монголія тепер Бурятія, Молдавія – Молдова, Якутія – Саха, Камбоджа – Кампучія, Башкирія – Башкорстан…

– А далі?

– Діяти по-арійськи. Я б створив партію конструктивного націоналізму. У вас лише лають націоналістів, не розрізняючи крайніх і помірних, точніше, конструктивних націоналістів.

– Україна – для українців?

– Та ні ж! Це крайність. Націоналізм без егоїзму – от що потрібно. У своїй країні має встановлювати порядки титульна нація. Але так, щоб ці порядки були розумні і влаштовували всіх. Хто головує у Франції? Французи. В Німеччині? Німці. Корінна нація бере на себе відповідальність за всіх, хто живе в країні, не протиставляючи себе іншим. Це відповідає українській ідеї, адже ця ідея арійська, арії завжди працювали для блага інших, вели за собою народи. А ідея сильна. Я не знаю іншого народу, за винятком, можливо, єврейського, в свідомість якого так глибоко запала б національна ідея, пристрасне бажання незалежності, ніжна любов до всього рідного… Це не може не викликати нову хвилю патріотизму. І Україна злетить високо, як у запорозькі часи… Не можна вам забувати про свою месіанську роль… «Схаменіться!» – закликав Шевченко.

Так говорив умираючий Гуру. Знав, що говорив. Адже за плечима 60 років наукового досвіду в україністиці.

Говорив Самден про Україну і при цьому вказував на образи Варвари Великомучениці та Феодосія, які були в нього на малюнках, вирізаних з якогось старого журналу.

ПОКРОВИТЕЛІ НАРОДУ

Радуйся Сыном Божьим, Светом от Солнца!..
Акафист св. Варваре

– В історії, напевно, немає нації з більш драматичною долею, ніж українська. Коли О. Блок писав: «Так, скіфи ми, так – азіати…», котрі тримають «щит між двох ворожих рас – монголів і Європи», він мав на увазі не Урал і не Чукотку, а Південну Русь – Україну.

– Отже, немає справедливості! – вигукнув я.

– Є вища справедливість! – заперечив Ґуру. – Згадаймо Біблію: «Кого Бог більше любить, того й більше карає». У біблійній етнології кожний народ уособлений. Уособленням московитів є Сергій Радонезький – національний святий: мудрий, суворий, завжди готовий взяти до рук меча. На Куликовому полі першим став до бою богатир Пересвіт – «права» рука Сергія. Це досить символічно. Сергій Радонезький – символ фізичної, військової перемоги в

інтересах нації.

Україну уособлює Варвара Великомучениця. Вона є символом перемоги моральної, духовної, в інтересах людства. Головна риса Варвари – внутрішня сила, сталева затятість при зовнішній слабкості. Що тільки з нею не робили: і ублажали, і переконували, і просили забути Ісуса Христа, і погрожували, і катували, і, нарешті, відтяли голову. Однак ця тендітна, пещена красуня-аристократка (їй було лише 16 років) стояла на своєму, мов скеля: Христос – Бог і немає іншого.

Уособлення України – загальнохристиянська свята, світоч християнського світу. І не випадково мощі св. Варвари опинилися в Києві: вона була галілеянка, з того ж племені, що й Ісус Христос. Її батько Діоскур, щоправда, римлянин, а мати, котра жила у Фінікії, була галілеянкою (Галілея межувала з Фінікією).

Варвара, дівчина небаченої вроди, мала ніжну душу. Батько-язичник оточив свою доньку численними служницями і рабинями, вона купалася в розкоші, згодом стала «кращою нареченою Риму». Водночас дівчина наполегливо шукала Бога і знайшла його.

Нині мощі цієї святої вселенського масштабу перебувають у Володимирському соборі в Києві.

У вас, українців, є ще одна реліквія – найдавніша ікона Богоматері. Написана вона самим євангелістом Лукою. Привезена в Україну з Греції. У свій час ікону у вас забрали суздальці, які пограбували Київ і Вишгород. 1395 року вона потрапила до Владимира, а звідти – до Москви, де й досі зберігається в Успенському соборі Кремля. Ікона відома ще під іменем Владимирської Божої Матері.

Як би там не було, це ваша велика реліквія. Вона не раз рятувала Росію – про це докладніше скажу трохи пізніше. Повернути її до Києва, точніше, до Вишгорода – це одне із завдань української нації.

За біблійною (духовною) етнологією, вашим покровителем є преподобний Феодосія, один із засновників Києво-Печерської лаври. Його мощі випромінюють негасиме, астральне світло. До речі, від мощей знаменитого Іллі Муромця, що зберігаються у Лаврських печерах, такого світла не виходить. Мощі Іллі – скоріше народна реліквія. А мощі Феодосія дають «стовп» золотавого світла, на який я, наприклад, двічі народжений, не можу надивитися, коли буваю у Києві. Бережіть ці мощі.

Не говоритиму про діяння святого Феодосія (вони описані). Наведу лише слова його заповіту. Це слова Всевишнього до всієї української нації. Феодосій лише повідомив їх вам [Формально їх було сказано київському князю Ізяславові. Однак за своїм змістом вони адресуються всім українцям]. Ось вони: «Бережіться кривовірів і усіх їхніх бесід, бо й наша земля наповнилася ними. Якщо хто й спасе свою душу, то лише живучи у православній вірі, бо немає віри кращої від нашої чистої, святої… Будьте добрими. Творіть милостиню не тільки своїм за вірою, а й чужовірним. Якщо побачите кого в біді, нехай то жид, або інший чужовірець, еллін, або латин який, – до кожного будьте милосердні…

Завжди пам'ятайте про свою землю… Якщо треба буде вмерти за свою землю і святу віру, сміливо йдіть на смерть. Пам'ятайте Письмо: «Один Господь, одна віра, одне хрещення» (Еф. IV. 5). Хто ми? Ми ті, хто живу жертву приносять, чисту й непорочну…»

Ось ваш символ і ваше знамено.

МЕНТАЛЬНЕ ПІДҐРУНТЯ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО ПИТАННЯ

Мы широко по дебрям и лесам Перед Европою пригожей Раскинемся. Мы обернемся к вам Своею азиатской рожей…
А. Блок

– При всій безпосередній близькості українців і росіян прямі духовні предки у них

досить різні. У росіян – біблійний Мешех [Інколи його ще називали «Маш». Див.: Библейская энциклопедия. – С. 471] (нащадок єгиптян). Читач вже знає, що послані у Східний похід війська злилися з аборигенами Колхіди і дійшли Волгою до місця, де розкинулись сучасні Москва, Нижній Новгород, Твер. Прибулі єгиптяни та їхні нащадки істотно вплинули на архетип майбутніх росіян.

А українці, як зазначалося, мають біблійного предка Тувала. Саме цей етнос – корінь, прищеплений на землі скіфів, дав могутній паросток, з якого виріс народ русів – українців, корінний, «базовий» руський (слов'янський) народ. Першими прийшли у Припонтиду кімри-кельти (Гомер), котрі не затримались у Аратті, пішли на край Європи (Бретань, Англія, Шотландія) і в Середземномор'я (Троя, етруски). Згодом прийшли скіфи (Магог) – не у VIII столітті до н. е., як вважає багато хто, а в XV (за Гомером, за 1000 р. до нашестя Дарія в Припонтиду). Вони забезпечили розквіт Аратти.

Затим із Мідії (Мала Азія) прийшли сармати (Мадай) – найближчі ваші предки. Через Припонтиду пройшли також галли й іонійці (Яван). Іонійці – корінний народ античної Греції, а галли пішли в Західну Європу, в Малу Азію і Палестину. Звідси українська Галичина, французька Галлія, німецьке місто Галле, іспанська Галіція, малоазіатська Галатея, палестинська Галілея (батьківщина Ісуса Христа) звучать однаково.

І. нарешті, на землі Магога (Скіфії) з'являються Тувал і Тирас (Рош). Разом із цими народами фігурує Мешех.

Прямі предки південних русів (українців) – народ Тувал (Фувал) прийшов на землі України в І столітті н. е. з Галілеї – батьківщини Ісуса Христа. Земляків Ісуса апостол Андрій називав «братами Божої Матері». Це вони зробили великий хрест і встановили його на тому місці, де тепер височить арка возз'єднання України з Росією. Саме тут Первозванний виголосив знамениті слова: «Чи бачите гори ці? Повірте мені, на них возсіяє Благодать Божа. А довкола розкинеться багатохрамове, золотоголове місто».

Народ Тувал (тиверці – галілеяни) асимілювався із сарматами, антами, скіфами-сколотами й утворив ядро русів – народу, який у Біблії названий Тирас, чи Рош (Рос). Тирас (Фірас) – так називався за давнини Дністер. Від правого берега Дніпра на захід до Дністра й оселився народ Рош (Рус) – нащадок одноплемінників Святої Діви, Ісуса Христа і Його апостолів.

Звичайно, згодом у межах спільної держави – Київської Русі нащадки Мешеха і Тувала змішались. Тувал (галілеяни – скіфи – сармати – анти) також став предком мосхів, але швидше непрямим. Як відомо, московитів, що жили на берегах Москви й Оки, взяв під свою руку Юрій Долгорукий. В залежність від київських князів потрапили також племена в'ятичів, перм'яків, мордви, удмуртів, чувашів та ін. Проте згодом у формуванні російського етносу визначальну роль почав відігравати татаро-монгольський фактор.

У КОЖНОМУ РОСІЯНИНОВІ ПРИХОВУЄТЬСЯ МЕШЕХ

Россия – сфинкс… А. Блок

Гуру продовжував:

– Біблійний Мешех – це єгипетське генетичне і духовне начало росіян; його, як закваску в хлібі, хоч і не видно, але воно дається взнаки. Якщо Тирас (слов'янство) уособлює загальні риси росіян та українців, то Тувал і Мешех – їх суттєві відмінності.

Єгипетський Мешех проявляється в російському гегемонізмі. Панування (зокрема духовний вплив) над усім античним світом стало ідеєю фікс Єгипту» І він тисячу років тримав у руках і Велику Грецію, і Великий Рим.»… Навіть щит і шолом елліни запозичили в Єгипті [Геродот. Історія. – IV, 180], – з гіркотою писав Геродот, – не кажучи вже про релігію (адже грецькі і римські боги – це перейменовані єгипетські) й філософію.

А у чому суть російської ідеї? Хіба не в гегемонізмі?

У російській нації вражає прірва між насправді великою культурою, створеною її елітою, і темнотою, некультурністю, грубістю «глибинних» верств народу. Хіба не так? Росія – світоч, якщо взяти твори Достоєвського, Толстого, Чехова, Чайковського, Рєпіна, Крамського і т. д. А. Толстой вважав, що росіянин саме тому гидкий, що нічого не знає і знати не хоче. Щось сталося – одразу посилає за відомою російською адресою. І Росія – край напівцивілізованих людей (так приблизно писав Чаадаев). Неуцтво, брутальність, пияцтво, бруд… Великий народ і… дивний. Релігія? Так, Росія була центром православ'я. І в той же час, за В. Бєлінським, російська людина згадує про Бога, почісуючи себе нижче спини.

Усе це – залишки єгипетського впливу. Чисто єгипетська риса: найвищий інтелект, неземні знання, найскладніші культи, розвинена культура, якщо говорити про касти жерців, писарів, чиновників. У храмі Амона, в його святая святих, було 10 книжок, які містили знання найвищого рівня… а читати їх могли лише три-чотири вищих жерці. Решта не мала права навіть знати про ці книжки. «Глибинні» ж верстви народу жили в страшній темряві і дикунстві. Єгипет – світоч і вогнище моторошної темряви. Дивна нація…

Символи Єгипту (Мешеха) – сфінкс і піраміда. Недаремно поет-провидець О. Блок назвав Росію сфінксом. Піраміда, як відомо, – «вогонь всередині», приховане полум'я.

Візьміть росіян, їх зовнішню флегматичність, благодушність. А всередині? «Не приведи, Господи, побачити російський бунт – безглуздий і жорстокий», – писав О. Пушкін про пугачовщину. Але що написав би він про Жовтневу революцію і громадянську війну, які обернулися в тисячу разів більшими жертвами? Таких кривавих битв світ ніколи не знав. А будівництво комунізму, цієї «дороги в нікуди»? Хіба не з Петербурга воно розпочалося? Про комунізм у Біблії сказано: «Ось на землі буде дешевизна у всьому, і всі подумають, що настав мир» [Єзд. XVI. 22].

Прагнення Росії знеособити «менших братів», позбавити їх мови, духовної своєрідності, підкорити собі, встановити опікунство – все це є, і нікуди від цього не дітися, це у підсвідомості. Хоча й може безкорисно допомогти, захистити, поділитися по-братськи. Все це – єгипетський Мешех у поєднанні з російським степовим роздоллям і нехлюйством.

З таким братом, звичайно, жити можна. Але жити, говорю це на підставі ґрунтовного аналізу слов'янського, російського, українського менталітету, який ми зробили в Тибеті, мирно, цивілізовано і менше цілуватися. «Брат мій, а хліб їж свій» – є чудова приказка.

Ви, напевно, думаєте, що я не люблю росіян. Це зовсім не так. Я навіть і сотої частки не сказав про них того, що говорять з гіркотою і сарказмом їх найкращі представники: Пушкін, Чаадаев, Бєлінський, Тургенев, Толстой, Достоєвський, Бальмонт… А гоголівські персонажі! І в той же час усі видатні люди бачили велич Росії. Подібне можна сказати і про ваш, безсумнівно, великий народ. Хіба мало іронії в Котляревського і Шевченка, хіба не обливалися їх серця кров'ю, коли вони бачили слабкість українського характеру, невдалі дії української еліти?

Єгипетський Мешех дуже яскраво і раптово вирвався з душі росіян у XX столітті. Мова йде про піраміди, які почали будувати російські більшовики в себе та їх послідовники в інших країнах, і мумії в них, що здивували весь цивілізований світ.

Помер Ленін – його муміфікували, наче єгипетського фараона, і поклали в спеціально споруджену піраміду, названу мавзолеєм. І в душах росіян нічого, як мовиться, не перевернулося, вони прийняли це. Але ж то повернення епохи єгипетського раннього царювання.

Причому, ленінська піраміда в Москві виявилася… копією сатанинського вівтаря у малоазійському Пергамі. На нього сам Христос вказував як на вівтар «князя темряви». Як сталося, що саме його скопіювали радянські архітектори, створюючи ленінський мавзолей, до цього ми в Тибеті не могли докопатись. І туди ж поклали іншу мумію – Сталіна. Потім викинули. Це все чисто по-єгипетськи. І, як у Стародавньому Єгипті, в Москві створили спеціальну лабораторію з муміфікації, запозичивши методи бальзамування в єгиптян. І звідси, з Москви, пішли мумії по всьому світі – у Болгарію (Димитров), В'єтнам (Хо Ші Мін), в Африку і т. д. Китай, щоправда, сам почав виготовляти єгипетські мумії (Мао Цзедун).

Що не кажіть, а Мешех сидить у російській душі. Ще для одного прикладу відновимо у пам'яті дві «симетричні» події російської історії, які наскрізь просвічують «старшого брата».

Події дуже схожі зовні й за змістом тотожні. Це масова різня, вчинена в Новгороді Іваном Грозним (головний виконавець Малюта Скуратов) і в Батурині Петром І (головний виконавець – Меншиков). Чого прагнув Новгород? Залишитися Руссю, як за старих часів, бути незалежним від мосхів – Мешеха. Чим відповів «старший брат»? Геноцидом. Прийшла Москва і порубала, порізала, втопила 150 тисяч новгородців – жінок, дітей, старих. Вода широкого Волхова стала червоною від крові; зв'язуючи по 10–15 чоловік, скидали їх в річку з мосту. Грізний цар і його опричники бідкалися, що мало людей знищили – сил бракувало, адже робота була ручна.

А чого хотіла Україна за Мазепи? Того ж самого, що й Новгород. Бути Руссю, а не Малоросією, відокремитися від мосхів – Мешеха. Чим відповів «старший брат»? Геноцидом. Столиця гетьманської України Батурин була зруйнована вщент, а все населення, включаючи жінок, дітей і старих, зни щено. Все так само, як і в Новгороді. Такої різні, як у Батурині, історія Європи не знає, Варфоломіївська ніч – дрібниця порівняно з батуринщиною. Чому мовчать про це історики! Як ви гадаєте?

Ще деталі. Іван Грозний вивіз тоді із Новгорода вічевий дзвін – голос народу, його язик. Не просто вивіз, а й висік! Дивний, здавалося б, вчинок царя, проте символічний. Це було знищення душі волелюбного народу.

А в Україні? Після батуринських подій пішли один за од ним царські заборони всього українського – діловодства, бо гослужіння, книг, самої мови. Згодом сплюндрували Запоро зьку Січ. І не тільки її.

Як тут не задуматися над словами великого і, на жаль, призабутого вами П. Куліша: «Україна повинна або відокре митись від Росії, або загинути».

ДУХОВНИЙ МОНСТР ЄВРАЗІЇ

Панмонголизм! Хоть имя дико, Но мне ласкает слух оно.
В. Соловьев

– Тепер настала черга, Юрію Михайловичу, ґрунтов ніше розглянути феномен панмонголізму, що є ключем до ро зуміння ментальних підвалин російсько-українського питан ня. Адже саме з ним пов'язані дуже суттєві, але приховані фактори життя українського і російського народів. Вони не достатньо враховуються в історичних дослідженнях, по-перше, тому, що мають духовну природу і, отже, невидимі і «не суттєві» з точки зору істориків-матеріалістів; по-друге, були і є сили, що чинять спротив висвітленню цих факторів. Цілий «букет» подібних факторів, що визначили мрії, боротьбу, скорботу і славу української нації, постає при об'єктивному розгляді панмонголізму – антиарійської ідеології, яка колись панувала майже у всій Європі, а в останні три століття в закамуфльованому вигляді накидалася східному слов'янству. Ірраціоналізм російської нації («Умом Россию не понять…») – у монгольській заквасці її менталітету (так вважалось серед російських інтелігентів, почитайте хоча б Блока). Загадковість української душі й української долі також багато в чому пов'язана з цим «духовним монстром» – панмонголізмом.

Саме осмислення феномена панмонголізму дає змогу побачити історичний вододіл українців і росіян (що важливо зараз, коли дехто намагається «зламати» цей вододіл, пропагуючи ідею спільної історії і «непорушної долі двох народів-братів»). І не лише це. Ми багато чого зрозуміємо у зовнішній і внутрішній політиці, культурному житті Росії і навіть Радянського Союзу. Тому що панмонголізм увійшов у менталітет російської нації, ставши тією невидимою антиарійською за духом «пружиною», яка, розкручуючись, вивела російського козака до берегів Тихого океану (і навіть кинула його на Аляску і в Каліфорнію), а російські батальйони, вимуштрувані паличною дисципліною, висунула в Крим, на Кавказ,

Балкани і до «финских хладных берегов». Більше того, на рубежі XIX-XX століть в елітних колах російського суспільства мусувалася думка про підкорення Китаю і Тибету [Мається на увазі відома місія лікаря-тибетолога Бадмаєва, який підготував і подав на розгляд Миколі П проект анексії Китаю].

Тепер ми краще розуміємо, чому процеси «дебільшовизації», що почалися після розпаду СРСР і Варшавського договору, супроводжуються процесами дерусифікації і антиросійськими кампаніями. І це при тому, що російських людей як таких експлуататорами інших народів (які б «гребли все під себе») не назвеш – адже жили вони не краще тих, над ким здійснювали свою «гегемонію». Питання ці непрості, парадоксальні, як запитання О. Блока: «Виновны ль мы, коль хрустнет ваш скелет в тяжелых, нежных наших лапах?» їх не вирішити з власне матеріалістичних позицій. Треба бачити ідейно-ментальні «пружини» вашої заплутаної історії.

Але що ви, марксисти, взагалі знаєте про панмонголізм, вибудуваний, до речі, на вражаючому, хоч і антинауковому, етнологічному антислов'янському базисі?

Як це не дивно, антислов'янську (і антиарійську) основу панмонголізму сприйняли пангерманісти, починаючи з ідеології Тевтонського ордену (відомого своїми походами на російські землі) і кінчаючи теоретиками гітлеризму, котрі також оспівували дранг нах Остен». А втім, дивного тут нічого немає, якщо врахувати, що східнослов'янський світ, особливо південноруські землі, протягом віків був каменем спотикання для експансіоністських рухів як Сходу, так і Заходу.

Філософ Г. Гегель, який вважав південноруський (український) народ, на відміну від німців, неісторичною нацією, а також ідеологи пангерманізму і гітлеризму, що мріяли «цивілізувати» східноєвропейське населення, по суті, лише повторювали в наукоподібній формі те, що з варварською простотою говорили Чингісхан та його нащадки: «Прикрутити Русь до свого сідла» [«Настанет час, и желтолицый (монгол – *Ю. К.)* всадник понесется на крепконогом коне на запад, И кишки бледнолицых намотает на свое копье» (з стародавньої монгольської поезії)].

Чингісхан учив своїх нащадків, яким (ще до завоювання) віддав у володіння землі на захід од ріки Ітіль (Волга): «Не варто милувати маєтки і життя ворогів, бо плід пощади – співчуття». По суті, те саме говорив Гітлер своїм солдатам перед походом на Схід: «Жорстокість у Східній Європі – благо для майбутнього».

І для завойовників зі Сходу, і для німецьких експансіоністів та мілітаристів (від тевтонських псіврицарів до гітлерівців) слов'янські, особливо українські, землі були «більмом на оці», життєвим простором з «неупорядкованим» населенням.

Ваш класик Карл Маркс висловлювався радикальніше, називаючи східних слов'ян, особливо «південноруське населення», «етнологічним покидьком» і «етнічним сміттям». Зазначимо, що один з предків цього «класика був родом зі Львова, а дід іншого «класика» (Леніна) – з Житомира, тобто проживали у середовищі «етнічного сміття». Та Бог з ними. Отже, Юрію Михайловичу, потрібно чітко показати, що приховані витоки української національної ідеї (незнищенного вільнолюбства та європоцентризму), як і витоки російської ідеї (великоросійського гегемонізму і самодержавства), а також ментальну відмінність російського й українського народів не можна по-справжньому зрозуміти без врахування панмонголізму, що переродився в русофільство і зімкнувся (як не дивно) з пангерманізмом.

Історичне коріння цього духовно-політичного і ментального феномена – у «північному буддизмі» (ламаїзмі) і монгольському войовничому язичництві.

Панмонголізм вашими істориками-матеріалістами не розглядався – хіба що літераторами. А це ж складний, туго зав'язаний вузол, у якому переплелися ідейно-релігійні, політичні, ментальні, культурні аспекти життя багатьох народів Євразії – росіян, українців, татар, інших мешканців Великого степу, а також німців, поляків, чехів, литовців. Намагалися розв'язати цю проблему Карамзін і Чаадаев, Грановський і Погодін, Шафарик і Коллар, Костомаров і Куліш, західники і слов'янофіли, русофіли й українофіли та багато інших. Душевна драма Гоголя і Блока, навіть їхня смерть якоюсь мірою пов'язані зі спробою

розв'язати вузол панмонголізму.

Ваш Тарас Шевченко цей вузол розрубав одним ударом. І з цього почалися його велич, слава і муки. Народився поет-пророк слов'янського, а отже, і європейського діапазону.

Німець каже: «Ви моголи». «Моголи, моголи!» Золотого Тамерлана Онучата голі.

Німець каже: «Ви слав'яне». «Слав'яне! Слав'яне!» Славних прадідів великих Правнуки погані!

Дісталося від Шевченка і західникам, і слов'янофілам, і русофілам, і благодушним «українолюбам», які забули свою мову.

Незбагненно, як поет небагатьма римованими фразами розкрив саму суть (трагічну) проблеми – зв'язок панмонголізму з пангерманізмом, антислов'янську й антиукраїнську спрямованість ідеології, яку сповідувало багато діячів Росії: «Ось, мовляв, які ми хвацькі степняки з монгольською кров'ю, не те що бундючні англійці чи німці!» Навіть Гоголь спочатку потрапив під вплив цієї ментальної ейфорії – згадаймо його Русь-трійку. Та згодом настало духовне похмілля.

Своїми геніальними творіннями «Єретик», «І мертвим і живим…», «Холодний яр» ваш Тарас не лише висвітлив, а й підняв світлу українську ідею до загальнослов'янського рівня, розставив усі крапки над і. На відміну, скажімо, від О. Блока, вірш якого «Скіфи» має зовсім інший – темний сакральний – підтекст, на що звертає увагу і Д. Андреев у своїй «Троянді світу». Та давайте розберемо все по порядку.

НА РОЗДОРІЖЖІ

І ось Південна Росія… зовсім відокремилася від Північної. Будь-який зв'язок між ними розірвався; склалися дві держави, що називалися однаковим ім'ям – Русь, одна під татарським ігом, друга під одним скіпетром з литовцями.

М. Гоголь

– У плані реалізації української національної ідеї, особливо такого її елементу, як соборність, гострим залишається питання: коли і як, за яких історичних обставин Україна «відірвалася» від Росії. Для багатьох істориків і етнологів це, звичайно, не питання, як і для маси українців, свідомість і підсвідомість яких не дають їм забути про те, що вони – особлива, самодостатня нація.

Однак деякі партії і діячі крайнього (шовіністичного й інтернаціоналістського) спрямування в Росії й Україні продовжують на цьому спекулювати. На жаль, були і є історики, філософи, письменники, які також ставляться до українців як до «відгалуження» російською народу. Серед них М. Карамзін, С. Соловйов, В. Соловйов, О. Блок, Л. Гумільов, О. Солженіцин… Список прихильників «монолітної нерозривності» українців і росіян легко продовжити.

Сьогодні всі розуміють, що великий Тувал і великий Мешех як біблійні символи великих слов'янських імперій пішли у небуття. Залишається жити Тирас – біблійний символ 300-мільйонного слов'янства кінця часів, тобто наших днів. Це – символ вільних слов'янських народів, що не визнають ніякого гегемонізму (читай 10-у главу Буття), і серед них малий Тувал і малий Мешех уже просто як символьне позначення двох рівнозначних народів – українців і росіян (читай і дешифруй 38-у главу книги Єзекіїля).

З молодших класів школи вас переконували: Київську Русь знищили монголи; внаслідок татаро-монгольського нашестя на чолі з ханом Батиєм суперетнос Київської Русі розколовся й утворилися три братніх народи – росіяни, українці, білоруси. Тобто штучний, зовнішній, фактор розірвав єдиний етнос на три частини.

Не можна, звичайно, не помічати катастрофічної ролі татаро-монголів в історії Русі і всього слов'янства. Та це все ж фактор, повторюємо, зовнішній, що впадає в око. Історія не знає прикладів, щоб удар завойовників спричинився до народження якогось народу. Скоріше,

бувало навпаки, завойовники сприяли загибелі етносів. Та й то не часто. Відомі «алгоритми національної політики» великих завойовників, скажімо, Тамерлана чи того самого Чингісхана: повне знищення міст, знищення чоловічого населення, окрім майстрів, яких гнали в рабство, знищення молоді, полонення молодих жінок для використання як наложниць чи дружин завойовників. Але навіть за таких умов народ залишався живим, оскільки спрацьовували генетична і духовна домінанти, оживала національна ідея і – о, диво! – воскресала нація. Птах Фенікс відроджувався з попелу. Так було і в Середній Азії, і в Стародавньому Китаї, і на Близькому Сході. Яскравим прикладом служить і воскреслий єврейський народ, який був розвіяний, як попіл, по всьому світу.

Народи гинуть і народжуються, як записано в Біблії, «не від руки людської», і головну роль тут відіграють внутрішні чинники, невидимі зв'язки – фактор ікс. Зведення причин народження російської й української націй до монгольського удару і наступного «іга» саме й породжує міркування про внутрішню єдність», «нероздільність уз», «штучність» сучасного поділу України і Росії.

Не від рук людських, не від ударів завойовників (скільки їх було під час Київської Русі!) загинула велика слов'янська імперія з Київським «столом». Великий Тувал відпрацював своє. Назріли події, які можна поділити на три кола.

ПЕРШЕ КОЛО ПОДІЙ

...Брат брата різав за шматок землі чи просто, щоб показати молодецтво.
М. Гоголь

– Відбрунькування півночі Київської Русі почалося ще до монгольського удару – в середині XII століття. Його першою віхою було заснування князем Юрієм Долгоруким Москви. Сама по собі ця подія в історії непомітна: ну, подумаєш, суздальський князь проїздом зупиняється у Богом забутому лісовому угро-фінському селі на ім'я Мосхва (в перекладі з давньоудмуртської – Ведмеже болото), і цей факт зафіксований в літописі. Та спрацював біблійний сакрал: Мешех (Мосх) зачатий! Заснування Москви, домагання Юрієм Долгоруким Київського престолу, його загадкова смерть у Києві, чвари, що почалися. Потім вторгнення до Києва Андрія Боголюбського – сина Юрія Долгорукого, намісника батька в Суздалі, спустошення столиці Київської Русі, знищення або перетворення в рабів тисяч своїх побратимів: киян і галичан, руйнування церков… Відкритий виступ киян проти суздальців і владимирців. Знищення цвіту руського воїнства половцями, описане в «Слові о полку Ігоревім':.. Швидке підвищення і вихід на політичну арену Галичини і Волині… Всі ці події 40-80-х років XII століття зв'язані між собою: спрацював сакральний спусковий механізм; приховано, скоріше, в духовно-ментальному плані ожив Мешех – почалася його епоха.

Київ перестає бути столицею великої імперії, та й сама імперія розпадається. Нищівний удар татаро-монгольських орд був лише жахливим завершенням процесу деградації великого Тувала – символу об'єднаного слов'янства IX–XII століть під орудою Києва.

Під час Батиєвої навали Москва була звичайним поселенням, котре монголи досить легко підкорили. Штурмували Рязань, Владимир, Козельськ, а в Москву просто послали баскаків. Але згодом стався рідкісний збіг обставин, за яких Москві напрочуд пощастило. Основний удар монголів припав на Південну Русь. Київ – європейське місто з величезним духовним й інтелектуальним потенціалом – зруйновано вщент. Його взагалі перестали згадувати.

Куди втекла еліта Київської Русі? Частково в Галичину, але там теж панували монголи. Головним чином до Москви. Чому? Процвітаючий Владимир зруйнований, древній Суздаль традиційно ворогував з Києвом, особливо за часів Андрія Боголюбського (який грабував Київ не гірше від монголів). У Новгород? Але саме тоді над ним нависла чорна сила

тевтонських рицарів. Псков і Новгород – «фронтові» міста, які ледве стримували тевтонські орди. А тут згодом і Галич зазнав нападу із заходу й став прифронтовим містом. Рязань? Але, по-перше, вона була майже зруйнована, по-друге, незабаром почала догоджати татаро-монголам. А маленька Москва, що ховалася в лісових хащах, зростала як на дріжджах. Сюди бігла, йшла, пливла та їхала вся елітна Русь. Князі з сім'ями. Церковні ієрархи, монастирська паства, багате купецтво, правителі і воїни – всі йшли не з порожніми руками. До Москви стікалися величезні матеріальні і духовні багатства, тут зростав політичний капітал. Так Москва і московити – нащадки Мешеха, угрів і фінів – перетворилися на збирачів руських земель. Москва зняла «вершки» а усієї великої Русі і стала новим символом загальнослов'янського єднання. Великий Тувал як символ слов'янської спільноти загинув. Удар монголів знищив руську Кліо; взагалі історія Північного Причорномор'я закінчилася (за висловом М. Гоголя, історія тут перетворилася в географію). Та ідея доленосного біблійного Тувала залишилася. Вона почала набувати іншого – локальнішого і особливого, не такого всезагального, як раніше, але стабільного втілення в Галицько-Волинській Русі. Паралельно з вищезгаданими руйнівними подіями західніше Києва (за Дністром) розвивалося друге коло подій конструктивного характеру.

ДРУГЕ КОЛО ПОДІЙ

Данило Галицький поводився як лицар, любив свою Україну.
М.Аркас

– У південно-західному куті гігантської імперії, що розвалилася, став набирати обертів «малий Тувал» з чисто українським сакралом. Це коло історичних подій почало розгортатися ще до монголів, але з їхнім приходом різко прискорилося.

Під час чвар, пов'язаних з домаганнями Київського стола Юрієм Долгоруким, на історичну арену виходить Галицька земля. А за нею – Волинська земля. За Дністром з являються історичні діячі великого калібру, такі, як галицький князь Ярослав (Осмомисл), волинський князь Мстислав. У 1199 році виникає єдине Галицько-Волинське князівство (засновник – син волинського князя Мстислава Роман). Тут ніби пробуджується духовна сила, що йде від Андрія Первозванного, від одноплемінників Ісуса Христа галілеян-тиверців. Будуються храми (Успенський собор на Волині, церква св. Пантелеймона в Галичі та інші). У1201 році народжується велика харизматична особистість, не менш велична й доленос на для Русі, ніж Олександр Невський чи Дмитрій Донськой, – народжується політичний діяч, полководець, який відстояв якщо не повну свободу від монголів, то принаймні ав тономію своєї землі, Данило Романович (Галицький). За його батька князя Романа об'єднуються Волинь, Київщина і Гали чина; Київ втрачає роль політичного (а незабаром і духовно-релігійного) центру, який переноситься на захід. Малий 7 увал народжується і міцнів в муках. Йде жорстока боротьба на три фронти: на сході – з половцями, потім з монголами; на заході – з Угорщиною і рицарями-хрестоносцями; на півно чі–з литовцями. У 1238 році Данило Галицький розгромив уперше псів-рицарів під Дорогочнном.

Перед вторгненням татаро-монголів була політично і ду ховно єдина Русь з центром у Галичині, до якої входили землі галицькі, волинські і київські. У 1241 році татаро-монголи пройшли цю Русь, зруйнували Галич, Владимир та інші міста і обклали населення ясаком. Та апогей політичного, культурно го, духовного життя Галицько-Волинської Русі ще попереду. Данило Галицький, за ним ного син Лев, онук Юрій, інші князі і духовні вожді ведуть мудру політику, маневруючи між хижою Золотою ордою, Польщею, Литвою. Не стільки ма неврують, укладаючи угоди і навіть визнаючи «верховенство» над собою (як, наприклад, визнання васальної залежності від Золотої орди – а куди дінешся?), скільки б'ються, не шко дуючи сил, відстоюючи свою реальну національну автономію, своє обличчя, свою національну ідею, торують їй шляхи, за безпечують життєвий простір. Поступаються

формою, але не змістом! І так понад сто років, поки не настало третє коло по дій, що геть відірвали Південну Русь від Північної, заверши ли формування особливої нації слов'янського кореня, яка те пер (вважаю, не зовсім точно) називається українською. Нації зі своїм арієзованим менталітетом, своєю мовою, своєю ідеєю, своєю історією і культурою.

ТРЕТЄ КОЛО ПОДІЙ

Не горда сила норманів, а криваве іго монголів є колискою Росії.
К. Маркс

Гуру вів далі:

– Ніхто краще не змалював ці доленосні для України і всієї Східної Європи події, ніж М. Гоголь [М. Гоголь, як відомо, свою кар'єру починав як професор історії Петербурзького університету]. Я коротко переповім зміст його майже невідомої у вас статті «Погляд на створення Малоросії». Тим паче, що ваша офіційна історія (і «царська, і радянська) про це говорить мало, невиразно і брехливо. Невигідно висвітлювати події третього кола з точки зору Мешеха з його «'візантійством» і «монголізмом».

І справді, як же про це писати. Ще на початку XIV століття (монголи хазяйнували в цей час по «всій Русі великій» – від Рязані, Владимира, Суздаля, Новгорода до Азовського моря) на землях українських і білоруських утворилося Велике Русько-Литовське князівство, з яким почала рахуватися навіть Орда. А невелика на той час Москва повністю залежна від монголів.

Саме в цей період відбулося повне відокремлення руських земель від монголоїзованих князівств Рязані, Москви, Твері, Владимира, Суздаля з переважно угро-фінським населенням.» М. Гоголь наголошує: «…склалися дві держави, що називалися одним ім'ям – Русь, одна під татарським ігом, друга під одним скіпетром з литовцями. Але стосунків між ними вже не було». Утворилося дві Русі – «русько-литовська і «татарська», як пише Гоголь, і між ними – трьохсотлітній розрив. Причому в «офіційних» історичних працях якщо й говорять про Русь Західну (куди під егідою литовських князів увійшли галицько-волинські, тобто українські і білоруські землі), то називають її Литовським князівством. А «татарську» частину колишньої Київської імперії називають Руссю. Це не відповідав історичній правді. Ніхто в ті часи не послуговувався такими назвами Землі під Литвою називалися Великим Русько-Литовським князівством, або просто Руссю, а землі під монголами – Татарією, чи Московією. І так – до середини XVII століття.

А почалося все із загарбання на початку XIV століття литовським князем Гедеміном руських земель. «Великий язичник Гедемін, – зазначає Гоголь, – вивів на сцену тодішньої історії новий народ – народ бідний і життям, і засобами для життя, що населяв дикі соснові ліси нинішньої Білорусі, ще носив звірину шкуру замість одягу, ще боготворив Перуна і поклонявся «древньому вогню» у не торкнутих сокирою гаях, платив раніше данину руським князям і відомий під ім'ям литовців. І цей народ за свого князя Гедеміна зробився найпомітнішим на величезному північному сході Європи».

Сталося диво. З глибин Західної Русі зовсім несподівано виринає сила, яка «вихоплює» Русь з монгольських лап. Виник величезний «проміжок між великою і татарською Росією» (вираз Гоголя), що сягав на сході Рязані і Харукані (нинішній Харків). Він і став Великим Русько-Литовським князівством, практично незалежним від Орди з її «гогівським'», антиарійським менталітетом. Тут був «руський дух», тут «Руссю пахло», оскільки ні самі литовці, ні їхні князі не лише не накидали русичам своєї віри і своїх порядків (та й не могли накинути), а, навпаки, багато литовців прийняли християнство і стали вчитися руській культурі і цивілізації. Великі князі Гедемін, Ольгерд, Ягайло дали лише силу (щит), здатну протистояти тиску татар зі сходу і тевтонців із заходу. Тим самим було забезпечено саморозвиток руської нації на власній духовній основі. Це було вже те, що потім стало

називатися Малоросією, а тепер називається Україною. Щоправда, незабаром став зростати вплив Польщі. Так, саме Польщі, а не напівдикої Орди. Тут, звичайно, виникають свої проблеми і свої трагедії, але вже іншого порядку. Наприкінці XIV століття князь Ягайло укладає унію Литви і Польщі, посилюється вплив польсько-католицької церкви в Литовському князівстві. Русичі, звичайно, чинили опір. Однак Західна Русь дедалі більше віддалялась від татарської Русі, від Татарії. В Русі розвивався європейський елемент, у Татарії – зростала «азійщина», незважаючи на те, що сюди (особливо в Москву, Суздаль) тікала чимала частина еліти «південно-руського народу».

Ну, а Мешех, Московія, Русь татарська – те, що потім почали називати Росією? Вона пішла своїм шляхом, і найважливішою віхою на ньому стала Куликовська битва.

МАМАЄВЕ ПОБОЇЩЕ – НЕЗВИЧНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ

Летели стрелы каленые, звенели мечи булатные.
Сказание о Мамаевом побоище

– Звичайно, Русь татарська – назва досить умовна, що відображає «політичний дах» східної частини Русі. В її центральній частині зростала Москва. Вона й стала на шлях рішучої боротьби з Ордою. Спочатку розгромила ординців на річці Вожі (1378 р.), а через два роки – на Куликовому полі. Куликовська битва – знаменита подія російської історії, її правильна інтерпретація допомагає краще розібратися в російсько-українському питанні.

Передумови Куликовської битви, поведінка її учасників, а головне, наслідки не зовсім розгадані чи, може, спеціально заплутані [Думаю, що усім відома інтерпретація Куликовської битви занадто спрощує і водночас затуманює суть справи. По-перше, ретельне і неодноразове обстеження археологами поля бою не дало ніяких результатів. Вченими не було знайдено жодного артефакту, який би свідчив про «великую сечь»: ні уламка шаблі, ні наконечника стріли, ні, навіть, ґудзика від кольчуги. По-друге, офіційні історики уникають детального аналізу причин і наслідків цієї дійсно доленосної не тільки для Русі, а всього слов'янства події (див. Цаплюк М. Куликовскую битву сочинили историки // Вечерние вести. – 2001.-18 сентября).]. Знаємо, що побігли *з* поля бою татаро-монголи, а не росіяни. Але чому у темника Мамая (він не був ханом, як пишуть про нього в підручниках, хоч і мав велику владу в Золотій орді), по суті, не було справжньої підтримки з боку золотоордиської еліти та й з боку корінної Орди? Мамай повів кінноту на Москву, а співвітчизник хан Тохтамиш захопив «Мамаєве гніздо» – Сарай. А десь у південно-східних краях у цей час наводив криваві порядки другий хан – Тамерлан. І розгромлений Мамай в результаті намагався сховатися в Криму, де й був убитий. Чому Литва (а Україна тодішня була в її складі) не прийшла на допомогу монголам, незважаючи на всі домовленості, і тим самим стала вирішальним фактором їхнього розгрому?

Справа у тому, що невидима, але могутня ідейна твердиня панмонголізму на цей час захиталася, точніше, втратила свою духовну (релігійну) основу. Іслам і християнство дедалі більше завойовували душі татар і монголів, їхньої військової і політичної еліти. Ламаїзм і «сульдефонство» [Від язичницького бога монголів Сульде] витіснялися на задній план. З часів хана Узбека (початок XIV століття) Орду почали роздирати релігійні суперечності. Іслам, християнство (в основному несторіанської конфесії) і частково іудаїзм (духовна спадщина хозар-караїмів), природно, не могли скласти духовного моноліту.

Мамай був мусульманином і йшов на Москву не лише з метою повернути «порядки Батия», особливо розмір данини, а й зруйнувати християнські святині, покарати «невірних» (раніше подібних цілей монголи не ставили). «Окаянный же Мамай, – зазначає літописець, – злой совет собрал… и сказал им: «Пойдем на Русского князя и на землю Русскую, как еще при Батые было. Христианство разорим, а церкви Божьи попалим и кровь христианскую прольем, а законы их уничтожим». І Москва рушила назустріч «поганим» з хоругвами Христа-Спасителя і Пресвятої Богоматері (чого раніше не бувало!). І литовський князь, як і

рязанський відступник – князь Олег, не міг та й не хотів надихати свої дружини на бій з християнами заради перемоги «невірних». Навпаки, із Західної Русі – від «Литовської» України (з Волині) – йшов на допомогу Дмитрію воєвода Боброк з дружиною, що відіграв у битві важливу роль.

Отже, в середині XIV століття у Східній Європі (на слов'янських просторах») склалися три історичні «одиниці», три реальні сили: швидко міцніюча Польща, Русько-Литовське князівство і «Татарія» (Східна Русь з Москвою). Із заходу насідали германські племена в особі тевтонських рицарів. Є думка, що Східну Європу від тевтонців урятували монголи. Це неправильно – їм протистояли Русь Литовська і Новгородська, поки, нарешті, в 1410 році не відбулася гігантська битва при Грюнвальді. В ній, з одного боку, зійшлися русичі («литовські» і «татарські»), самі татаро-монголи, литовці і поляки, а з другого – германські племена та їхні сателіти. Крізь страшний скрегіт зброї з одного боку лунало: «З нами Бог!», з другого боку неслося: «Готт міт унс!» [Бог серед нас!]… Переміг слов'янський Бог. Тевтонський агресор зазнав остаточної поразки.

Куликовська битва, можна сказати, була першою релігійною війною на просторах Східної Європи. Які її наслідки? Чи вдалося Москві досягти воєнної перемоги? Над Мамаєм – так, над Золотою ордою – ні. Вже через рік золотоординці легко взяли Москву, зруйнували все навколо неї, а Дмитрій з сім'єю і челяддю заховався в Костромі. Навіть у ювілейних книгах з нагоди 600-річчя битви сказано обережно: «Битва на Куликовому полі показала можливість перемоги над татарами». Лише можливість. А яка ж ціна виявлення цієї можливості? «Оскудела совершенно вся земля Русская воєводами и слугами и всяким воинством, – каже літописець, – и от этого был страх большой по всей земле Русской» [Соловьев С. М. История России с древнейших времен. – Кн. 2.–С. 288]. З 400 тисяч руських воїнів, які брали участь у битві, залишилося менше 40 тисяч. Решта загинула.

Чи була досягнута політична перемога над Ордою? Ні. Незважаючи на те, що полчища Мамая зазнали поразки, були відновлені «порядки Батиєві», від яких Русь за півтора століття значною мірою вже звільнилася. Гноблення монголів посилилося, данина зросла в 3–4 рази (до рівня, який був ще при хані Узбеку на початку XIV ст.). Монголи батиєвих часів виявляли віротерпимість. Тепер же, як свідчать літописи, хан Тохтамиш, взявши Москву, зруйнував храми і спалив книги.

І все ж таки Куликовська битва знайшла свій відбиток у душах московитів. Вона прогриміла на весь світ як найбільший тріумф Москви. «Радость была великая по всей Руси, – свідчать літописці. І справді, це була велика перемога – перемога «внутрішня», духовна, яка значиміша за воєнну і політичну. Нехай баскаки ще б сто років хазяйнували в Московії, однак Московія уже знала, що вона є, вона народилася, за нею майбутнє. В надрах панмонголізму народилося те, що пізніше отримає назву: «російська ідея», «російський дух». У Московії почалася епоха Андрія Рубльова і Феофана Грека, потім Діонісія, скрізь засновувалися і швидко зростали монастирі (осередки «російського духу»). Про це можна багато говорити.

Але вас більше цікавить російсько-український аспект проблеми. Тут якраз історія великої Київської Русі підійшла до свого роздоріжжя. До цього вся Русь (і Київ, і Галич, і Новгород, і Владимир, і пізніше Москва) йшла одним шляхом – широким, вибоїстим, місцями важкопрохідним. Татаро-монгольський гніт поширювався на всю її територію. А тепер вперше доленосна для всього східного слов'янства подія сталася не лише незалежно від Південної Русі (Праукраїни), а й усупереч їй (адже Праукраїна в складі Литовського князівства пасивно протистояла Московії).

Далі шляхи Московського князівства і України (збирачами якої виступили галицько-волинські князі) все більше розходяться – аж до часів Богдана Хмельницького. У Придніпров'ї з'являється нова сила («новий фактор європейської історії!» – Запорозька Січ, яка продовжила боротьбу з мусульманською експансією в Європі, але продовжила самостійно від Москви і з новими, власне українськими національними цілями. Україна (а її до XVIII ст. у військово-політичному розумінні уособлювали козаки та їх держава) виступає

або зовсім незалежно, або як антипод Московії.

Запорожці, як писав Т. Шевченко, не раз «скородили списами московські ребра». Не було «возз'єднання» двох ніби штучно розірваних частин етносу й у 1654 році, Богдан Хмельницький уклав з московським царем військово-політичну угоду для боротьби з конкретними на той час ворогами України і Московії – Річчю Посполитою та кримчаками (васалами хижої Туреччини). Повторюємо, це було не етнічне братання і злиття «на віки вічні», а лише військова угода [Офіційної письмової угоди про це немає. В архівах зберігається лише чорновий варіант такого документа, ніким не підписаний]. Україна хотіла залишатися сама собою. Цікава деталь: коли цар Олексій Михайлович наказав запорожцям зрізати хохли («оселедці») і завести бороди, щоб стати схожими на «братів», ті йому відповіли: «Не хощем быти аки цапы». Ну, а далі відома політична історія, у якій Україна, відчувши зле, спочатку спробувала під керівництвом Мазепи вирватися з-під руки Москви, але одержала у відповідь батуринщину і невські болота, про що вже йшлося вище, потім – повне знищення Запорозької Січі і перетворення всієї країни в «малоросійський край» великої Роси.

ІВАНБЕЙ, ІБН ВАСИЛІЙ ТА ІНШІ

Хто ми є? Азіяти, Монголи, Вічні варвари диких степів?.. Л. Силенко

– Тут ми торкнемося ще однієї теми, важливої для розуміння становлення росіян і українців як двох особливих націй.

У 1960 році в Каїрі вийшла книга єгиптянина Аміна Аль-Хелі «Зв'язки між Нілом і Волгою в XIII–XIV століттях». У ній викладені події XIII століття: «Об'єднані сили Заходу (Західної Європи – Ю. К.) рушили на Центр (так автор називає Палестину й Єгипет – *Ю. К.)* під знаменом релігії Христа. Весь удар прийняли на себе Єгипет і Сирія. У той же час зі Сходу рухалася, все змітаючи на своєму шляху, грізна сила (монголи – Ю. К.): вона зруйнувала Багдад, спустошила землі Сирії і вийшла на рубежі Єгипту. Стосовно Центру Захід і Схід проводили, по суті, спільну політику. Захід використовував релігію як засіб перетягти Схід на свій бік. І якийсь час здавалося, що татари зможуть допомогти хрестоносцям повернути Гроб Господній.

Єгипет відбивав натиск двох зустрічних потоків. Він боровся. Кермо влади взяли в свої руки воїни-мамлюки. Вони покінчили з хрестоносцями і відбили нашестя татар» [Аль-Хели А. Связи между Нилом и Волгой в ХШ-XTV веках.–М., 1962.–С. 6]. Тут і зав'язка оповіді про напрочуд цікаві сторінки історії України і Росії.

Хто такі мамлюки? Майже всі вони вихідці з Поволжя і Задонщини – із земель, підвладних Хозарії, а пізніше – Золотій орді. Вчені-історики (наприклад, В. Ємельянов, М. Лісовий, та й цитований нами Амін Аль-Хелі) довели, що їх військо формувалось за рахунок забраних в рабство жителів татарської Русі. «Мамлюки майже всі, чи більшість з них, були кипчаками – волзьким народом, повністю асимільованим росіянами. Говорили вони по-російськи і були вихрещені у православ'я. Кипчаки підтримували тісні зв'язки з Руссю, брали шлюби з росіянами і більшою мірою, ніж інші народи, змішалися з ними» [Емельянов В. Десионизация. – М., 1995. – С. 99–102. Див. також: Гумилев Л. Н. Тысячелетие вокруг Каспия. – М» 1993].

У XHI столітті саме мамлюки із Татарії становили кістяк єгипетської і сирійської армій, чиновництва і навіть певною мірою верхівку місцевої знаті. Звідки вони тут взялися? Зі степів «хозарської", а потім «татарської'» Русі. Як? У результаті бурхливого розвитку работоргівлі. Спочатку хозари, а потім татари (та й свої князі цим грішили) за допомогою арабських та іудейських купців везли і гнали партії красивих, молодих, сильних людей по Волзі і Дону через Каспій і Хозарське (Азовське) море в Крим і далі, через Понт (Чорне

море) на Близький Схід і в Єгипет. І так – не одне століття. Ці «росіяни», звані мамлюками, найкраще приживалися і пускали коріння в Єгипті – спрацьовувала генетична домінанта, «поклик крові».

Будучи сильнішими за інтелектом, мамлюки поступово склали тут військову, економічну й управлінську еліту. А, як мовилось, в тяжкі для Єгипту і Сирії роки, коли полчища хрестоносців

і татар напали із заходу і сходу, вихідці з татарської Русі взяли владу і всю справу боротьби за незалежність Єгипту і Сирії в свої руки і боролися як справжні патріоти.

Але яке це має відношення до нашої теми – до панмонголізму і російсько-українських відносин? Пряме. Західна Русь більшою мірою зберегла свою арійську духовність, вона практично не знала рабства чи знала його в незрівнянно менших масштабах, ніж татарська Русь. Баскаки полюбляли брати данину невільниками, яких потім переправляли у південні райони і продавали перекупникам. Крім того, работорговці – вихідці з каганатів Середньої Азії – на замовлення азовських, кримських, генуезьких, венеціанських «оптовиків» спеціально наймали татар цілими кінними загонами, які, виконуючи «субпідряд», нападали на беззахисні руські села і забирали для своїх хазяїв живий товар. У районах Сирії та Єгипту, пише сходознавець Адам Мец, «категорія білих рабів обмежувалася тюрками – кипчаками – і представниками того незнищенного племені, яке дало в Європі назву своєму стану, тобто слов'янами. Вони цінувалися вище тюрків– Якщо не було слов'янина, брали тюрка» [Мец А. Мусульманский ренессанс–М., 1973. – С. 141].

Головним північним центром работоргівлі було волзьке місто Булгар, куди зганялися невільники зі всієї центральної і північної Русі. Звідси вони направлялися на Азов, Каспій і Амудар'ю, де перепродувалися купцям арабських халіфатів [Див.: Емельянов В. Десионизация.–С. 107].

Був ще й інший шлях вивезення слов'янських рабів – через Німеччину та Іспанію. Невільники з татарської Русі потрапляли туди через Брест і Прагу – стародавні перевалочні пункти работоргівлі. Однак на землях Русько-Литовського князівства баскаки і татарські загони найманців не могли вільно хазяйнувати. Тому тут полювання на людей не мало такого поширення.

Зрозуміло, що на просторах татарської Русі складався особливий менталітет того народу, який століттями жив в умовах широких ловів і торгівлі людьми. Останні були тут живим товаром, матеріалом. Навіть християнський князь Дмитрій Донський, згодом канонізований, з легкістю наказує умертвити майстрів, які збудували кам'яні стіни Кремля, аби ті не виказали таємниць підземних комунікацій.

Пізніше вчені ламатимуть голову, намагаючись пояснити феномен довготривалосгі кріпацтва в Росії (відміненого на 200 років пізніше, ніж у Західній Європі). Пояснювали особливостями географії, економіки чи навіть бажанням німкені Катерини II закабалити російський народ. Та як можна забути азіатський, монгольський менталітет нації, що формувалася в умовах широко поставленої работоргівлі.

Українська нація формувалася в дещо інших умовах – також не райських (мали місце процеси духовного поневолення, сполячення, натиск з боку псів-рицарів), але в інших. Азійщини, монгольщини в Західній Русі було значно менше, ніж в татарській Русі. І кріпацтво в Україну пішло в основному через Московію після «возз'єднання».

Нагадаю й про своєрідний єгипетський ренесанс татарської Русі, коли мамлюки, що захопили владу в Каїрі і Багдаді, всі ці Іванбеї, Мішабеї, Ібн Василії, Семени-аги зі свитами, багатими караванами стали приїжджати на Рязанщину, Тамбовщину, у Твер, в саму Москву. Тут разом з односельцями знатні «єгиптяни» і «сирійці» з російськими іменами згадували своїх предків, відвідували кладовища, а потім везли з собою в «Святу землю» родичів, земляків і цілі села.

Все це – реалії життя татарської Русі, яким історики не надавали до цього часу значення. А вони ж формували архетип російської нації. І не тільки російської.

УКРАЇНА ЗОЛОТА І РУСЬ СВЯТА: ШЛЯХИ РОЗХОДЯТЬСЯ

І золота, як сонце, Україна Кудись пішла, лишаючи сліди. В. Стус
Пальнем, пальнем в Святую Русь – В избяную, кондовую, толстозадую.
А. Блок

– Після Куликовської битви Московія продовжувала залишатися татарською Руссю, політичне залежною від Орди. Однак ставало зрозуміло, по кому подзвін. За Івана III, який розірвав ханську грамоту і оголосив себе великим князем, наступив остаточний перелом.

Це відчули і нащадки східних завойовників, які почали приймати православну віру і переходити під руку російських князів. Ось звідки численні «корінні російські» прізвища – всі ці Басманови, Юсупови, Кучумови, Курдюмови, Скуратови, Мамутови, Азарови, Меркулови, Караулови, Буланови, Єсаулови, Кудашеви, Кайсарови, Малахови, Архарови, Юрасови тощо.

Захід же України «ополячувався», але не «омонголювався» – так розпорядилася історія.

У московитів та українців – різні історичні долі і не однакові всесвітньо-історичні функції. Однак, на мій погляд, не можна кидатись у крайнощі, стверджуючи ідею «повного злиття татаро-монголів з московським людом та їх спільної боротьби проти Русі. Ось, наприклад, що можна прочитати в деяких виданнях: «Так започаткована спільнота обох тих народів туранського походження – татар і руських, а згодом москалів і татар, – що її першим спільним успіхом було знищення Русі і Києва і русинів, а пізніше – знищення України і українців» [Косаренко-Косаревич В. Московський сфінкс. – Нью-Йорк, 1957. – С 112]. «У році 1240 татари в союзі з руськими положили кінець Русі не тільки як імперії, але й як держави самих тільки русинів. Вони зруйнували в Києві дощенту все те, що залишилось після нападів Андрія (Боголюбського – *Ю. К.)* і Всеволода або було відбудовано, а населення вирізали впень»[Косаренко-Косаревич В. Московський сфінкс. – Нью-Йорк, 1957. – С 113].

М'яко кажучи, це перебільшення, адже у Московії татари руйнували і вбивали не менше, ніж у Південній Русі. Але, що правда, то правда, вже після створення Золотої орди Московія увійшла в партнерські стосунки is завойовниками і навіть стала важливою державною структурою нової імперії – «Руським Улусом».

Ось що цікаво: російська національна ідея почала формуватися за Івана III, але на двох «заквасках» – монгольській і візантійській. У 1453 році під ударами турків-сельджуків упала Візантія. Головна святиня православ'я – Константинопольська Софія – була перетворена в мечеть. Московія підхоплює політичне і духовне знамено, що випало з рук Візантії, приймає герб Візантії (двоголового орла) і оголошує себе центром православ'я і далі – третім Римом. Іван ІП одружується з візантійською принцесою, племінницею останнього візантійського імператора, Софією. «Два Рима впали, третій – ми, а четвертому не бувати!» – це улюблений лозунг і тост на банкетах московської знаті.

І тоді ж у Москві спалахує гострий інтерес до Києва – перевалочного пункту на шляху до Константинополя (папський легат Поссевін у бесідах з Іваном Грозним обіцяє тому допомогу Ватикану в оволодінні Києвом).

Візантизм стає другою ідеєю фікс Московії. А це, насамперед, держава, розкішний двір, складні ритуали, відкритий союз влади з церквою, цар-сонце, величезний чиновницький апарат, що придушує все живе, і – кріпацтво. Ні монгольщини, ні візантійщини в такому оголеному вигляді в Західній Русі (Україні) не було. У неї – свій шлях, шлях козаччини і (якоюсь мірою) шлях Європи, точніше, західних слов'ян, особливо католицької Польщі.

Символом самостійного шляху Московії стають своєрідні архітектурні форми – ці маківки (цибулини) церков. Апогеєм зовнішньої оригінальності московського стилю стає собор Василю Блаженного з його строкатою, вигадливою архітектурою.

Україна ніби у відповідь народжує свій знаменитий стиль бароко, що також ніколи ніде не повторювався.

Нарешті, російське кріпосне право, яке так пристрасно таврував Т. Шевченко. Відповідним чином охарактеризував кріпосницьку Росію і західник В. Бєлінський у листі до М. Гоголя. Справді, жахливо було бачити, як в «освіченому" XIX столітті люди торгують людьми, програють їх у карти, міняють на собак, карають різками. Та й себе люди називають не іменами, а кличками: Баньками, Васьками і т. д. Все це ніяк не пов'язується з арійською ментальністю.

Аж до відміни кріпосного права (1861 р.) «глибинна» селянська Росія була без прізвищ (з часів Петра I почали одержувати прізвища, крім, звичайно, дворян, лише купці, заводчики, офіцери, солдати). Російські прізвища походять від батьків, дідів, а головним чином, від власників душ. Ось звідки «типово руські» Іванови, Петрови, Сидорови і т. д.

Українські прізвища – в основному від народних прізвиськ (ось звідки всі ці Коваленки, Яремчуки, Гоголі, Шинкаренки, Сіроштани, Голопупенки, Кравченки) або – від імен дохристиянської Русі (Бунчук, Покотило, Кудлай). А зовнішній вигляд людей! їхній одяг, взуття, головні убори, стрижка, прикраси… Звідки у росіян ці зипуни, тулупи, шуби, сарафани, ковпаки, кокошники, кушаки, халати?.. Порівняйте все це з розмаїттям та легкістю українського народного одягу і прикрас, таких же оригінальних, як і українське бароко.

А мова – душа народу? Про монголізм російської мови немало написано. Російське «ура» (по-монгольськи – спина чи сідниця), «бариш», «бояре» (бойер, тобто багатий), «казна, «шатер», «колпак», «кушак», «да-да» (дзе-дзе), «караул, «яма», «ямщик», «отец» (ата), «таракан» (кара-хан), «хохол» (хал-гол – жовто-синій) [Саме так у битві на Калці монголи охрестили дружини Данила Галицького, котрі виступали під жовто-синіми стягами]і т. д. – це все монгольські слова. В українській мові «монголізмів» майже немає. Нарешті, знаменитий російський мат, про який варто сказати окремо.

МАТІРЩИНА ЯК ЗАСІБ САМОСТВЕРДЖЕННЯ І КОМУНІКАЦІЇ

– Что больше всего нас объединяло, так это матерщина. Она у нас была одна на весь Союз. Эх, великий мат! Нет сильнее ругани на свете. Достоевский говорил: русский мат силен идеями…

– Та ні, український народ не матюкливий.

– Не матюкливый? Шестьдесят процентов коренных слов у вас, включая матерщину, тюркского, точнее, монгольского корня.

– Ні, наші корінні слова санскритські, від індоаріїв.

Вулична розмова

– Саме після Куликовської битви почав формуватися знаменитий російський мат – яскрава антиарійська прикмета російської мови і менталітету. Київська Русь, слов'янство взагалі його не знали. Убивча, сатанинська сила російського мату відома. Росіянин, який застосовує таку «зброю», почуває себе нібито надлюдиною: його всі бояться, ніхто не хоче з ним зв'язуватися. Більше того, виригуючи цю вербальну мерзоту – «В бабушку и бога душу мать!» – він ніби вивищує себе над Творцем і Богородицею. Це вже чистий сатанізм.

Більшість людей вважає, що матюки – суто російське явище. Взагалі тут можна погодитися, але слід враховувати, що це неслов'янський елемент великої російської мови і широкої російської душі. А чий же він? Звичайно, азійський, точніше, татаро-монгольський, що міцно увійшов у систему характеристик російського менталітету, став йому «рідним». У межах царської Росії, а потім СРСР він, на жаль, став «рідним» для значної частини неросійських людей. Як сказав поет, «ми варились в одному окропі, просвіщав нас московський матюк». Помічено: перше, що найлегше засвоюють іноземці, які потрапляють в російськомовне середовище, – матюки.

А слова ці – повністю тюркського кореня, взяті з лексикону татаро-монгольських завойовників, що виробився саме в процесі спілкування хазяїна-кочівника і цивілізованого полоненого – раба чи рабині. Це важливо підкреслити, оскільки в чисто монгольському

середовищі такі вирази не вживалися. Сленг, про який мовиться, вироблений на «стику" завойовника і підкореного – Гога і Магога. Полонені в очах кочового завойовника – худоба, «багно». Але вони, маючи душу й інтелект, як правило, більш духовно піднесені, тонкі, та й тіло чистіше, ніж у невмитого хазяїна (хазяїн це бачив і відчував). Звідси – потреба не просто карати, а принижувати, позбавляти шляхетності і навіть людської гідності. Завойовник душевній витонченості цивілізованого полоненого протиставляв «витончене» свинство, намагався дістатися до святая святих, до божественного в його душі. У такий спосіб він самоствер-джувався як володар. І ця монгольська диво-мерзота, що культивувалася століттями, увійшла в архетип російської натури, для декого ставши навіть «музикою душі». Великими матірщинниками, які відомо, були цар Петро та його улюбленець Меншиков. Вони навіть на державних документах накладали матірні резолюції. Таку манеру перейняли згодом і деякі більшовицькі вожді.

Але ще більш показовим, з точки зору панмонголізму, є те, що матірщина стала для багатьох (і не лише з «нижчого прошарку») ніби другою розмовною мовою. І справа не лише у вигуках, у «підсолюванні» розмови слівцями, від яких вуха в'януть. Доходить до того, що цілком осмислена розмова чи монолог наполовину і більше складається з матюків, Відомі віршовані перли, що містять 80 відсотків таких словосполучень. До речі, цікава деталь: є слова, що абсолютно не перекладаються на нормальну мову, а між тим росіянин душею безпомилково пізнає їхній смисл. Чи не так? – запитав Гуру.

– Згоден з Вами, – відповів я.

Від автора:

Мат став одним із знарядь російського панмонголізму – русифікації. Я навчався в МДУ і мав нагоду багато спілкуватися з юними представниками різних національностей СРСР, із зарубіжними студентами. Всі вони запевняли мене, що російська матірщина розповсюджується у них на батьківщині, як зараза. А японці, які вступали у контакт з росіянами, навіть спеціально вивчали матірщину, щоб краще розуміти російську душу.

Стосовно України, то матірщина стала поширюватися тут після «возз'єднання *з* північним братом». Запорожці лаялися по-своєму, найвживаиішими були лайки «срака», «гімно», «сучий син». Звичайно, образливо було одержувати і таку «нагороду». Але – свою, від своїх.

І ЗІЙШЛИСЯ ДВА НАРОДИ

Нам з казаками украинными вместе не быти.
Кузьма Минин
Як! Щоб чесні козаки піддалися московській мужві? Та не будь я Остап Кукубенко!
С. Гедеонов. Смерть Ляпунова

– Влітку 1612 року у Москві під стінами Кремля, що утримувався поляками і литовцями, зійшлися військові сили двох народів, які до цього майже 300 років жили окремо, – народу руського (Західної Русі) і народу московського (Східної Русі). Мета була одна – прогнати польсько-литовського агресора, звільнити від нього місто. Це стосувалося не лише московитів, але й Західної («українної») Русі. Козаки, які прийшли з півдня, південного заходу і виступили на боці ополчення Мініна і Пожарського, тим самим поклали край польсько-литовській гегемонії над Україною. Зійшлися дві нації, а не частини одного народу. Війська їхні не зливалися, стояли і діяли нарізно.

Відомий російський історик С. Соловйов так характеризує ситуацію (звичайно, розуміючи її по-своєму, в проросійському дусі): «Під Москвою відкрилося цікаве видовище. Під її стінами стояли два ополчення, що мали одну мету – витіснити ворогів із столиці, а між тим різко розділені і ворожі один до одного; старе ополчення, що складалося переважно з козаків (з українських земель – Ю. К.)… було представником Росії хворої, представником

народонаселення раніше загиблої Південної України, народонаселення з антигромадянськими (читай: антимосковськими – Ю. К) устремліннями; друге ополчення (Мініна і Пожарського – Ю. К.) – було представником здорової, свіжої половини Росії (читай: Московії – Ю. *К.),* того народонаселення із земським характером, яке з самого початку Смути чинило опір їхнім виплодкам, злодійським слугам, і тепер, незважаючи на всю очевидну безнадійність становища, зібрало… останні сили і виставило їх на очищення держави. Запорука успіху полягала в тому, що ця здорова частина російського народонаселення, з одного боку, усвідомивши необхідність пожертвувати всім для порятунку віри і вітчизни, а з другого, виявивши джерело зла, головного ворога Московської держави, порвала зв'язки з хворою, зараженою частиною (тобто з військом, що прийшло з України – Ю. К.).. Слова Мініна, сказані в Нижньому: «Захотіти нам допомогти Московській державі, то не пошкодувати нам нічого», і слова ополченців під Москвою: «Зовсім нам з козаками разом не стояти» – слова, в яких виявилося внутрішнє очищення, видужання Московської держави; чисте (тобто Московія – Ю. К.) відокремилося від нечистого (тобто України – Ю. К.); здорове від зараженого, і очищення держави від ворогів зовнішніх було вже легким» [Соловьев С. М. История России с древнейших времен. – Кк. 4.–С. 679].

Що ж, потрібно подякувати шановному історику за відвертість. Через якихось 45 років після описаних подій родовиті росіяни почнуть вигукувати зовсім інші слова – про «великий братній народ», з яким треба бути «навіки разом», про «возз'єднання України з Росією», про «єдину сім'ю» – і так вигукуватимуть понад 300 років з різними, звичайно, варіаціями.

Названі вище прокламації підкріплювалися міфом про «віковічну об'єднальну мрію» двох народів. Однак поряд з цими прокламаціями для широкого вжитку в Росії з часів Татищева і Карамзіна розроблялася й офіційна «наукова» концепція. Її суть відображена в наведеній цитаті історика С. Соловйова і зводиться до такого: був колись єдиний народ – русичі; удар татаро-монголів у XIII столітті розколов цей народ на дві частини. Столиця Східної Русі – Москва стала збиральницею всіх земель руських. Західна Русь, незважаючи на литовсько-польську гегемонію, зберегла свої національні особливості. Однак вона розвивалася на «козацько-кочовій» основі. Звідси її «нецивілізованість», «нечистота», «дикість», «нездоров'я», нездатність формувати національну державу. Східна (Московська) Русь розвивалася на земській (осілій) основі. Земська людина (мужик) сильніша за козака, підкреслював С. Соловйов. Звідси – Московська Русь «чистіша», «здоровіша», «цивілізованіша». Головна причина Великої Смути в Московії і втрати нею незалежності – відзначені вище «недоліки» Західної Русі, «раніше загиблої України». Звідти йшли на Москву самозванці з козацьким військом, на яке спиралися Литва і Польща; там формувалася вольниця з людей, які тікали від «московських порядків» (кріпацтва); тож слід очистити й оздоровити «раніше загиблу Україну». Що й робили російські царі після Переяславської ради. Самодержавство при цьому слугувало запорукою «здоров'я і сили всієї Русі».

Така, коротко, офіційна ідея російсько-українських відносин. Вона є не просто принизливою, а й смертельною для української нації. Ця ідея – «відгалуження» російської національної ідеї з її трьома елементами: самодержавством, православ'ям, народністю – нещадно критикувалася Тарасом Шевченком. Він викривав закладений у ній деспотизм, національний егоїзм, гегемоністську і кріпосницьку спрямованість:

О люди, люди-небораки, Нащо здалися вам царі? Нащо здалися вам псарі? Ви ж таки – люди – не собаки!

ЗАПОВІТ ПЕТРА І

Но в искушеньях долгой кары, Перетерпев судьбы удары. Окрепла Русь. Так тяжкий млат, Дробя стекло, кует булат.

А. Пушкин

– А тепер глянемо на заповіт Петра І. У ньому, як у краплині води, відбилися «важкі» сторони зміцнілого російського духу. Він, як пружина, котра штовхатиме подальшу політику владик Росії. Тут – усі іпостасі російської ідеї: єгипетський гегемонізм, монгольський експансіонізм, великодержавний візантизм з використанням православної церкви як знаряддя політичної боротьби.

Варто більш детально ознайомитися із змістом Петрового таємного заповіту, складеного у 1710 році і виправленого та доповненого 1722. У преамбулі заповіту після традиційного для тих часів звеличення «Творця Буття нашого і всього Всесвіту» Петро передбачає своїм нащадкам блискучу майбутність. З часом вони будуть «владарювати над іншими європейськими й азіатськими державами». «Бо, – пояснює Петро, – всі європейські і турецька держави застаріли і доживають свій вік, а російська, подібно до голови на тілі, безперервно розвивається». «За допомогою держави – джерела розуму і думок – я скерував корабель Росії до визначеної мети, до берегів вищого присуду долі, і знаю, що мої нащадки своїми енергійними діями будуть збільшувати Росію і зроблять її на зразок безмежного океану».

Далі йдуть конкретні установки імператора: «Росія завжди повинна бути готовою до війни – головного засобу прогресу і досягнення величі». Причому, «держава може вважатися великою лише тоді, коли столицею її буде Константинополь – ключ до скарбів Азії і Європи. Тому всі сили потрібно спрямувати на те, щоб заволодіти Константинополем і цим утвердити панування Росії над світом». Для цього Петро радить збуджувати інтриги між Персією і Туреччиною, щоб вони завжди ворогували, Персію варто душити економічно (заважати їй торгувати), а Туреччину – просто зруйнувати.

«Росія повинна розширятися і на півночі в межах Балтики, і на півдні в межах Чорномор'я». Для цього слід зв'язати руки Англії, розпалюючи ворожнечу між нею і Швецією. «Остаточно закріпити за нами великі благодатні землі Малоросії і південно-західного Чорномор'я. Домагатися союзу з Англією для розвитку і посилення російського флоту».

Далі Петро рекомендує оволодіти Персією і торговельним шляхом в Індію. Серйозну увагу слід звернути і на Австрію. Необхідно «потай створювати їй ворогів, намагаючись зіштовхнути її з Німеччиною».

Для досягнення духовної гегемонії над народами Європи потрібно активно використовувати релігійний вплив на «відступників» – греко-католицьку церкву. Та головне – «безперервно думати над тим, як підкорити Туреччину і увійти в Константинополь. Зміцнюючи нашу північну столицю, не можна забувати, що шлях до Константинополя проходить через Київ, який також слід зміцнити» [Саме тут незабаром починається будівництво кріпосних споруд під керівництвом О. Меншикова]. Таганрог [У Петра та його оточення спочатку (в період війни з турками за Азов) була думка зробити Таганрог другою столицею Російської імперії] лежить осторонь. Будь-якими засобами «потрібно підкорити» Туреччину.

Потім Петро розгортає, так би мовити, сценарій майбутнього. «Нацьковуючи держави одна на одну, нагнітаючи напруженість і озлоблення в Європі, ми досягнемо того, що до Росії за допомогою звертатимуться то одна, то друга з воюючих сторін. У такому випадку допомогу потрібно надавати Австрії, але тільки після того, як вона геть буде обезкровлена». «Допомагаючи Австрії, Росія виставить свої лінійні війська до Рейну і розгорне наступ на Німеччину. Але у росіян при цьому повинні бути великі резерви військ із азіатських орд – татар, монголів, ногайців, калмиків. Як тільки війська заглибляться в Німеччину, з Азовського моря і з Архангельська мають вийти військові флоти відповідно – у Середземне море і в Північний океан. Загрозою десантування військ з кораблів можна забезпечити панування над Італією, Францією, Іспанією, Швецією, але поки що крім Англії…»

Можуть запитати: де докази вірогідності цього документа? Гадаю, що таким доказом є сама історія Російської імперії, точніше, її зовнішня політика. Взяття Азова, «дунайські»

походи, шестирічна турецька війна (1768–1774), семирічна війна з Пруссією і взяття Берліна, чотирилітня турецька війна (1787–1791). Третій поділ Польщі. Загальна спрямованість на Туреччину і Константинополь. Ліквідація волелюбної Запорозької Січі, формування законопослушного «чорноморського козацтва» із скалків запорозьких куренів, переселення «чорноморців» на Кубань (забрану у турків)… Промовисті самі імена російських полководців: Потьомкін-Таврійський, Рум'янцев-Задунайський, Суворов-Римнікський…

На рубежі XVIII–XIX століть точилася війна з Персією і Туреччиною за Кавказ і Середню Азію, потім за Босфор і Дарданелли. А чого варта боротьба Росії за Крим… З часів Петра і до другої світової війни основним стратегічним районом імперії була Україна.

В результаті постійних воєн на середину XX століття Російська імперія, по суті, відновилась у чингісханових кордонах – від Адріатики до Тихого океану. Москва поширила свій вплив на Балкани, усю Східну Європу, Монголію, Китай, Корею, Південно-Східну Азію, замахнулася на Американський континент (Куба, Чилі, Гватемала), навіть почала потихеньку підкрадатися до Ірану, Тунісу і… Єгипту.

Та й на внутрішніх фронтах великороси «трудилися» не покладаючи рук. Петро I та його сатрапи всіляко намагалися затоптати паростки української ідеї, викорінити її з пам'яті народу, перетворюючи Україну у Малоросію, у так званий «Юго-Западный край» Російської імперії.

Експансіоністську естафету великого самодержця перейняла «киргизкайсацька цариця» (так називав Катерину II Державін), яка зруйнувала Запорозьку Січ.

Після Катерини, здавалося, Україна навіки стала малоросійською околицею імперії. Остання назвала себе «Святой Русью». Ні грецькій «церкві-нації», ні православним сирійцям і арабам, ні нашим братам-слов'янам, ні сусідам-румунам не спало на думку так назватися. Англія охоче називає себе «старою», Німеччина – «вченою», Франція – «прекрасною», Іспанія – «благородною». «Святим і обраним» названий був лише біблійний Ізраїль. Саме таким, незважаючи на інстинкти сріблолюбства і матеріалізму, продовжує себе усвідомлювати і сучасний Ізраїль. У такій самосвідомості Ізраїлю і Росії, безперечно, є щось зухвале.

Проте піднесене до претензійності найменування Русі не є штучною літературною вигадкою. Воно є плодом народної творчості. Ідея «Святой Руси» відбудовувалася на «монгольському» підґрунті. А це – гримуча суміш, яка спрацювала в XX столітті у вигляді небаченого в історії соціального вибуху. Цей вибух знову підніс на небувалу висоту прагнення українців самим господарювати «у ріднім краю».

Однак більшовицькі війська з півночі (ці «внутрішні монголи») не дозволили Україні стати на власні ноги. В одній з пісень, що з'явилися в останні роки, є такі рядки:

Чего за триста лет не сделали монголы, То сделали за них большевики.

Звичайно, більшовики не пили свіжої кінської крові, навпаки, запроваджували лікнепи, ходили до лазні, хто міг, приймав ванни, навіть носили краватки і капелюхи. Але ж на їх совісті цілі пароплави, заповнені прогресивно мислячими інтелігентами, яких влада примусово вивозила за межі Росії, пролеткультівська політика в галузі культури, войовничий атеїзм, примусова колективізація, масові репресії, заслання, сибірські табори. А геноцид щодо цілих народів! Чого тільки не було на ваших радянських просторах! Однак, незважаючи ні на що, українська нація жила. Бездержавна, «без'язика», могутня нація!

ЗАГАДКА ГОГОЛЯ

История Народа принадлежит Поэту.
А. Пушкин

«ВЕЛИКИЙ МЕЛАНХОЛІК»

Ти смієшся, а я плачу, Великий мій друже. Т. Шевченко

– Гоголь і панмонголізм? Який тут зв'язок? – запитав я Гуру.

– Безпосередній, – відповів той, – бо ця постать – харизматична для української нації. Це поняття нове для вас, але воно йде поруч з поняттям національної ідеї. Харизма в перекладі з грецької – милість, дар Божий. Це особистість, «зоряна година» якої збігається з «зоряною годиною» нації. Я впевнений: про Гоголя ви дедалі частіше будете згадувати у процесі свого відродження. Як у краплині роси відбивається світ, так у гоголівській долі відбиваються колізії російсько-українських відносин. Гоголь – особливе явище у культурі слов'янського світу. Зірка Шевченка розгорілася не одразу – наприкінці життя і після смерті поета.

Зірка Гоголя спалахнула миттєво і рано. У 26 років він був знаменитий на всю Росію! Його навіть побоювалися: «раптом змалює». Як фундатор «сучасної» російської літератури (критичного реалізму) і класичного російського театру він стоїть поруч з Пушкіним і Островським, а можливо, й вище. Але не це головне. Ні сам письменник, ні будь-хто з його оточення навіть подумати не могли: він засновник фантастичного реалізму – того ірраціонального напряму, який згодом стане впливовим у світовій літературі. Усвідомте, не Едгар По, а ваш Гоголь зі своїми ще й досі не до кінця осягнутими шедеврами: «Ніс», «Портрет», «Записки божевільного», «Страшна помста»… Спробуйте відокремити в цих геніальних творах фантастику від реального зображення життя.

Слова І. Тургенева залишаються актуальними і зараз: «Насіння, посіяне Гоголем, безумовно зріє тепер у багатьох умах, у багатьох талантах; настане час – і молодий лісок виросте біля самотнього дуба».

М. Гоголь був людиною дивакуватою, сам себе вважав таким. Наприклад, говорив: «Я, на відміну від усіх людей, не пітнію. Так влаштована моя шкіра». З жінками визнавав лише духовне спілкування (хоч замолоду, за порадою матері, і намагався вдавати з себе петербурзького гульвісу).

Гоголя дуже хвилювала думка, що його можуть поховати живим, у стані коми. До речі, так і вийшло. При перепохованні письменника труну з прахом переносили з Донського монастиря на Новодівоче кладовище. Коли розкрили труну, то побачили покійного, який лежав… на боці. Це свідчило про те, що він ворушився у своїй домовині, поки не задихнувся.

Великий меланхолік, як називав його О. Пушкін, у душі був українцем, любив Україну, хоча ідею українську не зрозумів. Саме з цим і пов'язана багато в чому його творча і душевна драма в кінці життя. Не встиг він оцінити і Тараса Шевченка. Перше видання «Кобзаря» (1840) погано розходилося, навколо нього утворилася «змова мовчання». «Хоч би хто гавкнув», – скаржився Т. Шевченко. І «гавкнув» Гоголь. Тарас спеціально послав йому свою працю на відгук. «Багато жовчі», – сказав письменник, переглянувши «Кобзаря». Інших згадок Гоголя про Шевченка та його творчість ми не знаємо. Особисто вони не зустрічалися.

Як вже мовилося, менталітет Гоголя – чисто український. Скажу більше – душа Гоголя формувалася під впливом його матері Марії Іванівни і професора Орлая – директора Ніжинського ліцею, який любив свого талановитого учня. «Я не знав глибшого учителя, ніж цей західняк», – зазначав пізніше письменник.

Хай мене звинуватять у самовпевненості, але скажу: драму життя і смерті Гоголя ще ніхто як слід не розкрив, хоч написано з цього приводу немало. Драма значно глибша і складніша, ніж її уявляють. Гоголь – резонатор духовного життя Росії, України і всього слов'янства. Він упав під вагою російської національної ідеї; його збила з ніг «руська трійка», що мчить… у безодню.

Драму Гоголя вам подавали так: захопився релігією і навіть містикою, став виправдовувати самодержавство і… втратив прогресивність, відірвався від народу. Загалом – читайте «Лист Гоголю» Бєлінського, там все сказано.

Але ж це зовсім не так. Він свій, український, точніше галичанський, архетип

спробував накласти на російський менталітет, українську душу злити з російською. Вийшла… гримуча суміш, яка й звалила його в могилу в 42 роки.

А починалося все добре. Молодий Гоголь, який прибув підкоряти Петербург, за порадою матері завів собі чуб, одягся під Байрона (це потім він повернеться до зачіски в кружок – під козака – і заведе собі вуса) і попрямував науковою стежкою. У молодого професора Гоголя, за свідченням І. Тургенева, виходили гарні лекції з історії Малоросії, але тримався вік якось невпевнено і… навіть смішно.

Після виходу у світ «Вечорів на хуторі біля Диканьки» Гоголь прокинувся знаменитим. При сприянні В. Жуковського «сором'язливий юнак, який вступає в світ» (так він говорив про себе), зближується з найвидатнішими російськими та українськими діячами – Пушкіним, Щепкіним, Аксаковим, Погодіним, Плетньовим, Івановим (художником), Шевирьовим, Язиковим, Максимовичем, Бєлінським.

Незабаром накочується нова «хвиля успіху». Ніхто ще так не стьобав «немиту Росію», як це зробив «малорос» своїм «Ревізором». Західники тріумфували і мало не носили Гоголя на руках. Слов'янофіли, які щойно почали створювати свої гуртки, товариства, насторожилися і засмутилися. Перефразовуючи відомого класика, скажемо, що «Ревізор» був найпотужнішим снарядом, пущеним у голову «Святой Руси». Згодом вибухнув ще більш потужний снаряд: «Мертві душі».

Треба знати характер того часу (30-ті рр. XIX ст.), щоб уявити собі масштабність соціального резонансу, зумовленого творчістю Гоголя. Суспільство ще не заспокоїлося від грудневих потрясінь 1825 року з наступними судами, засланнями, розправами, посиленням духовного гніту, аракчеївщиною, і т. д. Масонський рух,(те, чим захоплювалася російська знать в епоху Катерини II, Павла I й Олександра I) був заборонений. Однак російське масонство продовжувало справляти свій вплив на тогочасне життя імперії, адже естафету Петра I, Меншикова, Прокоповича, Новикова, Радіщева «перехопили» не менш відомі люди Росії: Котляревський, Жуковський, Пушкін, Погодін.

Повстання декабристів (у більшості своїй масони) змусило царя Миколу I вдатися до репресивних заходів. У 1829 році вийшов царський антимасонський вердикт. Які ж наслідки? Про масонів вже відкрито не говорили і перестали виконувати їхні ритуали. Ложі були розпущені. О. Пушкін уже не міг привселюдно сказати: «Я був масоном у Кишинівській ложі… через яку в Росії знищили всі ложі» [Мається на увазі так зване Південноросійське товариство декабристів]. За це в 30-ті роки могли притягти до відповідальності.

Після заборони масонства в Петербурзі і Москві з'явилася мода на «гуртки» і «клуби» – аби не «ложі» чи «товариства»! Ще зі школи ви пам'ятаєте про гуртки Герцена і Станкевича, менш відомі гуртки Жуковського, Плетньова, Грановського, Сперанського. Найпоширенішим у цих гуртках було слово «товариш». І не лише в гуртках. У Пушкіна воно часто зустрічається у віршах. У Гоголя в «Тарасі Бульбі» лише в одному короткому монолозі «товариш» вживається сім разів. У світських і освічених колах тогочасного російського суспільства цей термін був ніби паролем, за яким упізнавали «своїх» – колишніх масонів.

Отже, масонство в Росії залишилося в закамуфльованому вигляді. Воно лише переросло в так зване «західництво».

Західники виступали проти «монгольщини», пережитків допетровської Русі, за європеїзацію Росії (по суті, відстоювались ідеї декабристів). М. Гоголь для західників був просто знахідкою. Він продовжував справу Радіщева, але за допомогою своїх геніальних літературних творів. Ніхто не міг так сильно таврувати кондову, немиту, кріпацьку, «кувшинно-рылую» Росію, як цей меланхолійний, дуже сміливий малорос. І Гоголь стьобав «Святую Русь» з її монгольщиною. Слов'янофіли лише кректали і чухалися, не знаючи, що сказати у відповідь. «Я вирішив зібрати все негідне, що тільки знав, і заразом над усім посміятися – ось і все походження «Ревізора», – писав він.

«Святая» чиновницька Русь, звичайно, реагувала. Незабаром Гоголь вже не міг жити в Росії, вона його нехтувала. З кінця 30-х років він багато часу проводить в Європі (там і пише

«Мертві душі»). У Росії – в основному наїздами, та й то переважно в Україну.

Найближче оточення молодого Гоголя в Петербурзі і Москві в середині 30-х років – Пушкін, Жуковський, Аксаков, Щепкін, Плетньов, Погодін, трохи пізніше – Бєлінський, Волконські. Саме в цьому середовищі продовжували жити ідеї і принципи, які проповідували масони (особливо мартіністи і декабристи), – ідеї європейського просвітництва, вольності, братерства. М. Гоголь у своїх творах наводив чи не найвагоміші аргументи стосовно необхідності оновлення Роси.

В різних «гуртках» зберігалися і численні масонські ритуали. Ось один з них: перехід на другий ступінь посвячення в Шотландській ложі. Він полягав у тому, що «аспірант» (тобто, за масонською термінологією, претендент) готував і в колі своїх однодумців читав доповідь про аль-Мамуна – хрещеного батька знаменитого в минулому ордену тамплієрів (його спадкоємницею стала Шотландська ложа, дуже впливова в Росії – адже сам Петро І був тамплієром).

Як відомо, Гоголь пройшов таку масонську процедуру в присутності Жуковського, Пушкіна, Плетньова та інших «втаємничених», після чого одержав право називатися «товаришем».

ЛЕКЦІЯ ПРО СТАРОДАВНЬОГО АЛЬ-МАМУНА

Я спочатку заплутався, не знаючи належним чином Росію…
М. Гоголь

– Тут ми маємо ще раз торкнутися теми світового і російського масонства. Масонство нагадує легковажну кокетку:

чим більше старіє, тим більше намагається приховати свій вік. Насправді воно має близько 3000 років, а духовне коріння ного взагалі сягає допотопних часів. Засновником масонського руху (західного) вважається фінікієць Хірам (чи Адоні-рам) – друг біблійного царя Соломона і керівник будівництва знаменитого іудейського храму. Це він вигадав систему посвят, поділ членів організації на посвячених і профанів, увів в обіг слова «брат» (кандидати в масони – профани), «товариш» (підмайстри), «магістр», чи «майстер» (найвищі посвячені). Сам він був головою – «великим майстром».

Хірама дуже любив цар Соломон. Його, як і Соломона, шанує весь масонський світ, він став легендою. Основний знак масонів, як відомо, п'ятикутна зірка – зірка Соломона. Є так звана «сатанинська біблія», де Хірам зображується нащадком біблійного Каїна. А останній подається як син Люцифера (сатани) і Єви. Аргументація така: не міг сатана, з'явившись у вигляді змія, не спокуситися красою Єви і не пізнати її. Адаму вона вже дісталася не дівою. Так народився перший син Каїн, а другий – Авель, якого Каїн убив, був уже від Адама.

Але є ще й третій «святий» у масонів (крім Соломона і Хірама), особливо шанований у тамплієрів, тевтонців, шотландських і російських масонів. Це аль-Мамун – багдадський халіф – володар Багдадського халіфату (813–833) у час його найвищого розквіту, «…що обіймав, – як пише М. Гоголь, – на сході всю квітучу Південно-Західну Азію і замикався Індією; на заході тягнувся берегами Африки до Гібралтару». Це був іудейський філософ-левіт (служитель гори Сіону, де зберігалися залишки зруйнованого храму Соломона). Саме він заволодів величезним халіфатом. Вчення, ідеї, дух аль-Мамуна неподільно панували в Єрусалимі, вплив його імені був величезний. Коли 1118 року рицарі-хрестоносці заснували в Палестині (на місці зруйнованого храму Соломона) свій орден і назвали його орденом тамплієрів, тобто лицарів храму, то їхньою ідеологією стало вчення аль-Мамуна, «покращене» і розвинене палестинськими левітами [Тамплієр–дослівно: *Templ-ario* (арій храму, чи лицар храму). До речі, слово «лицар» – перекручене слово «арій». У давньоруському алфавіті буква «р» читалась як «ради», тобто «арій» – це перекручене «арцій»].

Пізніше на цьому ж місці організовується другий рицарський орден – тевтонський. Це «рідний брат» ордену тамплієрів, але його функції були вужчими і конкретнішими: здійснювати із Західної Європи «дранг нах Остен», «арієзувати» Східну Європу, витрясти монгольщину зі східних слов'ян (особливо із Західної і Південної Русі), підкорити і «цивілізувати ці землі. Ми говорили, що спершу Данило Галицький, Олександр Невський, а потім слов'яни спільно з литовцями у битві при Грюнвальді поклали край «цивілізаторській місії» тевтонців.

Але це те, що ми знаємо. А ось те, чого не знаємо: свою ідеологію і програму тевтонці, по суті, взяли у того ж таки стародавнього аль-Мамуна. Звичайно, в загальному вигляді, тому що аль-Мамун ні про монголів, ні про слов'янську Русь нічого не міг знати. Аль-Мамун у дусі «сатанинської біблй» говорив (таємно, звичайно) про продовжувачів справи Хірама (масонів) як духовних спадкоємців Каїна, тобто розвивав лівоарійське (антибожественне) вчення. І ще він закликав активно боротися проти «християнської єресі», створюючи для цього спеціальні організації бойовиків. Так виник орден ісмаїлітів. Саме його структуру, організацію, методи боротьби перейняли тамплієри і тевтонці.

В. Ємельянов пише, що масони й сьогодні шанують аль-Мамуна як чудового організатора, який розвинув і без того «сміливі й широкі» для ісламу погляди ісмаїлітів… І зараз кожний масон високих посвят пам'ятає заповіт «магістра аль-Мамуна: він дозволяв терор, дозволяв їм убивати, палити і грабувати, запевняючи, що гріха немає і що не слід боятися злочинів, хоч би які жахливі вони були: оскільки немає гріха, то й не буде ніякої кари на тому світі. Саме ним були розроблені багатоступенева організаційна структура і складні правила посвяти. Тому вищих ступенів у цьому ордені досягав мало хто, лише ті, кому рядові ісмаїліти сліпо підкорялися [**Див.:** Емельянов В. Десионизация. – С 98]. Однак цього було мало. Потрібні були бойовики, тому від ісмаїлітів відокремлюється особлива секта ассасінів. Назва походить від арабського слова «хашим» – трава. Суть у тому, що члени цієї секти вживали наркотичну трав'яну суміш, до якої входили індійські (так звані арійські – *Ю. К)* коноплі [Див.: Борисов В. М. Арабское средневековье и ислам. – М., 1968. –С, 65].

На ідейних засадах аль-Мамуна навіть створюється держава ассасінів з центром у горах Ельбрусу. Емблемою її була мертва голова.

Усе це сприйняли тевтонці. А значно пізніше ідеологічні й організаційні принципи тевтонців лягли в основу ордену «Туле» і товариства «Аненербе», жерцями й організаторами яких були Розенберг, Гітлер, Гіммлер. Ось звідки бере початок гітлерівська доктрина про те, що совість не потрібна, а потрібна лише воля, що на слов'янських землях припустима будь-яка жорстокість і відповідати за це не доведеться; ось звідки фашистські бойовики, організація СС, статутні принципи якої цілком узяті з учення аль-Мамуна і ассасінів. І, нарешті, стає зрозумілим, звідки походить «молодецьке» кавказьке «Асса!», і похмуре гітлерівське «СС, і дивізія «Мертва голова» (знищена під Прохорівкою у 1943 р.), і гора Ельбрус як «есесівський вівтар». Вслухайтесь: «Асса! СС! Ассасіни!»

«Ого, куди занесло автора!» – скаже читач. Але ж ми намагаємося намацати невидимі взаємозв'язки в складному історичному процесі. Однак повернімося до М. Гоголя.

У1834 році В. Жуковський, О. Пушкін та інші «товариші» доручають «аспіранту» Гоголю виступити з доповіддю на тему «аль-Мамун», що він блискуче робить у *«гуртку»* Петербурзького університету… Яка дивна тема! Чому така увага до середньовічного арабського халіфа? Справа в тому, що цю тему обов'язково «проходили» члени «гуртка» Плетньова і Жуковського, а раніше – в ложах петербурзьких масонів.

Пізніше свою чергову збірку Гоголь назве досить дивно – «Арабески»… І критики не могли цього збагнути.

Як уже мовилося, аль-Мамун був хрещеним батьком «масонів-аріїв» (тамплієрів) і «псів-рицарів» (тевтонців). Він особливо шанувався російськими масонами, що дотримувалися традицій Петра І і Ф. Прокоповича. І якщо для масонів-розенкрейцерів головним кумиром був Хірам, то для росіян аль-Мамун – символ торжества інтелекту над темними масами.

Загалом нічого поганого в російському масонстві, в західництві, я не бачу. Петро І витягував Росію із варварства варварськими методами (у цьому допомагав йому українець Ф. Прокопович). Масони і західники боролися з російським варварством за допомогою просвітництва і державного перевлаштування. Взяти хоча б «революцію» декабристів: це була спроба російської еліти прибрати царя чи, зрештою, обмежити його сваволю конституцією. Або згадаймо такий елемент просвітництва, як «офранцужування» Росії, коли багато дворян переходили на французьку мову, забуваючи свою «російсько-монгольську». Але ідеї масонів-західників наштовхувалися на монгольські глибини російської душі, російської ідеї.

І М. Гоголь, цей геніальний меланхолік, що вмів потрясати своїм сміхом основи соціального буття, звичайно ж, виявився знахідкою для західників, які прагнули викорчувати монголізм, азіатчину з російської душі.

НАЙБІЛЬША ТАЄМНИЦЯ ГОГОЛЯ

Є речі, які неможливо пояснити. Є голос, що керує нами, перед яким мізерний наш жалюгідний розум.
М. Гоголь

Від автора:

Не без вагань розпочинаю цю розмову. Вона побудована на межі фантастики. Матеріал, що пропонується читачеві,

одержаний мною від тибетського Гуру і частково – наскільки це було можливо – звірений з літературними джерелами. Він не применшує М. Гоголя як великого письменника і велику українську душу. Навпаки, він дає змогу краще, глибше зрозуміти його особистість. Ну, звичайно, він добре працює і на нашу тему – тему аріїв, панмонголізму.

Йдеться про зовсім незвичайне, я б сказав, езотеричне тлумачення історії, пов'язаної з другим томом «Мертвих душ», спаленим автором за дев'ять місяців до смерті.

– Гоголь як особистість, – розпочав свою розповідь Гуру, – завжди цікавив езотеристів. У попередньому народженні (з цим погоджуються всі езотерики) він – великий французький учений Б. Паскаль, який помер у тридцятишестирічному віці так само загадково, як і Гоголь. Сам Паскаль говорив, що помирає від почуття жахливої самотності у Всесвіті, усвідомлення своєї нікчемності, мікроскопічності і загубленості в безмежних просторах Космосу.

Вчений доживав свої дні у монастирі. Перед смертю звелів у кімнаті поруч з собою поставити ліжко, на якому помирав прокажений. Як і Гоголь, Паскаль швидко прославився (своїми відкриттями у фізиці і математиці), потім раптом «зламався», став відмовлятися від власних відкриттів і написав духовно-філософську покаянну працю – «Філософічні листи» (аналогія гоголівських «Вибраних місць із листування з друзями»).

Паскаль був «просунутим» – людиною «шостого кола», або «шостої раси», – і в XVII столітті говорив таке, що лише в наші дні стає більш-менш зрозумілим ученим-спеціалістам. Наприклад, його слова: «Невміння вивчати людину змушує вивчати все інше». Самій же особистості Паскаля (як і Гоголя) найкраще пасують його власні слова: «Людина найслабша тростинка в природі, але тростинка мисляча».

І ця геніально мисляча тростинка – Гоголь – у холодній, безмежній, монголоїзованій Росії просто зламалася. Він також був людиною «шостого кола» («шостої раси»), час якої настане лише в XXI столітті.

Ми живемо в «осьовий» період часу (за Біблією – в «кінці часів»). Закінчується ера Риб (ера Церкви) і настає ера Водолія (ера Живого Бога), котра триватиме 2160 років, починаючи з 2003 року. Вона ж – ера біблійного Тираса, тобто слов'янства, провідна роль у якому – за Мешехом (Росією) і Тувалом (Україною).

Бачите, який «тугий вузлик» виходить. Але зав'язуватися він почав 150 років тому, в

середині 40-х років XIX століття, коли розпочався інкубаційний період нової ери, що народжувалася, і нової раси людства – так би мовити, раси Гоголя. Таких людей, які набагато випереджають свій час, стає дедалі більше в «кінці часів». Не всі вони, звичайно, геніальні і навіть не всі помітні. Але їхнє життя в нашому середовищі – це саме «видимий світу сміх і невидимі світу сльози». їм «нудно на цьому світі, панове!» Все це слова Гоголя.

Ми говорили, що Гоголю було вкрай важко жити в Росії, яку він добряче відшмагав. Тепер додамо: і в Європі це була людина «шостої раси», не від світу цього. Нинішній «осьовий час» почався у 40-ві роки XIX століття. «Сорокові фатальні…» Не лише в XX, а й у XIX столітті. Це початок найбільшого фарисейства на Землі (1847 рік – «Маніфест Комуністичної партії» К. Маркса і Ф. Енгельса), це французька та інші революції в Європі, це Кирило-Мефодіївське товариство, це «прозріння» слов'ян і чітке оформлення української ідеї (Шафарик, Куліш, Максимович, Шевченко), це духовне народження Батька вашої нації – великого Тараса, початок його Голгофи і його Слави. І це реалізація української домінанти – «галичанського сакрала» Гоголя, – його духовне просвітління і його душевний і фізичний злам.

Що з того, що він у миколаївській Росії з її гнітючим кріпосним середовищем, з собакевичами і ноздрьовими тихо говорив друзям: «Цим крутим поворотом, що стався не з моєї волі, наведений я був зазирнути глибше в душу взагалі і дізнатися, що існують її вищі ступені та явища». Друзі здивовано стенали плечима: з вами, мовляв, усе ясно. Гоголь зрікається всього ним написаного і чітко пояснює своє дивацтво»: «Письменник, якщо лише ти наділений творчою силою створювати власні образи, виховайся перше як людина і громадянин землі своєї, а потім вже *берися* за перо! Інакше вийде невлад».

Відомо, що твір «Пригоди Чичикова, або Мертві душі», який вийшов у світ 1841 року, Гоголь називає лише першою частиною праці і оголошує про підготовку її другої частини, яка служитиме певною противагою першій (сатиричній) і міститиме в собі позитивні картини з російського життя і позитивних героїв. У1845 році він спалює цю саму другу частину і одразу ж береться за новий її варіант. Чому спалив? Цього ніхто не знає.

Через шість років, улітку 1851-го, письменник знищує і новий варіант поеми-роману. Горить у каміні плід шестирічних творчих мук і наполегливої праці. А вже перед самою смертю горять останні чорновики другого тому і «деякі папери, що відносяться до нього». Ось їх ми й торкнемося.

Що було в першому варіанті другого тому? Продовження того, що ми бачимо в кінці першого тому, – роздуми Чичикова про себе, долю Росії і її народу, а також історія самого героя: як він дійшов до життя такого. Виходило якось не так, болісно, неправдоподібно. Гоголь нервує, скаржиться друзям, відбивається від нападів і «східних, і західних, і нейтральних». Хоча проблеми російські все-таки проглядають і тут, причому виступають дедалі рельєфніше. Це видно з випадково вцілілих чотирьох глав, опублікованих у 1855 році. Що не кажіть, а поміщики Пєтух і Хлобуєв, полковник Кошкарьов – це російські типи. Однак все це спалюється, і письменник енергійно починає новий варіант. Що ж у ньому?

Як відомо, саме другий том Гоголь називав палацом, тоді як перший том «Мертвих душ», що вразили Росію, – всього лише «ґанком до палацу». Що ж було в палаці? Дуже приблизно, поверхово ми дізнаємося про це, ознайомившись з випадково вцілілими чорновими главами, точніше, нарисами.

– Ви не повірите, – зазначив Гуру, – але ці нариси допомогли мені відновити по пам'яті зміст прадавнього манускрипту «Тат твам азі» («Ти є той»). Це лівоарійський підручник з психології і масового гіпнозу чи щось на зразок «порадника надлюдині»: як досягати и утримувати владу над іншими людьми. Такі «підручники» були як у атлантів, так і в протоіндійців, звичайно, у вкрай обмеженій кількості. «Тат твам азі» ліг в основу пізнішого східного порадника з технології масового гіпнозу – Раджа-йоги: «Ахам Брахма асмі» («Бог в мені»). Ці надзвичайно рідкісні манускрипти були доступні лише вищим жерцям Атлантиди, а пізніше – джайністських храмів. Тепер це святая святих езотеричних товариств: про них знають лише великі магістри провідних масонських лож і, можливо, десятків зо два

посвячених найвищого ступеня. У нас, у монастирі Ас'я-Риші, вони були і зберігалися, як мовиться, під замком.

– Чому?

– Тому що це, по суті, вступ до ще небезпечнішого манускрипту, який я навіть називати не хочу, бо він містить алгоритми психічного терору. Його взагалі варто знищити. У допотопному світі, особливо в Посейдонії (Західній Атлантиді), не лише здійснювалася підготовка «надлюдей», а й певний час домінувала концепція надлюдини ієрархічної піраміди тотального панування, створюваної нею. За багато століть були написані ґрунтовні порадники з парапсихології, психоаналізу (вчення Фрейда – дитячі казки у порівнянні з цими вченнями), масового гіпнозу. Деякі з цих порадників мали Гітлер і вищі бонзи СС. І, звичайно, елітні масонські ложі.

– Гаразд, – перебив я Гуру, – а як це потрапило до Гоголя? І причому тут «Мертві душі»? Нарешті, як все це довести?

– Не знаю, – відповів Гуру. – Можу лише висловити припущення. По-перше, «Тат твам азі» починається тими ж словами, що й лист Гоголя до свого найближчого соратника С. П. Плетньова: «Є речі, які неможливо пояснити. Є голос, що керує нами, перед яким мізерний наш жалюгідний розум, є багато того (далі у Гоголя пропущено – *Ю*. К.), що може відчувати лише надлюдина в хвилину медитації». Перша частина фрази (до дужки) дослівно збігається з текстом «Тат твам азі», друга – частково.

Далі, у цьому ж листі: «…силою внутрішнього ока і вуха я бачу і чую… рух душі людини; стає мені ясним і рух маси».

Це – дослівна виписка з того самого манускрипту про масовий гіпноз. Якщо подібні словесні «шматочки» зібрати воєдино (а їх багато у другому томі «Мертвих душ»), то стають помітними дивовижні збіги. Я навів лише два приклади.

– По-друге, – продовжував Гуру, – спалений другий том автор у своїх листах трактує як щось «надлюдське», таке, що стане дивовижним підручником з життя і змінить психологію мас. Росія в ньому – ніби декорація, на тлі якої розгортається досить дивне неросійське життя і якось ходульно діють – навіть не стільки діють, скільки красуються – дивні фігури «надлюдського», ідеального штабу (супермени, що відбулися і не відбулися). Костанжогло, Мурадов, Тентетніков (колишній масон) і його таємничий учитель Олександр Петрович, та й основний герой Павло Іванович Чичиков проходять досить дивну, нечувану в Роси, «школу життя» на масонський кшталт. Тут висвічується «темне минуле», про яке Чичиков натякає в першому томі.

Словом, поруч з уривкамн-шедеврами новий варіант другого тому «Мертвих душ» був наповнений розповідями про дивних, відбірних, ідеальних людей і навіть «надлюдей». Тут розкривалися цілі педагогічні системи: як стати «людиною», як піднятися над іншими людьми, як опанувати «науку життя». Твір містив також надзвичайно цікаві психологічні етюди і правила поведінки.

– А чи не можна конкретніше? – зауважив я. – Адже це все загальні слова…

– Будь ласка. Не потрібно доводити, що в заключних розділах «Мертвих душ» є розлогі психологічні екскурси, а також щось подібне до методики виховання молодих людей. Суть їх одна: як виховати знавців «науки життя», котрі вміють виділятися серед «профанів», використовувати їх у своїх інтересах (Чичиков тим і займається, що одурює решту персонажів). Але, припустимо, все це ні про що не говорить. Однак гляньмо на важливі «вкраплення" в ці розмірковування письменника. Ось одне з них: «Незчисленні, як морські піски, людські пристрасті, і всі вони схожі одна на одну, і всі вони на початку підкоряються людині, а потім вже стають страшними володарями її. Щасливий, хто обрав собі найпрекраскішу пристрасть; зростає і десятериться з кожною годиною і хвилиною незмірне його блаженство, і входить він глибше і глибше у нескінченний рай душі».

Це ж уривок з першої (вступної) частини «Тат твам азі», щоправда, з дещо поліпшеним стилем. Далі говориться (Гоголь пропускає ці слова): «Як дрібка солі, розчиняючись у воді, стає єдиною з нею, так само стан єдності душі і розуму називається Турайєю». У цьому

розділі йдеться про методи так званої Турайї – концентрації волі, свідомості і духу з метою «психічного перетворення» людей на «арійський лад» [Аналогом «Турайї» у ведичній практиці виступає метод «Самадхі» як гілка

Раджа-йоги (масового гіпнозу)].

А почитайте уважно першу главу з чорновиків другого тому, де йдеться про виховання і життя дивної людини Андрія Івановича Тентетнікова. У ній подаються дуже цікаві міркування про психологічну підготовку юнаків; також згадується про якогось всезнаючого («все було йому відомо») учителя Олександра Петровича, який прищеплював вибраним учням «вищий розум», точніше, доводив їх до «вищих ступенів розуму», підвладних лише небагатьом. Іншими словами, готував суперменів, які вміли «зберігати серед будь-яких прикростей високий спокій»… «Саме цю науку життя він зробив предметом окремого курсу виховання, розрахованого лише на відмінників», – пише Гоголь. Так, система відбору в супермени була дуже жорсткою. Ми дізнаємося також, що цей Тентетніков був масоном і мав відношення до складних і темних справ.

– Ви знаєте, – продовжив Гуру, – ми порівнювали зазначені місця «Мертвих душ» з методиками підготовки «залізних рицарів» Тевтонського ордену – цих білявих похмурих красенів, які вміли зберігати незворушний вираз обличчя у будь-яких битвах, – і бачили абсолютний збіг.

Другий том «Мертвих душ», написаний, точніше, вимучений уже хворим, стомленим від життя письменником з надзвичайно тонкою і благородною душею, читали лише двоє-троє людей. Звичайно, у ньому були, я гадаю, розділи – справжні шедеври. Але були я розділи, де розкривався вміст таємнихмасонських манускриптів, і… надійшов наказ спалити…

– Від кого міг надійти такий наказ? І як ці манускрипти потрапили до Гоголя? – здивовано запитав я.

– Щоб відповісти на ваші запитання, потрібно зробити ще один відступ. Отже, серед тих, хто бачив спалений рукопис Гоголя, були, найвірогідніше, графи О. К. і О. П. Толсті.

«ІНТИМНИЙ ДРУГ ЦЕСАРЕВИЧА»

Молчите, проклятые книги! Я вас не писал никогда!
А.Блок

– Граф О.П. Толстой – сама по собі маловідома постать, цікава лише своїм ставленням до Гоголя; у нього в московському будинку на Нікітській мешкав вимучений письменник останні два роки (після відвідання Палестини). Тут, у кімнаті на першому поверсі, він і помер. Звідси Гоголь їздив в Україну, у маєток матері, жив там якийсь час і знову повертався до Москви на Нікітську І так кілька разів протягом 1850–1852 років.

На відміну від свого родича граф Олексій Костянтинович Толстой – надзвичайний феномен російського життя XIX століття, людина, яка відіграла особливу роль у долі Гоголя та й Шевченка. Він дуже співчутливо ставився до цих «геніальних малоросів». Вважав себе учнем Гоголя (Микола Васильович був старшин за нього на вісім років). Коли граф лише починав свій шлях драматурга і поета, Гоголь перебував у зеніті слави. Факт близьких стосунків О. К. Толстого і М. В. Гоголя зафіксований в енциклопедіях, але біографи Гоголя чомусь не звертають на нього уваги. А даремно. Олексій Костянтинович спочатку був західником і навіть масоном (вступив до ложі за кордоном, де довго жив, і входив навіть до різних містичних сект). Потім відкинув все це (по суті, пройшов шлях Гоголя).

У своїх перших творах Толстой сатирично зображував Росію, де «порядка нет как нет». Саме він став ініціатором знаменитої серії Козьми Пруткова. Але зрештою зрозумів, що західники принижують власний народ, і зблизився з Шевченком і Гоголем. Ніхто з російських поетів так зворушливо не писав про Україну:

Ты знаешь край, где все обильем дышит, Где реки льются чище серебра, Где ветерок степной ковыль колышет, В вишневых рощах тонут хутора. Ці рядки можна порівняти хіба що тільки з гоголівською поезією в прозі. Як і Гоголь, О. К. Толстой, турбуючись про свою батьківщину Росію, збагнув російську душу зсередини, відчув її манливі, дикі, «монгольські'» глибини:

Край ты мой, родимый край, Конский бег на воле, В небе – клич орлиных стай, Волчий голос в поле…

Гой, ты родина моя! Гой, ты бор дремучий! Свист полнощный соловья, Ветер, снег да тучи…

Хіба ці слова не породжують щемливий біль, хіба не зринає в пам'яті гоголівське тривожне: «Куди ти мчиш, Русь, дай відповідь! Не дає відповіді!"

В молодості про О. К. Толстого говорили, що він – інтимний друг цесаревича Олександра. І дійсно, ще будучи дитиною, він потрапив до числа відібраних хлопчиків для компанії цесаревичів і княжичів. Вони повинні були разом вчитися, гратися, виховуватися. Керував цієї справою все той же В. Жуковський – наставник цесаревича, масон. Цілком природно, що для виховання і навчання такої елітної групи юнаків при дворі використовувалися найкращі посібники, підручники. Серед них, звичайно, були таємні і дуже рідкісні методики підготовки «суперменів» – жерців і царів. Вчителі навчали своїх підопічних хитрощів індивідуального і масового гіпнозу, психоаналізу, психічного тиску на людей тощо. Такі книги надходили з архіву задушеного у березні 1801 року імператора Павла I, який, як відомо, був масоном вищого ступеня посвячення. Саме звідти, напевно, була добута «Тат твам азі» – святиня тамплієрів та їхніх «братів» – тевтонців.

Слід зазначити, що після загибелі Павла I і коронації молодого Олександра I російське масонство прагнуло одного: повернути ордену «вільних каменярів» втрачені ними в Росії позиції внаслідок «катерининського погрому». Дехто називає ці часи навіть періодом відродження масонства, «олександрівською порою його цвітіння» тощо. Саме тоді і пішли в хід в елітних ложах таємні методики і системи «супервиховання». Однак згодом вони були зняті з обігу і покладені в надійні схованки. Та інтерес до них не згасав, особливо у вищих колах дворянства.

Найвірогідніше, таємні методики психоаналізу, гіпнотичного виховання (впливу) потрапили до Гоголя від котрогось із Толстих. І не виключено, що хтось із «компетентних», прочитавши другий том «Мертвих душ» і побачивши, що в ньому розкритий зміст святині тамплієрів і Шотландської ложі (спадкоємиці тамплієрів), наказав спалити написане. Жартувати з масонами (Гоголь і графи Толсті це добре знали) було небезпечно. Таким чином, до всіх відомих душевних мук М. В. Гоголя навесні 1851 року додався «фактор ікс» – тиск таємних лож. Це і позбавило нащадків, тобто нас з вами, можливості прочитати останню працю генія.

«МЕРТВІ ДУШІ ЯК ЕТНІЧНА ПРОБЛЕМА

Я вам поведал неземное, Я все сковал в воздушной мгле. А. Блок

– А чи не відхилилися ми від теми аріїв, панмонголізму й України? – запитав я Гуру.

– Навпаки, ми підійшли до неї впритул, і час узагальнити сказане. Сюжет «Мертвих душ» пов'язаний з масовим переселенням селян з центру Росії на благодатні землі Херсонської і Таврійської губерній, які в той час називались «ногайськими'» степами. В імперії активно проводилась в життя петровсько-катерининська політика змішування національностей і русифікації окраїн. Але головне – Гоголь не тільки майстерно змальовує Центральну Росію з її кріпосниками-поміщиками, чиновними рилами і простим народом, духовно скаліченими існуючими порядками, а й переконливо показує, яку духовну і моральну «користь" одержує українська нація з її арійською закваскою від таких

демографічних вливань. У край козацької вольниці і слави переселялися Селівани та Петрушки, дяді Міняї і дяді Мітяї та «чорноногі» дівчата, котрі не знали, «де праве, де ліве». І везли їх туди… Чичикови. Пропонований для переселення в Малоросію народ, «що добрячий горіх, – каже Собакевич, – всі як на відбір: не майстровий, так інший якийсь здоровий мужик»…

– Але дозвольте, – заперечує Чичиков, – навіщо ви перераховуєте всі їхні якості, адже це все народ мертвий.

Така алегорія, хотів того Гоголь чи ні, порушує величезну етнічну проблему – проблему «мертвих душ» всередині живого організму нації. Люди, вирвані із звичного природного, соціального, етнічного середовища і «пересаджені» в інші умови, як не крути, не можуть не відчувати себе «мертвими душами». Вихід один – адаптуватися, сприйняти як свої мрії і надії корінної нації (не обов'язково асимілюватися, можна розвивати і власну культуру, виборювати автономію). Але що сказати про людей, які не вміють і не бажають розмовляти мовою «етнічного середовища» – корінного народу? Мова – душа народу. Тому, напевно, вважають: своя власна мова – своя душа, і прекрасно! Але своя душа не зможе бути живою і повноцінною без єднання з душею всього етносу, без спільних з ним вібрацій. А що сказати про людей, які виросли і живуть на благодатній українській землі, але думають і діють і в інтересах відновлення гегемонії північного сусіда?

Словом, питання про мертві душі сьогодні актуальне для вас як ніколи. Хіба ви не відчуваєте розірваності вашого національного середовища? Хіба не маєте проблем щодо згуртування етнічних українців, а також представників інших етнічних груп, які є громадянами незалежної України, на якнайшвидше подолання численних пережитків недавнього компартійного суспільного буття?

І ще один момент. Гоголь по-своєму відповів на давнє науково-історичне питання: про здорову і хвору Русь. Пам'ятаєте, ми цитували Соловйова про те, що Русь «здорова», тобто північна і східна (земська, осіла, мужицька), зустрілася під Москвою з Руссю «хворою», тобто південною і західною (козацькою, кочовою, чумацькою)? Придивіться, який народ живе в українських степах, на берегах Дніпра, на Полтавщині і Київщині (перечитайте «Вечори на хуторі біля Диканьки», «Миргород», «Тарас Бульба»). Його жива, сильна душа, весела вдача викликали захоплення у читаючої російської публіки. І погляньте, який люд постає із сторінок «Мертвих душ» і Ревізора».

«Дрібніють люди на землі, ростуть і висяться царі!» (Т. Г. Шевченко). І справа, звичайно, не в самих народах як таких, їхньому генетичному корінні, а в історії, соціальних порядках, точніше – в козацькій вольниці на півдні і кріпосництві на півночі, що омертвило душу сильного народу. І цю «мертвечину» офіційна Русь десятиліттями експортувала в Україну.

Тепер стосовно монголізму. Ми вже говорили про «сорокові фатальні» не лише XX, а й XIX століття. Специфічний період історії людства, що зветься в Біблії «кінцем часів», бере початок саме з цього десятиліття. Воно означене появою на історичній арені сатанинського вчення і практики (комуністичного маніфесту, відповідних теорій і партій). Почався цей період наступом матеріалізму й атеїзму, торжеством різних форм сатанізму і більшовизму, який лише в наші дні (з розпадом «імперії зла») ніби закінчується. Гоголівська чутлива душа з «галичанською закваскою» не могла цього не відчути і не спротивитися посиленню бездуховності.

А що таке бездуховність? Крайні прояви матеріалізму у соціальному житті? Це і є монголізм, що передбачає перетворення народу в підневільне населення, брутальне насильство, рабство, знеособлення людини, омертвіння його душі.

«Назад, до душі людської, до Бога, до релігії!» – це лейтмотив усіх виступів письменника протягом останніх 7–10 років його життя. І справа зовсім не в містицизмі. Оживити душі людські, вигнати монголізм і азіатчину, наповнити їх животворним духом – ось чого захотів Гоголь у країні собакевичів, ноздрьових і чичикових! Ось на чому він зламався.

ЩЕ РАЗ ПРО РОСІЙСЬКИХ МАСОНІВ

Я був масоном у Кишинівській ложі, тобто в тій, через яку знищили в Росії всі ложі.
О. Пушкін

– Історики даремно оминають масонство. Воно зовсім не другорядний фактор у житті українців, росіян і всього людства. Це дуже складне соціальне явище. Його не можна оцінювати однозначно. Різні напрями, ложі, різні рівні діяльності. У Росії і Україні домінували тамплієри (точніше, їхні спадкоємці, бо тамплієри були розгромлені в Європі ще в XIV ст.), мартіністи, розенкрейцери (так звані франкмасони). Найвпливовішою і «найсолíднішою» була, як відомо, Шотландська ложа.

Дуже прихильно до масонів спочатку поставилася Катерина II, яка оголосила себе вольтер'янкою (закупленій у Вольтера бібліотеці відвели великий зал у Зимовому палаці, а сам вчений одержав доручення написати історію Росії), її другом і вчителем був масон Дідро. Імператриця не заважала своєму спадкоємцю Павлу насаджувати масонські ложі в Росії. Однак після «пугачовщини» ставлення Катерини до масонів почало змінюватися. У деяких історичних джерелах стверджується, що цариця розлютилася на російських масонів (Новикова та ін.), злякавшись Великої Французької революції (як з'ясувалося, саме масони були її ідеологами).

Можливо, це й так, але не зовсім. Все почалося раніше, з Пугачова. Омелян Пугачов – постать дуже загадкова. Я впевнений: досліджуючи цю особистість, і все, що з нею пов'язане, можна вийти на досить цікаві сюжети російської історії. Наприклад, такий факт: О. Пушкін, відклавши усі справи, береться за величезну роботу – написання «Історії пугачовського бунту», причому на прохання (а не просто з дозволу, як пишуть) імператора, який особисто переглядає кожну написану сторінку. Відповідні вказівки Пушкіну надходили також від Третього відділення. Чому раптом? Навіщо?

Вже говорилось, після повстання декабристів почалася активна боротьба з масонами (страти і заслання до Сибіру виявилися недостатніми). Треба було витруїти ідеї масонів із свідомості російської еліти, ідеологічно зміцнити вердикт царя про заборону масонського руху.

Тема Пугачова, до того ж розкрита знаменитим поетом, виявилася б якраз доречною. Справа в тому, що виходець із верхівки донського козацтва О. Пугачов – особистість непересічна. Він пройшов Європу (в період Семирічної війни), одержав посвячення в ордені «Великий Схід Франції» – провідній ложі континентальної Європи. Пугачов також відігравав помітну роль у середовищі польських та українських масонів – як провідник ідей «Великого Сходу», особливо серед нижчих (козацьких) шляхетних прошарків.

«Масони Західної і Центральної Європи, – зазначає В. Ємельянов, – знали про Пугачова значно більше, ніж самі російські люди. Задумане західними масонами поголовне знищення національно мислячої еліти російського суспільства руками Пугачова, кінець якому поклали І. І. Міхельсон і О. В. Суворов, було втілене у Франції, де «гуманіст» з «Великого Сходу» лікар Гільйотин забезпечив озвірілу масонську зграю вбивць своїм «великим винаходом» [Емельянов В. Десионизация. – С 138–139]. У цьому досить категоричному судженні є лише частка правди, але вона все-таки є. Вісімнадцятирічний період життя Пугачова (перед «селянською війною») оповитий таємницею. Відомо лише, що він перебував у складі російських військ у Польщі, Пруссії (до 1762 р.). Потім «ледве простежується його слабкий слід» (вираз О. Пушкіна) у Франції, Польщі, Правобережній Україні, на Дону, Кубані і, нарешті, серед яїцького козацтва. Пушкін також робить припущення, що пугачовщина сягає своїм корінням у російсько-польські справи.

Насправді ж пугачовщина готувалася як четверта козацька війна проти Московської

держави (перша – під керівництвом Болотникова, друга – Сагайдачного, третя – Виговського). За відомим уже сценарієм: воскресає убитий напередодні цар чи з являється законний спадкоємець престолу, обіцяє свободу кріпакам, «милує» опальну частину верхівки суспільства і захоплює владу в Росії. Ставка, як і раніше, робилася на козацьку Україну (всі самозванці Росії були з України).

Та в Україні справа Пугачова «не вийшла» (а хотілося все це почати в середині 60-х років, незабаром після вступу на престол «німкені Катерини»). Через війни Росії з Туреччиною і Пруссією, поділ Польщі тут дислокувався величезний контингент військ; українські і донські козаки також були мобілізовані. Довелося податися на Урал, де Пугачов не мав зовнішньої підтримки.

Уряд Росії, звичайно, знав про масонське підґрунтя пугачовщини. Недаремно пізніше Катерина II порівнювала масона Радищева з Пугачовим. І допити останнього велися таємно. О. Пушкіну цар довірив архіви Таємної канцелярії. Але поет не встиг (а можливо, йому завадили – адже існує версія про причетність масонів до загибелі О. Пушкіна) підготувати працю, яка, за задумом згори, мала б виправдати заплановану хвилю переслідувань російських масонів.

У контексті нашої розмови слід ще раз наголосити, що масони в цілому були прогресивним, хоча і прихованим фактором російської історії, Вони становили фундамент «західництва», протистояли азіатчині (монгольщині) в російському житті, виступали проти кріпосництва, займалися просвітництвом, «тягли» Росію в Європу. Конституція Пестеля, грудневе повстання 1825 року ставили собі за мету відміну кріпосного права, створення унітарної республіки, або, принаймні, конституційної монархії.

Кажуть, що масони довели Росію до Жовтневої революції і здійснили її. Це неправда. Лютнева революція – так, практично є справою масонів (усі члени Тимчасового уряду були масонами). Але ця революція нічого поганого не принесла Росії. Навпаки, прибравши самодержавство (консервативний, візантійсько-монгольський елемент російського життя), Лютнева революція відкрила шлях до цивілізації і демократії. Стосовно України ця революція також була прогресивною. Саме за часів Тимчасового уряду виникла і функціонувала Українська Центральна Рада, яка повела свій народ шляхом незалежності, що згодом був перекритий «більшовицьким Мешехом».

Після «Великого Жовтня» масонство (всі ложі) було заборонено (хоча до масонів належало чимало визначних більшовиків, наприклад Дзержинський, Зінов'єв та ін.). На початку 20-х років з Петрограда за кордон відправляється два «філософських» кораблі, заповнені софіанцями, яких вислали з радянської Росії. О. М. Горький – визначний масон-софіанець, – щоправда, сам поїхав на Капрі.

ЦАР, ПТАХ-ТРІЙКА І ПРЕКРАСНА ДАМА

Престолові-отєчеству Та німоті плата…
Т. Шевченко

Я не знаю зовсім Росії…
М. Гоголь

– Тарасу Шевченку Росія вимальовувалася, перш за все, в образі «царя, цариці і царят», що втілювали страшну, бездушну силу, яка пригнічувала свій, український, та інші народи. Пояснення тут зайві для тих, хто читав «Сон», «Кавказ», «Молитву» («Царям, всесвітнім шинкарям»), «О люди! Люди-небораки!» тощо.

Візантизм, прищеплений на монгольщині, з його самодержавною пишнотою, гегемонізмом, сваволею, став ніби історичним фундаментом «російської ідеї» – офіційним, могутнім, але, на жаль, брутальним, кривавим його виявом. Поневолення самих росіян (кріпосне право, що затяглося на століття), закабалення і пригнічення інших народів, численні розправи над ними, русифікація «окраїн» і запобігання перед іноземцями («німоті

плата») – все йде від царизму, приправленого азіатчиною. Звідси сповнені благородного гніву слова Шевченка – не проти російського народу, а проти царизму, який прагне виступати від імені народу і, прикриваючись його ім'ям, всіляко проголошує «народність» як складову частину російської ідеї.

Самодержавство, православ'я, народність – саме ці «три кити» російської ідеї намагався освятити своїм генієм Гоголь. І… зламався. Шевченко б'є і б'є по самодержавству, виливає весь свій сарказм, кличе Русь до сокири, пристрасно очікуючи пори, коли «царя до ката поведуть» [Можливо, саме тому Гоголь і вбачав у творах Шевченка «багато жовчі»].

Гоголю Росія з'явилася в образі трійки, що мчить скажено. З одного боку, від швидкої їзди «дух перехоплює», трійці, шарахаючись, дають дорогу інші народи і держави, а з другого… хто править трійкою і кого вона везе? І головне, куди? Ці запитання Гоголь намагався відкинути, він почав малювати в своїй уяві, в листах, у другому томі «Мертвих душ образ «Святої Русі». Але уважно вдивляючись в образ «Святої батьківщини, Гоголь дедалі чіткіше виявляв в ньому… монгольські риси. Письменник потрапив ніби в мертву зону – всі відвернулися від нього. «Східні, західні, нейтральні – всі засмутилися», – скаржиться він Бєлінському. Західні «засмутилися» тому, що втратили геніального критика кондової Росії. І це його не дуже дивувало. «Східні» і «нейтральні образилися на письменника за те, що він почав заперечувати монгольське, азійське начало у великоруській нації. Саме цей факт вражав його особливо: «… я не знаю зовсім Росії…», «прагнутиму краще роздивитися Росію… всюди зазирнути… все самому помацати».

Те страшне, темне, чого боявся, чого не хотів бачити в «Святій Русі» Гоголь, зовсім не лякало більшість російської еліти, не кажучи вже про народ. По суті, вся російська філософія другої половини XIX – початку XX століття (Соловйов, Трубецькой, Булгаков, Розанов, Бердяев) виходила з ідеї монголізму і візантизму як стрижневих моментів російської ідеї.

Прихильне ставлення до ідеї панмонголізму («джерела сили і могутності»), як це не дивно, і зараз притаманне певній частині російської інтелігенції. Взяти хоча б існуючу в літературі концепцію «корисності» панування Золотої орди. «Встановлений Божим Провидінням протекторат Золотої орди, що підкорив собі слов'янську Русь, – пише російський вчений В. Данилов, – поклав кінець боротьбі аристократичних честолюбств. Багатостолітніми стараннями позбавлених знань істориків нам нав'язували образ золотоординців як диких і злих кочових племен. Мимохідь згадувалось про їхню віротерпимість, мовляв, релігія не відігравала в їх житті певної ролі. Насправді ж соціально-духовна еліта Золотої орди спиралася на досить потужну філософію Богоцентризму… Бойові сутички між слов'янами і ординцями в прадавні часи, як і «міжнаціональна ворожнеча» сьогодні, – це мишача метушня на фоні глобальних геополітичних і підконтрольних Богу вселенських процесів. Тому ми й говоримо, що не «іго», а протекторат Золотої орди над Руссю встановлений Божим Промислом. Саме він став перешкодою переможному розповсюдженню талмудистської, демонічної зарази» [Данилов В. В. Русь ведическая в прошлом и будущем. – С. 92].

Що ж, краще О. Блока тут не скажеш: «Да, скифы мы, да, азиаты мы!..» Спочатку Росія постала перед поетом в образі Прекрасної дами. Щось схоже на гоголівську «Святу Русь»: і там, і тут – чисте, світле, ідеальне… Але, як і Гоголь, Блок раптом розгледів в образі чистої красуні… «занімілі риси монгольського обличчя». Соборна душа народу прийшла до поета у вигляді бойової подруги просто з Куликового поля.

И с туманом над Непрядвой спящей Прямо на меня

Ты сошла в одежде, свет струящей, Не спугнув коня.

И когда наутро тучей черной Двинулась орда,

Был в щите Твой лик нерукотворный Светел навсегда.

М. Гоголь побачив у соборній російській душі те ж саме – темні глибини, монгольщину. І розгубився, гарячково шукаючи відповідь на запитання «Куди ти мчиш, Русь?» Вийшовши на дорогу прозріння, письменник був збитий кіньми, що шалено мчали.

О. Блок спочатку не розгубився. Навіть милувався «розбійною красою» своєї

«дружини-Русі»:

…Где буйно заметает вьюга До крыши утлое жилье И девушка на злого друга Под снегом точит лезвие.

Словом, у Прекрасної дами, яку поет назвав своею дружиною, почали з'являтися риси… зовсім не слов'янські.

Русь моя, жизнь моя, вместе ль нам маяться?

Чудь начудила, да меря намерила Гатей, дорог да столбов верстовых.

І О. Блок (на відміну від Гоголя!) ніби все зрозумів: потрібно сприйняти все як є і… полюбити наявну дійсність, тобто полюбити… монгольщину.

О Русь моя! Жена моя! До боли

Нам ясен долгий путь!

Наш путь – стрелой татарской

Древней воли Пронзил нам грудь.

Пусть ночь. Домчимся. Озарим кострами Степную даль.

В степном дыму блеснет святое знамя И ханской сабли сталь.

Як бачимо, Блок, на відміну від Шевченка (який органічно не сприймав царську Росію) і від Гоголя (який душею відчував, що Птах-Трійка мчить кудись не туди), був переконаний у тому, що знає шлях Росії і… сприймає його («Домчимся!»). І справді, він прийняв Жовтневу революцію, кинувся служити більшовикам. Авжеж, ми – скіфи, ми – азіати, ми не вражені хворобами Західної цивілізації, у нас головне – воля і сила. А більшовики… ой які рішучі і вольові! «Блідість думки змінив рум'янець волі». Словом, читайте статті і вірші Блока 1917–1919 років. А потім… душевний зрив. І кінець.

Смерть Блока така ж загадкова, як і Гоголя. Обидва в сорок років були зметені з дороги джаггернаутовою колісницею російської історії. Тому що, самі не бажаючи того, долю Росії пов'язували з долею біблійного Мешеха: якогось супернароду-гегемона Східної Європи.

Т. Г. Шевченко – виразник ідей Кирило-Мефодіївського товариства, – виявляється, мав рацію: справа не в гегемонії над слов'янством, не в Тувалі і Мешеху як імперських началах. Був колись Тувал – Київсько-Руська імперія, що розсипалася ще до монголів і була ними остаточно зруйнована. На зміну прийшов Мешех-царизм – Російська імперія, потім – тоталітаризм (радянська імперія зла, що простягала руку з Москви над усім слов'янським світом). Але суть справи не в них, а – в Тирасі. Він – останній син Яфета, він приходить на зміну гегемоністському началу в розвитку слов'янства. Він – уособлення вільної сім'ї слов'янських народів, Саме це ми й спостерігаємо сьогодні. Вільні слов'янські нації обирають свій, самостійний шлях. Немає політичного лідера, та він і не потрібен. А є держави: Російська Федерація, Україна, Білорусь, Польща, Чехія, Болгарія, Словакія, Словенія, Сербія, Македонія, Хорватія. Мешех і Тувал залишилися (і в Біблії – у книзі Єзекііля – говориться, що вони залишаються). Але – як національні держави, а не як імперії. А як же в майбутньому?

КУДИ ТИ МЧИШ, РУСЬ?

И нет конца. Мелькают версты, кручи…
Останови! Идут, идут испуганные тучи,
Закат в крови!
А. Блок

– Кажуть, що росіяни постійно шукають відповідь на питання: Хто винен? І що робити? Ні, у росіян, які глибоко мислять і відчувають, існує і третє, дуже болюче, – «гоголівське» питання: Куди ти мчиш, Русь?

Першим його поставив Гоголь, і першою на ньому зламалася його галичанська душа. Потім ламалися й інші. Повна розгадка Росії-сфінкса з'явилася лише тоді, коли запрацювала сталінська «м'ясорубка». Тоді багато хто прозрів: «Ось куди домчали Русь більшовики!» Але

капкан закрився. Зараз ми рахуємо: чи то 100, чи то 120 мільйонів було репресовано, з яких чи то 30, чи то 40 мільйонів розстріляли чи замордували в таборах за 1918–1953 роки. Задумайтесь, не одиниці, не десятки, не тисячі, а мільйони…

Багато людей тоді прозріло, але не всі. На превеликий жаль, дехто не прозрів і нині. Напевно, такий ваш «мешехо-монгольський" менталітет. І чи не він спричинився до того, що Росія виявилася заповідником комунізму, точніше, більшовизму? Більшовизм-комунізм, виношений Росією, а потім експортований чисто по-монгольськи – силою зброї, – став головною прикметою кривавого XX століття.

Тривалий час практичний комунізм трактувався зовсім не як специфічно російська недуга, а як закономірне «здорове» явище людської еволюції – «весна людства». Насправді ж це та безодня, до якої спрямувала свій скажений біг Русь.

На пряму дорогу до цієї безодні Росія вийшла вже після смерті Гоголя – в 70-х роках XIX століття.

На межі 60–70-х років виник рух народовольців. У 1870 році Сергій Нечаєв (той самий, випадок з яким підштовхнув Достоєвського написати роман «Біси») видрукував для народовольців книгу-посібник «Революційний катехізис і нещадне руйнування», «… Ми повинні об'єднатися зі злочинним світом, єдиними справжніми революціонерами Росії», – так позначена в цій книзі мета «Землі і волі». А ось слова зовсім з іншої «опери», заповіту Чингісхана: «Ми повинні все руйнувати на своєму шляху, скрізь сіяти жах і смерть, нікого не щадити». Різниця лише одна: нечаєвщина була спрямована на власний народ, а монгольщина – назовні, на інші народи.

Далі в «катехізисі» (а це не рядовий документ, ним 25 років керувався широкий соціальний рух у Росії, на зміну якому прийшов більшовизм) читаємо: «Одна десята одержить особисту свободу і необмежену владу над рештою. Ці дев'ять десятих повинні втратити свою індивідуальність і перетворитися на стадо. Кожен член суспільства стежить за іншим і зобов'язаний доносити на нього… Усі – раби, і всі рівні у своєму рабстві». Ну і так далі. Достоєвський у «Бісах» геніально вгадав «людську» ціну, яку заплатить суспільство, котре житиме за такими принципами: 100 мільйонів знищених. Цікавий збіг: Нечаев учився в тій самій гімназії, що й Ульянов-Ленін. Він же найближчий соратник Бакуніна, а той співпрацював з Марксом (разом створювали «Інтернаціонал»). Улюбленою піснею народовольців була; «Не плачьте над трупами павших борцов».

Нечаев і Бакунін вважали убивство Олександра II «прологом до великої вистави». «Друзі! – писали вони. – Давайте ж діяти так, щоб вистава швидше могла початися… Скоро, скоро настане день, коли ми розгорнемо червоний прапор і зі страшним шумом нападемо на імператорський палац… У нас буде лише один заклик: «За сокири!.. Будьте нещадні… Вбивайте на вулиці, вбивайте в будинках, вбивайте в селах… Пам'ятайте: хто не з нами, той проти нас».

І ось через 33 роки – «генеральна репетиція» (так Ленін назвав революцію 1905 року), а ще через 12 років – сама «вистава», що затьмарила собою за кількістю крові, жорстокості, горя все, що будь-коли бачило людство, включаючи криваві походи татаро-монголів. Натхненником і організатором цього спектаклю" була більшовицька партія, реальна історія якої прихована від людських очей.

Вас учили патентовані професори-історики (в Україні їх називали «брехунцями»), що предтечею «рідної нашої партії» були робітничі гуртки Точиського (Одеса), Федосеева (центр Росії) та інших революціонерів. Ніякі це не гуртки, а центри, керовані організацією «Ад», що жила і діяла за канонами «катехізису» Нечаева:

«Містифікація – найкращий і майже єдиний засіб привести людей до революції»;

«Достатньо убити пару мільйонів, і колеса революції будуть змащені»;

«Наш ідеал – жахливе, абсолютне, всеохоплююче і нещадне знищення».

Отже, на початку творення більшовиками світу було слово – слово із статутних засад «Аду», слово сатани. Тут, в «Аді», – коріння російської соціал-демократії.

Згаданий Федосеев – член «Аду» – зобов'язався отруїти свого батька для поповнення

каси організації за рахунок його спадщини. А чому більшовики так високо підносили Чернишевського? Бо він – учасник цього руху. «Нічого страшного, – писав Микола Гаврилович, – якщо нам доведеться пролити втричі більше крові, ніж пролила Французька революція. Що поганого було б, якби нам довелося вбити сто тисяч селян?» Не в три, а, вважай, в триста разів більше пролили крові більшовицька революція і пов'язані з нею війни, репресії, колективізація і т. д.

Сьогодні комуністи досить обережні у визначенні своїх цілей: «Які там убивства – Боже борони! Який там «Ад»?! Який там монгольський безкрай?»

Та й за Сталіна про ці ліворійські витоки більшовизму, про «Ад» було заборонено навіть згадувати. Лише через 93 роки після заснування «Аду», в 1965 році, у збірнику «Революційне підпілля Росії» почали з'являтися дуже обережні судження про цей «гурток» – попередник РСДРП – ВКП(б) – КПРС – КПРФ – КПУ.

Від автора:

У листопаді 1995 року мені зателефонував Надзвичайний і Повноважний посол Монголії в Україні Г. Ердене. Поздоровив з виходом цікавої, на його думку, книги «Путь ариев» (перше видання) і передав привіт із Монголії від Ш. Чулуун-батора, колишнього мого аспіранта, про якого в книзі є неодноразові згадування. Подякувавши послові, я одразу ж подзвонив Ш. Чулуунбатору, до якого, виявляється, дійшла книга «Путь ариев».

– Дорогий Шаравине, – запитав я його, – чи не образливо тобі було читати розділ про татаро-монголів і їхній кривавий похід на Русь?

– Історія є історія, – була відповідь. – Різні за змістом епохи бували в житті будь-якого народу. І потрібні різні оцінки…

Справді, потрібен конкретний підхід. Немає народів у принципі «поганих» чи «хороших», «добрих» чи «злих». Усі люди – брати. Це біблійне. Не лише в часи «темного» XIII століття, але і в нашу «освічену» епоху окремим народам чи масам людей вдавалося нав'язати ідеї про свою особливість, зверхність над іншими. Але все минає. «Не слід ототожнювати людину зі злом, яке буває в ній», – казав св. Іоанн Кронштадтський. Ці слова можна віднести і до народу.

Не можна виключати історичну пам'ять, як не можна не враховувати і сучасних реалій міжнаціональних відносин. А то що ж виходить: ми, українці, все піклуємося про те, щоб бути більш толерантними до північного сусіда, а звідти, з півночі, долинає: «Україна і Білорусія взагалі не є окремими націями…

Я вважаю, наприклад, що українська мова… це діалект російської, такий самий, припустимо, як московська вимова чи сибірський діалект… Питання має ставитися не про інтеграцію, об'єднання, а про повернення цих земель до складу Російської Федерації… Це має бути покладене в основу нашої зовнішньої політики» [Наша газета. – 1996. – 20 апреля]. Так «вважає» не рядовий громадянин, а екс-віце-спікер російської Думи М. Юр'єв. Автор цих слів, напевно, начитався добірок з українофобської книжки В. Леніна «Про походження українського сепаратизму».

Не будемо принижуватися до коментарів цих і подібних до них словесних потуг, що нерідко доносяться до нас із Москви. Закінчимо наші роздуми про панмонголізм тим, з чого почали: ми не претендуємо на істину в останній інстанції, не ставимо себе на одну дошку з істориками-дослідниками. Ми винесли на суд читачів версії. Їх не варто відкидати з порога. Їх потрібно перевірити. Як писав М. В. Гоголь, дива трапляються на світі, рідко, але трапляються.

«АРІЙСЬКИЙ» ГІТЛЕРИЗМ

...Да, люди произошли от обезьяны. Но не немцы! Мы, арийцы, являемся прямыми потомками гипербореев – полубогов гигантского

роста, живших на севере, обладавших недюжинным умом, нечеловеческой силой и совершенной наружностью.
Л. Розенберг

ДИВИСЬ У КОРІНЬ

Германия, Германия! Превыше всего.
Гимн нацистов

– Аналіз «германського фактора» не менш важливий для розуміння Русі-України, всієї її історії, ніж аналіз єврейського чи монгольського. У вашій літературі часто вживають такі терміни, як «пангерманізм», «панславізм». Однак ніхто з авторів серйозно їх не досліджував – у всякому разі, у відкритих публікаціях. Складається таке враження, що історики, філософи, соціологи соромляться ретельно проаналізувати численні висловлювання фашистських ідеологів і етнологів стосовно України, Росії, слов'янства взагалі, або ж такі витвори гітлерівців як «Хартія СС», план «Ост» (план «онімечення східних земель») та ін.

Між Руссю-Україною (слов'янами) і германцями протягом всієї історії було не тільки ствробітництво, а й суперництво, яке часто переростало у ворожнечу. У Велесовій книзі є такий запис: «Ось готи прийшли в степи наші, творячи зло» Звичайно ж, суперництво виникало не тільки з приводу територій (так би мовити, географічного простору), а й щодо місця та ролі відповідного народу в культурно-цивілізаційному процесі Європи. Саме з цього приводу вже згадуваний нами філолог-славіст О. О. Потебня з гіркотою зазначав: «У слов'янських землях ненавидять німецьку освіченість, тобто майже всю освіченість, яка є там»[Потебня А. А. Мысль и язик.–С. 178]. Німецькі інтелігенти добряче «попрацювали'», приписавши значну частину слави Русі-України германцям. На «неприємне звеличення своєї національності, яке дозволяли собі німецькі письменники», не раз, слідом за М. Ломоносовим, вказували й російські історики [Див., напр.: Соловьев С. М. История России с древнейших времен. – Юг. Т. –С. 9, 214].

Один з головних теоретиків гітлеризму К. Хаусгофер безустанно наголошував: «Необхідно повернутися до першоджерел, тобто підкорити Південно-Східну Європу: Карпати, Україну і йти далі на Кавказ, Алтай, Туркестан, Памір, Гобі і Тибет. Ці території є серцем Землі. На Джомолунгмі, Білусі, Ельбрусі повинні бути встановлені наші штандарта [Zeitschrift fur Geopolitik. – 1940.–№ 3. – S. 9].

Якщо уважно проаналізувати сказане, то стає зрозуміло, що йдеться насамперед про духовне панування над Євразією. Германаріх, Барбаросса, тевтонські рицарі, Фрідріх Великий, Бісмарк, Гітлер – всі вони не тільки турбувалися про розширення «життєвого простору для власного народу, а й спрямовували свої погляди далеко на Схід, до самих Індії та Китаю. Вони мріяли в променях німецької свободи зігріти усіх, включаючи бушменів і китайців [Див.: Энциклопедия Третьего рейха. – С. 98]. Правда, Гітлер з цього приводу висловлювався більш конкретно: «Коли ми говоримо про завоювання нових земель у Європі, ми, звичайно, можемо мати на увазі насамперед тільки Росію і ті окраїнні держави, які їй підпорядковані» [Гитлер А. Майн Кампф. – М., 1998. – С. 549]. Наведені висловлювання багато хто вважає нацистською пошестю – явищем несподіваним і випадковим. А даремно. У даному випадку варто прислухатися до стародавньої поради: «Дивись у корінь».

Я дотримуюсь, як вже зазначалось, біблійного принципу (чітко сформульованого св. Іоанном Кронштадтським) про необхідність розрізняти народ і ті темні сили, які можуть ним заволодіти. Дай, Боже, щоб нові темні сили ніколи більше не оволодівали німцями – цим великим і талановитим суперетносом.

Однак історія знає випадки, коли ідеї пангерманізму (географічного і духовного) брали гору і тоді добропорядних, освічених німців немовби підмінювали: вони з мечами в руках починали запроваджувати свої порядки в Європі, особливо у її східній частині.

«ДИНАМІЧНА» НІМЕЧЧИНА І «НЕПОРУШНИЙ» КИТАЙ

Німеччині – Захід, Китаєві – Схід. Лозунг пангерманістів

– Гляньте, будь ласка, на карту Євразії. Це ж моноліт. А чому він поділений на два континенти? Америка, яка складається, по суті, із двох великих частин, і то єдиний континент. А тут – два. Євразія поділена на континенти не за географічним, а етнічним, точніше, расовим принципом. Урал (гори Меру, або Харе, як їх назвали в прадавні часи) – східна межа аріїв-гіперборейців, які «заквасили» білу расу основної гілки людства (започаткованої Сіфом – третім сином Єви). Уральський хребет – західна межа допотопної жовтої раси і всього Східного світу, що» має власний сакральний зміст. Як зазначав англійський письменник Р. Кіплінг: «Захід є Захід, Схід є Схід. І не зрушити їм з місця».

Урал – сакральний (і не тільки сакральний, якщо брати до уваги його воєнний потенціал) плацдарм могутності Росії – її «становий хребет». Згадайте відому пісню В. Висоцького:

Землю вертели немцы против нас, а обратно ее завертел наш комбат, оттолкнувшись ногой от Урала [У зороастризмі взагалі гори Уралу (Меру) вважаються священним центром світу, бо саме звідси арії почали творити нову (післяпотопну) цивілізацію].

Отже, два світи на одному географічному моноліті з численними расами і народами, культурами і релігіями. Як тут не зародитися різним «пан»: панмонголізму, пангерманізму, панславізму, панісламізму. Але що характерно, реалізація усіх цих «пан» з перемінним успіхом проходила через південноруські, тобто українські степи. Китай залишався непорушним, навіть відгородив себе стіною від варварського світу, а простори на південь і захід від Уралу стали яблуком розбрату між вже зрілою германською і більш молодою слов'янською расами. Як відомо, ще О. Пушкін ставив питання:

Славянские ручьи сольются ль в русском море? Оно ль иссякнет? Вот вопрос…

«Російське море» не тільки не «иссякло», воно вийшло з берегів, покривши собою простір «от финских хладных берегов» і до самого північноамериканського континенту, де у свій час під керівництвом Г. Шеліхова і А. Баранова було побудовано 45 поселень, у яких мешкало понад 12 тисяч російських підданих. У результаті воно («Російське море») із суто слов'янського перетворилося в евроазійське.

Складається враження, що бідним німцям, як і росіянам (московитам), завжди «не хватало»' землі. «Ще дві тисячі років тому, – заявив А. Гітлер (і не він один), – співвідношення кількості народонаселення і кількості землі було для німців «максимально несприятливим». І ось тепер, через 2000 років, ми знову перебуваємо у такому ж несприятливому становищі» [Гитлер А. Майн Кампф.–С. 214]. Слава Богу, що ідеями панславізму і пангерманізму опікувалися лише окремі діячі, а не цілі народи.

Після того, як монголи влили своєї крові в «руські жили» і панславізм злився з панмонголізмом не тільки в політичній сфері, а й у душі росіянина, можна говорити про новий, більш потужний фронт супротиву германізму. Він далеко не той, що був за часів Андрія Первозванного, Данила Галицького і Олександра Невського.

Що не кажіть, але й досі з підсвідомості німців не вивітрилися переконання щодо «загальноєвропейської» культурної місії германської раси. Достатньо переглянути твори філософів-класиків Гегеля, Ніцше і стає зрозумілим, що Розенберг, Гітлер та їх соратники не просто висмоктували із пальця сентенції на зразок: «Зовсім не обдаровані державники слов'янства дали силу і міць російській державі. У цьому відношенні Росія сповна зобов'язана німецьким елементам» [Там само. – С 219]. А візьміть горезвісну ідеологію «Дранг нах Остен». Адже вона також не суто гітлерівська. Своїм корінням вона сягає праць готського історика Иордана, мислителів XI–XII століть А. Бременського і К. Гельмгольда [Праця К. Гельмгольда «Хроніка слов'ян» була опублікована в Німеччині у 1936 році] і, нарешті, теоретиків расизму недавнього минулого Ж. Гобіно, Х. Чемберлена, А. Розенберга.

Спеціалісти повинні ретельно дослідити першоджерела, розібратися в походженні

германського суперетносу, досить могутнього, складного і внутрішньо суперечливого організму.

Недарма ж він дав стільки паростків, та ще яких паростків! Французи, данці, англійці, шведи, норвежці, ісландці – все це пагони германського «дерева».

ПРО ПОХОДЖЕННЯ ГЕРМАНЦІВ

В древних песнопениях германцев говорится, будто их прародителем был бог Туиско, порожденный землей. Его сыном был праотец Манн, а у того было три сына, от которых произошли три главных племени германцев.

К. Тацит

– Відомі давньогрецькі історики Страбон, Птолемей, їх давньоримський колега К. Таціт (я маю на увазі його працю «Про походження і місце проживання германців») більше уваги приділяли зовнішнім рисам життя давнього і відсталого, з їх точки зору, народу, котрий ніяк не могли приборкати вишколені римські легіони. Однак це їм не завадило визначити вузлові моменти генеалогії германців: Таціт називає «діда» і «батька» германського народу – бога Туіско і його сина Манна. Страбон вказує на «чистих кельтів» як на найближчих предків германців по материнській лінії. Саме від цього народу – «чистих кельтів», як вже зазначалося, і походить назва «германці». Чисті кельти, за словами Страбона і Птолемея, жили в межиріччі Прут-Дунай [Див.: Птолемей. Пособие по географии. – III. 5.10]. Наведені міркування знаних істориків досить важливі, але їх недостатньо для розуміння природи германського суперетносу.

На нашу думку, торкаючись цієї складної теми, необхідно брати до уваги й такі важливі історичні документи, як «Хроніка Бероса», манускрипти «Ура-Лінда» і «Грамота Александра Македонського». Ваша офіційна історіографія їх не знає [Коментарі до цих літературних джерел у російських виданнях з'явилися лише останнім часом. Див.: Дугин А. Мистерии Евразии; Мыльников А. С. Картина славянского мира: Взгляд из Восточной Европы. – СПб., 1996; Энциклопедия Третьего рейха]. Зазначені літературні пам'ятки в СРСР і Україні до останнього часу вважалися або фальшивками, або пустими розмовами, навіть казочками. Однак без них не можна правильно зрозуміти ні генезису германців, ні їх відносин з Руссю-Україною.

Давнє походження цих історичних пам'яток, їх автентичність доведені. Винятком, правда, є Грамота Александра Македонського, компілятивний характер якої кидається в око (як і наявність кількох неідентичних її варіантів). Як би там не було, а інформативна значущість цього документа безсумнівна.

Перекази, що містяться в цих документах, пояснюють і конкретизують давньогерманські міфи про богів. З них і почнемо.

Порівняльний аналіз численних і різнопланових священних переказів прагерманців дає змогу виявити таку загальну схему: у всіх німців і скандинавів один божественний предтеча – бог війни і воєнної вдачі Одін [Одін мав й інше ім'я: Вотан *(у* скандинавів), Одноокий (у скіфів і шумерів)]. Він же очолює весь пантеон.

В Одіна була дружина – богиня Фрейя, від якої народилися діти – плем'я фрізів [Нагадаю, мова йде про фрізів (ферезеїв) – так званих народів моря, з якими вели кровопролитні війни євреї в Палестині. А через 3000 років потомки цих самих фрізів – нордичні арійці – можна вважати, помстилися євреям, влаштувавши їм холокост]. Забігаючи наперед, скажу, що це плем'я і склало етнічну основу «нордичних арійців», яких особливо виділяли і плекали гітлерівці. Від другої дружини Одіна, богині Йорд, народився син – громовержець Тор, від якого, у свою чергу, походять різні племена, включаючи готів і тевтонів. Всього в Одіна було вісім синів. Від них і беруть свій початок численні германські племена.

Мав Одін і рідного брата Локкі. Про нього спеціалісти відгукуються так: «Це найсуперечливіша фігура скандинавської (прагерманськот) міфології [Религии мира.–Т.6.–Ч.1.–С 247]. І дійсно, спочатку він був богомасом і першим помічником Одіна в його творчих і військових справах, а потім перетворився (в етногенетиці поняття «перетворення» відіграє особливу роль) на протилежність свого грізного брата – став добросердним, життєрадісним, розумним, порядним німцем. Він якраз і склав «нормальну», здорову основу німецької нації, яка дала світу Шіллера, Бетховена, Гете.

Звичайно, це досить загальна і спрощена схема. Було б зовсім непогано «розкрутити" її у деталях. Однак повернемося до історичних пам'яток. Відомості про германців дослідники, вірогідно, запозичували із «Хроніки Бероса», яка з'явилася на світ у III столітті до н. е. і була особливо популярною в середньовіччі та й у гітлерівській Німеччині. Правда, лише до 1934 року. Потім цю «Хроніку» власті викреслили із списку основоположних творів нацистської доктрини [Берос – вавилонський єврей, точніше халдей, жив у IV ст. до н. е. Свою генеалогію германців він обгрунтував, виходячи з Тори. До історіографічного обігу «Хроніку Бероса» увів хроніст А. Кранц].

У «Хроніці Бероса» розповідається про короля Туаскона, від якого в Сарматії походить багато народів. Він тривалий час правив на великих територіях від Дону до Рейну. Таким чином, роблять висновки інтерпретатори «Хроніки», весь цей простір (включаючи і українські землі – *Ю. К.)* правильніше було б назвати Великою Германією.

Я думаю, що уважний читач вже відчув підспідок претензій «спадкоємців» Туаскона – від псів-рицарів XII–XIII століть до гітлерівських ідеологів «Дранг нах Остен». Він має підстави зауважити, а чи правомірно з тієї обставини, що міфічний германський «земнонароджений» бог Туаскон колись урядував на землях від Дону до Рейну, робити висновок про історичну приналежність української території Великій Германії? Адже хто із прадавніх народів не ходив вашими землями і не проживав на них у певні періоди. Можна сказати, що вся Європа у свій час побувала тут. Згадайте О. Пушкіна:

Все промелькнули перед нами, Все побывали тут!

Така вже специфіка вашого географічного положення. Якщо йти за логікою пангерманістів, то і французи можуть заявляти про «Велику Францію», куди колись входили Подніпров'я і Карпати. Адже галли (предки французів) у свій час прийшли в Західну Європу із українських земель.

Вірогідно, що «Хроніка Бероса» була авторитетним документом в прадавні часи. З неї багато чого «запозичили", як вже говорилось, давньоримські історики. А візьміть середньовічних анналістів. Це ж вони вводять Туаскона в генеалогію біблійного Яфета (через його первістка Гомера – засновника кіммерійських народів). Отже, небожитель Туаскон виступає історичним родоначальником германців. Туаскон – ім'я, змодифіковане від Ту-Аскон (тобто Ашкеназ-другий) [В англосаксонському говорі «ту» означає «два»]. Мойсей, зазначали творці «Хроніки», посилаючись на книгу Буття, називав Туаскона Ашкеназом. Як бачимо, йдеться про знаменитий у сиву давнину народ ашкеназів – ірано-європейський етнос, споріднений з кіммерійцями. Саме він відіграв провідну роль у формуванні «кореневої системи» германців.

Із «Хроніки» ми дізнаємося, що у Туаскона був син Мани – прабатько германців. Він пройшов зі своїм плем'ям «всю землю від Дону до Рейну» [У даному разі ми вживаємо сучасні назви цих річок, хоча в минулому вони мали ряд інших назв] і заснував там королівство «Велика Германія». Манн народив вісім синів, яких назвав Ігевоном, Істевоном, Херминоном, Саксом, Габрівієм, Сеевом, Вандалом і Тевтоном. Саме від них пішло багато мов Великої Германії.

Але чому Ту-Аскон (другий Аскон)? Справа в тому, що народ ашкеназів (знову ж таки за Біблією) мав кілька могутніх царств на сході Малої Азії. Одна частина цього народу зазнала семітизації (результат аккадської асиміляції). Згодом семітизована (східна) гілка ашкеназів духовно запліднила хозарів, від яких пішли сучасні євреї-ашкенази.

Друга (західна) частина цього етносу відіграла важливу роль у генезисі германського

суперетносу. Вона і є тим Ашкеназом-другим (Ту-Асконом), якого вважають одним із батьків германців. Таким чином, і євреї – ашкенази (від батька Аскона-першого), і німці – також ашкенази (але від батька Аскона-другого). До речі, нова єврейська мова їдиш є трансформацією давньої мови східних ашкеназів, А схожість її до німецької зумовлена тим, що вона має спільне коріння з древньою мовою західних ашкеназів.

– Що ж німецькі «арійці» не поділили з євреями?! – запитав я в Самдена.

– Якщо коротко, то не поділили… своїх батьків-ашкеназів, – таємниче промовив він. І продовжив.

– Як відомо, великий і загадковий народ Ашкеназ, репрезентований згідно з Біблією внуком Ноя Яваном (старшим сином Гомера), вважається родоначальником білої раси.

А германці у складі цієї раси займають (за їх власним переконанням) провідне місце. Уголос першим про це сказав Г. Гегель (за що його шанували нацисти). «Тільки в кавказькій (білій) расі дух досягає абсолютної єдності із самим собою… Прогрес відбувається лише завдяки кавказькій расі…». Саме тут, вважає філософ, «панує безкінечне прагнення до знань, яке не притаманне іншим расам» [Гегель Г. Энциклопедия философских наук.: Философия духа. – Т. 111 – С. 73–74]. Гегель також започаткував диференціацію народів всередині білої раси, яку потім істотно «розвинули» гітлерівські ідеологи і етнологи. Біла раса, на думку вченого, досить неоднорідна за рівнем інтелекту етносів, що до неї входять. Та й роль в європейській історії вони відіграють різну. Німці, безумовно, в авангарді, за ними йдуть англійці, потім французи, насамкінець слов'яни. «Про німців німці, як правило, згадують вкінці, чи через скромність, чи тому, що краще притримують на «закуску»… Ми прагнемо збагнути глибинну природу речей, їх необхідні зв'язки, і тому в науці ми приступаємо до справи найбільш системно… Ми живемо таємною глибиною своєї душі» [Там само. – С. 81].

Звичайно, Гегель (і не лише він, а й Ф. Ніцше) у своїх теоретичних викладах ніколи не впадав в такий маразм, як Гітлер чи Розенберг. Це лише останні давали волю своїй фантазі», доводили до абсурду оцінки великих вчених, стверджуючи, що всі народи походять від мавпи, крім німців, і що всі духовні цінності в Європі створили саме німці.

Оскільки народ Ашкеназ жив на Кавказі, південніше Арарату, білу расу ще називають кавказькою. Ашкенази були білошкірими, біловолосими (навіть рудими) людьми. За іудейськими і вавилонськими джерелами, вони вважалися «майстрами створювати сильні царства».І насправді в III–II тисячоліттях до н. е. існувало кілька царств ашкеназів, головне з яких знаходилося на території сучасної Абхазії і в районі Ельбрусу. Саме ця гора була для ашкеназів святою.

Через деякий час на цій місцевості виникла також досить цікава етнічна спільність – Іберія. Згодом саме іберійці пройшли всю Європу аж до земель нинішньої Іспанії, де нині проживають їх нащадки – народність берберів.

Так от. Окремі коліна (роди) цього етносу із степових районів Ірану пройшли Малу Азію і південні (у т. ч. українські) степи Східної Європи і взяли курс на північний захід. На узбережжі Балтійського моря почав формуватися той ентічний казан, з якого у І тисячолітті до н. е. і вийшли германці-автохтони. А вже від останніх утворилися різні етнічні гілки: готи, тевтони, франки, англосакси, прусси… Все це так. Сліди ашкеназьких племен присутні в багатьох Іменах народів, що нині проживають в Скандинавії [Див.: Библейская энциклопедия. – *С. 66*], Саксонії, землях навколо Чорного моря (Понту Евксинського) [За новою версією, назва «Евксинський» походить не від грецького слова «гостинний», а від імені народу Ашкеназ]. Навіть на вашій Херсонщині можна виявити такі сліди. Наприклад, Асканія-Нова.

Але в подальшому націоналістична доктрина німців витлумачується в різних варіаціях. Ось одна із них.

Європейські потомки ашкеназів взяли гору над Іншими племенами кіммерійського кореня – зокрема кельтами, що тривалий час займали провідні позиції на континенті. Германці (автохтони Балтійського басейну) «облагородили», насамперед, давнє кельтське населення Західної Європи, а ось слов'янські народи так і залишилися «первісними

кельтами», тобто необлагородженими. Звичайно, це також біла раса, але, так би мовити, другого сорту.

Теорія, що подає ашкеназів як давніх предків германців і доводить старшинство цієї раси, має давню історію. Ще на початку XVII століття німецький філософ, теолог X. Моземан-Фаброніус у своїй праці «Генеалогія, чи родовідний список всіх народів землі за Біблією» до біблійних пращурів слов'ян відніс Ріфата (внука Яфета, сина Гомера). Від нього пішли ріфеї, сармати, хенети, поляни та ін. На думку вченого, і шостий син Яфета, молодший брат Гомера Мешех (прабатько московитів), також є предком слов'ян. Однак, наголошує Моземан-Фаброніус, німці «старші і головніші» слов'ян, бо вони походять від Ашкеназа – первістка Яфета [Див. також: Мыльников А. С. Картина славянского мира.: Взгляд из Восточной Европы. – С. 24].

Згодом, у І тисячолітті н. е., германці (готи, тевтони) намагалися облагородити і слов'ян, навести у них свій «порядок». Але останні, бачте, почали чинити опір (готів розбили за допомогою гунів і викинули із своїх земель, а тевтонів, то взагалі не пустили до себе).

Ось вам, Юрію Михайловичу, одна із версій німецьких етнологів націоналістичної орієнтації, викладена мною, звичайно, дещо спрощено.

Німці, до речі, назвали себе наймолодшою, а значить, і найперспективнішою расою нашого світу. Проте це не відповідає дійсності. Наймолодшою расою, як відомо, є слов'яни. Вони сформувалися як раса лише у І тисячолітті н. е. Тоді як германці на тисячу років старші.

– Пробачте, але причому тут євреї? – знову запитав я.

– А євреї, що прийшли в Європу, зокрема в Україну, Прибалтику, Німеччину, хто вони такі? Це ж колишні хозари, а не палестинці, котрі осіли на узбережжі Середземного моря, вирощують фрукти і розводять овець. Ми вже зазначали, що іудеї-хозари генетично і духовно зв'язані з одним із племен ашкеназів. Їх, до речі, і називають євреями-ашкеназами на відміну від «корінних» палестинських євреїв-сефардів. Та навіть сам Мойсей (я вже про це говорив) по матері був ашкеназом.

– Отже, між німцями і євреями-хозарами існує гостра суперечність?

– Я б сказав, не просто гостра, а антагоністична суперечність. Справа в тому, що Яфет увійшов до Сима через Ашкеназа. А останній є сакралом і германців (так принаймні вважають вони самі). Звідси випливає, що євреї-ашкеназі і германці мають спільний сакрал. А це вже дуже серйозно. Гітлерівські ідеологи вдарили на сполох: євреї посягають на святая святих німецької нації – на джерела, доленосні підвалини її великого духу, на сакрал. І тут постає питання: або – або. Одним словом, священна війна.

Якби Яфет не ввійшов у намет Сима, не було б єврейського питання. А тут, обурюються гітлерівські етнологи, виходить прямо-таки святотатство: не в германський намет увійшов Яфет (не від германців одержала духовний заряд біла раса, а від євреїв). Ну як тут не збунтуватися германському духові!

Розумієте тепер, звідки беруться гітлерівські сентенції «євреї – антираса», «євреї – гірше тварин» і чим освячувалось «остаточне вирішення єврейського питання»?

– Як на мене, то це щось подібне до релігійного фанатизму, – зауважив я.

– Ні! – вигукнув Гуру. – Ви знову нічого не зрозуміли. Це набагато страшніше. Релігійний фанатизм – це коли вбивають іновірців. Згадайте страшну різню вірмен турками-мусульманами в 1915 році. Але як тільки іновірці приймали іслам, геноцид припинявся. А в протиборстві «німці – євреї» зовсім інша ситуація. Тут спрацьовують інші фактори.

Справа в тому, що не можна змінити свої гени. Переслідували ж не за віру, не за мову, не за спосіб життя, не за приналежність до певної нації (євреї часто міняли національність, як і релігію, але їх «викривали»). Знищували євреїв за гени, закладені в їх крові батьками (і навіть дідами і прадідами)! Ви розумієте весь жах скоєного фашистами? Холокост – унікальне явище в історії людства. Це апогей сатанізму.

ЩО ТАКЕ ХОЛОКОСТ

Холокост явился самым чудовищным проявлением варварства за все время существования цивилизации. Попытки историков, психологов, социологов и психиатров найти рациональное объяснение этому трагическому историческому феномену до сих пор не увенчались успехом. Энциклопедия Третьего рейха

– Спробуйте осмислити сентенції, які висував Гітлер та його «теоретики» стосовно того, що від мавпи походять усі люди, крім німців, або що євреї стоять далі від людської породи, ніж тварини, і ви нічого не зрозумієте саме тому, що ви нормальна людина. Але ж і гітлерівці не були божевільними в клінічному розумінні. Більшість з них – освічені й розумні люди, навіть по-своєму сильні, вольові особистості. Дивно те, що головні воєнні злочинці так і не зрозуміли, за що їх судив Нюрнберзький трибунал. Вони не могли збагнути, наприклад, таких питань: «У чому ж все-таки вина євреїв?» або «Чому слов'яни – унтерменші, а скандинави – оберменіш?» Для них все це було досить очевидним. Діалогу між суддями і злочинцями не вийшло, і звинувачені йшли на страту із «світлим арійським поглядом» [Див.: Повель П… Бержье Ж. Утро магов].

Це питання досить складне, воно сягає своїм корінням у сферу містичного буття. Як відомо, кінцевою метою гітлерівців, їх «Чорного ордену» СС було не завоювання світу (це лише один із перехідних етапів), а очищення планети від «людського болота» і селекція «раси надлюдей»», «чистих арійців». Саме вони повинні керувати «унтерменшами», підтримуючи новий порядок панів і рабів.

До речі, про це ви чули і читали, а ось расовий підтекст подібних установок владою чомусь від вас приховувався. Суть расової доктрини гітлерівців тісно пов'язана з їхнім специфічним тлумаченням поняття «арій».

«Арій», як вже говорилося, це не ім'я якогось одного народу. Арійської раси як такої (зі своїми специфічними ознаками обличчя, тіла, будовою черепа, особливостями крові, рівнем інтелекту тощо) також не було. Арії – збірне поняття, яким найчастіше називали народи спорідненої мовної групи, які через певні історичні обставини, а не завдяки своєму інтелекту чи характеру, відігравали провідну роль у формуванні способу життя, що ґрунтувався на землеробстві. Перехід до осілості забезпечував «стрибок» у нову цивілізацію. Ось у чому полягає суть питання (хоча, звичайно, проблема аріїв не зводиться до цього). І спочатку арійська проблема виникла як мовна проблема. Вчені раптом почали виявляти мовну спорідненість індійців, іранців, германців, давніх греків, слов'ян. Згодом в обіг вводяться поняття «індоєвропейські народи», «іраноєвропейські народи» тощо.

Проте в кінці XIX століття з легкої руки німецьких істориків і етнологів (найбільше тут доклав зусиль Фрідріх Мюллер) поняття «індоєвропеєць» трансформувалося в поняття «індогерманець», а потім і в «арієць». Згодом француз А. Габіно і англієць С. Чемберлен почали «допомагати» німецьким колегам формувати думку, за якою усі більш-менш культурні і політичні досягнення в Європі творилися виключно арійцями, тобто германцями. Та й саму Європу, на думку згаданих ідеологів, не погано було б перейменувати у Велику Німеччину.

На початку XX століття в Німеччині виникла досить велика група однодумців – філософів, етнологів, ідеологів, астрологів (Лангбен, Горбігер, Гаусгофер, Гюнтер, Штеккер, Гундольф, Федер, Лагарде та ін.), які намагалися «обґрунтувати» расові переваги німців над іншими народами, особливо над слов'янами. На думку расистів, німцям притаманний специфічний дух, що виявляється в силі і героїчному характері нації *(Volksgeist),* навіть в надзвичайній силі.

Найцікавіше те, що всі ці інсинуації на расові (прогерманські) теми детально вивчалися в німецьких школах, пропагувалися в суспільстві протягом тривалого часу. Однак особливих (кардинальних) політичних рішень у цьому напрямі не приймалось, аж поки за справу

(наведення порядку) не взялися А. Розенберг, А. Гітлер та їх поплічники етнологи-расисти. Як на мене, то холокост фашисти розпочали саме в Україні. Бабин Яр 1941-го – перша акція власне холокосту – масового знищення єврейського народу. Тут не було ніяких гетто, ніяких виснажливих робіт на відміну від Польщі чи самої Німеччини. Тут були лише «накопичувачі» людей перед їх знищенням. Есесівці послідовно, методично знищували «юде». Вони виконували обов'язок, «працювали», періодично влаштовуючи перепочинок, щоб підкріпитися шнапсом і бутербродами. Справа не в емоціях, а в самій доктрині. Фашисти навіть таких слів, як «вбивство», «винищення», не вживали (фу, яке дикунство!). Вони висловлювались більш цивілізовано: «остаточне вирішення єврейської проблеми». Євреї все це називали «холокостом». До речі, дайте будь ласка, визначення поняття «холокост».

– Ну, це– масове винищення людей, геноцид, одним словом…

– Пробачте, Юрію Михайловичу, але ваша відповідь не дотягує й до рівня малограмотної домогосподарки, – зауважив Гуру і продовжував:

– Геноцид – це політика заперечення національного життя підкореного народу, що супроводжується масовими вбивствами. Причому, не обов'язково вбивствами, можна народ перетворити на рабів або створити нестерпні умови для його життя. А холокост (катастрофа) – щось ритуальне, магічне. Це тотальне винищення народу, всіх його представників за спеціальним вироком, принесення в жертву людей певної національності в ім'я якоїсь ідеї, принципу, божества. Скільки холокостів знає історія?

– Ну якщо холокост – національна катастрофа, то їх історія пережила чимало. Тільки у євреїв їх було чотири – вигнання з Єгипту, вавилонський полон, руйнація храму і всього Єрусалима і, нарешті, знищення 6-ти мільйонів євреїв під час другої світової війни, – невпевнено почав я перераховувати.

– Вам двійка! – вигукнув Гуру. – Холокост в історії був один – єврейський холокост 40-х років XX століття. Хоча, якщо бути більш точним, то прояви холокосту траплялися і на землях Палестини і в доколумбовій Америці (загадковий народ майя). Але це не тема нашої розмови.

На закінчення зазначу, що не потрібно плутати ставлення гітлерівських «арійців» до євреїв з їх ставленням до циган, негрів та інших «нижчевартісних» народів.

Цигани, наприклад, винищувалися з метою «очищення» Європи, її, так би мовити, «дезінфекції». Йшла ліквідація таборів, але не окремих циган, які навіть служили в гітлерівській армії. Представників же слов'янських народів відносили до «унтерменшів», яких потрібно було змусити працювати на німців. А ось євреї (і що характерно, виключно євреї) вважалися «абсолютним злом», «антирасою», «нелюдами», яких належало якнайшвидше знищити повністю. Так вимагав… «арійський дух»!

Від автора:

Багато дослідників ще й досі не можуть збагнути феномен холокосту (див. епіграф). На мій погляд, потрібно просто уважно читати Біблію, особливо ті місця, де йдеться про завоювання євреями Палестини. Холокост, виявляється, – справа священна і… обопільна: тотальне винищення євреями «лівих язичників» обернулося у XX столітті н. е. тотальним знищенням фашистами євреїв.

У Біблії є красива легенда про боротьбу Давида (звичайної людини) з Голіафом (гігантом, «надлюдиною»). Символічно, що пересічна людина здобула перемогу над, здавалося б, непереможним велетнем. Ця легенда відбиває месіанізм євреїв, їхню історичну долю борців проти найстрашніших «язичників – людей і етносів, що сповідували «надлюдську» філософію. Ця боротьба була безжальною і безкомпромісною, як і боротьба арійських «оберменшів»– голіафів проти євреїв. Вона мала священний характер.

«Проклятий будь, Ханаан, – він буде рабом рабів своїм браттям» [Бут. IX. 25]. Цими словами праотець Ной присудив до смерті й інших різних покарань частину потомства Хама (одного зі своїх синів). Не самого Хама, а лише частину його потомства – хананеїв, що оселилися в Палестині: філістимлян, фінікійців, ферезеїв [Так у Біблії названо фрізів –

північних «прагерманців», що склали ядро «нордичних арійців»], міста Тир, Сидон…

Земля ханаанська була подарована євреям самим Богом з врахуванням саме їхньої історичної місії: винищити головний оплот ліпоарійських «оберменшів» того часу. Необроблених земель (і зовсім непоганих) тоді було чимало. Але рука Всевишнього направила євреїв в один з найбільш густонаселених районів світу з процвітаючою економікою, «скарбами духовної пітьми», і було дано їм наказ: воювати до повного винищення поганських народів. Найменший прояв гуманізму щодо ханаанських племен Бог вважав великим гріхом євреїв, і постійно повторював: «Ти їх понищиш: конче учиниш їх закляттям, – не складеш із ними заповіту, і не будеш до них милосердний [Повт. VII. 2].

Боротьба євреїв з філістимлянами і ферезеями під час «освоєння» землі обітованої подається антисемітами як «бузувірство євреїв», їх прагнення поневолити все ангельське суспільство, зруйнувати нашу цивілізацію. Звичайно робиться все це поза історичним контекстом. Хоча сентенції про тотальну жорстокість євреїв все-таки допомогали «обґрунтовувати» необхідність гетто, погромів, холокостів та інших проявів цивілізованого людиноненависництва в сучасному світі.

ЧОГО НЕ ПОДІЛИЛИ «ЧИСТІ АРІЙЦІ» З УКРАЇНЦЯМИ

Лучи германской свободы принесут свет, тепло и французам, и казакам [Так нацистські етнологи називали росіян і українців], и бушменам, и китайцам.

Р. Вагнер

– Хотілося б більше дізнатися про вже згадуваний давній народ майя. Та й про ставлення фашистів до українців ви ще не говорили.

– Ну що ж, Юрію Михайловичу, будь ласка, – охоче погодився Гуру.

– Спочатку поговоримо про доколумбовий народ Америки – майя. Сьогодні вважається доведеною легенда про те, що їхню імперію заснували прибулі зі сходу білошкірі, з рудими бородами люди. І в легендах арійського циклу говориться, що із Туле (ритуального центру гіпербореїв, розташованого на таємничому острові у Північному морі) предки тевтонів вирушили за океан у пошуках кращої долі. Мова майя містить понад 400 слів санскритського кореня. Нацистські археологи проводили інтенсивні розкопки на землях майя, ацтеків, толтеків (особливо в районі відомого давнього міста Тіауанаку). І дещо із лівоарійських сказань їм вдалося підтвердити фактами. Але про це, а також про результати розкопок південноукраїнських могил і курганів, що велись під егідою СС і гіммлерівського товариства «Аненербе» в роки другої світової війни, трохи пізніше.

– Чому?

– Тема, яку ви порушили, потребує більш ґрунтовного аналізу. До речі, про вивезення українського чорнозему. Я не знаю, у яких обсягах ваша земля вивозилася гітлерівцями для господарських потреб, але те, що на вимогу «Аненербе» ґрунт із околиць південноукраїнських могил і курганів переправлявся есесівцями до Німеччини з ритуальною метою (вивозили землю тевтонського божества Тора), то це незаперечний факт.

Якщо говорити в цілому, то результати розкопок гітлерівських археологів у Південній Америці, на півдні України, на Кавказі і в Тибеті підтверджують лівоарійську версію, про яку йшлося раніше.

Отже, загадки народу майя досить легко піддаються інтерпретації з позицій нацистської ідеології. Вони, як згодом і фашисти, досить швидко створили в IX–X століттях велику імперію (щось подібне на Третій рейх). Причому, майя у більшості випадків діяли методом «аншлюс» (саме так Гітлер вчинив з Австрією). Вони приносили в жертву міста (знищили дотла навіть свою столицю), цілі племена. І що характерно, жертви приносилися божеству. Це було ритуальне дійство, або іншим словом – холокост.

Правителі народу майя, засліплені ідеєю жертвоприношення, створюють спеціальний

ритуальний центр (на зразок Туле), розробляють свою символіку, серед якої, до речі, провідну роль відігравав знак свастики. Аналогій тут можна було б проводити безліч. Але ми й так відійшли від теми.

– Хвилинку, хвилинку. А все-таки, що являв собою отой ритуальний центр Туле?

– Це лівоарійська столиця країни Альтланд (територія сучасної Ісландії).

– Схоже на Атлантиду…

– Засноване місто за часів Атлантиди, але Альтланд – не Атлантида. Цей гіперборейський центр Туле нацистські етнологи «охрестили» сакральним центром германців, точніше, тевтонців («справжніх, нордичних німців»). До речі, на захід від Альтланду знаходилася «Зелена країна» (сучасна Гренландія), де мешкали прості гіпербореї, інакше кажучи, люди «другого сорту». Згодом, більше всього через природну катастрофу, саме звідси почався масовий рух гіпербореїв (і «справжніх», і «другосортних») на південний схід, аж до Центральної Азії і Тибету.

В самій Німеччині, ще до Гітлера, створюється товариство «Туле» містичного спрямування (перенесене, до речі, з Англії). Його активними членами були: один із нацистських лідерів – Рудольф Гесс (він вступив до товариства в 1919 р.),

духовні наставники Гітлера – Герман Раушнінг, Карл Гаусгофер, вчитель Геббельса Фрідріх Гундольф. Згодом активну роль у товаристві відігравали Гіммлер, Геббельс, ну і, звичайно, Гітлер – «верховний жрець». Кумиром у них був німецький композитор Ріхард Вагнер – «співець тевтонської культури». Як відомо, Гітлер обожнював маестро, особливо його знамениту містерію «Смерть богів» і його філософські погляди щодо великої місії німців.

Так от, це товариство «Туле» (ніхто, на жаль, не знає, крім нацистської верхівки, про ті оргії, що влаштовувалися на його засіданнях у присутності Гітлера) вважало своїм головним завданням посилення чоловічого («тевтонського») духу в ніжній жіночій німецькій нації [Відомо, що Гітлер, особливо в останні дні Третього рейху, не раз публічно звинувачував німців в «жіночості», «слабкості характеру», що, на його думку, й призвело Німеччину до поразки].

Як бачите, все це повертає нас до теми чоловічого і жіночого начал в історії людства. Саме тут, у товаристві «Туле», народжувалися такі формулювання і терміни, як «нордична раса», арійська раса», «обермενш», унтерменш»…

Члени товариства «Туле» активно пропагували ідею про те, що справжньою релігією Німеччини було не християнство, а «арійство». Саме вони запропонували фашистам свастику – знак «нордичної чистоти і стабільності»:

Довгий час була поширеною думка, що свастика – це східний або індійський знак, емблема буддизму, яку і запозичили фашисти. Однак цей символ має допотопну історію. Його було знайдено в Трансільванії. І належить він до епохи неоліту. Гвідо Ліст, розшифровуючи рунічну епопею «Едда» в 1908 році, охарактеризував свастику як символ чистоти крові і езотеричного знання.

У збірнику міфів і героїчних пісень германських народів «Едда» виведені образи «нордичних арійців» а острова Альт-ланд. Ось саме з дешифровки цих арійських міфів і виходили гітлерівці, вибираючи собі символіку. Тому свастика – це не що інше, як знак давнього германського бога Одіна («сонячне колесо Одіна»).

– Тоді дозвольте уточнити, хто ж все-таки є прапредком німців – південний народ Ашкеназ чи сіверяни-гіперборейці з їх магічною столицею Туле і символом свастики?

– А прапредок у них, виявляється, двоєдиний, – відповів Гуру. – Ашкенази, за словами гітлерівських етнологів, являли собою жіноче начало німецької раси, її «материнське лоно», а гіперборейці (власне арійці) його духовно запліднили – виступили, так би мовити, чоловічим началом. Завдяки цьому німецький народ має твердий характер і високий дух [Теорію про жіноче і чоловіче начала в формуванні етносів гітлерівські творці расистських концепцій запозичили у своїх вчителів Г. Клема і А. Гобіно (див.: Энциклопедия Третьего рейха». – М, 1996. –С. 391)].

Так от, нордичні арійці (гіпербореї) з острова Альтланд в прадавні часи пройшли Європу, Кавказ і заснували цивілізацію в центрі Азії. Потім (внаслідок якоїсь катастрофи) вони змушені були знову пройти Кавказ і повернутися в північні райони Європи. Очолювала цей похід династія Тор. Згадайте, про це ми вже говорили. Звертаю вашу увагу лише на твердження гітлерівських расистів, що мандрівники були доблесними маржиналами [Маржинали – люди максимально продуктивні, люди-творці нових форм життя], які, асимілювавшись з одним із ашкеназьких народів, дали досить міцний паросток тевтонів – еліти німецької раси, втілення її вищого духу і розуму.

– А що фашисти шукали в Тибеті?

– Ну як що? Залишки і сліди саме тих «вищих істот», які змушені були мігрувати із Центральної Азії не лише на захід, але й на південь – в Тибет, в Індію. Їх сліди шукали не тільки в Тибеті, а й на Алтаї (вершина Білуха), на Кавказі (вершина Ельбрус), на півдні України, в Криму. Гітлерівці вважали, що тибетська Шамбала – це перенесений із півночі магічний центр гіпербореїв Туле (за змістом Туле і Шамбала тотожні «структури»).

– Це питання ми з'ясували. А що все-таки гітлерівці не поділили з українцями?

– Землю і… Тувала, – почув я у відповідь.

– Кого-кого?!

– БіблійногоТувала (або Фувала), п'ятого сина Яфета…

– Стосовно землі, то все зрозуміло. А от Тувал…

– Земля була матеріальним об'єктом розбрату. Всім відомо, що Герінг, відправляючи солдатів на південно-східнии фронт, постійно їм нагадував: «Україна – це плодючі землі; це хліб, сало, мед, сметана і кароокі красуні!» Ну і український чорнозем ешелонами везли до Пруссії.

А ось Тувал – це, так би мовити, духовний об'єкт розбрату, і досить серйозного. Я вже говорив: бути відзначеним у самій Біблії, та ще серед синів чи внуків Ноя, – це велика честь для будь-якого народу. Зверніть увагу, що ваша «Повість врем'янихліт» також починається з переліку синів і внуків Ноя. Європейські етнологи вели ретельні пошуки коренів різних народів в біблійній Таблиці народів.

Ну що поробиш – немає серед синів Ноя прапредків германців. І так» і сяк крутили, а нічого не виходить [Більш детально про це див.: Мыльников А. С. Картина славянского мира]. Кімри (Гомер), скіфи. (Магог), сармати (Мадай), греки (Яван), слов'яни (Тирас), українці (Тувал), росіяни (Мешех) є, а ось німців немає!

Хіба могли все це пережити ідеолога нації, що претендує на авангардну роль в Європі? На носіїв високого духу, творців європейської цивілізації біблійні пророки не звернули ніякої уваги, а якихось там скіфів і кельтів – росіян і українців – відзначили багато разів! Особливо не могли цього вибачити авторам Святого Письма Гітлер і Розенберг.

З приходом до влади фашистів почалося «наукове», вірніше, псевдонаукове вовтуження. Ретельно формуються «дослідницькі» колективи на чолі з Пммлером і Розенбергом. Витягуються на світ Божий етнологічні теорії XVII-XVIII століть.

Спочатку вирішили "пристосувати» до своїх ідеологічних потреб трактати німецького вченого А. Кранца, котрий, намагаючись обґрунтувати базу «первинності» германців і походження від них слов'ян, посилався на вищезгадувану «Хроніку Бероса» [Слід зазначити, що подібна «інформація» подасться і Тацітом. Недарма ж гітлерівські вожді так полюбляли римлянина. Особливо вони симпатизували вкрай негативним висловлюванням відомого історика на адресу євреїв. Проте сучасні дослідники творчості Таціта переконалися, що він, готуючи той чи інший твір, досить часто зловживав недостатньо перевіреними версіями і чутками].

Знайомлячись глибше з творами Кранца, виявляєш більше. Вчений дозволив собі у біблійному списку синів Яфета «викреслити» Гомера (старшого) і на його місце поставити Туаскона (молодшого), назвавши його «батьком германців». Тепер, після редакційних «вправ» Кранца, уже Туаскон мав 10 синів з римськими, германськими та слов'янськими іменами: Манн, Інгевон, Істевон, Херминон, Маре, Габрівій, Свев, Вандал, Гун, Геркулес,

Тевтон. Придивіться до цих імен. Хіба не проглядається в них тевтонське прабатьківство?

Зазначивши, що на давній території Великої Германії (в основному на українських землях від Кубані до Карпат) було «багато різних мов», Кранц називає Тевтона безпосереднім прапредком німців, а Гуна і Вандала – батьками українців і росіян. Ось вам і цілком завершена теорія: Туаскон – германський «первісток» усіх яфетичних народів, Тевтон – прабатько готів, точніше, німців, а Вандал і Гун – це також «германці», але «молодші», прабатьки східних слов'ян [Важливо звернути увагу ще на одного прогерманського інтерпретатора «Хроніки Бероса», історика Л. Дециуса, який іде ще далі. Він намагається '«довести»', що один із онуків Туаскона Вандал є прабатьком слов'янських народів. А біблійний Мешех – це немовби син Вандала. І вже від нього, Мешеха, походять росіяни (московити), поляки, чехи. Ну а українцям і білорусам в цій генеалогії, як ви розумієте, місця не знайшлося зовсім. Більш детально етнологічні «розробки» названих авторів викладені у книзі: Мыльников А. С Картина славянского мира].

Так на чиїй землі живуть українці і росіяни? А чи справедливим було вигнання готів із Причорномор'я? І чи можна було «не пускати» доблесних тевтонських рицарю в Галич і в Новгород?

Всі ці проблеми тривалий час досить активно мусувалися в націонал-соціалістичній літературі, їх намагалися всебічно «обґрунтувати». Однак концепція гітлерівських прислужників не варта була й ламаного гроша порівняно з Книгою Книг, яка користувалася і користується великою популярністю і авторитетом. Ніякого Туаскона, а тим більше Тевтона там і близько не було. Велись переважно казуїстичні дискусії з цього приводу. Довести, що Туаскон – первісток Яфета, ніяк не вдавалося. Тоді фашистські лідери вирішили взагалі відкинути Біблію, Яфета, Туаскона, трактати Кранца. Расистська доктрина про «зверхність», «особливість» німців починає розбудовуватися вже навколо горезвісної хроніки «Ура-Лінда».

«УРА-ЛІНДА» – ІСТОРИЧНА ОСНОВА РАСОВОЇ ДОКТРИНИ ГІТЛЕРІВЦІВ

Вральд (Святой Дух – Ю. К.) родил трех дев: Линду…Финду…Фрейю… Линда была черной, Финда была желтой, Фрейя была бела, как снег на заре, в голубизна ее глаз превосходила голубизну радуги.

Хроника «Ура-Линда»

– Ідеологи товариства «Туле» не раз заявляли: біблійна концепція, що пов'язує виникнення рас із синами Ноя – Симом, Хамом, Яфетом, або хибує на однобокість, або її справжня інтерпретація давно забута. Тим більше, що її відстоюють єврейські дослідники. Біблія не дає змоги побудувати повноцінну сакральну расову доктрину. Для цього існують більш «надійні» джерела, і серед них хроніка «Ура-Лінда».

Наведені вище сентенції взяті із знаменитого указу головного хранителя чистоти фашистської доктрини Г. Гіммлера, за яким всі дослідницькі, навчальні заклади країни повинні були в своїй науковій, викладацькій і пропагандистській діяльності керуватися тільки хронікою «Ура-Лінда». Вона стала для німців немовби новою Біблією. Дехто із церковних ієрархів Німеччини робив спробу протестувати. Наприклад, в 1937 році пастор однієї з берлінських церков Мартін Немеллер привселюдно заявив: «Ми більше не можемо мовчати. Ми повинні коритися Господу, а не людині» (мався на увазі А. Гітлер). Зрозуміло, що священнослужитель одразу потрапив до в'язниці. «Він повинен, – розпорядився фюрер, – сидіти до тих пір, поки не посиніє».

Що ж то за хроніка? Цей документ, витягнутий із глибин раннього середньовіччя, містить антибіблійну Таблицю народів, по-своєму витлумачує походження рас. Тут мова йде не про трьох синів біблійного Ноя, а трьох святих матерів світу, які започаткували три расових типи. Від матері Лінди походять лідійці, від матері Фінди – фіни, від матері Фрейї – фризи. Лідійці – це чорна раса, фіни – жовта (туранська, монголоїдна) раса, а фризи – це давнє

германське плем'я, від якого і походить біла (арійська) раса [Детальніше про це див.: Дугин А. Мистерии Евразии. – Гл. 6].

Фризи – ті ж гіперборейці неконтинентального походження, їх батьківщина – сакральний північний острів Альт-ланд. А от фіни – корінні євразійці, що населяли в минулому весь континент від Сибіру до Піренейського півострова.

Фризи прийшли на європейський континент і принесли фінам культуру і цивілізацію. Але чим ближче на захід, тим більше «культури і цивілізації», тим відчутнішим стає арійський елемент. І навпаки, чим ближче до Сибіру, тим менший вплив справляли арійці на фінське населення.

Східних слов'ян, виявляється, обділила доля, їх у свій час слабо «окультурили» фризи – германці-арійці. Тому вони й залишилися «унтерменшами». Завдання сучасної німецької нації – завершити цивілізаторську місію на сході, серед росіян, українців і білорусів.

Ось коротко суть хроніки «Ура-Лінда» і висновки з неї, взяті фашистськими ідеологами на озброєння.

Слов'янські дослідники протиставляли пронімецькій «Ура-Лінді» таку ж міфічну Грамоту Александра Македонського, опубліковану чеським історіком Вацлавом Гайком в 1541 році. В ній зазначалося, що «засновник Грецької імперії, син великого Юпітера, володар світу від сходу до заходу Сонця, дарує освіченому роду слов'янському і його нащадкам… мир і на віки вічні всі землі світу від півночі до південних земель Італійських, і щоб тут ніхто не посмів ні жити, ні поселятися, ні зупинятися, крім вас, слов'ян. А якщо там хто-небудь і житиме, то буде вашим слугою» [Мыльников А. С Картина славянского мира. – С. 45].

Саме цю Грамоту активно використовували вчені і політичні діячі як західних слов'ян (чехів, поляків), так і східних (українців, росіян), щоб протистояти натискові пангерманістів. З'явилася численна література про вівтарі – «знаки» Александра Македонського, які раптом почали знаходити на слов'янських землях, навіть там, де не ступала нога завойовника чи його полководців.

Дійсно, такі «знаки» Александр ставив скрізь у підкорених землях. Але їх часто перевозили і на Кавказ, і на береги Дніпра, Дону. Один із вівтарів Македонського був виявлений навіть під Смоленськом [Там само. – С. 45].

Пангерманісти, звичайно, не визнавали цієї Грамоти, яка наділяла слов'янам землі від Рейну до Волги і від Балтійського до Чорного моря. Гіммлерівське наукове воїнство всіляко намагалося «довести» облудність цього документа і утвердити в правах вигідну для Третього рейху хроніку «Ура-Лінда».

Як на мене, то це все досить ненадійні, ефемерні засоби ідейної боротьби. Для успішного ведення такої боротьби лише ви, українці, маєте в руках справжню зброю – невмирущу Книгу Книг.

ФАШИСТСЬКА МАГІЯ

Гитлер был жрецом тайной религии… При медитации рыцарей «Черного ордена» землю сотрясала пляска святого Витта.

Карл Раушнинг

Гуру продовжував:

– І все-таки чим більше ми говоримо про «арійський» гітлеризм, тим нагальнішою стає потреба у висвітленні містичних аспектів цієї проблеми. Переконаний, без цього нам до кінця не збагнути ні расової доктрини, ні геополітики, ні кривавих шабашів, ні окультизму есесівців.

Тому в даному разі дозволю собі порушити нашу домовленість не залізати в нетрі, не торкатися сакральних, містичних сторін людського життя.

Почну з того, що Гітлер мав певні медіумічні здібності. Відомо також, що збулися

кілька його передбачень (наприклад, він точно вказав дату капітуляції Франції; день смерті Рузвельта та ін.).

Вірячи сам, Гітлер зумів переконати і багатьох своїх соратників у тому, що вже почалася грандіозна мутація, котра призведе до появи «нової людини» на Землі – «могутньої, як древні боги». Більше того, вже навіть є такі люди, серед них фюрер бачив і себе.

Своїм близьким друзям Гітлер розповідав, що під час трансу (потьмарення свідомості) у нього виникає містичний зв'язок з Володарем Світу, Королем Жаху, що таємно живе в Тибеті. Він сміливий і жорстокий. «Він тут, він серед нас! – вигукував фюрер. – Він прийшов зі Сходу!» «Громадські» формування «Туле» і «Аненербе» покликані були продовжувати справу Блаватської і Гурджієва і якомога ширше відкрити «шлях люциферському Сходу на Захід». Цій меті й була підпорядкована містична вісь «Туле» – «Зелений Дракон».

– А це що?

– «Зелений Дракон» – це, так би мовити, тибетська копія німецького товариства «Туле». Його створив учитель Гітлера Карл Гаусгофер на базі ламаїстської секти Бон-по. «Туле» свої витоки вбачало в «нордичній» Шамбалі на одному з островів у Північному морі, а тибетський «Зелений Дракон» мав свою Шамбалу – в горах Тибету. Хоча так звані статутні вимоги до своїх членів в обох товариствах були однакові. Наприклад, вимога самостійно покінчити із власним життям і змусити зробити це своїх близьких і родичів у випадку провалу справи, якій служив. Тому й не дивно, що вищі есесівські чини вважали себе камікадзе. А про що свідчать самогубства Гітлера і Єви Браун, Геббельса і членів його сім'ї, Гіммлера, Герінга та ін.? Все це не що інше, як ритуальні самогубства [Нацистський лідер Р. Гесс на 94-му році життя також наклав на себе руки в тюрмі Шпандау, де він відбував пожитгєвий строк ув'язнення. Довгий час Гесс утримувався від цієї акції, але влітку 1987 року невідомі особи змусили його випити отруту. І ще характерний факт. В день повідомлення про смерть Гітлера сотні людей покінчили з собою (серед них були переважно есесівські чини і екзальтовані дами, закохані у фюрера)].

Якщо говорити про змістовність магії Третього рейху, то вона лише на перший погляд видається оригінальною. А по суті – це звичайнісінькe містичне вчення і дійство, що ґрунтується на зверненнях до потойбічної реальності, на спілкуваннях з духами.

В основі християнства, як відомо, лежить вчення про відповідальність людини за саму себе, за світ, у якому вона живе [Саме це й відрізняє християнство від інших релігій. Так, в китайському даосизмі людина може й не виявляти особливої життєвої активності, не боротися за зцілення своєї душі, все одно спрацює Дао (духовне начало), і все буде добре]. За словами Ісуса Христа, людина повинна боротися за себе, за збереження, так би мовити, Божої іскри, закладеної в неї, за піднесення власної душі. Тому й говорять: «Бути людиною, особливо в наш час, важко». «Я приніс вам не мир, а меч», – проголошує Христос. Меч – це Його вчення, Його Церква, на які людина опирається у боротьбі за себе, за свою моральність, опирається, «як на скелю».

Ну, а для чого все це надлюдині? Вона ж безпосередньо вступає в контакт з богами і духами, з потойбічним світом, саме там шукає собі «опору». Тому й нічого надлюдині боротися за якісь там чесноти, моральність, як вчить Христос. Усі ці Божі риси характеру – совість, сором, співчуття, жалість… притаманні слабодухим «унтерменшам».

Загальновідомо, що наявний обсяг знань у людини і суспільства підтримується, поповнюється із таких джерел:

– власного життєвого досвіду;

– спеціально налагодженої розумової діяльності (наука, освіта);

– вродженої «інтелектуальної автоматики» (інстинкти);

– космічних контактів;

– підсвідомих (прихованих, таємних) психічних структур, які належать до компетенції окультних наук.

Так от, гітлерівці абсолютизували роль саме останньої, езотеричної, сфери. Звичайно, вони активно і успішно використовували всі 5 джерел «знань і сили». У Третьому рейху

багато уваги приділяли точним наукам, особливо технічним, хімії. Велись активні ядерні дослідження, швидко розвивалось літако- і ракетобудування. Значних успіхів Німеччина досягла у питаннях створення синтетичних продуктів харчування, нових енергоносіїв тощо. Однак все це підпорядковувалося сфері підсвідомого. Саме остання, на думку нацистських лідерів, відіграє вирішальну роль у світобудові, у розвитку суспільства, є джерелом «надлюдських» духовних сил, що допомагають оволодіти Врілем.

Вріль, за переконанням німецьких окультистів, – це надзвичайно могутня енергія, котра зовсім мало нами використовується. Тому той, хто стане хазяїном Вріля, зможе керувати собою, іншими людьми, цілим світом. Гітлер, звичайно, вважався головним претендентом на оволодіння Врілем. Його одкровення ставилися вище досягнень будь-якої науки. «Нас, – заявляв фюрер, – проклинають як ворогів розуму. Ну, звичайно, ми і є такими. Але у більш глибокому розумінні, якого буржуазна наука ніколи не могла через свою ідіотську гордість навіть уявити».

Знання, ідеї, матеріальна культура, переконували гітлерівські чаклуни, не гинуть, а «опускаються» в сферу підсвідомого і там живуть як пам'ять людини, народу. Саме так сталося з північною цивілізацією Альтланд. Вона не загинула. Творіння її духу перейшли в сферу психічних архетипів, вони стали пам'яттю справжніх німців, їх «тевтонським» характером.

Минулі досягнення цивілізації згодом проявляються у вигляді міфів, легенд, вірувань, містерій. Інколи такі прояви набувають особливої сили, особливого духовного і вольового сплеску нації на чолі зі своїм фюрером. Будучи харизматичною особистістю, останній надає нації особливо могутнього імпульсу, своєрідної «Мага-врати» [Мага-врата *(санскр.)* –«мага» – могутній, «врата»–дорога, ворота, сила].

Така активність (Вріль) нації наступає через кожні 800 років. Останній раз «Могутня сила» вирвалася із душі тевтонів у XIII столітті, коли Тевтонський орден заволодів землями Польщі, Прибалтики, частини Білорусі. У 30–40-х роках XX століття наступила пора нового духовно-енергетичного вибуху спадщини предків.

І це певним чином відповідає істині, якщо відкинути містичну Вріль. Однак гітлерівці йшли далі, помилково вважаючи, що духовні цінності, та й сама Вріль, закодовані в підсвідомості, успадковуються через гени, через кров. Все це, на їх думку, входить в генетичну пам'ять, кров народу. Тепер зрозуміло, чому вони так ретельно оберігали чистоту своєї раси. Майже всі фашистські неподобства – від ізоляції і виселення євреїв до холокосту, бузувірських медичних експериментів над людьми, від спалення книг до жорстокого контролю народжуваності у «немічних» і «ненормальних», від заборони аномальних статевих зв язків до заохочення парування арійок і арійців і регламентації шлюбів вищих есесівських чинів, – все це підпорядковувалося боротьбі за чистоту німецької крові, селекції нордичних аріїв – «надлюдей».

– Ну, а більшовицький соціалізм – це той же фашизм, але слов'янського типу? – запитав я Гуру.

– Не зовсім так. Сталінізм – це гітлеризм без «ліво-арійства», холокосту і містики, але з диктатурою пролетаріату, розкуркулюванням, голодомором.

Спочатку (до «ночі довгих ножів» 1934 р.) між фашизмом і більшовизмом було чимало спільного. За Е. Рема (заступник Гітлера по партії і командир штурмових загонів) багато німецьких комуністів і соціалістів вступали до націонал-соціалістичної партії. У1933 році після приходу до влади Гітлера навіть формується кілька штурмових підрозділів, переважно із комуністів. Ось одна з їх популярних пісень:

Мы – армия свастики, Волна бушующих знамен, Мы выведем германских рабочих На дорогу новой свободы, К лучезарному будущему.

Досить знайомий мотив, чи не правда?

І ще один красномовний факт. На початку 30-х років Гітлер і Сталін намагалися схожими методами вирішити єврейську проблему. Гітлер планував усіх євреїв, що проживали в Німеччині, вислати на острів Мадагаскар, а Сталін місцем компактного

проживання євреїв обрав Далекий Схід – Єврейську автономну область. Однак через рік гітлерівці рішуче розправилися з лівими силами у своїх рядах, різко повернули вправо і почали орієнтуватися на фінансових магнатів.

Більшовики, дійсно, не вдавалися до містики [Сказане вище зовсім не виключає випадків, коли окремі діячі сталінського режиму користувалися послугами ворожок, чаклунів. Взяти хоча б Л. П. Берію, який мав особистого астролога]. Вони, як відомо, відкидали все ідеальне, духовне і абсолютизували матеріалізм. Але така крайність також завдає удару особистості, її духовній іпостасі. Богом дану людині душу вони заперечують і починають творити (виховувати) нових індивідів – таких собі *Homo novus'ів,* котрі не знають свого коріння, своєї національності, а цілком і повністю зорієнтовані на міфічне «світле майбутнє': Цілком природно, що арійська проблема для плебейської диктатури була, як червона ганчірка для бика. Якщо її і порушували, то лише з метою висміяти «арійських» вандалів.

«ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ»

Я прийшов з Храму предків… Л. Силенко

– Тепер ми повинні повернутися до питання Рун-віри і розглянути його в новому, досі невідомому нам, ракурсі. А почну свою розповідь з уже згадуваного «громадського» формування «Аненербе», де верховодили Гіммлер, Зіверс, Бергер, Хірт та ін. Як і товариство «Туле», воно виконувало важливе соціальне замовлення нацистів. Весь його науковий потенціал спрямовувався на «обґрунтування» расистської доктрини фашистів.

Широкомасштабні археологічні розкопки німецьких істориків в Тибеті, Палестині, Андах проводились тільки під егідою «Аненербе».

У 1937 році Гіммлер інтегрував «Аненербе» в СС, підпорядкувавши його управлінню, що відало концтаборами. Згодом (у 1939 р.) товариство, крім історико-археологічних і етнічних досліджень, починає проводити медичні експерименти над полоненими. Відомі німецькі лікарі Менгеле, Кьоніг, Тілон, Клейн, які скалічили десятки тисяч людей, були серед найактивніших членів «Аненербе».

Дехто з активістів товариства доходив до паталогічного «інстинктивного расизму». Так, у 1941 році обергрупенфюрер СС Г. Бергер видрукував масовим тиражем підручник «Надлюдина, де росіян, українців і білорусів подано як «послід людства». Ці народи, на думку автора, за своїм духовним розвитком перебувають на рівні тварин [Мексику, Перу і Аргентину фашисти вважали спадкоємцями давньої імперії майя, а її народи – потомками аріїв, що прибули на американський континент в прадавні часи. Тому Й не випадково, що вся верхівка товариства «Аненербе» і ордену СС після падіння Третього рейху отаборилася саме там. Див.: Энциклопедия Третьего рейха. – С. 63].

Одним словом, вивчення «нордичних» міфів і легенд вперемішку з бузувірськими експериментами на живих людях велось з єдиною метою – обґрунтувати переваги арійської раси «індогерманців», надати більшої вагомості фашистській расовій доктрині.

Цілком зрозуміло, що вас, Юрію Михайловичу, насамперед цікавить діяльність есесівського товариства «Аненербе» на чолі з Зіверсом на території України. У розпалі другої світової війни через відсутність коштів усі історико-археологічні дослідження були припинені, за винятком Південної України та Криму.»

Давні поселення, кургани були взяті під особливу охорону. Ретельно вивчалися форма голови і «геометрія черепа» українців, і насамперед галичан, проводився порівняльний аналіз української і російської мов. Всіляко стимулював ці заходи вже згадуваний історик-традиціоналіст [Традиціоналістський («традиція» з *лат.* – передача) напрям в історичній науці віддає перевагу таким джерелам інформації, як міфи і легенди, вивчає підсвідомість народів] Герман Вірт.

Німецький етнолог переконував, що потрібно говорити не про нордичний, а північноатлантичний культурний вплив гіпербореїв і атлантів [З цим не можна погодитися. Вірт допускав плутанину між землею Альтланд і Західною Атлантидою, аріями і північною гілкою атлантів]. Ця теза була покладена в основу його концепції західноєвропейського атлантизму, який нібито протистоїть східноєвропейському туранізму (на чолі з Росією). «Росіяни – це ті ж туранці» (потомки давніх туранців, тобто тюрко-монгольських народів). Тому Захід «завжди» буде ворогувати з Росією. Що ж стосується України, то Вірт відокремлював її від «туранської Московії», вважав її «більш арієзованою» країною європейського типу.

Товариство «Аненербе» саме й докладало зусиль, щоб знайти в степах України «речові» докази на підтвердження концепцій німецького вченого. Очевидно, Г. Вірт через Р. Гесса переконав або майже переконав Гітлера, що Англія (крім Шотландії) і США є арійськими країнами «першого сорту». Тому вести з ними війни недоцільно. Це суперечило б доктрині атлантизму. До цього часу не з'ясовані причини раптового «візиту» нациста № 3 Р. Гесса до ворожої Англії. А розгадка, очевидно, криється в тому, що він привіз англійцям теоретичне обґрунтування арійської спорідненості англосаксів з німцями. У такий спосіб гітлерівці планували схилити уряд Великобританії до мирних переговорів. Але англійці відправили «парламентера» до в'язниці, а німців з презирством почали називати гунами.

Гітлер також вважав, що США розпочали «протиприродну» війну а Німеччиною виключно завдяки зусиллям жидомасона Рузвельта. Тому його раптова смерть подавалась геббельсівською пропагандою як «дарунок германських богів».

Гуру зробив невелику паузу, а потім продовжив:

– У зв'язку з «діяльністю» товариства «Аненербе» на території України ми повинні ще раз згадати цікавий феномен сучасного духовного життя певних кіл вашої інтелігенції. Мається на увазі «Мага-віра» та її засновник Лев Силенко [Сучасний рух за відхід від християнства як «чужої» релігії і повернення до «батьківської» віри має, на щастя, не народний, а вузькоелітарний характер]. Ми вже про нього згадували. Однак виникає потреба глянути на його концепцію дещо з іншого боку. Я дедалі більше переконуюся, що вона значною мірою є калькою доктрини «Аненербе», і особливо поглядів Г. Вірта.

Лев Силенко («духовний богатир, народжений на берегах Дніпра», як про нього пишуть його послідовники), офіцер-штабіст Червоної Армії, у 1941 році в Білоруси перейшов на бік німців. Боровся проти СРСР, згодом став активним членом товариства «Аненербе», У складі його делегації під час окупації України брав участь в історико-археологічних дослідженнях у районі Мелітополя. У1943 році виїхав до Німеччини. У 1945-му був інтернований американськими військами. До 1953 року жив у ФРН, потім в Канаді. У 1948-му оприлюднив своє антихристиянське вчення «Мага-віра». Будучи талановитим поетом, написав цікаву, в багатьох відношеннях привабливу для українства історичну поему «Гість з Храму предків» [Поема видрукувана нещодавно і в Україні. До речі, «Гість з Храму предків» – так представлявся кожен із членів впливової «громадської» організації Третього рейху «Аненербе». «Храмом предків» називали землю Альтланд, де, як ми вже говорили, жили «істинні» нордичні ара]. Але ж цей твір просякнутий ненавистю до християнської віри і самого Ісуса Христа.

Що ж вказує на близькість вчення Л. Силенка до доктрини гітлерівських ідеологів? Наведу лише кілька порівняльних характеристик.

1. Вищі есесівські чини під час медитації в присутності Гітлера «занурювалися в «Храм предків», а себе називали гостями з цього храму. Поема Л. Силенка називається «Гість з Храму предків».

2. Гітлерівці, відкинувши християнство як «єврейську» релігію, чужу німецькому духові, почали поклонятися давньогерманським язичницьким богам і богиням (Одіну, Остаре, Тору). До цього ж (тобто до язичницьких богів Праукраїни) закликає і А. Силенко. Християнська віра, на його думку, – це грецький капкан, який євреї поставили для відловлювання українських душ.

3. Нацисти наголошували, що вони не язичники. По-перше, тому що серед багатьох богів виділяється «головний» – Одін. По-друге, замість язичницького багатобожжя вони пропонують лише «різне розуміння» Бога. Силенко у своїй «Мага-вірі» стверджує те ж саме: «Протилежності в розумінні Бога звеличують духовне життя Людства». Тобто розумій Бога кожний на свій лад. Крім того, уточнює поет, «Мага-віра» визнає головного Бога – Дажбога, а всі інші (Велес, Сварог…) йому підкоряються. Тому його віру, на відміну від Рун-віри, не можна називати язичництвом. Отже, знову ж очевидна калька.

4. В окремих випадках Л. Силенко майже повністю повторює деякі положення програми товариства «Аненербе». Так, «Аненербе» ставить за мету – «вказати «Мага-врату» (могутній шлях) людям, що заблудилися в нетрях псевдовчень – від християнства до буддизму і марксизму, створити умови для селекції «нової людини» – «оберменша».

А ось слова Силенка:

І поклонники Маркса і Будди, Магомета, Ісуса і Тьми, І не мудрі, і мудрії люди Схочуть бути новими людьми!

Члени «Аненербе» стверджують: «Ми здійснюємо революцію планетного духу. Пробуджуючи нордичний Дух предків серед народу, надаємо йому силу Титанів».

У Силенка читаємо:

Революцій духовної Волі, О планетний людський океан! Буде честь на твоєму престолі, Як пробудиться Люд мій – титан.

5. Варто відзначити також український ультрапатріотизм Л. Силенка, який занадто схожий на нацизм.

Водночас я зовсім не прагну принизити Лева Силенка. Мені хотілося б лише відокремити релігійне вчення поета, наскрізь просякнуте язичництвом і тому неприйнятне для сучасної України, що прямує до цивілізованої християнської Європи, від його художніх творів, насправді талановитих (і тому небезпечних через свою антихристиянську спрямованість). Будемо справедливими. В згаданій поемі є місця, якими, на наш погляд, не можна не захоплюватися:

Ми – Трипільці, народ, що Європі Дав божественну кміть, перший міт, Наші предки в біблійнім потопі Не топились, як «грішний" семіт.

Наша Рідна Земля була раєм,

Де зродилась Орійська Сім'я.

Нині правди цієї не знаєм –

Ми свого відцуралися «Я». Древня Індія знає, що Роди, Світлоокі, на конях швидких, Покоряючи гори і води, З-над Дніпра прилетіли до них.

І над Індом створили Державу,

І назвали її тоді Кіш.

Поколінням майбутнім на славу

Груз у землю Дравідську леміш. Орь – великий і славний наш Тато: Незбагненна ніким його кміть. Світ дивують, як сонце і злато, Сотні орських буремних століть.

Думаю, що наведене в стислій формі досить точно передає зміст нашої розмови на тему аріїв. Жаль тільки, що до таких висновків Л. Силенка наштовхнули матеріали гіммлерівського «Аненербе» і здобуті речові докази під час археологічних розкопок, що велись членами цього товариства під час фашистської окупації України.

Несповідимі шляхи Господні!

На закінчення декілька слів про так званий сучасний ліво-арійський рух. Його історія не вичерпується гітлеризмом. Адже у недалекому минулому він мав своїх активних прибічників. Йдеться, як ви розумієте, про полпотівщину. Навіть при незначних дослідницьких зусиллях можна виявити глибоке коріння цього ганебного явища останньої третини XX століття.

Невеличка Камбоджа, що розташована поруч з Тибетом, може багато чого «розповісти». її численні пам'ятки дуже вже схожі на пам'ятки давніх народів Америки – майя, інків, тол-теків, яких фашисти вважали своїми духовними пращурами. А хіба в діях

червоних кхмерів не проглядається почерк гітлерівських штурмових загонів, різного роду зондеркоманд? Пол-потівці мотиками вбивали всіх, хто вмів читати або носив окуляри, тотально нищили храми, а зібране з них золото мріяли використати на будівництво пам'ятника Пол Поту – цьому азійському есесівцю № 1. Та й комуністами вони себе називали зовсім не випадково. Всюди чіпляли портрети Леніна, Сталіна, Мао Цзедуна і водночас ретельно штудіювали фашистську біблію А. Розенберга «Міфи XX століття». І нічого дивного тут немає. Головний ідеолог фашизму – цей арієць до мозку кісток, – виявляється, був вихідцем із Росії. Свого часу він перебував у лавах РСДРП (більшовиків), дружив із самим Ф. Дзержинським, навіть обіймав посаду чекістського комісара.

Ні, що не кажіть, Юрію Михайловичу, а гестапо виникло не на порожньому місці! Як на мене, то воно має міцну більшовицьку закваску. Сподіваюсь, що майбутні вчені-історики докопаються до істини.

УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ

Украинский народ умен и знает, чего хочет.
Петр I

ДУХОВНИЙ СТРИЖЕНЬ СУСПІЛЬСТВА

Органическая функция, которая возложена на ту или другую нацию в этой вселенской жизни – вот ее истинная национальная идея.
В. С. Соловьев

Цей розділ я написав уже після смерті Гуру – як підсумок його і своїх власних міркувань.

У доперебудовні часи ми навіть не чули про українську чи ще яку-небудь національну ідею. Лише окремим спеціалістам з історії філософії дозволялося знати про концепції В. Соловйова, С. Булгакова, М. Бердяева, які торкалися російської ідеї, та ще більш обережно говорилося про національну самосвідомість і світогляд, національну гордість і характер українського народу. І раптом – вибух публікацій (спочатку з діаспори, потім і вітчизняних), телепередач, виступів на мітингах, розмов – і все про одне: Навіщо живемо? Куди йдемо? Яка наша національна ідея?

Зарясніли імена подвижників української ідеї, і які імена! П. Куліш, М. Костомаров, Т. Шевченко, М. Максимович, М. Драгоманов, І. Франко, Леся Українка, В. Липинський, Д. Антонович, Ю. Липа, В. Винниченко, М. Грушевський, С. Єфремов… Але що далі в ліс, то більше дров. У вирі публікацій уже важко розібратися. Тут тобі і менталітет, і світогляд, і культура народу, і завдання відродження, і… чого тільки немає на тому ярмарку…

Про національну ідею можна говорити в двох аспектах – приземленому і піднесеному. У першому аспекті національна ідея притаманна кожному народові – великому і малому, історичному і «звичайному». Це суть історії і життя народу, котра увійшла у свідомість етносу, його еліти, суть, котра не виходить за чисто етнічні устремління: зберегти чисельність народу чи нарощувати її, знайти свою територію (життєвий простір), забезпечити «нормальне» життя своїм людям без катаклізмів, потрясінь і кровопускань. Усе так просто, природно. І більшість із 3000 етносів, котрі нині живуть на Землі, так «по-розумному» і діє – реалізує свою ідею. Швейцарці і датчани, шведи і норвежці, португальці і голландці. Туніс і Гана, Канада і Мексика, Ісландія і Нова Зеландія знайшли свою екологічну нішу, тримаються її й ніби кажуть світові: «Не зачіпайте нас ради Бога, і ми вас не зачепимо». У цілому це щасливі народи.

Але є й інші – Богом позначені, доленосні (у тій чи іншій мірі) для своєї раси і для

всього людства народи, у які Бог вклав свій Промисел, прирік (так-так, прирік) їх на складне, подвижницьке життя, дав їм нести хреста. Я маю на увазі насамперед український етнос. Наші пращури, мешканці Подніпров'я і Подністров'я, так званої контактної зони двох світів Сходу і Заходу, як ті рослини, що вчепилися корінням у свою землю, гнулися, часто гинули під ударами хвиль, але знову й знову випростовувалися… А було ж куди відійти з цих відкритих степових просторів. Були гори – і Кавказ, і Карпати, а за Дунаєм – Балкани. Багато хто й переселявся туди. Але не всі. Залишався й міцнів на великому степовому шляху від Алтаю до Карпат народ, який здійснював велику арійську місію.

У доленосному розумінні національна ідея – це те, що об'єднує народ на переломних, критичних етапах історії, пробуджує у ньому героїзм, готовність до подвигу, жертовності в ім'я важливої і навіть великої (у народному розумінні) мети.

Національна ідея – антипод сатанинської класової ідеї, котра знищує нації, прирікає маси народу на жертовність в ім'я утопічної мети – «раю на землі» (комунізму). Хоч як там було, але світовий дух, за словами Гегеля, у своїй світовій драмі раптом проривається назовні через якусь навіть малозначну (до пори до часу) націю, і ми говоримо: грецьке диво, японське, південнокорейське. Повторюємо, на диво здатні навіть малі народи. А ми ж велика нація. Національна ідея живе і перемагає, коли в системі цінностей кожної особистості нація складає абсолют (як у марксистів – клас).

Цементуючою основою нації може бути і матеріальна ідея (скажімо, земля обітована, життєвий простір), але вона повинна пронизати дуті людей, освятитись їхньою релігією, мораллю.

Складність у тому, що ідея може бути реальною і ефемерною, моральною і не дуже, національно-егоїстичною і гуманною в загальнолюдському розумінні, може «вести до Храму» і відводити від нього. Вона може бути органічно притаманною нації, становити її серцевину, а може виступити як «запаморочення» – тимчасове засліплення мас брехливою, але вміло організованою пропагандою.

«Нормальна» ідея для одного народу може дивно виглядати для іншого. Приклад: ісламський фундаменталізм з його «гарантованим» раєм кожному, кого уразила кривава смерть у боротьбі за батьківщину.

Насправді ж національна ідея – це щось достатньо стійке, таке, що віками, тисячоліттями таїться в архетипі (підсвідомості) народу, його глибокій пам'яті, у мрії, як кажуть, у його крові. І раптом у певні (критичні) моменти вихлюпується назовні – переходить у свідомість, логіку вчинків і робить народ одержимим, готовим на будь-які жертви. Мрія втілюється в програму і гасло боротьби. Поки жива мрія – жива нація. Можна втратити державність, територію, навіть багато в чому мову і культуру і відродитися, повернути все з лишком, якщо… не втрачена мрія, яка послана з неба «і мертвим, і живим, і ненарожденним…» (Т. Шевченко).

Водночас національна ідея – не застиглий шаблон на всі часи. Ми відкинули назву «українофіли», а звалися просто українці, бо ми такими єсьмо, окрім всякого «фільства». У цих словах Лесі Українки проглядає динамічний підхід подвижників української ідеї.

У листопаді 1995 року на Конгресі української інтелігенції практично кожен оратор вів мову про національну ідею. Але, Боже мій, яка розбіжність панувала в словесних вправах! Відчувалось, що вони всі мають на увазі одне й те ж, «чують» серцем, підсвідомістю, а ось як це позначити… І лише один промовець акцентував на піднесених, доленосних аспектах української ідеї, відштовхуючись від Святого Письма.

Цікава ситуація: справжньої російської історії до цього часу не було і ще немає (існуюча вимагає переробки, оскільки в ній усе «підніжжя» українське), а ось російська ідея була чітко сформульована ще за Івана III. «Два Рима пали, третий – Московское царство – стоит, а четвертому не бывать», – такий амбітний принцип зберігався, по суті, до Жовтневого перевороту 1917-го. Зберігалися три його «кити»: самодержавність, православ'я, народність. І не тільки зберігались, а й реалізовувалися (інакше Україна не стала б Малоросією). Після загибелі в 1453 році Візантії, коли під ударами турків-сельджуків упав

Константинополь і назавжди рухнула 1000-літня Східна Римська імперія, Московія залишилась єдиним православним царством, а невдовзі і найбільшою силою в слов'янському світі (потім підім'яла його під себе).

Що ж стосується української історії, то вона – слабка, неповна, тендещнйна, але – є. Маємо на увазі праці не тільки істориків діаспори (І. Лисяка-Рудницького, О. Субтельного, Н. Полонської-Василенко), але й написані в Україні до революції (М. Грушевським, М. Аркасом, О. Єфименко) і в останні роки [Див.: Брайчевський М. Вступ до історичної науки.–К., 1995; Верстюк В. Ф., Дзюба О. М., Репринцев В. В. Україна від найдавніших часів до сьогодення. – К., 1995; Історія України: нове бачення / Під ред. В. Смолія.–К., 1995,1996. – Ч. *1–2;* Котляр М., Кульчицький С. Довідник з історії України.–К., 1996 та ін]. А ось української ідеї у чіткому і повному визначенні ще немає. Те, що зробили у цьому напрямі вже нами згадувані великі українці – подвижники національної ідеї, зіграло велику роль у становленні самосвідомості народу, його боротьбі за незалежність. Але цього мало, треба йти далі.

Філософія української ідеї бере початок з Кирило-Мефодіївського товариства – від П. Куліша і Т. Шевченка. Як справедливо підкреслював М. Хвильовий: «Ми ведемо свій родовід від Куліша». Сила цієї «української» філософії була, по-перше, в конструктивному націоналізмі, по-друге, в слов'янському братерстві, Це вже потім Росія заговорила про братів-слов'ян і кинула кінноту Скобелева на Балкани. Сама ж ідея слов'янського братерства зародилася в Україні і була викладена в Маніфесті Кирило-Мефодіївського товариства.

Важливим складником української ідеї є ідея конструктивного націоналізму. Європа від неї відмовилась у другій половині XIX століття. Такі корифеї соціології, як Г. Гоббс, К. Маркс, М. Вебер, вважали націоналізм «неповноцінною і непридатною для Європи доктриною». А Маркс пішов далі – замінив націоналізм пролетарським інтернаціоналізмом («У пролетарів немає батьківщини!»). Більшовики «доопрацювали» ідею інтернаціоналізму. За їх доктриною, «світ ділиться не на народи, а на класи».

Чому в Радянському Союзі численні криваві справи були пов'язані саме з «українським буржуазним націоналізмом»? Чому ніхто не говорив про білоруський, узбецький чи вірменський буржуазний націоналізм? Тому, що конструктивний націоналізм – елемент великої української мрії, те, що робить (і ще зробить) наш народ великим, те, що в сиву давнину змусило біблійних пророків позначити Україну серед історичних націй минулого і майбутнього [Ми говоримо про конструктивний український націоналізм з його величчю, широтою, самоповагою і повагою до національних почуттів інших народів, а не про «донцовщину» (крайній націоналізм)].

Наприкінці XIX століття рух за реалізацію української ідеї особливої сили набуває у західних областях України, що перебували у складі Австро-Угорщини. Почався «львівський період визвольного руху», духовним центром української нації фактично став Львів. А в цілому Галичина – знову Галичина! – зробилася світочем національної ідеї. Гасла Кирило-Мефодіївського товариства підхопила «Молода Україна» [Щомісячний молодіжний журнал. Виходив у Львові у 1900–1903 роках]. Іван Франко та інші інтелігенти «австрійської України» піднесли прапор конструктивного націоналізму – прапор незалежності.

Але все-таки у чому слабкість української ідеології тієї доби? Точніше, у якому напрямі її потрібно доопрацювати, враховуючи абсолютно нові умови, що виникли у всьому світі, в Росії і в самій Україні? Що потрібно робити сучасним однодумцям Куліша, Франка, Драгоманова, Грушевського, Єфремова?

По-перше, великі українці-мислителі, про яких ішла мова, були дітьми свого часу. А у тогочасній науці домінував історичний матеріалізм. Ми не хочемо сказати, що Франко чи Леся Українка були матеріалістами і ледве не пролетарськими революціонерами-марксистами, якими вважали їх ще зовсім недавно. Але всі вони, включаючи і Липинського, і навіть Донцова, творили в умовах матеріалізму, а Святе Письмо вважали просто вигадкою.

По-друге, ідея української державності не могла набути своєї завершеності в період,

коли наші землі були південно-західним краєм Росії. За таких умов говорити про Українську державу, її функції було просто неактуально. «Доб'ємося незалежності, державної самостійності, а там видно буде, не пропадемо!» – ось установка тогочасної національної інтелігенції України, і це природно.

Сьогодні Україна дійсно незалежна! Але робота щодо реалізації національної ідеї тільки розпочинається. Ось тут і треба визначитися, Потрібні не тільки волання, а ще й конструктивна, розумна, наполеглива праця у галузі державотворення, духовного відродження нації, у зведенні міцних економічних підвалин нашого буття.

Отже, постає велике завдання перед лідерами української нації, її елітою – зробити так, щоб ідея заволоділа широкими масами і вилилась у струнку програму дій. Адже скільки не хитай головою і не розводь руками, національна ідея від того не втілиться в життя. Необхідна систематична робота. З чого починати? З самого початку…

АЛЬФА І ОМЕГА НАШОЇ ІДЕЇ

Недержавність – хвороба наша. В. Липинський

Ми вже говорили, що національна ідея – це те, що об'єднує народ, гуртує і надихає його на подвижництво; це духовна концентрація національної самосвідомості, розуміння народом суті свого існування, свого призначення. Для нас, українців, насамперед, це:

– незалежність (самостійність);
– державність;
– соборність.

На цих «трьох китах» ґрунтується одвічна українська мрія. І весь світ повинен знати, що одна з найбільших у Європі націй з такою грандіозною історією, такими заслугами перед європейською цивілізацією, всупереч усім обставинам, ні на мить не могла «заспати», забути про те, що вона була позбавлена основних атрибутів повноцінного етнічного організму.

Неважко довести, що основним із названих «трьох китів» виступає державність. Національна держава – альфа і омега української ідеї. Буде незалежна держава Україна – буде і самостійність, і соборність. Втратимо державу і знову зануримося в історичну темряву, в якій перебували понад 300 років. «Народ, – писав Гегель, – стає історією і антропологією лише у формі держави».

Власна держава – ось всепоглинаюча мета українських патріотів усіх часів. Багато років наші землі були не «нашими», а входили до складу різних імперій. Тому «самостійницька» ідея у крові наших співвітчизників. Чим більше Україна перебувала в залежності від сусідніх держав, тим сильнішим було наше прагнення до свободи. Згадайте історичні універсали Центральної Ради, котрі привели до проголошення у 1918 році Української Народної Республіки.

В кінці XX століття почався новий етап боротьби за українську державність, в результаті якої у 1990 році Верховна Рада, виражаючи волю народу України, прагнучи створити демократичне суспільство, виходячи з потреб всебічного забезпечення прав і свобод людини, шануючи національні права всіх народів, дбаючи про повноцінний політичний, економічний, соціальний і духовний розвиток народу України, визнаючи необхідність побудови правової держави, маючи на меті утвердити суверенітет і самоврядування народу України, проголосила «державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах» [Декларація про державний суверенітет України. – К., 1990. – С 3].

Отже, держава у нас є. Але вона зовсім юна, недосвідчена, хоча їй і виповнилося вже 10 літ. Попереду багато роботи, оскільки маємо збудувати державу, гідну великої європейської нації, якою є за своєю природою наш народ. Ми розуміємо ідею державотворення досить

широко – як формування основ цивілізованого демократичного суспільства – його конституції, системи законів, компетентної адміністрації «знизу доверху» і «вшир» – у кожному регіоні. І нарешті, формування української державності повинно включати зміцнення державної (виконавської) дисципліни, наведення елементарного порядку.

Ще великий наш Кобзар терзав себе питанням:

Чи діждемося Вашингтона З новим і праведним законом.

Діждемося! Запорукою цього служить благородна арійська мрія, що захована глибоко і надійно в підсвідомості, у душі українського народу і яка виявляється у мріях, легендах, символах, рисах характеру, звичаях нації, її невмирущому прагненні до волі й незалежності.

ГОЛОС НАРОДУ

– Ти якої нації?
– Руської.
– А чого ж ти українською розмовляєш?
– Та я ж хохол!
Вулична розмова

З'ясовуючи суть української ідеї, варто пам'ятати: Україна – не етнічно-національна, а політично-національна держава. Так розпорядилася історія. При всій симпатії до західноукраїнських націоналістів (симпатії суто людської, як до людей з лицарськими нахилами, готових особисті інтереси підпорядковувати національним; безумовно, це – найчесніший загін борців за українську ідею) вузькоетнічний підхід до розуміння держави вважаємо неправильним і навіть небезпечним. Маємо на увазі, звичайно, крайніх націоналістів. Такий підхід може лише завдати шкоди українській ідеї, посіяти зерна розбрату на нашій землі і, справді, звести Україну, як пишуть російські шовіністи, до розмірів чотирьох областей.

Хто носій української ідеї? Український народ. Який він? Етнічні українці становлять майже 70 відсотків населення країни; 22–23 відсотки – росіяни; решта – поляки, євреї, татари, німці, греки та ін. З етнічних українців лише 45–50 відсотків розмовляють рідною мовою (у містах близько 30 %). Інші – російською. У східних і південних районах України живе 2/3 населення країни і зосереджений основний індустріальний потенціал. Тут переважають російська мова і російський менталітет. Це сьогоднішні реалії. Чи заважають вони реалізації української ідеї? Звичайно.

На жаль, ще й досі трапляються непоодинокі факти, які свідчать про розірваність, роздвоєння менталітету наших громадян. Хіба не видно конфесійної роз'єднаності, відмінностей у способі мислення, психології, устремліннях, прагненнях жителів західних і центральних областей України, з одного боку, і жителів Донбасу, південних регіонів країни – з другого?

Ось уже який рік не втрачає своєї актуальності «російське питання». На нього ми постійно натикаємося у процесі реалізації державницьких задумів. І його не «прикрити» проблемою нацменшин. Адже це не тільки питання внутрішньої чи зовнішньої політики, відносин з північним сусідом. Тут йдеться про долю України, її соборність. Тому потрібно робити все, щоб до державотворення були причетні не тільки люди з певною п'ятою графою, а всі, кому не байдужа Україна, її майбутнє.

Державницькими ідеями повинна бути пронизана свідомість кожного, хто живе на землі України: і українця, і поляка, і єврея, і татарина, і грека, і росіянина… У громадянському розумінні ми всі українці, на зразок того, як у, США – всі американці.

І це не нами придумано. Не потрібно, вибачте, викаблучуватись. Адже ми стрясаємо повітря даремно. Є історично корінні і етнічно домінуючі нації. Звичайно, у Росії – це росіяни зі своєю великою і могутньою мовою (і це всім зрозуміло), а в Україні – це українці зі своєю солов'їною і не менш багатою мовою (і це чомусь багатьом незрозуміло!). Так не

тільки в нас, а у всьому цивілізованому світі. Є, звичайно, н інший світ – світ, скажімо, Ольстеру в Ірландії чи світ Курдистану у Західній Азії. Але ж не з них брати приклад. Не будемо продовжувати, тим більше що про це є вже чимало публікацій. Скажемо лише: громадяни, давайте визначатися!

На мою думку, за таких умов вкрай важливо сповна використовувати механізм так званого «розумного егоїзму», який ефективно працює у цивілізованому світі. Звичайно, кожний громадянин відповідає насамперед за себе, свою сім’ю, своїх близьких. Однак його не повинно покидати розуміння того, що є ще й загальнонаціональні інтереси, які зачіпають усіх і кожного. Іншими словами, турбуючись про себе, не дозволяй безвідповідально відноситися до того, що стосується твого суспільства, держави, твоєї Батьківщини.

Головне, щоб національна ідея по-справжньому увійшла в серце, свідомість і підсвідомість усіх громадян України. «Ми говоримо про національну ідею, – наголошує видатний релігійний філософ XX століття М. Бубер, – коли народ помічає свою єдність, свій внутрішній зв'язок, свій історичний характер, традиції, становлення і розвиток, свою долю і призначення, робить їх предметом своєї свідомості, мотивацією своєї мети» [Бубер М. Народ и его земля. – М., 1979. – С 239].

На жаль, такої згуртованості, одностайності нам поки що бракує. У більшості випадків ми продовжуємо жити за принципом: «Моя хата скраю, нічого не знаю». У чому справа?

Таку ситуацію я пояснюю насамперед історичними причинами. Хиткість у минулому загальнонаціональних устоїв, постійний тиск зовнішньої сили, життя тривалий час «на нашій, не своїй землі» – все це змушувало українця пристосовуватися, хитрувати, лавірувати, сповідувати власну правду. В цьому він знаходив свою опору і силу, своє спасіння. А як же інакше, коли змушений терпіти над собою владу «старшого брата» чи «шляхетного пана».

В результаті українець мало-помалу створював оманливий образ такого собі простачка, що змирився з обставинами і все йому байдуже. І цю псевдоподобу багато хто сприймав за справжню. Навіть великий Каменяр Іван Франко характеризував українську расу як «сентиментальну, позбавлену закалки і сили волі, мало здатну до політичного життя, в якій так багато дріб'язковості, лукавства» [Франко І. Зібрання творів: у 50 т. – К., 1981. –Т. 31.–С 30–31].

Пам'ятаючи настанови мого вчителя Самдена, не можу собі відмовити у тому, щоб глянути на особливості характеру, поведінки українців у контексті біблійних постулатів.

Комусь це може здатися дивним, але ми як народ фігуруємо не тільки у Старому, а й у Новому Завіті – як один із учасників найбільшої драми всіх часів – суду, смерті і воскресіння Ісуса Христа, Звичайно, фігуруємо не натурально, а символічно. Езотеричний бік цієї драми (він вимагає особливої розшифровки, про що ми говорити поки не будемо) віддзеркалює в закодованому вигляді основні колізії людства нової ери. Дійові особи в ній – основні історичні народи, які вийшли на арену духовної боротьби і співробітництва після воскресіння Ісуса. Іуда, наприклад, символізує єврейський народ за часів правління фарисеїв, Тиберій – римлян… Київську Русь і Україну символізують два персонажі – Понтій Палат і Симон із Кіршеї.

Почнемо з першого персонажа, якого більш правильно буде назвати Пилатом Понтійськнм (так він і зветься в давніх джерелах, які пов'язують його символічно з Понтом Евксинським – Чорним морем). Цей Пилат «Причорноморський» вирішував долю Ісуса, який пройшов три судилища книжників-фарисеїв і був приречений на смерть. І як же він повівся? Він, до речі, досить м'яко і цивілізовано поставився до підсудного: вів з Ісусом філософську розмову на тему «Що таке істина?» і в ті жорстокі часи, як мовиться, пальцем його не зачепив – не образив ні словом, ні ділом. Він просто вмив руки! Не захотів «визначитися», не захотів сказати те, що думав, тобто назвати речі своїми іменами (а «ім'я» було одне: Ісус ні в чому не винен, не можна його розпинати!). Ні, повторюємо, він умив руки, неначе кажучи натовпу: «Моя хата скраю». Ні, він не прирікав Христа на розп'яття і тим паче не розпинав його. Остерігаючись можливих ускладнень з Римом, непотрібних пояснень з цього «делікатного» питання, Пилат «Причорноморський» вчинив за принципом «аби мені було

добре», тобто залишився осторонь.

А в підсумку? Трапилося непоправне, тяжкий злочин – розіп'яли Бога!!! І бумерангом це тяжке, всесвітнє горе вдарило Пилата: його викликали до Рима, і імператор Тиберій сказав йому: «Такі, як ти, занапастили Імперію». Закінчив Пилат Понтійський свої дні у засланні, в нинішній Галичині (теж символічно), причому покінчив з собою від докорів сумління! [Див. Библейская энциклопедия. – С 564–565]

То чи не сидить у кожному з вас частинка цього самого Понтія, що вмиває руки, – він заважає нам чітко і чесно «визначатись», називати речі своїми іменами, активно впливати на свою долю і долю одноплемінників. Чи не вмиваємо ми руки там, де треба проявити принциповість, взяти власну долю у свої руки, не боячись, як би чого не трапилось?

Ще одна визначальна риса характеру українця, яка, за Біблією, впливає на нашу історичну долю, пов'язана з землеробом Симоном із Кірінеї – іншим учасником драми Христа.

«І як Його (Ісуса Христа – Ю. К.) повели, – сказано в Євангелії, – то схопили якогось Симона із Кірінеї, що з поля вертався, і поклали на нього хреста, щоб він ніс за Ісусом!» [Лк. XXIII,26].

Симон символізує український народ і його історичну долю. Він у Біблії – землероб, який повертався з польових робіт, і «Кіріней» означає «українець». І хрест…

Чи не несемо ми у своїй історії важкого хреста, допомагаючи Ісусу здійснити важку драму – ціною страждань спокутувати гріхи цього світу! (Симон у перекладі означає «той хто почув – Ю. К). Усе це треба розуміти символічно, хоч є розуміння й інше – гіпотетичне [У журналі «Мандрівець» (1994, № 2) наводяться слова відомого україніста Б. Чепурка: «Топонім Кірінея, наприклад, означає «край». Симон із Кірінеї допомагав Ісусу нести хреста. Не будемо тут розглядати гіпотезу про тотожність Кірінеї з Україною». На ваш погляд, така гіпотеза якраз заслуговує на увагу з боку дослідників].

У нашій «відкритій» науці все це – випадкові збіги. Але езотеричне прочитання Нового Завіту ставить усі крапки над «ї». Відзначена вище «дволикість» українського етносу символічна і багатозначна; з нею пов'язані важливі події української історії і багато в чому нинішні негаразди в Україні. Самі себе прирікаємо на важкий шлях, на випробування, на несення хреста. Не було б цього дивного «умивання рук», не потрібно було б Симона-землероба з його послугами, не потрібно було б вдаватися до фізичних і моральних подвигів. А з іншого боку, може, в цьому – в несенні Божого хреста – і є наша історична роль, наша суть?

Каже Господь: «… І тебе покараю за правом, бо не полишу тебе непокараним!» Може, ці слова стосуються і нашого народу, який несе хреста на своїй землі і там покутує свої помилки свої гріхи.

ЯК СПРАЦЬОВУЄ НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

Від незнання логіки загинуло більше кораблів, ніж від незнання законів навігації.

В. Томпсон (Кельвін)

Національній ідеї передують мрії, спогади народу, його сакраментальні думки про кращу долю, краще життя. Завдяки батькам нації такі помисли стають більш змістовними, цілеспрямованими, вони набувають вигляду певної теорії, логічно осмисленої програми дій. Звичайно, народ, зокрема, його «неосвічені верстви, може «не знати» про соборність (навіть слова такого не чути), може не усвідомлювати, наскільки важливо розмовляти рідною мовою, може не відати, що його предки дали людству основний продукт – хліб, тверду пшеницю і навчили отримувати цей продукт. Усього цього народ може і не «тримати в голові». Але все це тримається у підсвідомості, в серці народному [Саме на рівні

підсвідомого людини або нації відбуваються зв'язки з інформаційним полем Всесвіту, звідки можна отримати знання про далеке минуле і про… майбутнє. Ці знання даються нам через різні символи, знамення… Навіть віщі сни тут мають велике значення. Ось як висловлювався письменник-провидець Едгар По: «Ми бродимо життєвими шляхами нашого земного існування, нас супроводжують невиразні спогади про більш широку Долю–про досить далеку, безкінечну, величну… Долю давноминулих часів. Наша юність особливо переповнена такими снами, але ми знаємо, шо це – спогади».

Сказане особливо стосується української нації з її надзвичайно багатою підсвідомістю, що «виривається» на поверхню перш за все у вигляді легенд, пісень, віщих снів..].

Настають моменти, коли національна ідея може «вибухнути», активізувати суспільну свідомість, енергію, привести в дію здавалося б інертну масу простих трудівників. Такий «вибух», наприклад, відбувся наприкінці 1991 року, коли наш народ, зросійщений, що призабув запорозьку вольницю, раптом сказав чітко і твердо: «Будемо самостійними». І погрозливо заворушився, показуючи всім імпер-комуністам, імпер-лібералам, імпер-демократам, що ніякі «імпер…» не пройдуть – буде національна самостійна держава.

Проте спрацьовує ідея не одразу. Вона повинна визріти і перейти з глибин підсвідомості у сферу свідомості мас; повинна чітко структуруватися, логічно вибудуватися в програму, яка дасть уявлення про те, що і як треба робити. Тут повинна сказати своє слово інтелігенція – еліта нації. Ідею формулює, перетворює в алгебру боротьби не весь народ, а його інтелектуальні верстви – еліта. Вона ставить перед ним мету і дає засоби боротьби, веде за собою. І досить нам бути ханжами: не «кухарчині діти», не люмпенські маси і навіть не робітник з молотком і селянка з серпом (при всій повазі до них – вони м'язи, сила нації!), а вчені, філософи, політики, юристи, економісти, вчителі, поети, інженери, журналісти – ось хто формує колективний інтелект нації, ось хто дає народу логіку поведінки і боротьби, ось хто, висловлюючись мовою недавнього минулого, істинний гегемон.

Той факт, що українська ідея ще нечітко визначена, не вилилась у конкретну і правильну програму дій, що ми ще ніяк не можемо визначитися, зрозуміти, «де право, а де ліво», говорить насамперед про слабкість нашої національної еліти. Хіба не гідна подиву така картина: українські «інтелігенти на десятому році незалежності України несуть на демонстрації портрети Леніна і Сталіна, закликають повернутися до СРСР? Можуть такі, з дозволу сказати, інтелігенти бути творцями і носіями національної української ідеї?

Воістину, як казали древні, кого Зевс хоче покарати, того позбавляє розуму. Нам більш за все не вистачає не спеціальних знань, а… елементарної логіки. Нам потрібно стати розумним, логічно мислячим суспільним організмом, а для цього необхідно якнайшвидше здійснити дебільшовизацію суспільства.

ВСЕЛЕНСЬКІ ПАРАДОКСИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕЛІТИ

Якби ви вчились так, як треба, То й мудрість би була своя.
А то залізете на небо: І ми не ми, і я не я.
Т. Шевченко

Визначальним напрямом роботи щодо реалізації національної ідеї є формування еліти суспільства. Еліта уособлює націю, веде її, вивищує; це особливий шар нації, який формується селекційно (методом відбору). Звичайно, сюди належить інтелігенція, але не вся (є добірні шари інтелігенції), і не тільки вона (є елітні групи і серед робітників, селян, військових і т. д.). Ті сили (самодержавні, імперські, більшовицькі), які хотіли знищити націю, перетворити її на слухняне «стадо», завдавали ударів насамперед по еліті. І більшу її частину вибили.

Через важкі історичні обставини, як вважав В. Липинський, українська інтелігенція виявилась «не елітною» і «не спроможною вести народ», бути його інтелектуальним і

духовним лідером, «продуцентом національної ідеї». «У підсумку, – писав вчений, – український народ виявився здоровою і сильною дівчиною, за якою з писком і криком, кусаючи і штовхаючи один другого, упадають інтелігентні імпотенти. Розчарувавшись у такому упаданні, вона віддається першому-ліпшому ґвалтівникові, хай то буде більшовицький червоноармієць чи польський кондотьєр» [Український історик. – 1982. – № 3. – С. 15].

Питання еліти нації стає особливо пекучим, бо лежить у руслі всіх болісних проблем нашого відродження. Суть справи в механізмах відбору. Недоліки нашого менталітету заважають «шляху нагору» найдостоинішим, талановитим людям, їх відштовхують ліктями різномасні ділки, які пробираються до подіуму по головах ближніх. Зазвичай талановиті люди – беззахисні, через надмірну делікатність не можуть протистояти нахрапистому, безсоромному «інтелектуалу»: А що ж у підсумку?

За кількістю «патентованих» учених (академіків, професорів, докторів, кандидатів наук) ми на першому місці в Європі, а то й в усьому світі. Тисячі академіків і членів-кореспондентів (усіх «різновидів» академій), понад 10 тисяч професорів і докторів наук, 100 тисяч «доцентів з кандидатами» (як співав В. Висоцький), тисячі «заслужених», «видатних», не кажучи вже про «відомих». Здавалося б, яка потужна еліта! Але де наші Нобелівські лауреати? Де наукові відкриття (за десятки років жодного наукового відкриття міжнародного стандарту)? Якщо вимірювати екстенсивними показниками (кількість кадрів, інститутів, журналів тощо), то наша наука на початку 90-х років не поступалася німецькій. А за реальною віддачею ми програвали Німеччині приблизно в 100 разів. Невже українці в 100 разів дурніші за німців? Ні, цей соціально-ідіотський факт пов язаний з неповноцінністю наукової еліти і наукових організацій.

А візьмемо письменників. Скільки їх у нас! Не менше, ніж у Франції. Наші будинки завішані меморіальними дошками з написами «видатний», «відомий», «заслужений». А де ж духовні лідери нації – живі чи мертві? В останні роки йде хвиля зміни вивісок. Був, наприклад, педінститут, досить посередній. Ні, давайте назвемо університетом. Був політех, і непоганий. Ні, назвемо технічною академією. Звучить! Звучить-то звучить, а який сенс? Україна зараз на першому місці в Європі за кількістю академій і університетів – елітних закладів культури, а по суті, елітних вивісок.

Панове, чи не пора серйознішати? Адже ми видаємося смішними. Погляньмо на списки заслужених діячів науки чи лауреатів наукових і літературних премій. Роботи, за які давали і все ще дають премії чи звання, соромно показувати людям, їх і не показують.

Усе це позбавляє нас справжніх інтелектуальних і духовних лідерів, а без них нація не може реалізуватися.

Перша причина такого становища пов'язана з законами, соціальними механізмами і мораллю тоталітарного режиму, коли підтримувалися лише ті, хто виправдовував існування більшовицької системи. Про це сказано немало, і ми не будемо повторювати. Тим більше, що це – в минулому.

Друга причина криється у нашому менталітеті – небажанні називати речі своїми іменами. Чесно визначати «хто є хто». А без цього немає ні наукового співтовариства, ні будь-якого іншого творчого колективу. А є болото чи «банка з павуками», де не зрозумієш, хто геній, а хто нездара. Українцям, як зазначав письменник Б. Грінченко, притаманні три риси: перша – ми завжди до когось приєднуємося; друга – робимо завтра те, що можна зробити сьогодні; третя – поїдаємо себе раніше, ніж нас з'їдять інші…

Нарешті, третя причина, яка заважає нам сформувати сильну еліту, але про яку ми чомусь не згадуємо. На неї вказував М. Драгоманов і називав її «національщиною». Відомо, що саме за це, за активний протест проти «національщини» в оцінці діячів культури, М. Драгоманова «прибрали» з Київського університету і змусили працювати за кордоном. Але він, підгледівши головну слабкість української культури в «націо-нальщині», був правий. Активна прихильність письменника, артиста чи вченого до України ще не є свідченням його геніальності, таланту. І не варто такого йменувати «великим» чи «відомим». Цим ми надто

шкодимо собі.

Адже про націю судять по її «героях» – людях, яких вона сама висуває у «великі», «відомі», «геніальні». І якщо нація виставляє на ролі геніїв і талантів сіренькі особистості, то, питається, хто ж у неї ходить в «нормальних»?

Підсумовуючи, назву п'ять парадоксів, притаманних тільки українцям.

Перший. Історичне призначення українця і його символ – Хлібороб Світу. Дві третини кращих світових чорноземів у нас. І попри все ми… веземо зерно із-за кордону, щоб годувати худобу.

Другий. «Патентованих» вчених, письменників, інших діячів культури (що мають вчені ступені, різні почесні звання, членство у творчих спілках) у розрахунку на 10 000 жителів маємо втричі більше, ніж у будь-якій європейській країні, а справжньої інтелектуальної продукції видаємо десь на рівні Чилі чи Аргентини [Див.: Зеркало недели. – 1996. –12 октября].

Третій. У нас, на відміну від інших країн, вищі кола інтелектуалів – вчені вищої кваліфікації, письменники – становлять чи не найбідніший соціальний прошарок.

Четвертий. В Україні кількість «начальників» різного рівня – керівників, державних службовців, різного роду чиновників – у 4–5 разів більше (на 10 000 жителів), ніж у США чи Японії. Витрати на управління зростають дуже швидко, а так званий коефіцієнт керованості економікою безперервно знижується.

П'ятий. Напевно, нашій еліті так усе осточортіло, так їй допекли негаразди, що вона байдуже сприймає намагання окремих інтелектуалів скомпрометувати християнство і навернути громадян України до язичницьких вірувань. Інші народи прагнуть якось модернізувати християнство, краще пристосувати його до сьогодення, а ми його відкидаємо, тягнемося до ідолів, які стирчали в Києві 1000 років тому. Хто ж нас буде поважати після цього?

Я б назвав ці українські парадокси вселенськими. Тому, що доленосні проблеми людини, народу взагалі вирішуються у вселенському полі. Що це? Тривіальний ідіотизм чи, може, суїцид – самогубство, на яке прирікає сама себе нація? Що з нами робиться? Чому наші генії і таланти для самореалізації їдуть до США, Канади чи навіть до Росії? Хтось підрахував, що третина Нобелівських лауреатів у світі – українці або ті, що вийшли з України (самі чи їх батьки).

Кажуть, що наша нація, особливо її еліта, правопівкулева, тобто більш здатна до інтуїтивних прозрівань і духовних подвигів, ніж до аналітичної інформації, прагматичних дій. Навіть дехто з дослідників (М. Продум) називає нас «нацією золотих комірців», тобто «брахманами» (саме вони в давньоаршському суспільстві відзначались тим, що носили золоті комірці). І в цьому є якесь пояснення сьогоднішньої ситуації: адже час брахманів (за езотеричним вченням) наступає на початку третього тисячоліття. Чи діждемося?.. А втім, шановний читачу, думай сам…

УКРАЇНСЬКА БЕРЕГИНЯ

Від родини йде життя людини. Народне прислів'я

Що є основою українського відродження, запорукою реалізації нашої ідеї? Я думаю, що це жінка-матір. Глибина, масштабність, уся динаміка відродження нації залежатимуть від того, наскільки і як швидко ми відродимо нашу Берегиню, Повернемо їй почесне місце, яке вона споконвіку займала в аріїв, а пізніше в українській історії. Не ми перші говоримо: зрозуміти до кінця народ України, «таємні» пружини його руху, його душу і мрію можна, лише уявивши в ролі «етнічного центру» жінку-матір, дружину, Берегиню – генетичне і духовне джерело всього того, що називається «українством», Жінка-Берегиня – такий же глибокий і багатозначний символ України, як і тризуб.

У даному випадку мова йде не про тривіальні і надзвичайно важливі для будь-якої нації «жіночі функції» – дітонародження, виховання молодого покоління, зміцнення сім'ї. Мова – про українську специфіку: здавна особливе, «арійське», становище жінки як хранительки домашнього вогнища, духовності в Україні було і є основою соціальної (включаючи політичну!) стабільності, соціальної моралі, душевної рівноваги і стійкості, а значить, і соборності, єдності нації. Тут проходить і суттєвий «водорозділ» між українським і російським народами (становище жінки у росіян канонізовано ще в XVII ст, відомим «Домостроєм»).

Охарактеризувати роль жінки в українській сім'ї, не кажучи вже про її становище в системі українського етносу, не так просто. Його не визначиш словами «главенство» чи «панування». Його не охарактеризуєш за допомогою поняття «золота клітка» для чоловіка (хоча, кажуть, чоловікові, який пожив з жінкою-українкою, важко потім ужитися з жінкою іншої національності). Справа зовсім не в «пануванні" жінки над чоловіком. У будь-якому випадку запорожцю, який повернувся додому з Січі, і на думку не спадало зайнятися «керівництвом» у власній хаті і вказувати жінці, що їй слід робити. У її добрих, лагідних і таких рідних, надійних руках він просто відчував себе «паном». І більшого не жадав.

Головне в соціальному становищі жінки в Україні все-таки морально-духовний аспект. Хліборобська «степова» технологія і духовність – це дві життєві іпостасі яфетичного світу, які пов'язані з Україною-Араттою. І обидві випливають із специфічної ролі жінки в українському суспільстві.

Відзначимо неабияку деталь: важко знайти іншу таку націю, в історії якої залишили б про себе пам'ять так багато видатних жінок. Ярославна – жінка князя Ігоря, княгиня Ольга, дочки Ярослава Мудрого (Анна – королева Фракції, Єлизавета – королева Норвегії, Анастасія – королева Угорщини), Євпраксія – германська імператриця – це епоха Київської Русі. А ось епоха козацька і гетьманська: Маруся Богуслазка, Маруся Чурай, Роксолана (жінка турецького султана Сулеймана), Анастасія Заславська (видавець знаменитого Пересопницького Євангелія) і багато інших. Згадаємо тут і видатних жінок більш пізньої пори: Марко Вовчок, Леся Українка, Марія Заньковецька… Можна перераховувати і перераховувати…

Сьогодні, коли ми намагаємось осмислити соціальний, особливо моральний потенціал відродження, ми говоримо: «Шукайте жінку!»

З особливим, провідним, стабілізуючий становищем жінки в суспільстві пов'язано вирішення ключових проблем українства, його духовного відродження. По-перше, це проблеми моралі. Відомо, що при наявності величезних матеріальних ресурсів (земля, її надра, геополітичне розташування), демографічного, інтелектуального потенціалів (чисельність народу, потужність його генетичної бази, рівень освіти, розумові здібності) у нас явно відчувається дефіцит морального чинника.

А він закладається ще в дитячому віці, на нього вирішальний вплив справляє сім'я, особливо мати. І не тільки це. Жінки облагороджують, гуманізують усі сфери громадського життя, включаючи і політичну. Було б набагато менше недоліків у нашому «державотворенні», якби було більше жінок серед депутатів парламенту, міністрів, інших посадових осіб.

По-друге, мова. Не потребує доказів те, що діти розмовляють мовою своїх родин – материнською мовою. Ми не відкидаємо ролі школи у вирішенні мовної проблеми. Але знову ж таки, хто переважно працює з дітьми в початкових класах? Жінки.

По-третє, соборність України так чи інакше випливає з душевної соборності (єдності) її громадян. Двомовність, сум'яття душ, ментальна невизначеність, роз'єднаність людей – ось корені наших негараздів, включаючи і економічні недоліки. А ці негативні «корені» ліквідовуються насамперед у сім'ї, у процесі батьківського виховання дітей.

По-четверте, розвиток дошкільного і шкільного виховання (горнила людських душ) – справа жіночих рук і характерів. Роль жінки тут ніким і нічим не замінити.

По-п'яте, істинний патріотизм – любов до великої Батьківщини – у людини

невідривний від любові до своєї малої батьківщини з її калиновими кущами, вишневими садками, запахом свіжого хліба, босоногим дитинством, білою хатою і мамою на порозі…

У кожного своє, зачаєне, невимовне… Водночас – це вже не своя «окрема правда», не «своя Канада», ні, це наша єдина Україна, «наша ненька», за яку і померти не страшно. Ось де корені народної педагогіки, ось де фундамент школи патріотизму!

Так, сила народу, його безпека, впевненість у завтрашньому дні пов'язані з чоловіками. Але вони – козаки в душі; в нелегкій чоловічій праці, в наполегливій боротьбі їх неначе супроводжує хвилюючий жіночий голос, проникливі слова: «Я козачка твоя, я дружина твоя, пане полковнику мій синьоокий». Такий козак непереможний у будь-якому герці…

Одне слово, як тільки починаєш розмірковувати про «жіночі сторони» української ідеї, відкриваєш такі ментальні глибини, що услід за М. Гоголем хочеться вигукнути: «О, якби я був живописцем!..»

Не випадково марксистське комуністичне вчення з його класовим підходом до суспільства, яке виправдовувало принцип «брат – на брата, син – на батька», по суті заперечувало сім'ю як основу нації, природну людську спільність. Парна сім'я, за Ф. Енгельсом, виступає функцією приватної власності; для щастя людини сім'я не потрібна, а необхідний просто «індивід іншої статі». Що ж стосується дітей, то догляд за ними може взяти на себе держава [Див. про це докладніше: Енгельс Ф. Походження сім'ї, приватної власності і держави // Маркс К., Енгельс Ф. Твори. – 2-е вид. – Т. 21]. Отже, завдавали удару по витоках найлюдянішого в людині – коренях його духовності.

«Без жінки, без сім'ї немає щастя на землі», – кажуть українці і додають: «Коли міцна родина, то й держава сильна». Не могли в народному середовищі України народитися теорії «рівності статей», «склянки води» (зняти статеву напруженість, як вважала більшовичка О. Коллонтай, – все одно, що вгамувати спрагу за допомогою склянки води) чи гасла на зразок: «Геть сором!» Усе це принесено сюди більшовизмом. Тільки високе становище жінки в українському суспільстві забезпечувало первинність духу над тілом у статевих стосунках (а саме цим і відрізняється людина від тварини). Тому і модель української сім'ї виступає як святиня людського духу, благородних емоцій, кохання, вірності, постійного живого спілкування, взаємоповаги, синівської вдячності, сімейної солідарності, тепла людських сердець.

ТАЄМНІ АСПЕКТИ НАШОГО БУТТЯ

У людині і народі більше сакрального, ніж відкритого, приступного зору.

І. Гендель

Українська ідея без космізму, без арійської закваски, без християнства, без Біблії – не ідея. Переконаний, не беручи до уваги езотеричні чинники, ми не зможемо зрозуміти доленосної ролі нашої землі, нашого народу «і нині, і прісно, і во віки віків!».

Біблійна книга Буття, написана у незапам'ятні часи, містить у собі не просто «перекази часів далеких», а основи (головні, «смислові' риси) післяпотопної історії людства. Більше того, головне в ній – саме риси нашого сьогоднішнього буття. Отож актуальність Біблії нині висока як ніколи і продовжує зростати. Ось те «диво дивнеє», яке можна розуміти містично і відкинути як «пусту вигадку», а можна розуміти науково – з нових світоглядних позицій, до яких підвела нас сучасна наука. Тоді це історичне «диво» перестане бути дивом, як це вже сталося в біології з успадкуванням нащадками рис своїх предків. Якщо син зовні і за характером є копією свого батька, чи означає це, що батько виношував у собі мікроскопічну людину, свою копію? Звичайно ж, ні! Він виношував відповідну інформацію (код, шифровку, текст, якщо хочете).

Генетики довели, що послідовність хімічних «літер» коду спадковості має смисл,

логічно вибудувану програму зародження і розвитку нової біологічної системи. Це приблизно те, що в перших рядках Біблії назване Словом («Споконвіку було Слово…», тобто програма). Причому програма ця дуже складна як за змістом і структурою, так і за технологією реалізації. Людина таку зробити не може. Тим паче не може вона з'явитися випадково, «сама по собі». Тому в Біблії сказано: «…а Слово в Бога було». Молекула ДНК є мікроскопічною «книгою» з напрочуд складним і глибоким смислом – очевидний слід Вищого Розуму, який (слід) вдалося розгледіти генетикам лише в XX столітті. Ніякої «випадковості» форми, порядку розташування «літер» генного набору (алфавіту) немає, як немає випадковості в розташуванні літер у газеті: адже автор розташовує їх зі смислом – так, щоб цей смисл був переданий іншим. Те саме і в біблійних текстах! Повна аналогія!

Візьмемо дискусію, що триває десятиліттями, про смисл історії, сутність історичного процесу, історичні «монади» тощо [Див.: Ерофеев Н. А. Что такое история. – М… 1976; Ясперс Карл. Смысл и назначение истории. – М., 1994]. Історики не можуть «охопити» історичний процес як щось логічно цільне тому, що займаються поверхневими явищами, а марксисти до того ж підсилюють ці явища «базисними» – матеріальними – факторами буття. Щоб пояснити історичний процес чи життя історичного народу, потрібно розшифрувати закладену в нього Програму – зрозуміти Первісне Слово. А це Слово і є сакрал – «основа», або алгоритм, або «корінь», з якого «виростає» вся жива система людини як біо-соціального феномена й етносу в цілому.

Дедалі більше сучасних вчених поділяють думку, що Україна має свій сакрал – свою священну історію. А от в чому вона полягає, де її шукати і як розкрити, тут існують найрізноманітніші точки зору [Див.: Кухарський В. Місія України: спроба системного анашу. – Київ-Тернопіль, 1996; Московченко В., Поправко А. Карма України; Паїк В. Корінь безсмертної України; Пастернак О. Пояснення тризуба. – К., 1991; Чепурко Б. Українці. –Львів, 1991].

Сакрал, сакральний (від лат. *os sacrum* – крижі) – крижовий, той, що стосується крижів хребта, грубо кажучи, те, звідки ноги ростуть і на чому стоїть «стовп життя». Ще в давнину було відомо (про це писав Арістотель), що людський організм починає зароджуватися з хребта («стовпа життя»), а хребет виникає з крижової (сакральної) частини, яку саму по собі не видно (сховано). Етнічний сакрал – це, так би мовити, національне коріння. Цікаво, що саме з нього починає Нестор свій літопис «Повість врем'яних літ».

Термін «сакральний» вживається і в значенні «священний, «божественний», що випливає з першого значення цього поняття, адже «коріння життя», «доля», «програма» людині і народу даються «згори». Народ і людина – абсолютні цінності для земного і вселенського життя, і це має стати тією домінантою для соціальних наук, від якої вони повинні вести відлік у своїх дослідженнях. До того ж народ – цінність набагато більша, якщо він є соборною особистістю (розвивається як цілісний розумний і моральний організм, тобто за Словом Божим), а не просто «населення», збіговисько людей без орду-племені. Такий народ, якого веде Бог, і є історичним. Його історія сягає глибини віків і позначеного у Біблії сакралу. Кожному народу і людині дано «згори» певне Слово (значення). Це Слово (значення, сакральний смисл) неоднакове, адже роль людей і народів в історії різна. І це кожному зрозуміло.

У біблійній книзі Буття зазначені сакрали лише найзначніших історичних народів. Вони названі поіменно. Про решту йдеться знеособлено: були, мовляв, й інші сини і доньки у такого-то біблійного персонажа.

Чи були ці персонажі насправді?

Наприклад, чи була така сім'я: Ной і його три сини – Сим, Хам, Яфет? Чи це родові назви? Для науки це не так вже й важливо. У будь-якому випадку це знаки, символи, і наука шукає денотати, тобто що ці символи означають, про що вони свідчать, який смисл у них закладений [Мається на увазі загальна, «світська» наука. Що ж стосується теології і релігії, тут важливим є буквальне розуміння Слова Божого].

Знак двоїстий за природою; він має і другий зміст; це, за Гегелем, «піраміда, в якій

закладена чиясь чужа душа». Під знаком «Ной» може стояти людина або ціла суперраса. З тексту Біблії ми розуміємо, що знаком «Ной» відзначена та частина людства, яка після Потопу вийшла на арену всесвітньої історії, а знаками «Сим», «Хам», «Яфет» – три його гілки (раси), від яких пішли численні підраси й етноси.

Тепер маємо уточнити твердження, наведені раніше, що імена «Тувал», «Мешех», «Тирас» у Біблії відповідають назвам «Україна», «Росія» і «слов'янська раса» в цілому. Це самі по собі нації, а їхні сакрали – доленосні етнічні програми, закладені «згори», що визначають у загальних рисах їхнє місце у історії.

До речі, визначення історичної долі України значною мірою залежить від вирішення суперечки «Гог – Магог»: Недаремно ім'я Гога в Біблії подається разом з іменем Тувала – України. Гог – це не цар, не князь, не етнос і не окрема країна. Це народи азіатського походження, які жили і боролися на землях Магога [Див.: Библейская энциклопедия. – С. 165], у всі часи існування Великого арійського поясу. Хранителями цієї гігантської степової смуги від Гімалаїв до Карпат, по якій хвилями йшли аріезовані народи з глибин Азії через Кавказ у Північну Припонтиду і далі в Західну Європу, були скіфи, потім слов'яни, а пізніше русичі (Київська Русь). Це і є земля скіфів – земля Магога (праукраїнців). Магог, як визнано вченими-біблеїстами, це другий син Яфета – родоначальник скіфського суперетносу.

Землі Магога (північні країни чи Скіфія, за Біблією) – арена жорстокої боротьби народів, які виконували арійські заповіти, арійську місію творення, і народів «чорної легенди», які виконували протилежну функцію – функцію нищення (їх образно називали гарячою праскою, Божою карою, породженням пекла, поганими тощо). Тобто в краю Магога «діяли» Гоги – люди, котрі не знали різниці між добром і злом. Народ Праукраїни саме і виконував роль головного щита від цих хижих степовиків – Гогів, що рвалися з глибин Азії до Європи, знищуючи все на своєму шляху.

До аріезованих народів під біблійною назвою Магог, що відігравали велику будівничу (цивілізаторську) роль, належать кіммерійці, скіфи, сармати, анти, таври, білі гуни, слов'яни, половці (частково), кипчаки і, зрештою, русичі-українці.

До народів «чорної легенди» (протилежної місії) відносять, наприклад, торків, печенігів, «чорних» гунів, татаро-монголів. Це біблійні Гоги, які виконували антиарійську (антицивілізаторську) місію. Вони намагалися зруйнувати Великий арійський пояс, що єднав духовні центри Тибету і Аратти (Праукраїни).

Таким чином, наші предки – це світлі Магоги, які віками стояли на смерть у битвах проти хижих степовиків Гогів, прикривали собою західну (християнську) цивілізацію від смертельних навал. Історія Праукраїни і, власне, України має, можна сказати, яскраво виражений «антигогівський» характер, виступає важливим фактором всесвітньо-історичної драми, окресленої у священних книгах. У цьому – суттєвий аспект української ідеї.

П'ЄМОНТ УКРАЇНИ

– Колись уся Україна Галичині пам'ятник поставить. Вона утримує нашу ідею. І в пікетах 1991 року, коли був заколот, галичани стояли…

– Ми теж стояли, з Полтавщини…

Вулична розмова

На нашу думку, саме Галичина містить в собі сакральний (доленосний) елемент життя української нації, виступає «акумулятором» національної ідеї. Якщо історичний процес в Україні йде спокійно, «поволі», то Галичини нібито й нема – скромно собі живе, вирощує хліб, співає пісні на своїх полонинах… Але як тільки наступає якийсь переломний етап в історії, тут Галичина й підносить свій голос. Дивіться самі…

Монгольські орди вже прокотилися майже по всій Київській Русі. Вузькоокі переможці на міцноногих конях вийшли у Карпати і націлилися на Західну Європу. І тут, як ми вже

говорили, «показує» свій характер Галицька земля. Вона змушує Золоту орду з нею рахуватись, докладає чимало зусиль, щоб Батий повернув свою кінноту на схід.

Не буде перебільшенням сказати, що саме Галичина виступила осередком нового, наймогутнішого в тогочасній Східній Європі, національно-державного утворення – Галицько-Волинської Русі.

А візьмемо наше криваве століття. Хіба не січові стрільці з Галичини перетнули шлях до Варшави кінноті Бульонного? І цей факт має доленосне значення не тільки в історії Західної України, а й щодо поширення російського більшовизму на Захід.

А національний рух?.. Усі його течії – і помірковані, і екстремістські… Де їхні витоки?

Помірковані націоналісти не висувають екстремістське гасло 'Україна для українців», розуміючи, що корінна нація повинна лише силою свого авторитету вести за собою весь народ, а не нав'язувати усім свій націоналістичний «звичай». Та й народ у цілому цього не сприйме. І ми не збираємося вихваляти націоналістів як політичний рух. Але в аспекті української мрії – ідеї багатостраждальної нації – вони, переважно молоді люди, з неабияким ентузіазмом демонструють енергію, яка подає надію.

Уся українська філософська, історична, соціологічна думка минулого і нашого століть (включаючи діаспору) пронизана сакральною ідеєю націоналізму. Галичина була і є своєрідним «казаном», де варилися ідеї української самостійності. Після війни саме Галичина взялася за зброю і понад п'ять років вела важку, безперспективну боротьбу проти радянського монстра. Це ж все одно, що з мотикою у руках кинутися проти Сонця! Але цей відчайдушний стрибок Галичини вельми символічний – «спрацювало» генетичне коріння вільної європейської нації! І зараз Галичина – оплот української національної ідеї. Саме у Львові зародився сучасний Народний Рух.

Михайло Грушевський визначав політику як любов до народу. А в нас часто нею займаються нечестиві люди, які думають лише про себе. Націоналісти (всі, з ким я спілкувався) демонструють протилежне – їм віриш на слово, а слово таке: «Нація понад усе!» Це, безперечно, люди, які бажають добра своєму народу більше, ніж собі, готові жертвувати собою ради ідеї! Їхня енергія, їхня безкомпромісна боротьба дає позитивний заряд усім, кому дорога Україна.

Але треба враховувати ще один аспект відродження» і життя нації – аспект цілком відкритий, ментальний. Сакрал – це, скоріше, архетип народу; він десь «усередині», у глибині душі. Тому переконаний, істина нашого відродження все ж таки десь «посередині»; вона кориниться у менталітеті не лише п'яти західноукраїнських областей, а й в менталітеті Черкащини, Полтавщини, Київщини.

Можливо, й був правий М. Грушевський, коли у 1918 році казав: «П'ємонт [П'ємонт – місто в Італії, де зародилося італійське відродження] українського відродження – це Львів», але правий для свого часу. Тепер, на наш погляд, «П'ємонтом відродження» стають серединні регіони України – Київщина, Полтавщина, Черкащина. Це місця Котляревського, Гоголя, Шевченка. І сучасна літературна мова українського народу, як кажуть спеціалісти, пішла від полтавського діалекту.

Галичанський сакрал якраз і виявляє себе через дію києво-черкасько-полтавського П'ємонту.

Є стара легенда: в далекі часи в Галичині був майдан, укритий золотом. Тут вершили державні справи князі разом з народом. Коли до Галича прийшов Батий і хотів забрати золото, то воно ввійшло в землю на сім метрів, де й досі чекає свого часу. І має вийти на поверхню вже як реалізована мрія українського народу.

СЛОВ'ЯНСЬКИЙ СКЛАДНИК УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕЇ

Щоб усі слов'яне стали Добрими братами, І синами сонця правди…

Т. Шевченко

У заключній частині розділу хотілося б виокремити ще одну особливість української національної ідеї, а саме, її прослов'янську орієнтацію. Т. Шевченко писав: «Нехай житом, пшеницею, як золотом, покрита нерозмежованою навіки од моря і до моря – буде слов'янська земля».

Російська національна ідея, яка включає елементи монголізму, візантизму і справляє враження монументальності, має вигляд не те що «егоїстичної», а гегемоністської, протекційної не лише щодо України, а й слов'янського світу в цілому. Наша ідея з її трьома елементами – незалежністю, державністю, соборністю – контрастує з російською.

І все ж нема лиха без добра. «Тяжкий млат» (як говорив О. Пушкін про Російську державу) стояв стіною на шляху пангерманізму, що століттями тиснув із заходу на слов'янський світ, починаючи з походів лівоарійських» псів-рицарів і кінчаючи «бліцкригами» есесівських дивізій псевдоаріїв. Російський Мешех (Ведмідь) відстояв слов'янство, хоч і хрустіли хребти слов'янських народів в «тяжелых, нежных русских лапах».

А тепер? Наступив кінець Мешеху, кінець великодержавному гегемонізму в слов'янському світі. Як і провіщено в Біблії, «московський Мешех», що змінив «київського Тувала», також залишився позаду, і на арену історії вийшов «останній син Яфета» – Тирас (слов'янство). Нині на просторах Східної Європи у всьому слов'янському світі йдуть непрості процеси державотворення, звільнення від атеїстично-комуністичної ідеології, відродження християнської цивілізації.

Вкрай важливо пам'ятати: хто передбачав, хто пропагував, хто за це боровся. Наш великий пророк Тарас і його соратники із Кирило-Мефодіївського товариства. «Встане Україна із своєї могили і знову озветься до братів слов'ян, і почують заклик її, і повстане Слов'янщина» – це з Маніфесту цього товариства.

Поклик України до слов'янських братів міцнішатиме – можна в цьому не сумніватися. В кінці Пророчої ери Україна готується до свого нового месіанського кроку: виконати біблійні заповіти, вийти на авансцену молодого слов'янського світу в ролі його духовного лідера. В ім'я гідного життя українського народу, в ім'я його арійсько-месіанського призначення триває нині непроста боротьба за самостійність, державність, соборність України.

А закінчити цей розділ хочу словами М. Гоголя: «Ні за кого не кращі, а життя ще невлаштованіше і непроглядніше… Гірші за всіх ми інших», – ось що ми повинні завжди говорити про себе. Але є в нашій природі щось пророче! Є, ось побачите!..»

ЗІРКА ПОЛИН

[Полин – різновид чорнобилю]

…І велика зоря спала з неба, палаючи, як смолоскип. І спала вона на третину річок та на водні джерела. А ймення зорі тій Полин. І стала третина води, як полин, і багато з людей повмирали з води, бо згіркла вона…

Біблія

ЗЛОВІСНА СИМЕТРІЯ

Катастрофа – несподіване лихо, подія, що спричиняє тяжкі наслідки, руйнування. Словник іншомовних слів. (К., 1974)

Торкаючись ще однієї доленосної події у житті українського народу – Чорнобильської катастрофи, Гуру зазначив:

– Справжнє зло походить від людського розуму, який відірвався від духу, став неначе

єдиним вільно діючим чинником у природі. Тут я всупереч нашій домовленості залишатися в полі раціоналізму змушений торкнутися езотеричних аспектів людської еволюції. Інакше Чорнобиля й долі України не зрозуміти, а без цього буде неповною характеристика всієї арійської доби.

– То це правда, що Чорнобильська катастрофа визначена Біблією? – перебив я. – І зірка Полин з Апокаліпсису – це та сама зірка, що впала з неба?

– Це земна драма, але відбулася вона за участю космічних режисерів і виконавців. У світі діють закони полярності й симетрії. За вашою народною приказкою, «як поведеться – так і відгукнеться». Близько 4200 років тому в Ар'я-Варті повелося, тепер в Україні відгукнулося – страшна, сатанинська симетрія.

І в країні Куш у 2168 році до н. е., і в Україні 1986 року ядерні катастрофи потрібно оцінювати з позиції кари людству за збочення з Божого шляху, за потурання чорним силам. І в той же час ці катастрофи зіграли роль своєрідного каталізатора формування нового мислення, визначення нових станів людської історії.

Тема ця велика, але я говоритиму коротко. Те, що стародавні арії (сини Адиті й Вайя) опанували атомну енергію, широко відомо з Махабхарати. У країні Куш було кілька надпотужних установок «холодного термояду», які використовували не просто грубу енергію атома, а його інформаційний потенціал. Вони давали в надлишку електрику (вайд'юту). На найбільшої з них – Чит-Шакті [Чит-Шакті – божественна енергія. Щось подібне до сучасної АЕС] 2168 року до н. е. сталася пожежа, що перетворила станцію у величезну «шмашану» (крематорій).

У Махабхараті йдеться про «вибух», що спричинив «сліпуче світло, вогонь без диму». При цьому «води закипіли, а риби обвуглилися», й далеко поширилося «дихання смерті». Електрики (вайд'юто-манава), котрі вступили в боротьбу з катастрофою, всі загинули. Радіаційний фон швидко зростав. Завислі над місцем катастрофи НЛО (використовую сучасну термінологію), викликані молитвами ар'я-пашні (дружин аріїв), були відігнані асурами (титанами пітьми).

Я переказую стародавній документ на санскриті, що був у нашому розпорядженні в монастирі Ас'я-Риші. Невдовзі стало зрозуміло, що квітуча країна Куш приречена. Люди кинулися на південь, захід і схід.

– А які причини трагедії? – запитав я.

– Якщо у двох словах, то причини ті самі, що й вашої Чорнобильської катастрофи: априкаша (пітьма, невігластво), нехтування адеш (вказівок «згори», Вищого Розуму), вишада (занепад духу), дурітам (дурість, гріх). Дійшло до того, що бханг (наркотик з коноплі) став товаром першої необхідності навіть для тих, хто в Ар'я-Варті відповідав за експлуатацію потужних станцій.

Як я вже говорив, катастрофа зіграла роль суспільного каталізатора… Почався великий рух аріїв, ера їхніх походів на південь (до Тибету, Індії) і на захід (до Припонтиди). Інакше кажучи, наступила ера Вікрам – «баражування» аріями земних просторів від Тибету до Альбіону. Зараз іде 4158 рік ери Вікрам [1990 рік], «Чорнобиль» стався 4154 року ери Вікрам.

Арійська ера Вікрам, особливо якщо її структуру розглядати в містичних числах, нагадує іудейські великі епохи і віщі ери. В іудейській астрології епоха (25 920 років) поділяється на 12 (за числом знаків Зодіаку) віщих ер, кожна тривалістю 2160 років. Чотири тисячоліття (від часів Авраама до наших днів) – це дві зістиковані віщі ери (Овна й Риб). Події другої ери, за прадавнім ученням, відбиваються в подіях першої ери, як світ у краплі води (симетрія!).

Так от, ера Вікрам теж становить 4320 років, і її перша половина – адришта (доля) другої половини. І ми знали (на підставі ретельних розрахунків і «адеш» [Адеші – вказівки, передречення] Агарті), що наприкінці XX століття повториться Чит-Шакті (катастрофа країни Куш). Скажу відверто: до останнього часу я й мої колеги з Ас'я-Риші не знали точно місця й характеру цієї катастрофи. Я вважав, що вона охопить усі слов'янські країни й

виллється у третю світову війну, в ракетно-ядерний удар. І лише в 1980 році зрозумів, що фізичні масштаби катастрофи не будуть такими згубними для всього людства.

Удар асурів, скерованих темною силою Шамбали, припав на слов'янство та його серцевину – український народ. Але тут активно діяла Агарті. В результаті Чорнобильський удар загалом вдалося пом'якшити разів у 5, хоча глобальний характер наслідків Натхі [Інша назва великих махатм Агарті] відвернути не змогли. Під час вибуху над Прип'яттю зависли кілька НЛО. Один із них, відігнавши інших (я висловлююся спрощено, але в небі над Чорнобилем було протистояння «білих» і «чорних»), у критичний момент почав своїм променем прочісувати довколишній простір. У результаті радіація зменшилася вп'ятеро.

Подібне повторилося 9 і 15 травня 1986 року й кілька разів у 1989-му. То були критичні моменти, коли могли «спрацювати» всі 190 тонн закладеного в АЕС урану. Але найстрашнішого не сталося, і це робота не лише космічних, а й земних сил, координованих з Агарті. Йшлося про порядок і продовження все тієї ж арійської місії, уособленням якої стала ваша нація. Незабаром ви це усвідомите.

ПЕРЕДРЕЧЕННЯ ЗІРКИ ПОЛИН І ДОЛЯ УКРАЇНИ

В спекотний рік комети, Як Сатурн і Марс На повну міць горітимуть, Великі землі спалить Схований пожар, Гарячий вітер, дрібен дощ, Грабіжники й вояки.

Нострадамус

– Незвичайність історичної долі українців та України доводить уже те, що про них багато говориться у священних книгах (Біблії і Ведичних текстах), а також в езотеричній літературі. Але потрібно правильно розуміти ці тексти. Про Біблію я вже говорив. А ось вам великий пророк середньовіччя Нострадамус. У нього цілий ряд катренів присвячено Україні.

Заки скінчиться цикл солярний віковий. Велика варварська імперія загине.

В результаті Україна, пише Нострадамус, одна із «п'ятнадцяти друзів», здобуде незалежність. Та «довго ще гіперборейці гоїтимуть свої рани, і їм непросто буде вийти із глухого кута». Антихрист не відмовився від України, й можуть статися нові лиха: квітуча земля може обернутися на пустелю. Та Бог буде до неї милостивий, і хоча люди сатани спробують керувати нею, це їм не вдасться».

Справді, чимало лих звалилось на вашу голову. Але найбільше – Чорнобиль.

Хвіст страшної комети
зачепить Землю:
Люди, що втрачають волосся,
шкіру і очі,
Біжать у божевільному стресі
Із надр Борисфена.

Це лише невелика частина із того, що є в Нострадамуса про Україну.

А візьміть російського астролога XV століття В. Нємчина, його попередження стосовно Чорнобиля. Однак найбільш цікаві віщування долі України, зокрема чорнобильських подій, містяться в езотеричних джерелах Сходу. Назву лише окремі. Уже перебуваючи в Улан-Уде, я знайшов в тибетських рукописах цікавий розлогий документ з архіву одного з володарів Тибету VTII століття н. е. на ім'я Бимбасаран. Ось виписки з нього:

«Утраяна, володар міста-фортеці Равана, шле своєму другові й доброзичливцю Бимбасарану, цареві Магадхі, коштовний обладунок і тринадцятирічну геніку [Геніка – гетера, сексуальна рабиня] південної крові… Для насолоди твого розуму надсилаю справжній список стародавнього сувою з описом Дайви (долі) Ар'я-Варти з пророцтвом

про кінець ери Вікрам. Воно з віхари [Храм, монастир] Маноса Буддхі, авторитет котрого для нас, поклонників Сонячного Мітри, незаперечний… Те, що віщували маниші [Мислителі], трапилося в рік Червоної Мавпи (2168 р. до н. е. за сучасним календарем)

[Пророчий список, датований V століттям н. е]… Сліпуче світло, потім наростаючий гул, оглушливий гуркіт і вогненна хвиля перетворили Чит-Шакті (АЕС) на крематорій, а весь довколишній бихишта (рай) – на кладовище.

Водойми випарувалися. Вода стала смертоносною. Невидимі промені пронизали величезні простори. Тисячі вад'ю-то-макава (фахівці-електрики), одягнувши ацзаре (респіратори), кинулися на ліквідацію катастрофи і скоро загинули. Вже на третій день вакили (правителі), брахмани, бхикшети-(нижчі ченці), валасья-гомата (скотовласники), криштайї (селяни), гопи (пастухи) кинулися на північ, південь, схід і захід. Усюди лунало: «Бхутва, бхутва!» (В дорогу, в дорогу!). Значна частина адиті та вайя померла на місці або трохи пізніше…»

Далі (опускаю докладний опис лих) вказувалися причини катастрофи. У країні Куш гору взяли «ліві» – поклонники чорного (захованого) Сонця й Індри, озброєного перуном (блискавкою). «Валахан (інше ім'я Індри) убив Валу (розпорядника світла) і перебрав його обов'язок зберігати світло для себе і ховати його від інших… Закони Рами були порушені. На головному майдані замість сонячного диска з хрестоподібними променями і тримурті (тризуб) були встановлені величезні хрести із заломленими променями (свастики) та знак перуна (ламані стріли блискавок)…

Чесні брахмани та кшатрії були знищені або кинуті до в'язниць, заслані до засніжених просторів півночі (Сибір). Ат-харвани (жерці, котрі здійснюють вогненні обряди) були повішені на майданах. А хто хотів жити – перетворилися у брахманвішей (руйнівників світу)… Кшатрії-угодовці вбралися в коричневі тоги. Всім було наказано співати, танцювати і славити нових володарів-асурів… Усюди з'явилися наглядачі – асур'я (позбавлені Сонця, темні) зі свастикою на рукавах… Почала культивуватися авидья (невігластво). Зілля бханг (наркотик з коноплі) подешевшало, його вживали у величезних кількостях… Кулавадху (жінок з хороших сімей) жорстокі асур'я робили своїми сексуальними рабинями, вбиваючи їхніх чоловіків. Багато ар'япат (дружини аріїв) самі віддавалися державцям, бажаючи уникнути в'язниці. В монастирях з явилися ваври (таємні в'язниці), де тримали наложниць».

Одне слово, Вішну, Мітра (хранителі світла, любові й гармонії), тримурті були відкинуті, замінені на Індру з його Перуном. Люди «захованого полум'я і ламаних променів» всюди сіяли вайру (ненависть) і поширювали дурітам (дурість, гріх). Надійшло ряд адеш (вказівок «згори»), та до них не прислухалися. Ар'я-Варті була уготована жахлива адришта (доля). Бхагаван (бог) направив до Землі хвостату комету, яка прискорила й посилила лиха «грішної країни».

Далі йшло пророцтво на далеке майбутнє: «Видхі!» [Знай!] Це пророцтво стосовно кінця ери Вікрам – пророцтво самого Джагат-Гуру, вселенського вчителя, – збіглося з передбаченням усіх п'яти Виджняна (ідеальних інтелектуалів, усевидячих махатм) – мешканців Сумару [Міфічна гора в «центрі світу»] в центрі Агарті, оточеної сімома золотими горами. їх зібрав Джагат-Гуру в себе на горі «Бичаче ярмо». І вони, володарі Дхі, розуміючи закони еволюції, почали розмовляти з Вьома (Небом). І ось про що вони дізналися.

Невмолимий закон симетрії початку й кінця ери Вікрам дасться взнаки на 55-му циклі руху хвостатої комети, посланця Апрокашіти Граха (другого, невидимого Сонця), в країні за-миндарів (рільників), іменованої Рус, у надрах священного Борисфена [Тут Ґуру дав такі пояснення: 55-й цикл руху «хвостатої комети»–це 1986 рік н. е., коли комета Галлея у 55-й раз після катастрофи в Ар'я-Варті підійде до нашої планети. Надра Борисфена–так в арійських езотеричних джерелах названо Прип'ять, на якій стоїть Чорнобильська АЕС].

Видхі! Це буде останній удар Пані і Врітри (сил Дасью – пітьми), що започаткує кінець виснажливої для аріїв ери Вікрам. Народ Рус – п'яте велике коліно перших аріїв – зазнає випробувань. Але він духовно зміцніє. Ще й Вьома (Небо) змилується, і Дайва (доля) не буде такою жорстокою до нащадків Ісси й Бхавані Марії [Ісуса і його Матері Марії]. Настане час вишада (занепаду духу), що переверне свідомість Михайлу Міченому і тим, хто з ним царює, не дасть збочити з путі Вівасвана (Сонячного бога).

Видхі! Чорні сили хотіли завдати удару в самісіньке лоно арійського світу, підірвати можливості зачаття життів спадкоємців Ісси в кінці Махас-Патхи (великого шляху аріїв). Небо пом'якшило удар і кару всьому арійському світові, а натомість прискорило масове прозріння, зближення Неба й Землі. Видхі!

Що хотілося б підкреслити? І арійська, і єврейська місії розпочалися із соціальних переворотів, які спричинили національні катастрофи й великі виходи. В Ар'я-Варті – анти-мітраїстський переворот. Гору взяли «ліві», вороги «сонячного світла», на чолі з династією Тор. У Єгипті перемогли іудеї на чолі з Мойсеєм. Вони здійснили мітраїстський переворот, спробували «розкрити піраміду», визволити сонячні промені. В обох випадках все скінчилося «великим переселенням народів" – арії і євреї почали рух до своїх «земель обітованих»: євреї – до Палестини, арії – на територію сучасної України. Розпочалися їхні всесвітньо-історичні місії. Наступила велика ера Вікрам. І важливо збагнути цей рух не як географічну, а як історичну подію. Географія перетворилася на історію.

МИ НЕ ФАТАЛІСТИ, АЛЕ…

Все на Земле живет через таинственное касание к мирам иным.
Ф. Достоевский

Гуру наполегливо шукав шляхів, щоб встановити зв'язок зі своїми колегами в Тибеті, Я йому в цьому допомагав. Особливо це питання актуалізувалося під час нашого відрядження на південь Монголії для участі в археологічних розкопках гаданої столиці Ар'я-Варти (країни Куш).

Відносини СРСР і Китаю на початку 70-х були кепськими. В Монголії стояли наші війська. І все ж таки через мого аспіранта з Монголи Шаравина Чулуунбатора – родича тодішнього правителя МНР Цеденбала, – і президента АН МНР Ширендиба нам вдалося включити Гуру до складу делегації монгольських істориків, які виїздили до Китаю. В Тибет Гуру не потрапив, але в Пекіні зумів установити потрібні контакти. І з 1973 року до нього йшла інформація з Китаю і навіть із самої Лхаси.

І ось у 1982 році (я вже був у Києві) Гуру отримав листа з Тибету. Великі махатми самої Агарті інформували його про наявність чітко визначеного прогнозу щодо атомної катастрофи в Україні з точністю до конкретної АЕС і дати події. «Ми не фаталісти; – писали вони, – але знаємо, що легше передбачити важливу подію, ніж відвернути її… В даному разі мова йде про доленосну подію для всієї арійської історичної місії – про долю України». Гуру наказувалося зробити все можливе для відвернення або принаймні пом'якшення трагічних наслідків прийдешньої катастрофи.

Після отримання листа Гуру неначе підмінили. З тихого мислителя-самітника він перетворився на наполегливого, енергійного «правдошукача» (як його охрестили в партійно-державних інстанціях). Підозрюю, що Гуру мав регулярний контакт з Лхасою і своїм монастирем. Звідти надходила дедалі тривожніша інформація. Він звертався з листами й особисто до КДБ, ЦК КПРС, Президії Академії наук, тикав у руки чиновників переписане з тибетського рукопису і перекладене зі санскриту пророцтво махатм V століття, читав катрени Нострадамуса, говорив про свої наукові розвідки, про Шамбалу й Агарті..

Уявляю, як, слухаючи його, криво посміхалися й співчутливо похитували головами інструктори ЦК й оперуповноважені КДБ: «З тобою, старий, мовляв, усе зрозуміло».

У КДБ його дуже налякали:

– Інформація з Китаю? З самої Лхаси? З Агарті? Якої такої Агарті? Пишіть пояснювальну: як, де й за яких обставин…

Гуру згадав лексикон табірних слідчих і, як зізнавався мені потім, злякався.

У березні 1986 року з Агарті надійшло таке повідомлення: «Комета (Галлея) повернута своїм хвостом до сузір'я Стрільця, де в березні зійдеться більшість планет. Стрілець для

України (Темниця) – 8-й дім смерті або перетворень. Саме в сузір'ї Стрільця 25 квітня очікується місячне затемнення. Нашого бога Ночі (Місяця) затьмарить Плутон, що максимально наблизиться до Землі, а саме Плутон зв'язаний зі стихійними силами, некерованою енергією, особливо ядерною. Ще й Сонце в цей момент перебуватиме в сузір'ї Тільця, що вказує на катастрофу в Україні 25–26 квітня 1986 року».

Гуру прилетів до мене в Київ 23 квітня 1986 року разом із вдовою академіка А. М. Будкера. Директор Інституту ядерної фізики Андрій Михайлович Будкер помер у кінці 1977-го у віці 58 років. До Новосибірська він працював разом з А. Д. Сахаровим. Здійснив знамениту термоядерну реакцію за принципом «зустрічних пучків». До переїзду в Київ я часто бував у його котеджі. Бував там і Гуру, під впливом якого спочатку дружина, а потім і він сам захопилися ведичною літературою (з деякими трактатами можна було ознайомитися в бібліотеці Сибірського відділення Академії наук СРСР). Якось А. М. Будкер повідомив нам, що на підставі вчення Платона він розвиває теорію, за якою Космос складається з «тріад», а в основі фізичного світу лежить «псіфункція».

Звичайно, А. М. Будкер не був противником АЕС. Скоріше навпаки. Коли заходила мова про «зловісну симетрію», вчений неодмінно наводив приклад Франції, де АЕС будують в горах, подалі від міст, і під ними – шурфи в кількасот метрів глибиною: «Тільки що – натиснув кнопку і спустив АЕС э усіма її ядерними тельбухами в тартарари».

Досить швидко Будкер і Гуру знайшли спільну мову. І я певен, якби Андрій Михайлович був живий, вони разом ходили б «по інстанціях» після отримання повідомлення з Агарті про можливу катастрофу. А тепер ходила його дружина, Алла Олександрівна. Вона переконувала чиновників у необхідності негайного зупинення Чорнобильської АЕС, посилаючись на думку свого чоловіка, який зажив чималого авторитету серед ядерників.

Цього разу вони з Гуру приїхали до Києва для зустрічі з Головою Ради Міністрів України О. П. Ляшком. Користуючись неофіційними зв'язками, їм вдалося записатися до нього на прийом.

– І ще одна мета нашого приїзду, – сказала Алла Олександрівна, – змусити вас, Юрію Михайловичу, терміново поїхати до Є. П. Веліхова. Не можна баритися. Я вже з ним домовилася. А ми чекатимемо прийому тут.

До віце-президента АН СРСР Є. П. Веліхова я й сам міг легко потрапити. Ми були знайомі ще з Ради молодих учених при ЦК ВЛКСМ. Крім того, Веліхов тривалий час опікував відділення інформатики Академії, до якого я був безпосередньо причетний по роботі.

Поїхав я до Москви з тяжким серцем, боячись образити моїх гостей. Чесно кажучи, мені не вірилося в реальність похмурого пророцтва. Ходіння Гуру по кабінетах здавалися мені якщо не дивацтвами старого, то, в крайньому випадку, зайвими зусиллями чергового «правдолюбця» (тоді їх у нас було чимало). Проте я поїхав і повіз із собою «Записку про очікувану серйозну аварію на Чорнобильській АЕС.

…І ось 25 квітня під кінець робочого дня я у кабінеті Веліхова. Розмова тривала вже близько години, та все – про інформатику. Мені навіть вдалося домовитися про виступ на засіданні відділення, де я хотів викласти свої погляди на проблеми нової науки. Нарешті я зважився:

– Є в мене, Євгене Павловичу, один цікавий документ. Чи не могли б ви ознайомитися?

Кинувши погляд на мою «Записку», Веліхов тут-таки дістав із сейфа копію.

– Учора мені Анатолій Петрович паоедав з резолюцією «Ознайомитися».

Я згадав: Гуру говорив, що послав листа Президенту АН СРСР.

Цієї миті (читач може не повірити) увійшов А. П. Александров – свіжий, бадьорий. Як з'ясувалося, заїхав до Президії АН випадково (день був для нього неслужбовий) за якимись паперами, щоб з ними попрацювати у вихідні дні на дачі, куди й прямував.

Помітивши ідентичні «Записки…» – привезену мною і раніше надіслану Гуру, – Анатолій Петрович накинувся на мене:

– Давайте аргументи! Тут лише погрози. Висока концентрація йоду в атмосфері…

Гарячі частки в сотні мікронів. Забрудненість десь 10_6 Ки.» Це вже фахівець писав!

– Записку» дивилися в Інституті ядерної фізики Сибірського відділення, – сказав я.

– А! Це дружина Будкера влаштувала! Але звідки ви взяли (Александров звертався до мене, думаючи, що я – один з авторів «Записки»), що забрудненість в 10^6 небезпечна? Під Воронежем усі гриби мають таку кількість. І я їх їв не раз. Далі читаю: «Реактор Чорнобиля запущений без випробування, щоб вчасно відрапортувати з'їздові»… Гм… Сумнівно. Але такі випадки я знаю. Ми Берії не раз рапортували достроково, а потім тремтіли за своє життя. Далі дивіться, що написано: «Разом з голосом німоти отримані прямі імпульси з Космосу». Ха-ха! Такого навіть академік Сидоров, приятель Алли Олександрівни, не міг написати!

Ми з Веліховим мовчали.

Не буду продовжувати. Висміяний Анатолієм Петровичем я поїхав додому.

Якби я вірив у те, що написав Гуру, а тим більше знав, що станеться через добу, в ніч з 26 на 27 квітня, повівся б по-іншому. І Веліхов, напевно, не усміхався, коли б знав, що через 2 дні житиме в приміщенні райкому партії у Прип яті й, ризикуючи власним здоров'ям, докладатиме героїчних зусиль до зменшення наслідків жахливої катастрофи. Не знаю, чи згадував академік у ті дні лист Гуру, з якого ми посміювалися в його московському кабінеті 25 квітня.

– Згадував, – сказав він при нашій зустрічі приблизно через рік, – причому найбільше мене вразили масштаби катастрофи, що були зазначені в листі цього Самдена: третина води. І ще дуже точно було сказано про Прип'ять: надра Борисфена. Подальші міркування привели нас, спеціалістів, до висновку: Чорнобильський удар був дійсно якимсь сатанинським – уразив чи не найважливіше місце України.

УРОКИ ЖИТТЯ

Мы не живем, мы лишь надеемся, что будем жить.
Вольтер

ГУРУ МЕНЕ ВТІШАЄ

Князь світу цього буде вигнаний геть.
Біблія

Повернувшись з Москви вранці 26 квітня, я дуже здивувався, побачивши в себе вдома Гуру. Алла Олександрівна полетіла, а він залишився. Знаючи, що я от-от повернуся, він з моєю дружиною чекали на мене перед сніданком. Гість відразу накинувся з запитаннями, але я нічого цікавого не міг повідомити про зустріч з А. П. Александровим та Є. П. Веліховим. Тільки й сказав:

– Не вірять вони нам, вимагають аргументів.

Ніч з 26 на 27 квітня Гуру провів майже без сну. Сидів у лоджії, вкрившись пальтом, і дивився на завмерлу площу Перемоги. Вранці запитав:

– У який бік Прип'ять?

Я показав праворуч, де вдалині червоніли вогники телевізійної вежі. Недовго думаючи, Гуру вирішив поїхати до Чорнобиля. Я з неохотою супроводжував старого. Доїхали ми до Вишгорода. Оглянули там старовинний храм часів Київської

Русі, який, признаюсь, ледве розшукали. Вже на подвір'ї церкви Гуру зазначив:

– Саме тут колись знаходилась друга за значущістю реліквія України – найдавніша з усіх відомих у світі ікона Богоматері. Про неї ми вже згадували.

У лиху годину в Росії завжди зверталися до неї за допомогою. Ікону приносили на Бородинське поле разом із Смоленською Богоматір'ю: російське військо, починаючи з Кутузова, цілувало її перед битвою. Коли фашистські війська стояли за 20–30 кілометрів від

Москви, Богоматір винесли на Красну площу. І це при Сталіні! На параді 7 листопада 1941 року війська проходили повз мавзолей, а потім – Спаські ворота, де була друга трибуна – поміст, на якому єпископ Олексій (невдовзі став патріархом усієї Русі) здіймав хрест. Поряд стояла Чудотворна Богоматір. І – диво! Атеїстичне виховані солдати як один знімали шапки, декотрі хрестилися, в усіх світлішали обличчя. І йшли вони далі, озираючись, усміхаючись радісно й здивовано. Йшли вони відразу на передову. Сталін знав, що робив… Ефект був вражаючий. Думаю, сила тих солдатів подесятерилася. За місяць розпочався великий наступ 1941-го.

– Відомо також, – вів далі Гуру, – що Г. К. Жуков (а то була харизматична, доленосна для Росії особистість), коли його призначили керувати підмосковною операцією, пішов до Успенського собору вклонитися Богоматері. Він знав історію цієї ікони й склав обітницю повернути їй справжнє ім я і встановити її знову у Вишгородському соборі. Коли визволили Київ, він порушував це питання перед Сталіним. Але марно. Тоді Жуков привіз і поставив у Володимирському соборі Києва розкішну ікону Богоматері. Чого у Володимирському? Бо Вишгородський у той час (та ще й сьогодні, як бачите) був у жахливому стані. Ікона Жукова, як багато хто її називає, й досі стоїть зліва від входу, біля рамки з мощами св. Макарія. Така ось зворушлива історія.

– Звідки він привіз ікону?

– Узяв її в одному з розбитих храмів Воронежа ще у 1943 році й возив за собою.

…Було близько 10-ї ранку. Ми прийшли на зупинку й почали чекати автобус до Прип'яті. Гуру розпочав нову оповідь:

– Знаєте, звідки назва така – Прип'ять? Від слова «припинати», або «розпинати». Коли князь Володимир запровадив християнство, тутешні волхви збирали народ у лісових нетрях і закликали до непослуху. Довелося дружинникам ловити цих характерників і страчувати, припинаючи до дерев. Ідолів Перуна в цих місцях незабаром знищили, а от повалити постаті Велеса – бога землі, квітуючої під сонцем, – так і не вдалося. Народ стояв на смерть, кажучи: «Ми – Велесові онуки. Убийте нас, але Велеса не чіпайте». І так по всій Київській землі. І ви знаєте, Володимир змушений був піти на поступки. Прип'ять – один із заповідників Рун-віри.

Так говорив Гуру й усе поглядав, чи не йде автобус. Але дивно – ми чекали вже близько години. На зупинці зібралося багато людей, а транспорту не було. Взагалі на трасі не було руху. Люди висловлювали різні припущення. І раптом повз нас у бік Києва промчали легковики, в основному чорні «волги», і в них можна було розгледіти людей… у якихось, пробачте, «намордниках». Надто дивний вигляд мали маски і на обличчях дітей… Було таке враження, що з машин на нас дивилися свинячі рила. І тут я почув:

– Респіратори!

Згодом повз нас летіли цілі кавалькади машин. Як потім з'ясувалося, це терміново покидали свої дачі й місця відпочинку сім'ї всіляких начальників.

– Респіратори! – чомусь саме це слово лунало тривожним рефреном у юрмі.

Гуру схопив мене за руку.

– Юрію Михайловичу, це ВОНА!

– Хто «вона»? – не второпав я.

– Зірка Полин!

Тут мене як обухом по голові!.. Кажу це не задля красного слівця. Здається, на моєму обличчі Гуру побачив таке збентеження, що став мене втішати. Ролі наші помінялися. То він був у стані тривожного очікування й розгубленості, а я, думаючи, що інтуїція старого оманлива, втішав його і навіть насміхався з нього, а тепер, навпаки, він побачив моє сум'яття і почав заспокоювати мене. Я дивився на Гуру, як на всесильного чарівника, – на таке блискуче підтвердження завбачення я ніяк не сподівався. А він внутрішньо торжествував, розуміючи, що не до часу демонструвати свій тріумф.

– От бачите! А вони відвертали носи від мене! – показував Самден пальцем кудись убік.

Не буде перебільшенням сказати, що той випадок остаточно змінив мій світогляд. Усе,

що раніше говорив мені Гуру, все, що я на той час прочитав у Біблії, висвітилося для мене новим світлом. Хотів би я тепер подивитися в обличчя ідеологів АЕС, до яких звертався Гуру, точно вказуючи дату, місце, характер і розміри катастрофи. «Ось тобі й голос німоти!» – дзвеніло в моїй голові.

ПРО «КІНЕЦЬ ЧАСІВ» НАС ПОПЕРЕДЖАВ ЩЕ ПЛАТОН

Самый жестокий господин – это бывший раб.
Платон

Мені запам'яталися слова Гуру про Чорнобильську катастрофу як «реальний початок кінця", кінця того бездуховного світу, в якому такі удари долі стають неминучими. Вплив цієї катастрофи на спрямованість думок мас, на психологію і вчинки керівників усіх рівнів можна уподібнити внутрішній пружині, яка, випрямляючись, підштовхувала процес, що знаменував собою «кінець більшовицьких часів». Події ці добре відомі: прихід до влади М. С. Горбачова, вихід Литви зі складу СРСР, криваві події в Баку, Тбілісі, Біловезькі угоди про розпуск СРСР і утворення СНД, серпневі події 1991 року, заборона КПРС та інші. Хоч би щоб там не говорили, а за ними стояв Чорнобиль, в усякому разі його присутність і вплив на менталітет учасників згаданих вище подій не можна заперечувати.

А події ці – тепер усім зрозуміло – стали доленосними не лише для України чи колишнього СРСР, а й для всього людства. Вони не могли «пройти» поза увагою біблійних пророків. І я попросив Гуру проаналізувати найважливіші віхи нашої недавньої історії з позицій Біблії.

Нижче наводиться мій переказ його записок на цю тему. В них ідеться про крах комунізму в СРСР, а отже і в Україні.

– Ми тепер краще розуміємо теорію і практику фашизму й сталінщини, маоцзедунізму й полпотівщини. Якщо на початку світу було слово правди – Боже Слово, то біля витоків антисвіту, кривавого місива спотвореної суспільної системи було фарисейське слово – слово сатани. Вся небезпека й мерзенність таких режимів – у спокусливому сатанізмі, що принаджує до них не лише люмпенів, а й мільйони представників середніх верств суспільства. Як тільки маси «впіймалися» на гачок, пастка зачиняється. Не випадково всі сатанинські режими, в першу чергу, викорінюють віру в Бога, насаджуючи або атеїзм і матеріалізм (СРСР), або диявольський містицизм, окультні вчення, як то було у фашистській Німеччині. А ви думаєте, з чого б це у більшовиків така фанатична ненависть до релігії? Десятки тисяч священнослужителів були репресовані, розстріляні, тисячі храмів зруйновані…

Фарисейство біблійне й сучасне – це спокушання мас і прикриття гріха законами або інтересами народу, держави, класу. Справа не тільки у звірствах, садизмі, кровопусканнях як таких. Весь трагізм у тому, що всі ці злодіяння освячувалися державним законодавством, партійною ідеологією і тим самим виводилися за рамки понять гріха, злочину, совісті, людської порядності, гуманізму.

У що на практиці виливається фарисейство – еманація сатани? Що приховується за солодкими словами книжників і облудників?

Відповіді на ці питання можна знайти в таких розділах Старого Завіту, як книги Суддів, Царств, Ездри, а також… у творах давньогрецького філософа Платона «Держава» й «Закони». Вдумливий читач не може не помітити: все це про нас – наші суспільні системи (навіть із зазначенням деяких дат!). Не випадково платонівські «Закони» після революції в нас не публікували. А в Чехословаччию, наприклад, 1969 року було влаштоване публічне судилище над тими, хто читав цей твір. Зверніть увагу, Платона, котрий жив у V столітті до н. е., боялися марксисти-фарисеї XX століття н. е.!

Читаючи «Закони», важко збагнути, чого вони більше стосуються: сталінізму чи

маоїзму? Як відомо, Мао свою соціалістичну Піднебесну повністю скопіював у Платона, навіть строк її існування такий же – 10 тисяч років. Гітлер, до речі, також послуговувався цією цифрою, визначаючи історичний вік Третього рейху.

Але чи існує зв'язок творів Платона з Біблією? Виявляється, найбезпосередніший, про що багато сучасних філософів навіть не здогадується, а може, й свідомо замовчує. Підстави для такого замовчування з'явилися після більшовицького розгрому так званих космополітів у 1948 році, коли нищівної критики зазнали філософські праці, де вказувалося на іудейську громаду як на можливий об'єкт платонівської концепції «ідеальної держави» й комуністичних поглядів.

Навіть такі маститі платонознавці, як професори О. Ф. Лосєв і В. Ф. Асмус, спантеличено знизують плечима, відповідаючи на питання про те, які реальні суспільні системи давнього світу лягли в основу виведених Платоном чотирьох форм держави (тимократії, олігархи, демократії, тиранії), не кажучи вже про платонівську «ідеальну державу». Але ж Платон вельми прозоро натякає, що у згаданих вище творах він зобразив «умови життя людей, котрі рятувалися на вершинах гір під час потопу» (згадаймо Біблію!).

Філософів бентежить те, що Платон «пронизує» виведені державні устрої та уложення відносинами й порядками в громаді. У Платона панує громадський дух, але цього ніяк не скажеш про жоден грецький поліс, де давно діють товарні відносини. А тут – колективне стоїть вище особистого, це явно комунізм. І наші автори роблять висновок: Платон, мовляв, описує первіснообщинний устрій! Але ж звідки в первісному суспільстві виникають такі розвинуті й різноманітні форми держави? На це питання автори не відповідають. Та и що тут скажеш?

А пояснюється все це дуже просто, якщо взяти до уваги єврейську громаду, культивовану століттями, котра за Платона сягнула свого розквіту. За таких обставин легко зробити й наступні кроки в розумінні великих творів Платона. А саме: читай уважно книги Суддів і Царств Старого Завіту. Там є і всі форми державного устрою (звісно, не в такому узагальненому, детально виписаному вигляді, як у давньогрецького філософа), і основи фарисейської облудно-демократичної держави, й основи комунізму.

Можна навести й інші факти, що засвідчують прямий зв'язок соціальних теорій Платона з біблійними текстами. Платон, як відомо, належав до піфагорійців, навчався у Піфагора, котрого стародавні автори називали «виучнем єгиптян і Заратустри». Ми уважно проаналізували скупі відомості, що збереглися, про життя й діяльність Піфагора. Виявляється, його вчення більше тяжіє до халдейської магії, ніж до єгипетських містерій [Це підтверджують і деякі автори. Наприклад, Секст Емпірик досить переконливо доводить зв'язок учення Піфагора з халдейською астрологією]. А халдеї духовно дуже близькі до іудейських містерій (у Біблії сказано, що свою грамоту халдеї одержали від прабатька євреїв Авраама). Відомо, що Піфагор не показувався учням, а віщав, прикриваючись запоною (саме така форма відправи існує в ізраїльській скінії – наметі, перегородженому завісою). Та й родом Піфагор був зі східних, прилеглих до Ізраїлю, районів Давньої Греції.

Зазвичай деякі автори пишуть, що Піфагор і Платон здобували освіту на Сході, в єгиптян і халдейських мудреців. Це, м'яко кажучи, другорядні відомості, вони лише відволікають від суті справи. Загальновідомо, що Піфагор і Платон – вихованці саме іудейських мудреців і пророків. Вони вчилися у знаменитому за сивої давнини місті Іліополі (згадуване у Біблії як місто Бефсаліс), тобто місті Сонця. Це одне з найдавніших міст світу, і належало воно країні Гесемській (Єгипет). Це вотчина біблійного Йосипа, проданого свого часу братами. Тут знаходився чудовий храм жерця Потифера, на взірець якого Соломон збудував Єрусалимський храм, Згодом Іліополь з його іудейським храмом став своєрідною Меккою для еллінських (давньогрецьких) євреїв. Саме серед них і були Піфагор і Платон. Вони навіть одержали посвячення у члени багатої і вченої корпорації іліопольських жерців, членом якої раніше був Мойсей. Отже, Мойсей, Піфагор і Платон – члени однієї іудейської громади, жерці одного й того ж храму.

Але напрямки зв'язує платонівські погляди з іудейськими давньогрецький філософ

Сократ. Двадцятирічним юнаком Платон зустрівся з Сократом, і той «перевернув його життя». Платон став «сократиком», цілком і повністю віддав себе в руки цьому «сатирові». А останній умів підкоряти (в духовному розумінні) людей. Недарма майже всі головні твори Платона написані у вигляді діалогів з Сократом. Сократ віщає через Платона! І є досить достовірні дані про те, що Сократ був… іудей. Як і його дружина – знаменита Ксантиппа [Див.: Клаведь Моріс Ми всі його вбили, або «цей еврей Сократ». – Париж, 1949 (фр. мовою)].

Хіба випадково, що саме послідовники Платона (неоплатоніки) взяли на озброєння біблійне вчення і склали філософську основу християнства? Знаменитий Філон Александрійський (сучасник Ісуса Христа і його послідовник, хоча ніколи з ним за життя не зустрічався) був водночас іудаїстом і платоніком. В. Ф. Асмус пише: «Філософія Філона є спробою поєднати іудаїзм з грецькою філософією (мається на увазі, насамперед, учення Платона – Ю. К.). В основі поглядів Філона – П'ятикнижжя Мойсея. У П'ятикнижжі він вбачає джерело всієї грецької мудрості». Дуже серйозне свідчення.

Але навіщо ми так детально говоримо про це? Справа ось у чому: вчення Платона (і не лише його соціальна теорія) виступає елементом Старого Завіту – програми людства… Платон, як і Біблія, стисло зафіксував те, що згодом в кульмінаційні періоди історії розгорнулося в жахливих, разючих масштабах.

Справді, в «Законах» Платон описує в буквальному розумінні абсолютистсько-поліцейську, тоталітарну державу з неймовірно суворим законодавством, забороною всіляких свобод, прославлянням збудованої на 10 тисяч років суспільної системи, яка начебто забезпечує загальне щастя. Не потрібно заново описувати «сталинщину», читай «Закони» Платона (V ст. до н. е.) – там усе описано. Особливо детально аналізується система, націлена на будівництво колективістського суспільства. Згадуваний платонознавець О. Ф. Лосєв, пише: «Жорстокість покарань за найменші провини, що пронизує всю законодавчу й виконавчу практику заснованого Платоном «ідеального уряду",» перевищує всі найжорстокіші режими, які знала історія. Те, що участь у державній змові карається в «ідеальній державі» Платона смертю, або те, що смертна кара загрожує керівникам окремих груп, що вчинили антидержавні дії (мирні чи воєнні – байдуже), або рядовим громадянам за переховування вигнанця, або за перехід кордону, це ще не так дивно. Не лише здивує, а й збентежить будь-якого читача «Законів» ознайомлення з твором» [Логев А. Платоновский объективный идеализм и его трагическая судьба // Платон и его эпоха. – М., 1979. – С. 50].

У тексті ніби прямо йдеться про СРСР – державу робітників і селян – і наше суспільство «загального блага». Нечестивці, котрі мають власну думку, в такій державі підлягають ідеологічній обробці. «А якщо нечестивець маскується і лицемірить, бажаючи видати себе за пристойного, то для такого навіть мало однієї або двох смертей», – пише Платон [Там само. – С. 50]. Громадяни, які споруджували приватні святилища або здійснювали магічні обряди без дозволу на те держави, засуджувалися до смертної кари. Тих, з кого нічого взяти за блюзнірства (раби, люмпени), карали м'якше – побиттям або висланням за межі держави. За проповідь «нечестивих» ідей і «неправу» магію передбачалося довічне ув'язнення або «лікування» у психушці. Життєдіяльність трударів підлягала суворій державній регламентації. Якщо, наприклад, вільновідпущений накопичував досить великі статки, його «розкуркулювали» й знищували. Тих, хто займається одразу двома ремеслами, та ще й умудряється хвалити свій товар і вигідно його збувати, чекає в'язниця, штраф і вислання за кордон. За непошанування богів, начальників і батьків – смерть. За намір (лише за сам намір) убити когось – смерть… Задля підтримання сталості в суспільстві й в ім'я торжества ідеалів (світле майбутнє?!) загального благоденства автор обґрунтовує доцільність запровадження масових репресій.

Таким же жахом, страшним цинізмом віє і від другої концепції Платона в «Законах». В «ідеальній державі» всі повинні жити легко, весело й радісно. Мало того, всі зобов'язані гаряче схвалювати будь-які акції держави, повсякчас танцювати й співати з радощів. Уся держава, пише Платон, зверху донизу має співати, танцювати й хвалити своїх провідних

стратегів. Як тут не згадати тридцяті пісенні роки в СРСР!

Але й цього замало. Єдиним змістом пісень і танців має бути хвала законодавству, несамовите славослів'я на адресу законів, законодавців, провідних політиків і стратегів. Ці загальні пісні й танці, відповідно до задуму Платона, мають приховувати звірячу жорстокість тоталітарної держави.

І, нарешті, третя – узагальнююча – концепція суспільного ладу, викладена в «Законах». В ній ідеться про те, що люди – це лише ляльки в руках богів і стратегів, лише іграшки для них і з власної волі нічого робити не можуть і зась. Саме крізь такі ляльки проходять нитки, за допомогою яких здійснюється управління суспільством. Смикнуть за одну нитку – люди роблять одне, смикнуть за другу – люди роблять інше. Як тут не вигукнути: та це ж наша «рідна» радянська концепція про людину-гвинтик!

Вважали, що описане у творі Платона – чистісінька утопія, фантазія хворої уяви. Але у XX столітті практично все викладене в «Законах реалізоване, втілене в життя, причому в гіпертрофованих, особливо жорстоких і цинічних формах. І є всі підстави припустити: Платон знав, до чого призводить ідея заперечення пріоритету особистості в ім'я «загального благоденствія'», ідея колективістської держави, що ґрунтується на люмпенах і «вільновідпущених». Саме платонівська ідея покладена в основу латинського вислову: «Найжорстокіший пан – це колишній раб» (українське прислів'я: «Немає пана гіршого за Івана»).

А можливо, це – попередження? Платон переказує нам біблійне застереження, що не можна замірятися на основи цивілізації, на особистість як головну цінність соціального поступу. Концепція «загального блага» вкрай небезпечна. Закони й порядки в державі мають відповідати природі людини, а не суперечити їй. Інакше народжується держава ляльок і лялькарів, народжується кривава деспотія. Ось про що попереджали нас Біблія і Платон. Але ми занадто пізно зрозуміли смисл цього застереження. Наслідки? Звернемося до статистики: за період з 1918 по 1953 рік в СРСР було засуджено з політичних чи інших мотивів близько 70 мільйонів чоловік, з них знищено або загинуло в тюрмах і таборах більшість. Точніше сказати не можемо: немає даних. Прошу задуматися, не сотні, не тисячі, а мільйони! Біблія і Платон не втрачають своєї актуальності!

Особливо все це актуально для української нації, котра стала на шлях відродження, розбудови своєї незалежної держави. Платонівські інтерпретації соціальних ідей Біблії показують, як не треба робити й що вийде, коли національне відродження здійснюватиметься поза духовним оновленням нації, моральним очищенням особистості.

Запрограмовані в Біблії кінець старого світу, оновлення Неба й Землі слід розуміти як настання нової ери в історії людства, тієї ери, до якої вели нас арії. В астрологічному розумінні у 2003 році закінчується ера Риб і розпочинається ера Водолія – ера панування глибоких, всебічних знань і розсудливих, морально зрілих людей. І справді, хіба нам не остогидли керуючі нами пусті людці, про яких і сказати нічого після закінчення їх життєвого шляху? Ера Водолія (за іудейською астрологією) обіцяє відновити втрачену гармонію світу, ідеали добра, людяності й загального братерства. Це буде ера духовного піднесення й торжества істинної віри, арійського начала у справжньому, шляхетному вигляді. Саме про це й говорить Біблія, коли малює картини після судного часу.

Сатана – джерела зла, брехні, облуди на Землі – буде скутий на тисячу років, а потім скинутий у сірчане палаюче озеро; туди ж потраплять і чорні ангели. Люди вийдуть на принципово новий рівень розуміння Істини й осягнення моральних законів Неба. І друге пришестя… Чи не є це реалізацією прямого й широкомасштабного контакту людства з Космічним Розумом? Чи не запрограмований цей контакт Біблією? А може, й справді ми живемо в період найбільшого історичного зламу, коли Вседержитель готується здійснити кульмінаційний акт щодо контролю життєдіяльності людства – явити нам Сина Свого на осяйній хмарині, під звуки труб і з незліченним почтом херувимів?

Займаючись власним відродженням, ми, українці, маємо не замикатися у своїй шкаралупі. Потрібно узгоджувати свої кроки з кроками усього людства. Ми не самотні у

Всесвіті. «Діти Божі» живуть на різних планетах, і Земля – наймолодша з них, а людство – «найнаївніше і найбільш юне» з усіх гуманоїдних (тому сатана й володіє нами). В книзі Іова говориться, що сини Божі одного разу постали перед Богом, і на тій «нараді» сатана репрезентував Землю. Бог розпитує сатану, як той керує на Землі. Сатана відповідає: правлю завдяки тому, що люди все ще піддаються облуді, брехні. На думку багатьох євангелістів, йдеться про представників різних заселених людьми планет.

Напевне, настає епоха, коли внаслідок відкритого контакту землян з представниками Космічного Розуму тут, на Землі, розпочнуться істотні зміни. Наша цивілізація з локальної, земної, перейде до розряду космічних, почнеться пряме входження людства до товариства братів по Розуму. Саме так і потрібно тлумачити біблійний вислів: «І буде нове Небо й нова Земля».

Нарешті розкриється таємниця, хто ж ми такі насправді, звідки ми, який механізм функціонування нашої душі як космічного феномена, як нам жити далі. Звичайно, ми не тварини, позбавлені вовни і пір'я, не елементи продуктивних сил, ми – мікрокосми, у яких, неначе в краплі роси, відбиваються всі закони світобудови. Душа – рефлектор Космосу. Вона включена до космічної драми, через неї проходить велике космічне протистояння сил світла (добра) й сил пітьми (зла). І наш контакт з позаземним Розумом здійсниться не шляхом збивання «тарілок», захоплення їх екіпажів, допитів полонених або, навпаки, «здачі» до них у полон (такі помисли Космічний Розум, напевне, розцінює як дикунство), а шляхом осягнення космічної гармонії, морального самовдосконалення, самопідготовки до великої зустрічі в інформаційному полі Всесвіту.

Не ми підемо на відкритий контакт (ми – сторона пасивна й безпорадна), а вони. Вони давно готові, були б ми готові… І хто знає, можливо, біблійна програма на те й дана людству, щоб заздалегідь підготуватися до переходу на якісно новий щабель історії. І можливо, в перспективі, наше національне відродження зіллється із загальнолюдським процесом морального оновлення? Тому кожному з нас потрібно робити все, щоб не про нього були ті біблійні слова: «Ти зважений на вазі і знайдений легеньким», а щоб кожний з нас був гідний нової епохи.

ПІСЛЯМОВА

Обери собі життя, щоб жить. Біблія

Терплячий читач, дійшовши до заключного розділу, може зауважити: «Все про минуле та про минуле. Невже в бесідах з тибетським українознавцем жодного разу не поставало питання про майбуття України?» Звичайно, що поставало.

– Добре! – намагався я не раз перебити розповідь Гуру. – «Біблійне минуле» народу Тувал ви окреслили, а яке ж його «біблійне майбуття»?

– «Біблійного майбуття» немає. Така вже особливість Святого Письма, – була відповідь. – Часовий обрій біблійних пророцтв обмежений початком XXI століття, точніше – 2003 роком. Живемо в самісінькому «кінці часів», до якого віднесені, з яким пов'язані основні події новітньої історії (головні з них – крах світового комунізму й «відновлення храму», тобто повернення Східної Європи до святинь християнства).

– А далі?

– А далі будуть нове Небо й нова Земля, що постануть за Судним днем. І, певна річ, великий народ Тувал займе гідне місце в майбутньому світі. Хоча це й не просте завдання. Для його розв'язання потрібно, в першу чергу, чітко сформулювати національну (не націоналістичну!) ідею і діяти. Знаєте, яка, на мій погляд, найнагальніша проблема стоїть перед вами – українцями? Визначитися! Знайти, нарешті, власний вектор руху!

Тепер ці слова Гуру я згадую досить часто. Адже Самден мав рацію, не можна

залишатися народом з розпливчастими цілями, розірваним менталітетом, невиразним уявленням про своє призначення.

Щоб зайняти гідне місце на авансцені світу, бути головою, а не хвостом у людському поступі, українцям потрібно визначитись в історичному плані. Світ повинен знати – ми Богом позначений народ, і не тільки предки наші, а й ми, Русь-Україна. Ми – нащадки далеких аріїв.

Дуже вдалий образ України містить у собі пісня Івана Мазепи про чайку, що «вивела чаєняток при битій дорозі». Так, земля України – це бита дорога людства. Майже уся Євразія ходила цим шляхом, і багато було хижаків, які намагалися «зварити у каші» наших пращурів, як отих пісенних чаєняток. І варили… Але, зрештою, вистояв наш народ. Тому не тільки велику руїну, а й велику нашу історію, нашу славу повинен бачити кожний чесний хроніст минулого.

Вкрай важливо чітко сформулювати свої державницькі пріоритети. Рішуче взяти курс на побудову самостійної, незалежної держави. Цей політичний лозунг потрібно викарбувати на скрижалях, у свідомості кожного, хто живе на землі України.

Українцям потрібно визначитись у своєму соціально-економічному розвитку. Доки можна сидіти між двома стільцями і безперестанку перетягувати канат? Не можна одночасно йти до Європи і мріяти про Союз, не можна проводити «напівприватизацію», як не можна бути «напіввагітною». А якщо йдемо до Європи, то де ви там побачите радянську владу і колгоспні, по суті, форми ведення господарства?

Нарешті Україні потрібно визначитися в новій світовій ситуації, коли відбувається перехід людства до нової – постіндустріальної – цивілізації. Виникають нові «баланси сил» між народами і расами.

Якщо вузловою проблемою XX століття було протистояння тоталітарного Сходу й вільного, ринкового Заходу, то проблемою проблем XXI століття буде протистояння мусульманського фундаменталізму і християнсько-демократичного світу. В Біблії про це прямо не йдеться (є лише натяки), а от у манускриптах, що зберігаються в тибетських монастирях, такі віщування є. І справа не в антагонізмі християнства й мусульманства. За своєю суттю ці релігії не антагоністичні, а, навпаки, споріднені, мають спільних святих. Майбутнє царство справедливості, за вченням Магомета, має ґрунтуватися на союзі Ісуса й Махді. Хто такий Махді? Це прямий нащадок Магомета, котрий багато віків перебуває в «утаєнні» і з явиться на Землю разом з Ісусом Христом. Так от, фундаменталізм, як і будь-який екстремізм, справа зовсім не Божа, а, так би мовити, суто людська, минуща. І тут можуть бути ускладнення для України.

Придивіться до козака Мамая на знаменитій народній картинці. Він символізує український народ. Сидить «самодостатній» козак (все в нього є – і кінь, і обладунки, і сало, й «до сала», й чудові шаровари), і сидить він на своїй землі, під рідним небом. Але вгорі цієї картинки ви побачите зображення Сонця й Місяця, бога Дня й бога Ночі. Що то означає? Десь я вичитав, що то характеризує українців, мовляв, як присмеркову націю. Та ж ні! Цей символ – стик двох світів – великої і важкої місії нашого народу, що розпочалася за доби запорожців. Така місія триватиме і в складному, суперечливому XXI столітті. Чи не найважливішим у ньому буде чинник протистояння Росії й мусульманського світу? Адже очевидно, що в арабському світі зріє, набрякає, темнішає величезна хмара фундаменталізму, мусульманського екстремізму.

Погляньте на карту. Величезна територія Росії, як на фундаменті, лежить на мусульманському світі, Пакистан, Афганістан, Іран, Азербайджан, Дагестан, Чечня, Інгушетія, Туреччина, Ірак, мусульмани Балканського півострова – ось «підчерев'я» Росії. А Україна між ними. Ви розумієте? Знову контактна зона двох величезних світів.

Куди ж податися? А туди, куди подалися Фінляндія і Польща у 1918 році, куди подаються нині Литва, Латвія, Естонія – до Європи. Це справжній дім для України, як і для Фінляндії, котра, подавшись до нього, зберегла чудові відносини з Росією. Не можна Україні залишитися самотньою у майбутньому, надто складному й суворому, світі. Добра з'явилася

пісня «Вставай, Україно, вставай':.. іди до сім'ї європейських народів, у їхній економічний і політичний простір, приєднуйся до їхніх союзів і угод…

«Обери собі життя, щоб жить» [Єз. VII. 59], – говориться у Книзі Книг людства. Це важливо усвідомити кожній окремій людині і народові в цілому. Не дай Боже нам зупинитись на рівні волання і спогадів про героїчне минуле.

Науково-художнє видання КАНИГІН Юрій Михайлович
ШЛЯХ АРІЇВ Україна в духовній історії людства
Роман-есе
5-те видання, доповнене
Відповідальна за випуск *О. Шевчук*
Художник *П. Починок* Коректор С. *Коберник*
Підписано до друку 15.04.04. Формат 84x108 1/32.
Папір газетний. Гарнітура «Times». Друк високий.
Умовн. – друк. арк. 27,72. Тираж 10 000 (1-й завод 5000).
Зам. 4-285.
«А.С.К.», 03057, Київ-57, вул. Петра Нестерова, 3, корп. 1 Свідоцтво Держкомінформу України ДК № 66, від 29.05.2000.
ВАТ «Поліграфкнига», 03057, Київ-57, вул. Довженка, 3.